

Ilinca Bernea

iubiri
în
cămașă
de
forță

AfterNet.ro

iubiri în cămașă de forță

Ilinca Bernea

Redactor: Delia Oprea doprea@litternet.ro

Ilustrații: © Ilinca Bernea

Copertă & editor format .pdf Acrobat Reader : Iulia Cojocariu

Text : © 2004 **Ilinca Bernea**

Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-8475-55-4

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro>

office@litternet.ro

CUPRINS

TANGO	3
REM	42
EXORCISM	60
REGULA JOCULUI	129
IOAN(A)	185
SKY.....	218
Geeah!	238

TANGO

Amintirea Luisei îmi stârnește în minte gustul melancolic al dimineților de toamnă târzie, imaginea ei îmi apare îmbălsămată într-o tristețe surdă și imprecisă, care-mi spulberă toate dorințele și nu mai pot trăi decât în trecut, la adăpostul privirilor ei încercănate și tulburi.

Acum nu mai am nimic de pierdut, pentru că am apucat să pierd totul fără să-mi dau seama, amintirea ei mă urmărește ca un blestem, ca un stigmat pe care va trebui să-l port în suflet pentru totdeauna. Câteodată, când mă trezesc dimineața, am senzația c-o aud chicotind din bucătărie în timp ce pregătește cafeaua sau mi se pare că-i pot distinge vocea fredonând nostalgic vreun refren imprimat pe casetă, iar seara, în semi-întuneric, mi se pare că-i zăresc silueta întinsă pe balansoar, legănându-se cu o carte în poală, ațipită cu capul într-o rână ori sprijinită de vreun perete cu genunchii la gură, rozându-și pielițele degetelor până la sânge... Înainte de-a mă muta din apartamentul în care obișnuia ea să mă viziteze aveam impresia că prezența ei fantomatică era legată de spațiile și obiectele atât de familiare pentru amândoi și

am sperat că voi putea îndepărta aparițiile ei himerice, schimbând mai întâi locul fiecărui lucru din casă, am inversat dormitorul cu sufrageria, dar n-am rezolvat nimic pentru că deplasând tot harnașamentul de boarfe, mobile și accesorii, n-am făcut altceva decât să transform dormitorul în sufragerie, iar sufrageria în dormitor, ceea ce însemna că atmosfera rămăsese neschimbată, iar fantoma Luisei se putea orienta la fel de bine și în noua configurație a apartamentului. Așa că am recurs la cea de-a doua soluție și anume am început să amestec obiectele fiecărui interior în parte astfel încât am ajuns să plasez în aceeași cameră – barul cu băuturi, pianul, șifonierul și patul în care dormeam, mutând în cealaltă cameră oglinda, biblioteca și televizorul, dar nici din brambureala asta nu m-am ales cu rezultatul dorit pentru că amintirea Luisei părea a fi impregnată în fiecare obiect în parte, împânzind toate colțurile casei. Singura soluție era să vând tot și să mă mut în alt loc, ca să nu mai existe nimic în preajma mea care să-mi poată aminti de ea. Am făcut schimb de locuință la repezeală c-o tânără familie de provinciali, recent mutați în capitală și le-am cedat cele două camere ale mele, în schimbul unei garsoniere *confort doi*, sperând că prin gestul meu caritabil voi putea atrage asupra mea providența divină care-mi va reda nonșalanța de altădată

eliberându-mă din mrejele amintirii Luisei care nu mă mai lăsa să trăiesc. Dar nici de data asta nu s-au adevărit calculele mele. Iubirea ei mă urmărea peste tot, ca o boală. Mă îndrăgostisem iremediabil de memoria ei deși atâta timp cât fusese lângă mine nu simțisem pentru ea nici măcar un strop de dragoste.

Niciodată n-am crezut în așa-zisa ironie a sorții, nu puteam să înțeleg superstiția unora legată de faptul că tot ceea ce faci ți s-ar putea întoarce înapoi după un ciudat principiu al bumerangului, viziunea asta mi se părea cel puțin hilară, mai cu seamă că, așa cum obișnuia să spună Luisa, în viață nu există happy-end-uri și-atâta timp cât semeni fericire și culegi dezamăgiri nu-mi dădeam seama în ce-ar putea consta legea bumerangului. Nici acum nu mi-e foarte limpede cum și de ce, dar intuiesc că o doză de adevăr tot există în superstiția asta atâta timp cât ceea ce ți se pare a fi fericire nu e decât un surogat al ei.

Înainte s-o cunosc pe Luisa eram aproape fericit, cel puțin așa îmi convenea mie să cred. Duceam o viață tumultoasă și boemă, dar cu toate astea eram un tip extrem de comod. Stilul pe care îl abordasem îmi delimita teritoriul de posibilele invazii care ar fi putut să-mi afecteze intimitatea. Spiritul cinic pe care-l cultivam încă din adolescență, mă scutise de neșansa de-a stârni în imaginația femeilor pasiuni costisitoare,

astfel că trăiam liber de orice fel de angajamente și contracte afective ceea ce-mi convenea de minune. Toate legăturile pe care le aveam se desfășurau cu cărțile pe față: fără amăgiri, fără resentimente, fără consecințe. Comoditatea mea era pe de-o parte o fugă evidentă de răspundere și pe de altă parte efectul unui răsfăț exagerat moștenit încă din copilărie de la părinți, pentru că mă crescuseră cu sentimentul că sacrificiul e o măsură a vieții altora, mie mi se cuvenea totul fără să fiu nevoit să rup nimic de la mine. Sunt convins că fuga de răspundere e o trăsătură de caracter universală așa cum de asemenea sunt convins că nimeni n-are simțul sacrificiului înăscut, ci doar cultivat – ca un fel de premiu de consolare în fața neșansei sau nefericirii. Singura diferență între mine și ceilalți consta în faptul că eu, fiind conștient de comoditatea mea, eram obligat să mi-o accept ca atare. Împreună cu câțiva prieteni țineam un mic local, un café-pub, în care erau invitate când și când să concerteze trupe obscure de rock sau de jazz. Nu câștigam cine știe ce ca proprietar, profiturile erau mici, dar suficiente cât să mă scutească de grija zilei de mâine. Mă lăfăiam într-un stil de viață de mic burghez și mă simțeam răsfățat de soartă, pentru că n-am muncit nici măcar o zi, nici măcar o oră în toată viața mea. Sunt convins că nu sunt un caz aparte,

cunosc încă mulți norocoși ca mine, dar nu știu câți dintre ei sunt dispuși să-și recunoască sincer statutul de parazit social. Convențiile morale, atât de sâcâitoare și ipocrite în esență îi obligă pe majoritatea oamenilor de acest gen la o atitudine protocolară și scrupuloasă în fața propriei promiscuități. Astfel că delincvenții se văd victime ale societății, playboy-ii Don Juani, stripteusele artiste, iar peștii oameni de afaceri. Până și curvele se consideră în felul lor profesioniști. N-am reușit niciodată să-mi explic de unde nevoia asta ridicolă a oamenilor de-a-și idealiza condiția, de-a disimula josnicia. De-a-și găsi circumstanțe atenuante, ba chiar în anumite cazuri abuzive – calități. Nici eu nu sunt adeptul viziunilor *in extremis*, nu consider că lucrurile pot fi perfect murdare sau perfect curate, dar există nuanțe perceptibile, care se impun observate fără interpretări. Probabil, zic probabil, toți acești ipocriți sunt de fapt niște idealști ratați, altfel nu pot să-mi explic de ce nu sunt dispuși să accepte peiorativul propriei existențe. Eu unul am știut în permanență că am de ales. Între virtute sau viciu, morală sau libertate fără limite, conformism sau alienare. Și-am făcut tot posibilul să-mi asum ceea ce am ales. După cum vorbesc s-ar zice că sunt un om lucid și totuși am ajuns să trăiesc ca un schizofrenic, ca un fanatic înrăit, copleșit de un

sentiment aproape religios față de unica ființă cu adevărat omenească pe care am cunoscut-o.

Deși n-aș fi fost dispus s-o recunosc atunci, înainte de-a o cunoaște pe Luisa, eram tipul clasic de misogin. Devenit misogin, evident, prin influență pentru că mă îndoiesc că ar exista misogini autentici. În majoritatea cazurilor (cum s-a întâmplat să fie și al meu) hazardul are rolul cel mai important în a împinge anumiți bărbați spre misoginism. Atitudinea aceea ușor mistică de permanent “cherchez la femme” n-avea nici o legătură cu motivațiile mele, cu preocupările mele, cu micile mele plăceri intime. Ceea ce-mi surâdea mie în viață excludea din principiu atracția către spiritul feminin. Mă atrăgeau doar ocupațiile masculine, eram un jucător de bridge înveterat, dar jucam cu plăcere și poker sau 66, citeam numai filosofie sau S.F.-uri, iar la televizor urmăream cu viu interes raliurile de formula unu, aveam deprinderea maniacă de-a îmi schimba mașina o dată pe anotimp și lista ar putea continua. Până și muzica pe care o ascultam o digerau de regulă tot bărbații, era probabil prea puțin melodioasă ca să cucerească vreo femeie. În adolescență fusesem un șahist redutabil, ajunseseam chiar într-o finală internațională și atunci s-a întâmplat să remarc pentru prima oară că în jurul meu se aflau numai bărbați, nu exista nici

măcar un concurent de sex feminin. Și am tras pentru prima oară concluzia că inteligența feminină e o simplă figură de stil. Tovarășii mei din liceu erau în marea lor majoritate genul de “băieți duri” și fără scrupule, iar compania lor, trebuie să recunosc, m-a influențat. Colegele de clasă au fost primele vizate în scopul confirmării teoriilor masculine. Ne adunam toți băieții pe terenul de baschet din curtea liceului, fumam pe rupte și puneam pariuri. Care se va da pe brazdă prima, care era dispusă să-și piardă virginitatea, care era mai degrabă tentată să accepte felația rămânând totuși fată mare în vederea unei partide reușite de mai târziu sau care ar fi fost dispusă chiar să se masturbeze în fața băieților în cadrul unui joc organizat ca să nu pice de papagal. Definisem noțiunea de curvă în funcție de gradul de perversiune la care o femelă se putea preta, pentru noi toate erau femele și curve, doar că unele se încadrau în categoria curve pe care *le faci*, iar altele în categoria curve care *te fac*. Diferența între cele două tipuri de curvă consta în faptul că prima era genul de mironosiță, care se preleva de pretexte morale sau sentimentale când era vorba de sex, iar cealaltă era pe deplin conștientă de dorința fără margini a bărbaților și n-avea nici un fel de confuzii în privința rolului ei de accesoriu sexual, astfel că printr-o totală lipsă de pudoare sau

menajamente, avea darul de-a suci mințile personajului masculin, abandonându-se cu totul propriei lascivități scăpate de sub control. Marea sfârâială era să poți pune mâna pe o curvă care să te facă, iar lucrul ăsta era deosebit de dificil pentru că majoritatea erau cu mult mai inaccesibile decât curvele îmbuibate de prejudecăți sentimentale. Odată ce-și descopereau atuurile sexuale, respectivele târfe căpătau un grad de emancipare revoltător, care le inspira să-și vândă pielea foarte scump, astfel că, după îndelungi stăruințe și tergiversări, nefericiții care cădeau în mrejele lor sfârșeau prin a aluneca ei înșiși în capcana deplorabilă a sentimentalismului. Deși erau știute aceste aspecte, majoritatea băieților din grup continuau să-și dorească fățiș sau în ascuns să aibă de-a face c-o curvă care să-i facă, deoarece nutreau convingerea că ei vor avea ceva mai multă prezență de spirit și discernământ decât se stipula în proverbe și îndrăzneau să creadă că vor rezista eroic tentației de-a se îndrăgosti de o astfel de creatură. Mentalitatea mult râvnitelor curve emancipate era cât se poate de simplă: acceptându-și de timpuriu condiția de obiect al plăcerii masculine, căutau să-și evalueze meritele cât mai sus, astfel încât să se ofere amatorilor în calitate de obiecte de artă, se vroiau unicate și nu banale produse în serie. Iar amatorii n-aveau decât să

se bată între ei precum chiorii, licitând un preț din ce în ce mai mare. Licităția consta în ofrande mai umile sau mai serioase care puteau fi flori, poezii, telefoane sau chiar bijuterii, orice târfă avea prețul ei și mai devreme sau mai târziu se lăsa câștigată. Nu mi-am pus niciodată problema că lucrurile ar fi putut să stea și altfel, cel puțin nu în perioada aceea, pentru că acest gen de raționament m-a ajutat să câștig toate pariurile, fără excepție. Îmi făcusem chiar o faimă de mare cunoscător într-ale sexului opus printre băieții din club. Veneau la mine ca la guru, care mai de care, să îmi ceară sfaturi. Datorită faptului că previziunile mele se adevereau fără greșală, devenisem apatic și indolent. De fiecare dată când se întâmpla să mă atragă vreo fată, îi evaluam calibrul și ezitam îndelung, până când atracția se dezamorsa de la sine, se degrada ca un vin răsuflat, astfel că eram mai mereu singur și îmbufnat: un ins dezgustat precoce de binefacerile amorului. Orgoliul meu exagerat mă obliga la o atitudine lucidă și pesimistă, ar fi fost penibil să-mi fac iluzii, adică să mă mint că între un bărbat și o femeie ar fi putut exista și altceva decât chemarea aceea obscură a instinctului, tot ce-aș fi aruncat în contul ei ar fi fost o minciună, un alibi intelectual, o fugă aberantă de singurătate. Fapt e că sufeream cumplit din cauza lipsei de apetit pentru acel

gen de ispită, de-a dreptul euforizantă în cazul altor băieți de vârsta mea. Aș fi vrut să mă îndrăgostesc, aș fi vrut să am un motiv cât de pueril s-o fac și îmi doream în secret să fi pierdut măcar un singur pariu. Visam o femeie care să mă refuze, care să nu se înghesuie să mi se arunce-n pat, doar pentru că eram inteligent, libidinos și suficient de abil încât să-i fac complimentul potrivit în momentul oportun. Narcisismul femeilor mă dezgusta, mă scotea din sărite. Era suficient să le plimbi trena și să le cânti în strună un timp ca să-ți atribuie toate trăsăturile eroului pozitiv. Ce anume le determina să creadă că aș fi fost bun din faptul că eram dispus să le acord puțină atenție? Lipsa totală de logică din gândirea lor mă îngrozea, îmi accentua sentimentul de ridicol, era mai rău chiar să fiu victima amăgirii lor decât să fi fost victima propriilor mele iluzii. Eram conștient că de fapt nu le atrăgea nimic la mine, le atrăgea numai ideea că m-aș putea simți fascinat de vreuna dintre ele. Nu mă doreau pe mine, ci dorința mea, femeile erau fără excepție niște curve infatuate și tot ce trăiam sau descopeream în legătură cu ele îmi confirma ipoteza. Ajunsesem să tânjesc după apariția unei intelectuale frigide, dar se pare că existența unei astfel de creaturi este un fapt pur mitologic, scornit de imaginația și ironia bărbaților, pentru că în realitate nu există decât

o singură specie de femei, o specie mutant care a evoluat trăgându-și sevele din mitocănia bărbaților. Care mitocănie este întreținută de moravurile speciei mutant. Prin urmare și eu eram un mitocan, un golan fără scăpare și singurul lucru pe care îl puteam gândi era că lumea e o adunătură de obsedați sexual incurabili care se disprețuiesc între ei și care se doresc cu atât mai mult cu cât se disprețuiesc mai tare. Spre exemplu curvele emancipate, care în marea lor majoritate sunt și feministe, au acumulat deja suficiente resentimente față de bărbați încât să-i trateze la rândul lor ca pe niște obiecte sexuale, iar acest tip de percepție elimină toate stavilele psihologice care s-ar fi putut interpune în calea dorinței, astfel că pe măsură ce sensibilitatea se atrofiază, apetitul sexual crește, e o lege la fel de strictă ca și legea gravitației. Înțelegând de timpuriu aceste lucruri am început să-mi dezvolt cinismul despre care vorbeam mai devreme. Mi-am spus că oamenii sunt o specie josnică în esență și eu nu făceam excepție. Iar dezgustul era singura unitate de măsură în spirit pe care o puteam percepe. Din perspectiva asta, nimic din ceea ce părea a fi tragic pe lume, nu mi se mai părea de nesuportat. Nu-mi era nici măcar frică de moarte. Eram convins că voi muri suficient de bătrân încât să fi apucat să mă dezgust de

toate aspectele vieții, unul după altul. Blazarea mea timpurie mi-a adus însă numai prejudicii. Cu cât mă prezentam în fața femeilor mai posomorât și mai dispus să mă înjur singur, cu-atât se arătau mai excitate de ideea de-a mă consola și fiecare dintre ele își imagina că va reuși să mă aducă pe linia de plutire, sădind în mine euforia pe care nu reușiseră să mi-o inspire celelalte, cădeau toate pradă aceluiași orgoliu dezmățat, tipic feminin, iar misoginul din mine, omagiat, devenea din ce în ce mai aprig și mai împătimit, din ce în ce mai greu de vindecat. Băieții din grup mă considerau ușor dezaxat, mă porecliseră “filosoful” suspectând în fundalul comportamentului meu dubios un amestec de perversiune și impotență. Cum de puteam rămâne imun la avansurile incendiare ale gagicilor? Singurul lucru care mă mai salva în ochii lor erau bețiile de grup la care nu înregistrasem nici o absență și interesul meu constant pentru marihuana și alte surrogate ale mântuirii. Nu-mi dau seama ce anume îmi alimenta dorința de-a căuta stimulente care să mă facă să îmi pierd controlul, probabil tocmai faptul că nu eram în stare s-o fac într-o relație, aveam impresia că ar fi fost ceva indecent și deplasat. Câteodată mi se părea absolut necesar să-mi pierd controlul, luciditatea îmi otrăvea sufletul, mă plictiseam... Existau doi demoni pe care trebuia să-i

înfrunt: dezgustul și plictisul. Tot ceea ce mă atrăgea la un moment dat sfârșea prin a mă dezgusta subit, astfel că eram complet dezorientat, nu știam nici măcar ce meserie să-mi aleg, mi se părea când și când că-mi descopăr vocația, dar erau alarme false, pentru că la un interval scurt de timp, mă simțeam epuizat și renunțam să mă mai concentrez asupra a ceea ce mi se păruse că mă interesează. Datorită faptului că mă plictiseam la fel de subit cum mă și entuziasmam de anumite lucruri am reușit să-mi fac, involuntar, o cultură generală impresionantă. Ce era mai neplăcut era faptul că ajungem la un soi de performanță în tot ce mă apucam să studiez, depunând un efort foarte mic, fapt care mă deprima îngrozitor și sufeream că obțineam pe nerăsuflăte tot ce apucam să-mi doresc, lucruri pentru care alții trebuiau să trudească din greu. Probabil că sună cel puțin sfidător lamentația unui ins care și-a împlinit toate dorințele, dar singurul lucru după care tânjeam cu adevărat era o formă de neîmplinire, o insatisfacție cât de mică, ceva care să mă oblige să perseverez. Sufeream de un soi de bulimie intelectuală, care îmi făcea viața amară și-mi anula rînd pe rînd toate dorințele. Aproape că, în anumite momente de luciditate, sentimentul de atracție și de dezgust le resimțeam simultan, ceea ce era insuportabil. Și atunci mă îmbătam rău sau mă

drogam, fără să-mi dau seama ce urăsc mai tare: chemările pe care le aveam sau propria mea ființă sortită inconsecvenței și contradicțiilor. Acum înclin să cred că pur și simplu mă uram pe mine...

Împins de la spate de voința părintească și de spaima serviciului militar, m-am înscris până la urmă într-o doară la facultatea de drept. După doi ani de repetenție consecutivă m-am văzut obligat să renunț și împreună cu câțiva amici de ocazie, am ticluit afacerea café-pub-ului care s-a dovedit a fi cea mai bună soluție pentru caracterul meu comod și veșnic predispus spre plictiseală. Era un mijloc sigur de-a păstra contactul cu suflul lumii mondene, care mă atrăgea prin acea aparență a schimbării: niciodată nu se întâmpla nimic nou, dar se schimbau convențiile, stilul, iar metamorfozele efemere și frivole care surveneau în atmosferă mă fascinau, nu-mi dau seama de ce. Micul meu pub mă făcea să simt că trăiesc în prezent, că sunt mereu contemporan cu lumea, cu mișcările ei imperceptibile. Mă duceam acolo în fiecare seară și jucam poker cu colegii mei patroni, câteodată se întâmpla să dau peste vreun fost partener, din epoca falsei mele vocații cu șahul și-n amintirea vremurilor de altădată ne prindeau zorii încheind câte-o partidă, iar uneori revedeam, așezată la o masă câte-o fostă iubită cu care flirtam pe tot parcursul serii

și apoi o conduceam acasă să facem sex tot în amintirea vremurilor de altădată... Nu știu cum, dar deși aveam doar 27 de ani, mă raportam deja la trecut, mi se părea că am trăit mai multe vieți pe care le-am abandonat pe parcurs, iar amintirea lor se coagula în acel prezent incert, în care nu-mi mai rămăsese nici o viață.

Într-o duminică de noiembrie, dimineața, când se făceau selecțiile pentru trupele care urmau să concerteze în săptămâna următoare, m-am pomenit cu o fată, care sprijinea, în burnița rece de toamnă, ușa cafenelei. Eram primul care ajunsese, colegii mei patroni, probabil dormeau încă. Am zărit-o de la o oarecare distanță, avea gluga trasă pe ochi și purta niște ochelari cu lentile cenușii, ceea ce mi s-a părut ciudat, atâta timp cât nu era soare. Am poftit-o înăuntru, părea foarte încurcată, nu știa dacă să mi se adreseze la pertu sau să folosească pronumele de politețe.

– Depinde cum doriți dumneavoastră să vă vorbesc, am glumit eu, nesărat și placid.

– Puteți să-mi spuneți Luisa... bâigui ea, vădit inhibată de privirile mele insidioase.

Nu era frumoasă, dar avea o senzualitate aparte, de care nu era conștientă. Avea mișcări și gesturi de școlăriță sau de fată bătrână, m-am gândit eu atunci.

Când și-a dat jos gluga, am descoperit cu surprindere că era tunsă chilug și lucrul ăsta m-a întristat, nu știu de ce. Avea un aer de copil orfan, tuns ca să nu facă păduchi. A fost primul gând care mi-a venit în minte. Avea pantalonii murdari de noroi și purta un cămășoi bărbătesc, cu câteva numere mai larg decât măsura ei, așa că nu-i puteam aprecia formele corpului. În mod ciudat, nu-mi puteam da seama nici măcar dacă e grasă sau slabă. M-a întrebat dacă poate să fumeze, i-am spus că da și m-am dus până la tejghea să caut o scrumieră. O simțeam încordată, fâstăcită, îi simțeam privirile arzându-mă în ceafă.

– Nu înțeleg de ce ești așa agitată. Bănuiesc că ai venit pentru selecție, nu? Cânti într-o trupă!

– Ce te face să crezi că sunt agitată?

Starea ei de anxietate era aproape palpabilă, până și buzele îi erau crispate într-o încercare eșuată de-a simula un surâs și nu înțelegeam de ce. Părea cumplit de vulnerabilă și aveam impresia că orice i-aș fi spus riscam să-i amplific neliniștea. Avea un chip de copil, un ten perfect și doar cele câteva riduri de pe frunte și cearcănele camuflate vag de ochelarii cu lentile fumurii mă făceau să bănuiesc că ar avea în jur de 25 de ani.

– De ce porți ochelari de soare pe vremea asta? am întrebat-o eu, pe tonul cel mai inofensiv de care eram în stare.

– Am ochii bolnavi de lumină, rosti ea pe nerăsuflăte, apoi se corectă... vreau să spun că mă deranjează lumina.

– În ce fel? o întrebai eu, încercând să-mi reprim sarcasmul în legătură cu poetica replicii anterioare.

– Mă dor ochii de la lumină... Cum e asta de aici, nu mă afectează... n-am probleme cu lumina artificială.

– Numai cu cea adevărată! am îndrăznit eu să glumesc.

Își scoase ochelarii ca să mă convingă. Avea niște ochi negri și foarte chinuiți, n-am văzut niciodată niște ochi atât de zbuciumați ca ai ei. Nu erau triști, erau altfel, era în privirile ei un amestec intens de durere și frică. După toate aparențele, făptura din fața mea era exact inversul meu. Era un munte de senzații, emoții și trăiri și pentru prima oară în viață m-am simțit infirm. Nu știam ce să îndrug, cum să mă port cu ea, nu știam în ce categorie de curvă s-o integrez. Avea buzele foarte clar conturate și sângerii, deși nu erau date cu ruj, nu avea nici un fel de machiaj, nimic. Aveam impresia că încerca singură dacă nu să se urâtească, în orice caz să treacă neobservată. Se ascundea de virtuala ei frumusețe, fugea de propria ei feminitate, îi era frică.

N-avea nici un fel de trupă, era pianistă de jazz.

Între două piese muzicale, vroia să intercaleze pasaje de poezie. Mi-am învins jena și m-am văzut nevoit să-i atrag atenția că într-un bar de noapte nu e nimeni dispus să asculte pasaje de poezie. Mă încerca un acces ciudat de cruzime. Simțeam nevoia s-o umilesc, mă scotea din sărite ciudățenia ei, stilul smerit și școlăresc, panica aceea nemotivată.

– Nu-ți face probleme, nu trebuie să te simți jenat că ți-e scârbă de mine. Poezia e ceva ridicol, nu? Nici nu mă așteptam să fii de-acord...

Nu era chiar cretină, m-am gândit. Însă luciditatea ei mă deranja mai mult decât m-ar fi deranjat o atitudine naivă sau sclifosită. Aș fi preferat să se jignească și să se care acasă. Sau la casa de copii sau unde naiba o fi trăit ea.

– Să știi că sunt obișnuită cu genul ăsta de mentalitate, roști, ca și cum ar fi încercat să se scuze. Până și prietenilor mei le e rușine de faptul că sunt poetă... nu că aș fi o poetă rea. Ideea de poezie le repugnă, li se pare ceva anacronic și penibil. Și de aici decurg o groază de prejudecăți. La început am suferit din cauza lor, mă simțeam datoră să-i menajez pe cei din jur și să păstrez pentru mine rușinea. Dar mi-am dat seama că e inutil pentru că eticheta stătea în fruntea mea cât toate zilele. Eram poetă, deci prin urmare eram aeriană, adică inadapată, adică nebună.

– De ce-mi spui mie toate chestiile astea? am întrerupt-o eu malițios. Nu vreau să ne împrietenim. Dacă ai de gând să cânti în barul ăsta, foarte bine, du-te la pian și arată-mi ce știi, da' nu-mi împuia capul cu dramele Parisului că n-am chef!

Nu pot să-mi explic de unde și de ce izvorâse din mine, tocmai atunci și tocmai în fața ei, grosolănia. Avusesem de-a face cu atâtea târâturi și nu le vorbisem așa. Cunoscusem o groază femei versate, arogante sau idioate, însă destul de agresive și tocmai cu ființa asta neajutorată își găsise să-și arate colții bădăranul din mine! Mi-era ciudă și vroiam să-i cer iertare, dar înainte de-a apuca să rostesc ceva, Luisa spuse:

– Nu te mai obosi... știi că-ți pare rău. Problema ta e că-ți imaginezi că lumea e o hazna și nu merită nimeni compasiune. E și ăsta un fel de-a vedea lucrurile, dar ce ți-am spus până acum n-a fost ca să te fac să-mi plângi de milă. N-am nici un interes să te impresionez pe tine...

– Atunci de ce te lamentezi? am întrebat eu intrigat.

– Tocmai că nu mă lamentez. Încerc să te lămuresc că nu mă poate jigni atitudinea ta. Deși probabil asta ți-ai dori.

– De ce mi-aș dori să jignesc?

- Pentru că nu poți iubi. E foarte simplu.
- Știi tu că nu pot iubi! m-am repezit eu ofensat.
- Dacă vom continua discuția asta, o să mă detești și n-am nevoie de-un dușman în plus. Pe de altă parte o să mă detești tocmai pentru că ești conștient că am dreptate. Nu suporti să gândească nimeni despre tine ceea ce gândești chiar tu însuși. Numai tu ai dreptul să fii critic sau obiectiv cu tine, alții nu... E ca și cum cineva străin ți-ar profana intimitatea, ți-ar descifra misterul. E ceva foarte neplăcut, înțeleg.

Câteva clipe mi-am amintit de mitul frigidei intelectuale și nu mi se mai părea atât de atrăgător ca-n anii de liceu. Luisa era un exemplar de toată frumusețea de frigidă intelectuală, însă cu mult mai enervantă decât oricare din tipurile de curvă cu care avusesem de-a face. Bănuindu-mi probabil iritarea se așeză la pian și începu să cânte. Muzica ei exprima destul de convingător faptul că o deranja lumina naturală, era un gen foarte sumbru și underground în sensul strict al cuvântului. Până și piesele mai ritmate aveau în ele ceva întunecos, care aducea când a melancolie când a regret. Parcă ar fi invocat ceva îndepărtat și inaccesibil. I-am explicat, de data asta protocolar și fără emfaza de mai înainte că muzica de *café-concert* e un gen de muzică la care, de regulă,

trebuie să rămâi imun, adică nu e cazul să te sensibilizeze prea tare. Pentru că într-o cafenea oamenii vin să se destindă, să se distreze și așa mai departe. "Nu e cazul, i-am spus, să îmi îndepărtiez toți clienții, punându-i să asculte la o bere muzică de înmormântare!"

Luiza mi-a ascultat argumentele până la capăt, apoi mi-a strâns mâna bărbătește și a zâmbit pentru prima oară sincer. Era incredibil de senină, deși tocmai îi refuzasem o slujbă. Și-a tras gluga pe cap mormăind un astenic "la revedere" și a ieșit în burnița de noiembrie, întorcându-se câteva clipe mai târziu ca să-și recupereze ochelarii cu lentile fumurii pe care-i uitase în bar, pe-o masă. Aș fi vrut să-i spun ceva, mă simțeam vinovat deși n-aveam nici un motiv. Mă impresionase faptul că nu încercase să mă convingă, să pledeze pentru muzica ei într-un fel sau altul. Negăsind altă replică mai inspirată, i-am propus să vină în seara aceea în pub, să se convingă în legătură cu genul de concert care se practica, să vadă că n-am nimic cu ea personal.

Spre marea mea surprindere a venit. Stătea ghemuită într-un colț întunecos, cât să n-o bage nimeni în seamă și-și rodea pielițele de la degete cu furie. Era îmbrăcată într-un costum bărbătesc, purta și cravată. M-am gândit cu milă că se consola cu ideea

că e un soi de Georges Sand rătăcită în lumea contemporană.

– Să știi că te înșeli, nu imit pe nimeni, mi-a spus când m-am apropiat de masă. Mă îmbrac bărbătește din cu totul alte motive. Asemănarea cu Georges Sand e o simplă coincidență.

Mi s-a părut foarte straniu faptul că-mi intuiuse gândurile, aproape că m-am temut că e telepată, dar mi-am spus că până una alta oamenii gândesc în clișee, iar comparația unei femei artiste cu Georges Sand e un clișeu cât se poate de răspândit, aproape un gând reflex, iar Luisa în mod cert nu era proastă.

– Mă bucur că mă consideri inteligentă, zise ea spulberându-mi până și ultima brumă de încredere pe care o mai aveam în legătură cu judecățile mele. Nu trebuie să te sperie faptul că-ți citesc gândurile, adăugă ea. Sunt o persoană inofensivă.

O priveam cretinizat și încercam să-mi adun mințile.

– Chiar ești telepată?

– Faptul că-ți pot citi ție gândurile nu înseamnă că aș fi telepată, mă lămuri ea, ținându-mă cu privirea aceea fricoasă și zbuciumată.

– Nu înțeleg, am bâiguit eu nedumerit...

După un moment de derută mi-am revenit:

– Nu știu ce mi-a venit să cred chestia asta, e clar

că n-are cum să fie adevărat!

– Și dacă e adevărat? mă interogă ea, scrutându-mă inocent fără să pricep ce vrea de fapt de la mine. Nu vreau nimic de la tine, chiar nu vreau nimic.

Eram stupefiat. Auzisem de astfel de cazuri, dar aș fi preferat să nu mie se întâmple mie. Era destul de neplăcut.

– Uite, zise ea, dacă vrei să fii sigur, îți propun un joc.

M-am așezat lângă ea, bulversat, neștiind ce să cred.

– Gândește-te la ceva, îmi spuse și eu am să ghicesc.

Parcă mi se golise creierul complet, nu-mi puteam focaliza atenția pe nimic, nici măcar pe-o imagine, pe-un cuvânt.

– Nu înțeleg de ce ești agitat, îmi servi ea replica mea de mai devreme.

– Nu sunt agitat, pur și simplu nu mă pot concentra, nu știu ce am.

– Ți-e frică, nu-i așa? Începi și tu să vezi cum e să-ți fie frică...

Aveam senzația că se răzbună pe mine, că încerca să mă pedepsească pentru bătăria mea de mai devreme. Îmi citi și de data asta gândurile cu o

precizie uluitoare.

– În primul rând mă enervează că gândești ca un robot, ca un animal dresat. Deși n-ai mai întâlnit pe nimeni ca mine, încerci să mă încadrezi într-o categorie cunoscută. De ce aș vrea să mă răzbun pe tine? De ce să te pedepsesc? De ce să reacționez ca o curvă de-a ta? Eu ce vină am că tu n-ai întâlnit până acum decât niște ființe josnice, meschine și răzbunătoare?

Am încercat să spun ceva, dar mi-a făcut semn să tac.

– În al doilea rând, n-ai fost bădăran, pur și simplu nu știai cum să te porți cu mine. Te gândeai că n-avem nimic în comun și chestia asta te deruta...

– Cum poți să-ți dai seama? am întrebat-o eu stupefiat.

– Nici eu nu știu cum pot să-mi dau seama, asta e partea curioasă, de-aia mi-e și frică tot timpul.

– Poți citi gândurile tuturor? M-am interesat eu stupid.

– Teoretic da, dar n-o fac decât cu anumiți oameni, care mă interesează.

– Să înțeleg că eu sunt un om care te interesează?

Luiza mă sorbea din ochi, ca și cum în clipa aceea și-ar fi cântărit sentimentele, era foarte sinceră ezitarea ei, părea că face un efort imens ca să

delibereze și îmi răspunse cu o seriozitate de copil:

– Cred că da.

– Crezi? mă mirai eu râzând.

– Acum câțiva ani, aș fi putut s-o spun cu toată gura. Dar între timp s-au întâmplat anumite lucruri... Nu știu nici eu cum să le interpretez, sunt confuză... Sunt oameni pe care îi întâlnesc și-i pot citi ca pe-o carte deschisă, în câteva secunde, apoi îi ignor și caut să mă îndepărtez de ei... Și sunt oameni care mă incită... Iar dacă mă concentrez asupra lor în cazul în care simt ceva pentru ei, doar dacă se întâmplă să simt ceva pentru ei, în cazul ăsta le pot citi și gândurile...

– Și pentru mine ce simți?

– Asta n-am să-ți răspund, se apără Luiza, speriată.

Am încercat s-o ating cu mâna. Era un gest reflex, mi se părea că în felul ăsta aș putea detensiona atmosfera, însă ea îmi împinse mâna brutal.

– Nici eu nu vreau să ne împrietenim, îmi spuse placid. Tocmai pentru că încep să te cunosc îmi dau seama că n-are nici un rost...

– Începi să mă cunoști?! M-am interesat eu cu ironie.

Situația în care mă aflu mi se părea total neverosimilă și îmi dădeam seama că oricât de absurd suna replica ei era posibil să aibă dreptate. Dacă îmi

putea citi gândurile era posibil să fi început să mă cunoască, așa că am intervenit, înainte s-o facă ea:

– Să presupunem că într-adevăr ai niște... puteri ciudate. Îmi pare rău dar nu-mi găsesc cuvintele, puteri sună aiurea...

– Nu-i nimic, înțeleg, mă încuviință ea cu îngăduință.

– Așa... ce ai reușit să afli despre mine?

– Chiar vrei să continuăm discuția asta? se interesă Luisa, e jenant.

– Da. Vreau s-o continuăm. Ce știi despre mine?

– Știu că ți-e silă de toate și că te plictisești de moarte, spuse. Știu că ești singur și nefericit, că te consideri o victimă a propriei tale inteligențe, ai impresia că ești superior tuturor și în același timp lucrul ăsta te revoltă și te face să suferi. Pe de altă parte te disprețuiești și pe tine. Îți detești superioritatea... ești foarte complicat... Simți foarte complicat lucruri cât se poate de simple. Și ai prea mult succes la femei. Nu pot să spun că nu te invidiez pentru chestia asta!

O priveam înmărmurit vorbind despre mine și pentru prima oară nu simțeam nici atracție nici dezgust, ci un sentiment puternic al absurdului, mă gândeam la scenariul S.F., mi se derulau în minte tot soiul de posibilități aberante, mă întrebam dacă nu

cumva fata aceea palidă și bizară din fața mea, care-și mușca buzele până la sânge nu era cumva un înger sau o creatură extraterestră, am întrebat-o fără să realizez că vorbesc:

– De ce?

– De ce te invidiez? Pentru că deși mi se pare un lucru detestabil în esență, mi-aș dori și eu să pot seduce... Ar fi o tâmpenie să nu recunosc că ai farmec! Și nici măcar nu e ostentativ!

– S-o iau ca pe un compliment sau e pur și simplu o formulă de exprimare? m-am interesat eu amuzat.

– Ia-o cum vrei... rosti ea în șoaptă.

Avea un aer nefiresc de trist și am încercat pentru a doua oară un gest protector, de apropiere, dar și de data asta m-a respins, însă mult mai discret decât prima oară.

– Nici măcar dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ n-aș accepta să mă atingi, zise și se ridică brusc de pe scaun. Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Dispăru din bar înainte să mă dezmeticesc. Eram complet șocat, nici măcar nu apucasem să-mi iau rămas bun sau barem să-i cer numărul de telefon.

Nu putem să pretind că nu se întâmplase nimic, că viața mea rămăsese la fel ca și până atunci. Apariția Luisei fusese ca o pală de vânt care răscolise totul în mine. Mi se părea că până atunci trăisem închis

Într-un fel de beci slinos și dintr-odată cineva sau ceva mă împinsese afară, într-o lume total necunoscută. Lumea pe care credeam c-o cunosc pe de rost se schimbase la față, iar eu aveam infinite lacune de înțelegere, mă simțeam ca un copil rătăcit, ca un copil mic și pierdut. Vroiam s-o găsesc pe Luisa doar ca să mă conving că senzația asta nu era decât o iluzie. C-o puteam și pe ea încadra într-una din formulele de viață cunoscute și că de fapt nu-mi scăpase nimic, avusesem doar un moment de oboseală și derută, atât.

Dar nu știam unde s-o caut, pentru că strategiile logicii mele nu mă ajutau să-i dau de urmă. Inițial crezusem că absolvise conservatorul sau că era încă studentă, dar mă înșelasem, acolo n-auzise nimeni de ea, singura Luisă de care se știa cânta la violoncel și cântărea o tonă, nu putea fi ea, apoi am început să bat toate cenaclurile și bibliotecile capitalei, sperând că le-ar putea frecventa dat fiind faptul că scria poezii, dar nu era de găsit nicăieri, ceea ce-i evidenția în ochii mei pe zi ce trece caracterul misterios, până într-o seară când, exasperat la culme m-am hotărât s-o chem în gând, bănuind că telepatia va funcționa și de data asta, am rugat-o sincer să vină la mine, cu toată ardoarea exploratorului ratat care eram, am implorat-o să-mi dea un semn de viață, subliniind

faptul că bătusem tot orașul în căutarea ei și probabil că ambiția și perseverența mea oarbă au impresionat-o pentru că și-a făcut apariția în barul meu câteva ore mai târziu, înfodolită într-un palton care-i îngreuna mișcările și bandajată cu un fular gros peste gură, astfel încât am recunoscut-o doar după ochelarii cu lentile fumurii.

– Sufăr foarte rău de frig, îmi explică ea, în timp ce o ajutam să se descotorosească de povara paltonului.

– De lumină, de frig... și de mai ce?

– Nu cred că există vreun tip de fobie care să-mi fie străină, glumi ea, afișând un zâmbet ciudat, pentru că avea privirile cufundate în aceeași tristețe sfâșietoare.

– De ce suferi? am întrebat-o. De ce ai ochii ăștia mereu?

– Pentru că mi-a fost amputată o bucată mare din suflet și mă doare ca și cum aș avea-o, dar n-o mai am.

Mă simțeam un nemernic, un ins limitat și caraghios, în timp ce ea părea că are un soi de profunzime pe care eu n-o cunoscusem niciodată.

– Nu știu de ce li se pare femeilor că dacă adoptă un aer tragic asta le face mai interesante!

– M-ai chemat ca să mă umilești? Simți nevoia să

fii ranchiunos și te-ai gândit că aș fi cea mai dezirabilă victimă? mă întrebă ea tranșant. Dacă ăsta e motivul pentru care ai insistat să vin...

– Te-am chemat pentru că vreau să te cunosc, vreau să înțeleg și eu ceva din tine! i-am replicat în aceeași notă.

Am comandat un vin fiert și i-am oferit un foc.

– Fumezi cam mult, am remarcat eu.

Am constatat că atunci când își stingea țigările săvârșea un gest straniu, ca un fel de tic, desenând cu mucusul stins semnul crucii în mijlocul scrumului.

Ce înseamnă chestia asta? am întrebat-o.

– Habar n-am... pur și simplu așa îmi vine, nici eu nu-mi dau seama de ce... Ce vrei să știi despre mine? se interesă ea placid.

Dialogul lua o tentă de interogatoriu care îmi plăcea. Simțeam nevoia unui gest ratat, cum ar fi fost acela de a fi romantic. Mi-ar fi plăcut să intru în jocul ei, să pot savura și altfel decât din exterior atmosfera.

– Cine ești? Cu ce te ocupi? Sunt foarte curios să aflu.

– Sunt ceea ce vezi, o ființă umană de sex feminin, am 25 de ani, trăiesc la părinți, am un câine și un frate, iar de ocupat mă ocup cu diverse lucruri total inutile pentru societate. Spre exemplu creez

parfumuri. Îmi place să confecționez veioze din vase de sticlă colorată... lucruri total inutile.

– Tu crezi parfumuri? am întrebat. Era ultimul lucru la care m-aș fi gândit. Am crezut că ești muziciană.

– Nu tocmai. Ți-am cântat la pian pentru că aveam nevoie de un pretext ca să ne întâlnim.

– Cum adică aveai nevoie de un pretext? Nu înțeleg...

– Te cunosc din facultate, tu erai în anul doi, la drept, iar eu în anul întâi, la filosofie, aveam câteva cursuri comune.

– Nu-mi aduc aminte de tine! m-am mirat eu.

– Nici nu mă așteptam să-ți aduci aminte. N-aveai cum să mă mai remarci și pe mine, printre atâtea colege apetisante. Tu erai Făt Frumos și eu eram rățușca cea urâtă, ce legătură aveai tu cu mine?

– De unde ți-a venit ideea asta cu rățușca cea urâtă? Ești chiar frumoasă dacă mă uit la tine mai bine.

– Nu te obosi, nu e cazul, îmi replică ea.

Apoi continuă, rozându-și unghiile cu înverșunare.

– Stăteam chiar în spatele tău și îți ascultam gândurile. Era foarte interesant pentru că ești exact bărbatul pe care nu l-aș putea avea niciodată și eram teribil de mulțumită să observ cum gândești și să-mi

construiesc argumente împotriva ta, împotriva ideii că am putea fi prieteni sau iubiți.

– Și-ai adunat suficiente probe împotriva mea?

– Nu, zise ea râzând timid.

– De ce râzi? De ce râzi așa? Te ce te uiți așa la mine? am întrebat-o.

Avea un răs ingenuu, un răs foarte serios, care în mod paradoxal nu avea nimic ludic.

– Și de ce mă rog aveai nevoie de argumente împotriva ideii că am putea fi prieteni sau iubiți?

– Pentru că mi-am promis să nu mă mai îndrăgostesc niciodată. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat s-o fac, aveam de gând să mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Ți-am zis că mi-a fost amputată o bucată din suflet, sunt un om infirm... să știi.

– În felul meu și eu sunt infirm. Nu știu ce mi-a venit să i-o spun.

– Știu...

– De ce aș fi eu genul de bărbat pe care nu l-ai putea avea niciodată?

– Pentru că tu trăiești într-o lume inventată de tine în timp ce eu mă chinui să trăiesc în lumea asta care există.

– Nu înțeleg... am bâiguit eu.

– Lumea nu e nimic altceva decât ceea ce credem noi despre ea... depinde ce interpretare îi dăm.

– În cazul ăsta nici Dumnezeu nu e altceva decât ceea ce credem noi despre el, nu?

– Nu, îmi răspunse ea stins, dar n-am cum să-ți explic, n-ai putea pricepe!

Avea obrații aprinși și un tremur în voce, care nu mai era frică ci un soi de emoție.

– Și de ce, mă rog, mă găsești atât de irezistibil? am întrebat-o, mirându-mă de mine fiindcă nu-mi stătea în caracter să fiu atât de direct c-o femeie la a doua întâlnire.

– Probabil pentru că ești genul meu, nu mi-am pus problema... îmi răspunse ea pe un ton de o inocență dezarmantă.

Purta o broboadă pe cap înnodată la spate, care-o făcea să pară mult mai feminină, iar de data asta când i-am atins mâna nu mi-a mai respins-o, ci mi-a tras-o în jos și-abia când i-am atins mijlocul a tresărit înroșindu-se și mai tare:

– Te rog frumos, nu mă mai atinge. Faptul că am venit aici data trecută a fost o greșeală, un gest absurd... o neghiobie din partea mea. Începusem să mă îndoiesc de ceea ce știam despre tine și am simțit nevoia să te văd ca să-mi dau seama că n-am nici un motiv de îndoială.

– Ai venit să mă dai peste cap și-acuma vrei să fugi de mine?

– Nu exagera, nu sunt eu aia care să te dea peste cap, de fapt nu cred că te-ar putea da peste cap cineva!

Mă privea tulburată... ca și cum aș fi fost singurul bărbat de pe pământ, era un amestec de atracție și panică în privirile ei care mă îmbăta. Aș fi vrut s-o trântesc într-unul din pereți și să încep s-o sărut cu furie, dar mi se părea c-aș fi făcut un sacrilegiu, că n-aveam dreptul să mă ating de ea. Deși toate aparențele conduceau spre faptul că ea știa aproape totul despre mine, iar eu nu știam mai nimic despre ea, totuși aveam certitudinea că eu conduc, c-o puteam domina, oricât de misterioasă și inaccesibilă mi s-ar fi arătat. Am întrebat-o ce vroia să spună cu "bucata aia din suflet care i-a fost amputată", am încercat să aflu de ce îi era atât de groază de dragoste și de ce se comporta ca și cum și-ar fi făcut singură rău dacă s-ar fi dăruit cuiva, dar n-am obținut decât răspunsuri vagi și evazive, era evident că acționa defensiv, încerca să se ascundă de mine și mă simțeam iritat de încordarea ei, era de-a dreptul enervant refuzul ei categoric de-a mi se dezvălui cumva.

– Iartă-mă Luisa, eu nu sunt telepat ca tine și nu am pic de intuiție, nu pot să trag concluzii despre oameni decât pe cale logică, dar dacă tu nu-mi dai nici

un fel de indicii...

– Ce indicii ai vrea să-ți dau?

– Ce-i cu povestea asta cu parfumurile?

– Ceva cât se poate de normal... am anumite nostalgii și încerc să mi le astâmpăr. Sunt lucruri din trecut de care nu mă pot despărți, deși știu că s-au dus, că le-am pierdut... am o grămadă de amintiri, iar în prezent nu mai am aproape nimic, e ciudat nu?... Să spună chestia asta un om la 25 de ani!

– Să știi că și eu simt la fel, i-am zis.

– Mirosul amintirilor e singurul lucru pe care-l mai pot transpune în prezent.

Mi-a vorbit delirant despre o alchimie bizară a sufletului, lămurindu-mă că tot ceea ce ține de trecut se transformă într-un soi de parfum, foșnetul frunzelor din grădinile copilăriei, adierea vântului din diminețile de vară, imaginea dealurilor care devin ruginii în amurg, duișia părinților din vremea în care erau încă tineri, bucuria intensă a serilor de Crăciun – amestecul acela de curiozitate, candoare și o explozie de speranță, speranță pură, inexplicabilă... Mi-a vorbit despre toate nostalgiile posibile, despre nostalgia vieții netrăite, pe care-o încerci adolescent fiind într-o desfătare zgomotoasă de dorințe pe care încă ai curajul să le rostești cu voce tare, mi-a vorbit despre nostalgia gloriei și-a dragostei împlinite, despre

obsesia primului sărut, despre himera tuturor acelor lucruri care odată transformate în realitate capătă o mireasmă sălcie și un gust de cocleală. Toate dorințele noastre, mi-a spus, “nu sunt decât nostalgie pură, iar realitatea e o hazna, un teren viran părăsit, prin care hălăduiești singur și în timp ce vorbea mi-au dat lacrimile, “exact așa simt și eu” i-am spus “și mi-e ciudă, mi se pare nedrept”... “Trecutul e mireasmă pură, viitorul e muzică, iar prezentul e-o pușcărie”, conchise ea și de data asta nu m-am mai putut abține, am înșfăcat-o de mână și am împins-o până în fundul cafenelei, lipind-o cu spatele de unul din ziduri, “prezentul nu-i o pușcărie” i-am zis, în timp ce-o sărutam bezmetic, “prezentul e singura libertate de care dispunem”!

I-am atins pleoapele cu buzele și i-am sorbit îndelung răsuflarea. Reușise să mă contamineze. Cred că-o priveam cu aceeași ochi zbuciumați și triști, nu era nici un dram de senzualitate în izbucnirea mea pătimașă și-aveam convingerea că mi-a transmis telepatic ceea ce simțea, era o sfâșiere sufletească aproape insuportabilă și o nevoie uriașă de căldură, parcă aș fi fost străbătut de-un frison, ca de moarte, iar sărutul acela violent era unica salvare posibilă.

Luisa mi s-a smuls din brațe fără să scoată un sunet și s-a repezit în direcția opusă a barului, spre

ușă și-a înșfăcat paltonul din cui, iar eu o urmăream neputincios, neștiind ce să-i spun, ce să fac... S-a oprit o clipă în prag și mi-a spus cu cruzime:

– Asta e greșeala ta. Pentru tine totul se reduce la sex și de-aia n-o să putem fi împreună niciodată!

Era a doua oară când dispărea fără urmă și până una alta nu izbutisem să aflu nimic concret în legătură cu ea. Nu-mi lăsase nici un număr de telefon, nici o adresă, în schimb mă lăsase buimac și dezorientat cum nu fusesem niciodată, cele trei întâlniri cu ea îmi cauzaseră pentru prima oară senzația aceea de neîmplinire după care credeam că tânjesc și-mi dădeam seama cât fusesem de idiot să-mi doresc așa ceva. Sufeream fără motiv și aș fi vrut s-o mai văd odată doar ca s-o pot pedepsi pentru starea de spirit pe care mi-o crease. Era prima femeie care reușise în să-mi trezească un sentiment și acela era cu siguranță ură.

O uram pentru că deși o dominam n-o puteam conduce după bunul meu plac, era ciudată și alunecoasă și nu înțelegeam ce dracu' vroia ea de la mine din moment ce respingea ideea că-am putea fi amănți. Cu toate astea simțeam că mă dorește, Luisa era un paradox ambulant și au început să-mi încolțească în minte tot felul de scenarii legate de posibilitatea alienării ei, încercam să depistez de ce fel

de tulburări psihice suferă, poate era schizofrenică sau poate fusese violată când era mică și avea angoase legate de sex ori pur și simplu era frigidă. Dar atunci ce Dumnezeu aștepta ea de la mine, pentru că mă sorbea din priviri ca pe-un bărbat de care se simțea atrasă, părea copleșită de atenția mea, avea un soi de febră pe care mi-o transmitea și mie, erau foarte transparente zvâcnirile ei de senzualitate – nu semănau nici a angoasă nici a frigiditate, astfel că reacția sa de respingere mi se părea complet inexplicabilă. M-am întrebat în ce măsură ar fi putut să joace teatru, dar am exclus foarte repede această ipoteză, pentru că Luisa părea că se luptă în permanență să nu își piardă controlul, avea o exaltare pe care n-o putea disimula și era imposibil de presupus că simțul ludic funcționa la ea în mod contrar felului în care se manifesta la majoritatea oamenilor. Cine ar fi fost atât de absurd încât să se arate vulnerabil și să-și ascundă detașarea, în loc să-și camufleze sensibilitatea și să adopte masca detașării? Tendința unanimă a oamenilor e să pară cât mai imuni și mai nonșalanți cu putință, cât mai impasibili și mai puțin afectați de ceea ce li se întâmplă, dar Luisa era ca o cutie de rezonanță care amplifică ecoul fiecărei reacții pe care-o aveam, fiecărui gest pe care-l făceam, era de o seriozitate înspăimântătoare.

Seriozitate care, de regulă, mă îndepărta de o femeie (întotdeauna am evitat legăturile care ar fi putut degenera în melodramă și-am preferat femeile superficiale și înzestrate cu simțul umorului), însă la Luisa, genul ăsta de implicare mă incita fără să vreau, eram teribil de curios s-o descopăr, să înțeleg ce se întâmplă cu ea.

Mentalitatea mea de premiant mă obliga s-o cuceresc cu orice preț, Luisa era un premiu pe care trebuia să-l obțin ca să pot trăi mai departe, era un obstacol care trebuia trecut ca să-mi deplasez gândurile înapoi spre orizonturile mele obișnuite, spre zona aceea frivolă a vieții fără consecințe, în care singurul meu dușman și prieten eram eu însumi, obligat să mă iubesc și să mă urăsc până la capăt, cufundat fără scăpare în bulimia mea intelectuală care mă obliga să caut mereu peisaje în schimbare ca să nu înnebunesc de lehamite.

Deși am avut întotdeauna o aversiune clară față de concepțiile feministe și le-am considerat la fel de nocive și denigratoare la adresa spiritului masculin ca și viziunile misogine la adresa spiritului feminin, am

totuși tendința să cred că, în dragoste cel puțin, femeile sunt ceva mai statornice, având mai mult discernământ și mai multă putere de sacrificiu. În comparație cu erosul masculin care-i face pe bărbați să fie oscilanți și contradictorii în dragoste, erosul feminin presupune un soi de luciditate afectivă, care le face pe femei să fie mai orientate și mai stăpâne pe voința lor de-a iubi. Așa cum bărbații știu perfect ce vor de la ei înșiși, femeile știu perfect ce vor de la un partener, iar lucrul acesta îl descoperă nu într-un mod rațional și explicit ci prin discriminare afectivă. Femeile au un simț aparte de-a se ghida în viață afectiv, simț pe care eu una îl invidiez profund pentru că nu l-am cunoscut pe pielea mea niciodată. N-am avut nici un dram de încredere în stările mele emoționale, în sensul că nu m-am orientat după ele, ci doar după raționamente extrem de complicate care mă aruncau în posturi dintre cele mai bizare. Spre exemplu găseam argumente solide să întrevăd un sens al binelui în stări afective critice, suferința sau potențialul ei pericol nu declanșau un semnal de alarmă în interiorul meu care să mă determine să mă feresc. Faptul că un bărbat mă putea face să sufăr nu mi se părea în sine un lucru rău sau de evitat atâta timp cât existau prerogative raționale care să mă împingă să am nevoie de el, să-l admir sau să-l doresc, iar lucrul

acesta l-am descoperit relativ târziu. Pentru mine iubirea nu era expresia unei forme de fericire sau a unei stări de bine sufletesc, ci o atracție magnetică față de spiritul unui bărbat prin care-mi defineam identitatea, iubeam ca să mă regăsesc într-un bărbat, ca să mă identific cu el, nicidecum ca să mă simt bine. Această constatare m-a dus cu gândul la ideea că spiritul meu feminin era fie atrofiat, fie pur și simplu îmi lipsea. Iubeam ca un bărbat, cu motivații profund raționale pe care ajungeam să le resimt afectiv, mă sugestionam să cred anumite lucruri, apoi credința se transforma în trăire pură, în vreme ce toate femeile pe care le cunoscusem procedau în sens contrar, adică apucau mai întâi să simtă ceva agreabil și apoi își construiau argumentele iubirii în consecința aceluia ceva. În toate dialogurile pe care le-am avut despre dragoste, înțelegeam perfect premisele și zbuciumul iubirii masculine, în timp ce confesiunile femeilor mă contrariau și mi se păreau de neînțeles. Cum te poate face să te simți bine cineva cu care n-ai nimic în comun în afară arbitrariul unui sentiment așa zis reciproc? Din ce se naște sentimentul ăsta? Pentru mine istorisirile femeilor erau ceva foarte confuz. De unde am tras concluzia că în marea lor majoritate, femeile iubesc contractual, se îndrăgostesc de ceea ce li se oferă și nu de autorul darului. Pe mine mă

interesa doar cine era el și de acel “cineva” mă îndrăgosteam. Contau doar caracteristicile lui personale nu atitudinea pe care o avea față de mine. De aici au survenit toate eșecurile sentimentale pe care le-am trăit, nu am fost câtuși de puțin interesată de ceea ce-aș putea primi în schimbul propriei mele dăruiri așa cum n-am fost sensibilă nici la afecțiunea care-mi era destinată, nu mă atingea în nici un fel. Oricât de mult mi-aș fi dorit să ajung să mă comport și eu ca o femeie, nu știam cum să fac. Era ceva esențial în structura mea care mă împiedica să iubesc ca o femeie. Nici măcar nu eram capabilă s-o fac într-o relație.

Atmosfera și durata unei relații sunt creația spiritului feminin, bărbații nu sunt în stare decât de-o formă de comunicare afectivă, de o trăire intensă a unor conținuturi pasionale, de conștiința unor sentimente pe care însă nu le pot transpune în faptă decât în intervale scurte de timp. Bărbații au nevoie de singurătate ca să poată iubi, de distanțe și spații aerisite, iar eu iubeam ca un bărbat și eram incapabilă să construiesc și să întrețin o relație din aproape în aproape. Eram un spirit masculin care trăia într-un corp de femeie și care se îndrăgostea din când în când de alți bărbați, eram ceva hibrid și monstruos, simțeam că-mi vine să crăp de rușine când mi se

făceau complimente fizice ori când intuiam că un bărbat se uita la mine ca la o femeie. Mi se părea ridicol și hidos și aveam reacții aproape misogine la adresa propriului meu erotism, mi-era scârbă, mă simțeam redusă la condiția unui obiect sexual lipsit de voință, pentru că exploziile de senzualitate mă făceau să mă simt neajutorată, iar asta era un handicap îngrozitor – o malformație dezgustătoare. Aveam accese de furie necontrolată ori de câte ori se întâmpla să mă atragă fizic vreun bărbat, mi se părea o umilință postura în care mă arunca dorința pentru că deși mă simțeam egală sufletește oricărui bărbat, fiziologic eram sexul slab și aveam nevoie de protecție. Era degradant ca, în pofida caracterului meu puternic și expansiv, să mă simt atât de descoperită și de vulnerabilă sexual și simțeam o repulsie teribilă față de propria mea înflăcărare, mai precis un amestec de repulsie și angoasă și de aceea aveam nevoie ca de aer să iubesc înainte de toate, să iubesc pe cine vreau eu, oricât de improbabilă ar fi fost eventualitatea unei legături sufletești între mine și bărbatul cu care încercam să mă identific. Senzația de suflet pereche era singura care-mi putea astâmpăra groaza de erotism, groaza de-a fi tratată ca o femeie. Oricum mai devreme sau mai târziu urma să iasă la iveală aspectul monstruos al naturii mele. Chiar și bărbatul

pe care îl iubeam se strofoca să descopere în mine o muiere și găsea altceva, bizar, care nu-i putea fi pereche. Nici pentru el nu puteam funcționa normal oricât de mult mi-aș fi dorit...

Din pură onestitate față de spiritul feminin care îmi era total necunoscut în faptă deși îi puteam aproxima calitățile, am conceput o nuvelă numita “Tango” la persoana întâi masculin. Scriam destul de greu pentru că trebuia să-mi împart timpul între munca de la redacție și-o slujbă provizorie pe care mi-o găsisem la o agenție de asistență socială. Eram un fel de consilier în probleme de psihologie familială, o muncă extrem de ingrată care mă obliga să răspund la tot soiul de scrisori penibile și melodramatice legate de situații amoroase critice: adulteruri, cazuri de violență sau apatie sexuală, pasiuni refuzate sau neîmplinite, scrisori de regulă disperate, concepute într-o gramatică îndoielnică, la care nu se puteau da soluții realiste, ci doar pretexte de consolare, pentru că unicul răspuns cinstit care se impunea era imperativul: “desparte-te!” Ajunsesem la un soi de greață față de ideea de cuplu ratat, toate suferințele acestea amoroase mi se păreau indecente, oribile și mai ales inutile. Aș fi preferat să fiu transferată la o secție de reorientare profesională a tinerilor sau să chiar mi-aș fi dorit să lucrez într-o pușcărie, dar din

informațiile pe care mi le furnizau colegii mei de la agenție rezulta că și tinerii dezorientați și pușcăriașii sufereau de același sindrom al “ratării” instituit în urma unor eșecuri amoroase, ceea ce mă scotea din sărite pentru că îmi transmitea o senzație de coșmar repetat obsesiv. Mi se părea ciudat că Universul părea să se descompună și ajungea să se reducă doar la elementele conflictului despre care scriam eu în perioada aceea. Aveam nevoie de-o vacanță, de un moment prelungit de deconectare, îmi simțeam creierul îmbuibat de-o electricitate statică extrem de supărătoare, mi se derulau în gând o groază de scenarii care aveau toate aceeași temă găunoasă, ideea de conflict între sexe, neajunsul esențial al iubirii, trebuia să iau o pauză mentală, ceea ce era imposibil pentru că ar fi trebuit pentru asta să-mi impun o vreme să nu mai gândesc deloc, să nu mai simt, să nu mai cred nimic. Am renunțat la citit și la scris și mă întrebam dacă nu cumva fusesem dintotdeauna nevrotică, poate că în permanență trăisem ca și cum aș fi scris, viața mea fusese un fel de destin eseu, în care mai degrabă am comentat impresii și idei decât am apucat să trăiesc la propriu. Până și prietenii mele se consumau în aceeași zonă a comentariului, a criticii de viață... Ne întâlneam toți, de regulă în apartamentul meu, ne turnam gin sau vermut în pahare și în câteva

momente deja eu preluam conducerea și cream atmosfera, dădeam tonul discuțiilor și le aduceam în zona în care vroiam eu, aveam întotdeauna ceva stringent de disputat, un subiect tabu, pe care îl exfoliam într-o ambianță conspirativă de societate secretă, aveam încredere absolută în prietenii mei, în loialitatea lor, mă dezvăluiam lor până în cele mai intime amănunte cu o sinceritate lipsită de pudoare, dar în substrat tânjeam după cineva care să-mi închidă gura, după cineva care să mă ajute să tac, să simt și să pricep ceva dincolo de comentarii...

Acel cineva a apărut, culmea, exact în momentul în care am înțeles că aveam nevoie să apară. Se numea Andi, de la Alexandru și m-am pomenit cu el într-o dimineață la redacție cu un vraf de poezii în mână bătute la mașină, o mașină de scris din generația bunicilor probabil pentru că respectivele poeme erau redactate cu niște caractere desuete, care nu se mai foloseau de vreo douăzeci de ani încoace. Era destul de înalt și exagerat de slab, dar nu era lipsit de farmec fiindcă avea un soi de elasticitate în mișcări, niște ochi pătrunzători, foarte vii și-un aer ușor obraznic care-l făcea agreabil și care era consecința un stil alintat de-a intona cuvintele, fapt care trăda un simț ludic destul de pregnant, avea un zâmbet larg și foarte sincer care-i dezvelea complet dantura și-o degajare

în gesturi care-l făcea atractiv, avea în jur de treizeci de ani, dar arăta ca un adolescent – cu o mustață firavă care-i contura forma buzei de sus, cu mâini delicate și agile, cu o ținută nonșalantă și cu suficient aplomb în reacții încât să mă intrige îmbrăcămintea sa bătrânească, vădit impersonală. Purta niște blugi închiși la culoare și un pulover tărcat, de-o urâțenie exemplară, peste care își trăsesese o haină cenușie, ca de contabil și prima imagine care mi-a venit în minte a fost aceea a unui personaj de Kafka, mai ales că era și artist anonim. Mi-am aruncat ochii peste poemele lui cu o curiozitate pe care nu mi-o puteam explica deoarece veneau zilnic la redacție tineri poeți aflați la porțile afirmării, ale căror versuri siropoase și diletante îmi înfundau sertarele biroului până la refuz și deja căpătasem un fler impecabil care mă ajuta să adulesc încă de când apărea în pragul ușii un poet care era calitatea versurilor sale, dar de data asta nu puteam face nici un fel de asociații, eram complet bulversată, pentru că intuiția mea funcționa de regulă când era vorba de maculatură, era o intuiție referitoare la poeți ratați, iar tânărul din fața mea nu arăta ca un poet ratat, nici măcar nu arăta ca un poet. Ce e interesant de semnalat de faptul că poeții ratați nu arată ca niște ingineri sau ca niște artiști veleitari care și-au greșit vocația, din nenorocire poeții ratați au stofă de poeți,

au vocație de poeți și n-au nimic de-a face cu alte profesii. O lege sarcastică a naturii i-a înzestrat cu toate datele creației poetice, cu toate trăirile necesare, sunt oameni care chiar tânjesc după poezie, care-i simt sevele și magia, dar nu-i pot stăpâni secretul, nu au acest privilegiu care se cheamă har. Cum spuneam, Andi nu avea înfățișare de poet, nu arăta nici măcar boem, puteam să jur că-i sunt străine bucuriile dezmațului și că aspiră la o viață liniștită și sedentară, iar cu excepția genului acela de impertinență care aducea a don juanism părea un tip blajin și oarecum dezorientat, un inadapdat al cărui ideal era să ajungă să se adapteze. Versurile lui semănau leit cu aparența sa controversată, se vroiau pe de-o parte discrete și contemplative, iar pe de altă parte aveau un “ce” de sorginte ludică: idei de dragul ideilor, interogații de dragul interogației, metaforă de dragul metaforei. Nu simbolizau nimic, erau versuri complet dezasamblate, care s-ar fi putut combina între ele într-o ordine aleatoare, din care ar fi decurs într-un final același efect. Dacă aș fi amestecat primele două versuri dintr-o poezie cu alte versuri dintr-o altă poezie și cu finalul unui al treilea poem aș fi obținut o structură lirică de toată frumusețea la fel de valabilă ca fiecare poezie în parte. Există un flux liric în ceea ce scria el care lăsa loc oricăror asociații de imagini într-un lanț

nesfârșit de permutări, fiecare vers putea să-i succedă oricărui alt vers, fără să fie condiționat de vreun mesaj anume și nu știu de ce, dar senzația de dezordine absolută pe care mi-o transmiteau poemele lui mă fascina. Nici măcar în poezia suprarealistă nu se putuse ajunge la un montaj aleator între versuri, exista ceva care le lega, un prag al ideii sau o miză a conținuturilor care conducea spre asocieri de imagini, exista o continuitate care crea ordine chiar în măruntaiele celui mai profunde dezordini, dar versurile lui Andi eludau exact această continuitate și m-am întrebat cum trebuie să fi fost structurată mintea unui om capabil de o astfel de creație. Și primul gând care mi-a încolțit în creier a fost acela de spirit feminin, singurul care se putea desprinde de strategiile logicii, căci logica e cea care creează ordine, se știe.

– E ciudat, i-am spus ridicându-mi ochii din vrafal de foi, poezia ta e foarte... feminină.

– E o remarcă peiorativă? m-a întrebat.

– Doar dacă ești cumva misogin, altfel nu, i-am replicat eu ironic scrutându-l pe deasupra ochelarelor.

– Are vreo importanță genul ăsta de categorisiri? E ceva rău că scriu feminin? m-a chestionat el nedumerit.

– Nu, am zis eu râzând, nici vorbă, doar că mi se

pare curios, atâta tot.

– Dar ți se pare că scriu bine?

Mă aflam într-un impas. Pur și simplu nu știam ce să-i răspund. Originalitatea nu era neapărat o măsură a calității în artă și aveam de-a face ce-i drept cu un gen de poezie neașteptat de originală, dar nu eram sigură că e poezie, părea să fie altceva pe care nu știam cum să-l calific și-aveam același gen de derută pe care îl resimțisem și vizavi de înfățișarea lui, care nu era una de poet.

– N-aș putea spune că nu-mi place cum scrii, am început eu încurcată, dar mă intrigă faptul că poeziile tale sunt complet absurde, n-au nici un sens... parcă nu s-ar referi la nimic de pe lumea asta. Ceea ce scrii tu... plutește undeva în eter sau în haos. E un fel de poezie a neantului, mi-a venit atunci un gând pe buze.

– Tot ce se poate, a îngăimat el sec. O fi poezia neantului, nu mi-am pus problema.

– Repet, nu trebuie s-o iei în nume de rău, dar nu știu cine s-ar putea regăsi în așa ceva.

– Eu nu scriu ca să se regăsească unul și altul în poeziile mele, obiectă el sardonice.

– Atunci de ce-ai venit la redacție? Bănuiesc că vrei să publici ceva, m-am mirat eu.

– Am venit să te cunosc pe tine. Versurile astea sunt doar un pretext, spuse, smulgându-mi-le din

mână. Le-am scris săptămâna trecută, mi-a luat vreo trei ore să le bat la mașină, vroiam să am ceva la mână ca să te pot aborda. Sunt destul de timid și n-aș fi avut tupeul să vin pur și simplu aici, la tine și să mă lansez într-o conversație, plus că îmi imaginam că ai fi putut să mă dai afară!

– Ceea ce am să fac acum din moment ce n-ai venit pentru poezie. Eu aici sunt la serviciu și nu-mi pot permite vizite particulare. Iar în privința timidității nu e cazul să faci caz, pentru că tot ce faci te contrazice, chiar și faptul că n-ai putut să te abții și mi-ai făcut mărturisirea asta, i-am zis eu tranșant arătându-i ușa.

– Nu înțeleg de ce ai devenit brusc așa înțepată. Am spus ceva ce nu era cazul? Te-am jignit în vreun fel? Ți-am zis doar că vroiam să te cunosc.

Nici eu nu-mi dădeam seama ce-mi venise să reacționez așa. Probabil felul în care mă sorbea din ochi iscoditor și fascinat, ca și cum aș fi fost o prezență incitantă și atrăgătoare și aveam senzația că exista în atitudinea asta a lui o putere de seducție periculoasă pe care încercam stupid să o parez. Trebuia să resping cu orice preț senzația aceea de penibil pe care mi-o crea gustul irezistibilului și n-am făcut altceva decât să mi-o trădez, reacționând exagerat și abuziv pentru că-n mod normal ar fi

trebuit să fiu curioasă să aflu de ce vroia să mă cunoască. Realizând că tocmai făcusem imprudența de-a mă arăta afectată de interesul lui pentru mine, am încercat să-mi corectez atitudinea:

- Recunosc că-i prima oară când mă abordează cineva așa și sunt destul de intrigată. Poate că nu era cazul să te dau afară...

- Ți-am citit ultimul roman și mi-am dorit foarte mult să văd cum ești în realitate, spuse el fâstâcit.

- Am bănuț... Nu-mi imaginam că ești un criminal în serie.

- Niciodată nu poți să știi! Încercă el să glumească.

- În orice caz n-am timp să mă dezvălui ție în toată complexitatea acum... aici. Sper că ți-ai făcut o impresie despre mine pentru că am de lucru și mă văd obligată să te trimit la plimbare, oricât de flatantă ar fi curiozitatea ta în legătură cu umila mea persoană.

- Ești mai frumoasă decât mă așteptam, spuse el pe un ton sobru și ferm ca și cum ar fi făcut o constatare de ordin matematic.

Nu știam ce-ar fi trebuit să-i spun, pentru că remarcă lui nu se vroia câtuși de puțin impertinență.

- Ești chiar frumoasă, își întări el afirmația.

- Chiar crezi asta sau e doar o formulă de politețe?

Mă deconspiram pentru a doua oară și mi se părea revoltător faptul că nu eram în stare să rămân neutră.

- Eu nu sunt politicoș, mi-a răspuns.

- Îmi pare rău dar chiar trebuie să pleci. Înțelege...

- Mă bucur că ne-am cunoscut, a îngăimat el din ușă. Chiar mă bucur.

Am încercat inutil să mă concentrez la ce avem de făcut, deschideam mecanic dosarele, rătăceam manuscrise, încurcam șpalturile venite de la corectură, eram complet deconectată și nu-mi stătea mintea decât la vizita lui Andi pe care îl repudiasem fără motiv, pentru că mă atrăgea, nu fizic, ci într-un mod mai subtil, avea un chip frumos și enigmatic, un chip de pictor rus, mi-am zis.

Ca s-o conving pe Luisa, telepata, că eram sincer îndrăgostit de ea și s-o târăsc în ultimă instanță la mine în pat, trebuia să mă conving mai întâi pe mine... Am început să-i desenez din memorie portretul cu păr lung, pentru că nu mă puteam amoreza de-o aurolacă. Îmi imaginam că trupul său avea mai degrabă forme voluptuoase decât atletice, pentru că îmi plăceau

femeile cu fese și sâni mari. Și pe măsură ce Luisa din imaginația mea căpăta contur și realitate îmi dădeam seama cât de fascinat sunt de ea. Misterul ei, privirile acelea incandescente și îndurerate aveau asupra mea efectul unui narcotic. Îmi puneam sute de întrebări în legătură cu ea și mă gândeam, intimidat și excitat totodată că Luisa îmi descifra gândurile pe când o visam... știam că mă simte de la distanță. În seara în care am realizat că sunt complet conectat sufletește la dorința de-a mă împreuna cu ea, de-a o descoperi, diseca, devora, până la ultimile picături de mister și că-mi doresc să pun cu totul stăpânire pe ființa aceea suavă și alunecoasă cu toate consecințele inevitabile, m-am pomenit cu ea la ușă. Ținea în brațe un buchet de flori pe care mi l-a oferit cu un surâs straniu, un surâs încărcat de un subînțeles pe care nu-l puteam elucida.

Când am dat să-i vorbesc mi-a apăsât palma pe gură. Am început s-o sărut înfocat și mi s-a dăruit fără nici un fel de rețineri. Am făcut dragoste mai întâi turbulent și coleric, apoi înfiorat și melancolic, iar când se crăpa de ziuă blând și tandru... Avea sâni mai mici decât în imaginația mea, dar în linii mari îi anticipasem perfect tipul de feminitate. Era timidă și hiper-sensibilă, tăcută și fără strop de simț ludic la pat. Făcea dragoste cu o seriozitate de-a dreptul

școlărească, mi-am spus... Tremura din tot corpul atunci când îi atingeam pântecul lent cu limba sau îi sărutam sfârcurile, mai mult de frică și de rușine decât de plăcere.

Mi-am propus s-o învăț să-și controleze emotivitatea în speranța că după îndelungi și repetate împreunări va începe să se relaxeze și să aibă orgasm.

Venea la mine întotdeauna atunci când simțea telepatic că o doresc, deși dorință e un termen impropriu, eram mai degrabă incitat de ideea că o inițiez treptat, că-mi exercit asupra ei puterile de Pygmalion. O simțeam cum se transformă dintr-o fetiță timorată și anxioasă într-o femeie senzuală și stăpână pe propria ei sexualitate. În mod cert era genul de femeie copil care vedea în partenerul ei sexual un protector... Dimineața, când ne sorbeam cafeaua dezbrăcați pe marginea canapelei din sufragerie schimbam câteva replici impersonale, despre politica internațională, masonerie, literatură esoterică și rezultatele campionatelor de șah. Deși făceam dragoste de aproape jumătate de an, nu îndrăzneam să abordez cu ea subiecte intime, dintr-o teamă confuză că mi-ar putea asculta și interpreta gândurile. Mă simțeam penibil încordat, mi-era frică s-o înșel pentru că bănuiam că va știi telepatic și mi-era silă de mine, de rezerva aceea cretină... Ce

dacă aş fi înşelat-o? Ar fi aflat, ne-am fi despărţit şi gata! În fond era o femeie ca toate altele... O intelectuală frigidă care aspirase în secret la statutul de curvă şi în mărinimia mea masculină o ajutasem să-şi atingă scopul. Din păcate însă eu eram cel care nu reuşise să şi-l atingă. Pentru că n-o dorisem nici o secundă cu adevărat pe această ciudată domnişoară Luisa. Vroiam doar să-i aflu secretul. Nu suportam că îmi fusese ridicată o problemă căreia nu-i puteam găsi o soluţie. Mă mira mai ales faptul că nu se dăduse de gol până atunci... că nu simţise nevoia să îşi deconspire taina, să-mi povestească viaţa ei, să-mi facă o confesiune cât de mică. Am încercat s-o trag de zeci de ori de limbă, dar de fiecare dată am primit răspunsuri ambigue sau evazive. Răspunsuri metaforă, răspunsuri capcană. La toate întrebările mele directe îmi replica prin abstracţiuni romanţate!

– Dacă vrei să ne despărţim spune-mi, că nu-i nici o problemă. Înţeleg... îmi zise din senin Luisa.

– Cine ţi-a zis că aş vrea să ne despărţim?! m-am arătat eu intrigat.

– Ai chef să mă înşeli şi n-ai curajul... De ce n-o faci dacă simţi nevoia?... dacă te-ai plictisit de mine... îmi zise ea mângâindu-mă consolator pe obraz.

– Uite ce Luiza, eu am impresia că te joci cu mine, că sunt în mâna ta un fel de cobai!

– Cătuşi de puţin, dragul meu, recunoaşte că de o săptămână îţi stă mintea la o blondă ravisantă care îţi dă târcoale prin bar!

– Ok, Luisa... hai să dăm cărţile pe faţă. Ce vrei tu de la mine de fapt?

– Nu vreau nimic în mod special... încerc să-ţi satisfac dorinţele... să-ţi ofer ceea ce vrei.

– Nu se poate aşa ceva! m-am înfuriat eu. Asta nu e dragoste. Dacă mă iubeai cu adevărat ai fi vrut şi tu ceva de la mine!

– Chiar crezi asta? mă interogă ea cu blândeţe

– Cum adică?! m-am mirat eu.

– Crezi că iubire înseamnă neapărat să îţi doreşti ceva de la altcineva?!

– Da, i-am răspuns eu tranşant. Iubire înseamnă să te zbaţi, să te chinui să te lupţi pentru celălalt ca să nu-l pierzi!

– Eşti sigur?! se arătă ea contrariată. De ce ar trebui neapărat ca dragostea să coincidă cu o dorinţă presantă de posesiune? Să fie egoistă, zbuciumată... Eu cred că iubirea înseamnă comunicare.

– Atunci e clar că nu mă iubeşti deloc. Tu nu vezi că nu vrei să comunici cu mine?! am izbucnit eu, nervos la culme.

– Cum să nu vreau să comunic cu tine? Sigur că vreau... Numai că pe tine nu te interesează cine sunt

eu, ci ce meserie am, cu ce se ocupă părinții mei, cum l-a chemat pe ăla care m-a dezvirginat... Asta e genul de întrebări pe care mi le pui! Iar la un astfel de interogatoriu refuz să răspund! Ești amantul meu, nu securistul de serviciu, ce dracu'!

– Nu pot să te întreb cum de ți-a fost amputată o bucată din suflet, Luiza, e penibil! Asta nu e o mărturisire e o metaforă! am obiectat eu. Bănuiesc că ai fost sedusă și abandonată, că iubitul ăla al tău te-a umilit, folosit, părăsit...

– O să râzi... metafora asta e de fapt mărturisirea, amănuntele concrete sunt irelevante. Să presupunem că ipoteza ta e adevărată. Dar ce importanță are cum îl cheamă, ce salariu avea, unde locuia? Te ajută să mă cunoști mai bine astfel de informații?!

Eram complet debusolat. Avea dreptate. Realizam cu stupeoare că mă învârteam în același cerc vicios de luni de zile și că habar n-aveam cine era de fapt partenera mea de pat. În continuare nu știam mai nimic despre ea... Unde locuia, cu ce se ocupa...

– Misterul asta e enervant, Luiza, e contrafăcut! i-am zis în ciudat.

M-a scrutat cu privirea aceea a ei, maladivă:

– Nu e nici un mister... Sunt o femeie obișnuită într-o situație obișnuită și mă aflu într-un impas amoros grav, îmi spuse surâzând trist. Pentru că

amantul meu tocmai se gândește să mă înlocuiască. Dacă aș face vreo criză de disperare m-ai cruța? Nu! M-ai acuza că sunt isterică. Dacă aș încerca să te opresc cu declarații de dragoste, m-ai înșela c-o oarecare undă de regret, nu? Dacă te-aș minți că nu te mai doresc ai spune că fac pe nebuna, n-am dreptate?

– Tu de fapt ce vrei să-mi demonstrezi cu asta? m-am interesat eu derutat

– Că așa zisa metaforă pe care îți bați tu mintea s-o dezlegi de atâta amar de vreme are o legătură directă cu mine și cu tine, nu cu alții... înțelegi?

– Nu... am mărturisit eu încurcat. Vrei să te răzbuni pe mine pentru ce ți-au făcut alți bărbați?

Luisa izbucni în râs. Un râs pe care nu i-l cunoșteam, plin de viață și bucurie... aveam senzația că-și bate joc de mine. După ce se potoli din râs adăugă:

– Păi tu nu vezi că toate relele pe care le arunci în cârca prezumtivului meu călău te caracterizează și pe tine?! Nu vezi c-ai vrut să mă seduci, să mă ai ca să-mi sorbi misterul până la ultimul strop și pe urmă să mă arunci ca pe-o sticlă goală?!

Eram îngrozit de luciditatea ei. Și pentru prima oară mi-a încolțit în minte ideea că puterile ei oculte nu erau decât o aparență, un trucaj. În realitate era posibil să fie doar o ființă extrem de intuitivă.

Avea dreptate. Faptul că aş fi aflat unde locuieşte sau ce slujbă are nu m-ar fi ajutat s-o cunosc mai bine. Raţionasem ca un anchetator împluţit. Încercasem să culeg informaţii, să le sortez şi să trag concluzii. Sperasem să pot auzi despre ea nişte bârfe în cazul în care aş fi întâlnit pe cineva care s-o cunoască. Dar oare bârfele acelea mi-ar fi satisfăcut complet curiozitatea? Despre o poetă pianistă creatoare de parfumuri, tăcută şi emotivă pe deasupra se putea bârfi absolut orice, pentru că nu exista nimic mai hilar, repugnant şi jenant în ochii societăţii decât o astfel de creatură!

Îmi publicam nuvela în foileton în revistă, deşi nu apucasem s-o termin pentru că ştiam foarte bine care era schema acţiunii şi îmi puteam calcula ritmul în care scriam...

O săptămână mai târziu după apariţia neaşteptată a acelui tânăr fals poet, când mi-am terminat munca la redacţie şi-am coborât în stradă, m-am pomenit cu el pe treptele de la intrare. Părea răvăşit, agitat.

– Trebuie neapărat să-ţi vorbesc, mi-a spus. Se întâmplă un lucru...

Nu-şi găsea cuvintele. Era cumplit de fâstâcit şi încordat.

– Eu... vreau să zic... Dumneavoastră, tu... Ai scris o nuvelă la persoana întâi masculin.

– Da. Şi ce-i cu asta? m-am mirat eu.

Mă privea cu un soi de teroare intimă amestecată cu pudoare.

– Să înţeleg că te-ai regăsit în ea?! am încercat eu să-l ajut.

– Nu, adică da... bâigui el... nu contează. E ceva absurd. Oricum nu vei înţelege... o să crezi că sunt nebun!

Traversă strada în fugă înainte să apuc să-i pun următoarea întrebare. Eram şi mai contrariată decât după prima întâlnire. Mă gândeam c-o fi vreun psihopat care crede în tot soiul de abureli paranormale, un yoghin exaltat care avea impresia că în nuvela mea era într-adevăr vorba despre astfel de ciudăţenii fantasmagorice. Nu apucasem să editez decât jumătate din povestire. Poate îşi imagina că oi fi fost şi eu vreun paranormal care poate citi gândurile oamenilor. Că personajele pe care le concep şi investighez la persoana întâi sunt altceva decât corespondentul literar al unor tipologii universale. În linii mari n-am dubii în privinţa monologului interior al unui hoţ, gardian public, şofer de taxi.

Într-o seară de toamnă, plictisit la culme de atmosfera propriului meu bar și saturat de întrebările obsesive pe care mi le puneam în legătură cu Luisa, am început să mă plimb pe străzi năuc, căutând să-mi comut atenția în altă parte, să îmi clătesc mintea cumva. Spre marea mea deznădejde însă, imaginea ei și presiunea acelor interogații fără răspuns mă răscoleau mistuitor. Aveam senzația că ființa aceea aparent neajutorată și strivită de libertatea mea neîngrădită îmi ținea mintea înlănțuită, îmi încarcerase sufletul într-un mod periculos și fără ieșire... Am intrat fără vreun scop anume într-un local cochet cu iz occidental și mi-am comandat un whisky. Când m-am îndreptat spre una dintre mese, spre marea mea stupefacție am deslușit silueta Luisei în semi-întunericul din bar. Stătea la una dintre mese înconjurată de un grup de prieteni și chicotea cu o siguranță și dezinvoltură pe care nu i le cunoșteam. Era îmbrăcată într-o rochie de seară decoltată, avea un aer foarte tonic, o senzualitate năucitoare și o nonșalanță în gesturi care-mi tăiau răsuflarea. Eram îngrozit. Chiar reușise să mă ducă de nas... Dacă aș fi avut la mine un briceag aș fi omorât-o pe loc. Toată povestea aia cu sufletul amputat fusese o invenție

nerușinată. Luisa era o actriță desăvârșită, o creatură perversă și malefică, o viperă! M-am îndreptat spre masa la care stătea, spumegând de furie. Mă dăruisem ei ca un bou, mă lăsasem fermecat de toanele și ciudățeniile ei, mă lăsasem indus în eroare de aerul acela melodramatic de femeie pierdută și damnată. M-a zărit îndreptându-mă spre ea și s-a ridicat de pe scaun în întâmpinarea mea. M-a luat de mână tăcut și m-a târât într-un alt colț al localului.

– Dacă ai avea un briceag la tine m-ai ucide nu-i așa? mă întrebă ea cu un surâs ironic.

Deja nu mai puteam raționa limpede.

– Probabil că e necesar să-ți dau o explicație, îmi zise. Te-am târât aici pentru că nu e cazul să faci o criză. Te-ai fi pus singur într-o situație ingrată. Tipul ăla de la masă e fratele meu, îl vezi?! Ți-am zis că am un frate!... Restul sunt amicii lui. Ai crezut că te înșel, că-mi bat joc de tine, nu-i așa? Ți s-a părut suspect că am un aer fericit... era o trădare la adresa ta faptul că sunt destinsă... Ar fi trebuit să am permanent o față tumefiată de suferință, nu?!

Mi-a făcut cordial cunoștință cu fratele și amicii. Erau un grup de tineri intelectuali, filologi, filosofi și avocați. Unul dintre ei îmi fusese chiar coleg la Drept. Senzația de nesiguranță și frustrare îmi dispăruse complet. Mi-era rușine de suspiciunile acelea

delirante. I-am propus Luisei să vină în seara aceea la mine. Mă refuză delicat pe motiv că era obosită și a doua zi trebuia să se trezească devreme.

Începusem să mă învinovățesc pentru starea de lucruri vicioasă pe care o perpetuam între mine și Luisa: din cauza mea era ea un munte de melancolie, tânjea după iubirea pe care nu i-o puteam garanta, avea nostalgia prezentului pentru că știa că tot ce se întâmplă între noi e deja consumat și pierdut... Toate momentele ei de bunăstare psihică se datorau altor legături sufletești, neputința mea de-a o iubi era cea care îi strivea sufletul. În mod inexplicabil memoria mea părea să fi expulzat complet în uitare momentul întâlnirii noastre, sentimentul acela surd al stranieții premeditate pe care mi-l inoculase atunci Luisa. Uitasem până și faptul că mă pândea demult, din studenție... și că alesese deliberat să mă contacteze în dimineața aceea de toamnă târzie, insinuând pretextual motivul angajării pe postul de pianist de café-concert.

Mi-era însă greu să înțeleg cum de se putea detașa în absența mea de obsesia dureroasă pentru iubirea noastră imposibilă. Îmi stăruia în minte agasant, dezinvoltura Luisei din seara aceea în care o întâlnisem întâmplător înconjurată de grupul de prieteni, chipul ei radios, gesturile pline de vitalitate...

Era cu totul altă ființă decât cea pe care o cunoșteam eu și nu găseam nici un răspuns care să poată justifica sclipirile fericite pe care le întrezărisem atunci în ochii ei "bolnavi de lumină"... Îmi încolțise ideea că datorită capacităților sale telepatice avea aerul acela depresiv în prezența mea, eu eram în fond un pesimist și poate că Luisa era o simplă cutie de rezonanță. Probabil că se îndrăgostise de mine pentru că o înduioșase apatia mea, luciditatea care nu mă lăsa să trăiesc.

Sub presiunea acestor întrebări convulsive am trezit-o din somn într-o noapte și am chemat-o la interogatoriu. I-am propus să mă duc s-o iau de-acasă cu mașina, dar m-a refuzat categoric, menționând sec că are bani de taxi.

Își trăsesese un pulovăr lălău pesta cămașa de noapte, îi crescuse părul și-avea un aer de sălbăticiune sfioasă.

– Ce s-a mai întâmplat acum?! Chiar era necesar să mă trezești din somn ca să mă anchetezi în legătură cu motivele pentru care te-am ales tocmai pe tine?

Deja mă imunizasem la faptul că îmi știa de dinainte toate gândurile.

– M-ai ales? Cum adică m-ai ales? Am crezut că ești îndrăgostită de mine...

– Sunt... mă lămuri ea didactic părintește. Dragostea e o alegere.

– Luisa, nu mai pot, nu mai rezist, îi replicai eu. Simt că îmi pierd mințile... Mă simt posedat. Chiar dacă aş fugi la capătul lumii ți-aş simţi vigilenţa aţintită în țeasta mea. Nu mai suport să-mi spionezi gândurile... Eşti ca un poliţai care îmi ţine de luni de zile o lanternă vârată în ochi... A ajuns să-mi fie frică să mai visez, să-mi mai doresc ceva ca nu cumva să afli tu şi să mă dai de gol... În fond cine eşti şi cu ce drept îmi scormoni prin viaţă?! Obsesia ta pentru mine e ca o puşcărie... Chiar nu poţi să-ţi muţi atenţia în altă parte?! Te urăsc!

– Asta cu obsesia de unde ai scos-o? E necesar să-ţi amintesc că am fost în permanenţă la cheremul tău? Tu ai condus relaţia asta... tu ai creat-o... tu m-ai chemat în gând şi ai bătut oraşul în lung şi-n lat în căutarea mea. Tu ai fost dornic să mă cunoşti, să mă regulezi, să ai prin preajmă... Eu n-am făcut altceva decât să mă conformez dorinţelor tale. Te asigur că n-am făcut nici un fel de fixaţie pentru tine... Dimpotrivă am încercat să fug de tine, să te evit, am fost deliberat rece şi distantă cu tine ca să nu ajungem în situaţia asta. Ți-am spus de la început că eşti genul de bărbat care îmi e inaccesibil... Nu mi-am făcut niciodată iluzii în privinţa ta. Tu eşti cel care s-a amăgit singur.

M-am prăbuşit pe-un scaun, dezarmat.

– Nu înţeleg, Luisa, nu înţeleg şi pace!

Îmi dezmierdă fruntea cu tandreţe. Mă trase pe marginea patului şi-mi sprijini capul în poala ei. Îmi sărută pleoapele şi-mi spuse duios că nu e cazul să mă flagelez singur urând-o.

– O să-ţi spun un secret, îmi şopti ea. Nu sunt telepată... am doar ceva fler psihologic, dacă pot să-i spun aşa. Eşti un exemplar tipic de mascul. Singura diferenţă dintre tine şi ceilalţi e că din nenorocire eşti inteligent şi lucid. Tu eşti cinstit cu tine... îţi recunoşti limitele. Nu te poţi îmbăta ca boul de jocul asta de-a prada şi vânătorul, nu-i aşa? Ar trebui să te arunci cu bună ştiinţă în propriile tale capcane. Iar tu nu faci greşeli, tu eşti un tip lucid! Cei care-o pătesc o fac fără să-şi dea seama. Într-adevăr inteligenţa ta e un blestem. Nu îţi permiţi să supralicitezi. Ştii de la bridge ce efecte catastrofale decurg din aşa ceva. Tu nu poţi să te droghezi cu tot soiul de himere şi orgolii stupide, ca alţii! Ai orgolii mai mari decât ipocrizia. Mai mari decât strategia de-a simula nişte aparenţe încântătoare doar ca să-ţi satisfaci oarece instincte biologice. Vrei să ştii tu că stăpâneşti totul, că înţelegi totul, că poţi totul cu adevărat. Şi-ai avut ghinionul să dai peste mine. Să ți se pară curioasă lipsa mea de entuziasm hormonal. Să te intrige faptul că în loc să mă lupt cu tine ca o turbată, să mă agăţ de tine ca o

iederă nenorocită, să-ți cer socoteală, dragoste, lacrimi, te-am iubit cu durere și resemnare. Și eu sunt lucidă. Singura diferență dintre noi e că eu chiar mă pot îndrăgosti...

Nu mă simțeam în stare s-o privesc. O ascultam crispat, cu ochii închiși.

- Când m-ai văzut atunci în bar cu frate-miu, eram fericită pentru că te visam uman, caraghios și naiv... Visam că te-aș putea vindeca de inteligența asta necruțătoare. Dar știi ce e absurd? Că, deși ai evitat cu măiestrie să aluneci în copca sentimentalismului, te-ai rătăcit în hățișul raționamentelor. Ai plecat de la premiza că știi totul despre femei... Că toate văd în Don Juanii de gang imaginea prințului salvator. Că toate abia așteaptă să fie flatate, mințite, fraierite, folosite... Pentru că fascinația eroului imaginar e mai puternică decât dezgustul față de șarlatanul care le buzunărește mințile și le fură sufletele... Ei bine, eu nu sunt așa. Nu mai sunt. Am înțeles de timpuriu cum stau lucrurile. Și eu sunt mai degrabă inteligentă decât orice altceva spre marea mea disperare. E drept că în calitate de curvă romanțioasă ce sunt am reverii în care se face că mă abandonez în brațele lascive ale eroului inexistent... Că eroul chiar mă dorește sincer, chiar vrea să mă descopere, să-mi cauzeze voluptăți

nebănuite. Dar știu că în realitate eroul nu e decât un amărât ambițios care și-a propus să mă vâneze ca pe-un trofeu. Crezi că mi-am făcut iluzii că te piși ca un erou? Că te masturbezi ca un erou?...Ți-am anticipat cronologic toate mutările. Ca la șah. Ți-am ghicit intențiile și mișcările pas cu pas, ca la tango. Scoate-ți din cap că ești altfel decât ceilalți bărbați. Ți-a trebuit o săptămână să te convingi că mă dorești. Deși mă considerai frigidă și urâtă! A fost suficient să îți flutur pe sub nas eșarfa de victimă și n-ai avut nici un dubiu... că putea fi o simplă provocare. Mi se pare curios mai ales faptul că ți-a fost mai la îndemână să presupui că aș avea puteri paranormale decât să-ți calci peste certitudinile misogine! Ai putut admite că aș fi un soi de vrăjitoare... dar în nici un caz n-ai fi putut accepta ipoteza c-aș fi la fel de lucidă și de deșteaptă ca tine, nu-i așa? Voi, masculii, confundați luciditatea cu indiferența... credeți că sensibilitatea și rațiunea se exclud reciproc. O tâmpenie! Te-ai lăsat amăgit de fabulațiile amorului propriu... scăpate de sub control.

- Ce vrei să spui cu asta? La ce te referi? am întrebat-o eu îngrozit.

- Chiar ai crezut că făcusem o fixație pentru tine din facultate? Că stăteam în banca din spate și ascultam cu jind elevatele paradigme care îți mișunau

prin cap? Că mă simțeam zdrobită de misoginismul tău?!

M-am ridicat din poala ei furios.

– Va să zică m-ai mințit tot timpul. Ai jucat teatru!

– Să zicem că m-am comportat în stil masculin?! Că te-am tratat ca pe-o curvă inocentă? Că m-am folosit de dorința ta de-a fi dorit?

Mă simțeam violat, ultragiat, umilit.

– Iartă-mă, ți-am răsfoit jurnalul, n-am putut să mă abțin. Nu te atrăgea nimic la mine, doar ideea că m-aș fi putut simți fascinată de tine! îmi parafrază ea notițele.

– Ești oribilă...

– Știi ce mă intrigă pe mine? Că voi, bărbații, chiar credeți în aberațiile astea... Reformulez. În aceste truisme care devin aberante atunci când sunt percepute doar pe jumătate. Și voi sunteți narcisiști... Și voi sunteți târfe. Aveți chiar o doză mai mare de frivolitate. Doar că la voi dezmățul se numește virilitate și la noi curvășărie. Un bărbat în criză de furie se cheamă că e nervos, în timp ce o femeie e isterică. Ipocrizia voastră se numește diplomație, ipocrizia feminină e considerată minciună...

– Oprește-te, Luisa, te implor, oprește-te... Am înțeles.

Tremura din tot corpul și era prima oară când ridicase tonul la mine. Am încercat s-o îmbrățișez împăciuitoare, dar m-a respins cu un gest brutal și c-o grimasă de repulsie. Se îndreptă spre ușă.

– Presupun că nu ne mai vedem, am bâiguit eu, în prag, intimidat la culme de situație.

Îmi aruncă o privire trufașă, în care deslușeam un amestec letal de dezgust și milă. Îmi aminteam de seara în care venise pentru prima oară în apartamentul meu să-mi aducă flori. Subînțelesul acelui surâs enigmatic era disprețul față de narcisismul meu tâmp. Avea exact aceeași privire, doar că surâsul îi deturna înțelesul.

– Să știi că n-am premeditat nimic la început... îmi spuse ea pe un ton amar. Pur și simplu venisem în barul tău pentru probă. Aveam nevoie de bani. Ți-am interpretat ce aveam și eu în repertoriu. M-a deranjat faptul că erai convins că n-o să mă angajezi de cum am intrat pe ușă. Ți-a fost scârbă de cum eram tunsă și îmbrăcată. Dacă arătam ca o vampă m-ai fi angajat. Când am ajuns acasă am aflat de la prietenul lui frate-miu că ați fost colegi, la drept. Nu te-am mințit. Te-am flatat. Poate chiar o fi existat vreo fetiță amoroasă de tine fără speranță care își lipea fruntea de părul tău și care te veghea ca o umbră în banca din spate...

O ascultam înmărmurit și pentru prima oară simțeam ca un nod în gât un val fierbinte de remușcare și dragoste. Îmi venea să plâng.

– Luisa, merit toată repulsia ta și știu că nu te merit... că n-am să te mai văd niciodată, dar spune-mi, sincer, te implor, m-ai iubit măcar o secundă? Sau mi-ai înscenat toată șarada asta... ca să-ți iei revanșa prin mine pentru sufletul tău amputat?

Își ținea palma apăsată pe gură și mă privea indulgent.

– De ce ți-aș răspunde? Ca să-ți satisfac orgoliul rănit?! Dacă ți-aș spune că da m-ai crede? Dacă ți-aș spune că nu... n-ai avea nici un fel de îndoieli?

Când Luisa mă părăsi singur și năuc în apartamentul meu tocmai se crăpa de ziuă. M-am repezit la fereastră s-o văd pentru ultima oară cum aștepta în stradă să treacă un taxi. În sfârșit mă îndrăgostisem cu adevărat. Deși mă simțeam trădat, înșelat, vexat. Luisa reușise, prin dăruirea ei trucată sau autentică, să mă vindece de luciditate. Nu mai puteam gândi nimic, dar nici nu mai aveam nevoie de raționamente. Avea dreptate. Indiferent ce răspuns mi-ar fi dat, cineva din mine s-ar fi îndoit de iubirea ei și altcineva, tot din mine, ar fi sperat fără probe că într-o bună zi Luisa se va întoarce cu un buchet de

flori și cu un surâs de fericire pe buze... Realizam uluit că dragostea nu era nicidecum o iluzie așa cum gândisem ani de zile ci un act de credință. O formă de speranță necondiționată de nici un fel de dovezi necesare.

În seara în care am publicat ultima parte a nuvelei, m-am pomenit cu un telefon de la Andi care-mi cerea să-i accept o vizită urgentă pentru că avea să-mi facă o mărturisire extrem de importantă. Mi-era teamă să primesc în casă un necunoscut așa că am ales o soluție de compromis și am fost de acord să mă întâlnesc cu el un ceas mai târziu într-o cafenea din zona în care locuiam.

Era palid și tras la față, arăta ca după o îndelungată insomnie. Trăsăturile lui de pictor rus păreau și mai clar conturate de cearcănele și aerul acela descumpănit pe care-l afixa. A comandat două cafele și a intrat direct în subiect:

– Am așteptat să citesc finalul nuvelei tale ca să nu mă hazardez să fac vreo gafă. Am trăit povestea asta aievea. Acum trei ani. Luisa se numește Anca. Mi s-a întâmplat tot ce-ai scris tu acolo... ad-literam.

Singura diferență e că fratele ei era de fapt soțul... Și eu am crezut inițial că era telepata. Să știi că totuși nu e drept ce faceți voi!

– Noi? m-am mirat eu... care noi?

– Presupun că ai trecut și tu prin asta... că e vorba de o experiență de-a ta.

– Nici vorbă, m-am arătat eu lezată. Eu nu aș face așa ceva nimănui. Ideea mi-a venit citind diverse scrisori disperate la care trebuia să dau răspunsuri încurajatoare. De regulă femeile erau cele seduse și abandonate. M-am solidarizat cu ele... cu victima generic feminină.

– Te-ai gândit vreodată că tocmai naivitatea și martiriul asta conjugal la care vă supunem mai mult sau mai puțin voluntar, ne face să vă adorăm? Să vă dedicăm fascinația noastră, versuri și serenade? Dacă ați deveni toate lucide peste noapte, cine dracu v-ar mai face curte?

M-am ridicat de la masă ofensată de grosolănia lui.

– Pe mine mă jignesc bărbații care îmi fac curte... i-am tăiat-o eu scurt și-am traversat în fugă simțindu-mi împlântat în piept pumnalul revoltei.

Deși mărturisirea lui Andi ar fi trebuit să-mi dea o satisfacție în plus pentru inspirația de-a scrie nuvela aceea, mă simțeam copleșită de povara comentariului

său. Oare chiar asta îmi doream? Oare aspiram în secret să devin eu scamatorul călău?! Mă încerca iar senzația aceea penibilă de rușine față de neputința de-a trăi ca o femeie. Și pe măsură de frustrarea îmi demola raționamentele justițiar echitabile, realizam cât de mult mi-aș fi dorit să locuiesc sub același acoperiș cu iubitul meu și nu la sute de kilometri distanță. S-o pun în cui cu destinul de scriitoare care mă aducea cronic la exasperare și să-i bat lui creațiile la mașină, să-i las lui povara lucidității și să mă ocup cu lucruri mai pașnice, cum ar fi creșterea plantelor în balcon... Realizam cât de mult tânjeam după bucuria unor lucruri simple și accesibile, chiar și după iluzia că pentru el aș putea fi cea mai frumoasă femeie din lume. Conștientizam, cu plânsul în gât, cât de mult îmi doream în secret să-mi facă un compliment cât de mic, să mă poată minți măcar o oră pe săptămână că nu s-ar descurca fără mine, că sunt amanta perfectă și cea mai culturalizată dactilografă... Mă gândeam cât de fericită aș fi fost de-o tentativă de seducție cât de sfioasă din partea lui, de-o oră magică în care să dansăm tango și să mă scutească de critici, sfaturi și luciditate! Într-un fel era de invidiat condiția feminină. Iar asta eram cea mai în măsură s-o confirm eu, prozatorul cerebral, filosoful nenorocit care eram. Trebuia să fie ceva cu adevărat feeric starea aceea de

grație în care te abandonezi hipnotic în brațele prințului cu cap de măgar fără să aștepti ceva clar definit... îi care îi intuiești gesturile și i le dorești anticipat... oricât de banale ar fi! În care tresari extatic ascultându-i timbrul vocii răgușite indiferent cât de prozaice și stupide i-ar fi replicile.

Mă gândeam ce gust sălciiu ar avea viața dacă n-am putea idealiza nimic. Dacă n-am avea libertatea de-a ne înșela... Femeile au acest har din naștere, lor le e mai ușor să idealizeze decât bărbaților care sunt mai tot timpul contemporani cu realitatea nudă, condamnați să se bălăcească în dejecțiile dezgustului și plictisului cronic. Poate că eu eram de vină, mi-am spus. Cine știe, nu mi-o fi chiar imposibil să devin femeie... Poate că ar fi suficient să cred că El duce gunoiul ca un erou, că stă pe closet ca un demiurg, că suntem chiar adevărații Oberon și Titania în exilul acestei lumi efemere și înșelătoare...

REM

Abia că se crăpa de ziuă și în piața publică se adunase deja puhoi de lume. Clopotele băteau fără încetare, iar reprezentanții căpeteniilor bisericii împărtășeau gloatei cu voluptate mistică informații despre capetele de acuzare ale condamnatului. Se zvonea că pe lângă neobrăzarea de-a sfida sfânta Inchiziție, vehiculase niște concepții păgâne și deosebit de eretice de ordin așa-zis științific care propovăduiau idei naturaliste și extrem de diabolice ce puneau sub semnul îndoielii însăși sfânta creație divină, negând cu neobrăzare faptul că Preabunul ar fi creat lumea în șapte zile și, culmea insolenței, *posedatul*, rob al Satanei, susținea că Soarele nu este un astru care prin mila lui Dumnezeu ne lumina viețile păcătoase, ci că binecuvântatul nostru pământ s-ar fi învârtit ca un titirez îndrăcit în jurul soarelui.

Mi-am aruncat ochii prin mulțime. Mă miram că mă aflu acolo, înconjurată de gloata aceea de troglodiți, murdari și jerpeliți, mă uitam la fețele lor jengoase și tumefiate de groază și mi se părea complet neverosimil să le aud vocile murmurând blesteme, să-i vad făcându-și cruci peste cruci și comentând în

șoaptă cu dezaprobare sau suspiciune despre existența și blasfemia ereticului. O clipă mi-am aruncat ochii în pământ și-am descoperit cu stupeoare că și eu eram îmbrăcată la fel de umil și murdar, că aveam mânecile cămășii de cânepă sfâșiate, niște opinci zdrențuite în picioare și niște nădragi ponosiți, răpciugoși și noroioși în ultimul hal. Dumnezeu! am realizat – în epoca aia n-aveam ce căuta în nădragi – sunt bărbat!

În mijlocul pieței fusese amenajat rugul.

Ereticul fu târât prin mulțime de două gorile care-l țineau de subsuori deși abia se mai ținea pe picioare și avea lanțuri la toate încheieturile posibile. Preamilostivii reprezentanți ai bisericii mergeau în urma lui cu mare pompă îmbrăcați în robe și încrâncenați nevoie mare, schimonosindu-se cabotin. Nu-i puteam vedea fața condamnatului, dar simțeam pentru el o compasiune sfâșietoare. Știam că el are dreptate și că mulțimea care-l lovea cu cataroale și-l scuipa în obraji cu flegme și ocări de tot felul se înșela crunt. Mi-am făcut loc prin gloata isterizată mergând în urma inchișitorilor și m-am apropiat de rug. Cineva în spatele meu, rosti printre sudălmii și rugăciuni pizmașe numele condamnatului la moarte: Giordano Bruno.

Ajunsesem chiar în dreptul rugului. Când l-au

legat de stâlp l-am simțit ținându-mă cu privirea. Nu-i puteam vedea fața din cauza glugii de penitență care-i alunecase peste ochi umbrindu-i trăsăturile. Unul dintre călăi îi dădu jos gluga, îl înșfăcă de ceafă și-i roti capul în văzul mulțimii care chiuia oripilată, într-o descărcare pățimașă de ură. Îl târa trăgându-l de părul lung și creț prins în coadă de jur împrejurul rugului astfel încât să-i poată vedea toți chipul blestemat, de eretic. Când ajunse în dreptul meu îmi zâmbi ca și cum m-ar cunoaște. Simțeam cum mi se sfâșie inima. Am încremenit. Îl cunoșteam perfect pe Giordano Bruno. Era cel mai bun tovarăș al meu. Era Rem.

M-am trezit urlând, înfiorată de oroarea coșmarului. Părea totul atât de real! Cred că am zbierat ca apucata vreo câteva secunde pentru că m-am pomenit cu motanul sărind în fugă pe plapuma mea într-o încercare hilară de-a mă proteja așa cum face întotdeauna când știe că sufăr. Eram fericită că sunt din nou acasă și femeie în secolul nostru minunat și tehnologic. Cu toate astea dramul de adevăr din visul meu nu-mi dădea astâmpăr. Mă simțeam chinuită, încordată și speriată la culme. Rem era tovarășul meu și era într-adevăr "Giordano Bruno". În secolul ăsta minunat, al științei.

Nu am prea multe certitudini, doar vreo două trei,

dintre care oricum una este că-l iubesc ferm și hotărât pe G. care certitudine e de domeniul iraționalului, a doua că-mi iubesc părinții și prietenii, iar a treia, de fapt singura pe care o am – cât de cât cuantificabilă rațional – este că menirea mea de scriitor și psiholog e să prezint într-o cheie inteligibilă afectiv concepțiile lui Rem despre lume.

Rem e feminist convins. Un feminist autentic și dârz care pledează cu vehemență împotriva mitocăniei, abuzurilor, arivismului, trufiei și superficialității masculine. De înțeles nu-l înțeleg pentru că eu una sunt misogină. Așa cum Rem e convins că majoritatea bărbaților sunt niște imbecili infatuați, insensibili, grosolani, perversi și împuțiți, eu consider că majoritatea femeilor sunt curve. Singurul lucru cu care cădem de acord este că el e de departe cel mai rafinat, elegant și sensibil bărbat cu puțință, iar eu sunt cu mult mai inteligentă decât toți bărbații cu care am avut de-a face. Dincolo de acest umil paradox de atitudine eu și Rem suntem într-atât de asemănători în tot și-n toate încât mi-ar fi practic imposibil să-i immortalizez lui portretul fără să vorbesc despre mine.

Dar voi începe cu începutul. Care început a survenit într-o seară de primăvară când m-am lăsat târâtă din casă de un cunoscut din cercul de prieteni al

unui amic de-al meu din copilărie. Un semidoct habotnic și stupid, slăbuț și deșirat, complexat și anemic rău în gândire care nu rata nici o ocazie să-mi atragă atenția asupra lipsei mele de grație feminină, a faptului că vorbesc prea mult manifestând în felul acesta o neobrăzare cronică și maladivă față de tot ce-nseamnă smerenie creștină și asupra diabolicului impuls care m-a împins să-mi fac un guru dintr-un scandalagiu prin vocație, cum era G. Unicul merit al acestui personaj periferic și submediocru, arțăgos din cale afară pe considerente creștine și disprețuitor din principiu față de orice formă de conștiință feminină, rămâne acela de-a mă fi tras după el, împotriva voinței mele, într-o seară de primăvară în taverna scriitorilor.

Motivul pentru care acceptasem, în ultimă instanță, afrontul de-a mă supune hotărârii lui, în loc să îl abandonez subit în mijlocul orașului, consta în faptul că reușise să mă enerveze peste măsură de mult și simțeam nevoia unui răgaz în care să apuc să-i lezez puțin brumă de orgoliu omenesc pe care o mai avea în toata impotența lui intelectuală și masculină. Dat fiind că anturajul meu se reducea la amintirea unor adolescenți fugiți demult peste graniță, la o mână de artiști cu care mă împrietenisem în studenție și pe care îi frecventam cu ocazia sărbătorilor creștine, la Guzganu de la Budapesta și la motanul meu, deci

practic la guzgan și la motan, nu prea aveam cum să invoc popularitatea ideilor mele ca argument într-o polemică, fie ea și susținută cu un bigot anxios, placid și ranchiunos așa că m-am văzut nevoită să-i demonstrez cu un calm discutabil câteva truisme existențiale. Dar după un sfert de oră istovitor m-am văzut dezarmată în fața obtuzității lui implacabile și nevoită să-mi schimb interlocutorul, profitând de fericita conjunctură că toate mesele erau pline și ne aciuasem lângă o gașcă de tineri scriitori și actori. Pe una dintre poete o cunoșteam tangențial așa că m-am lansat cu ea într-o disertație despre literatura electronică, despre cultura de internet și despre noile posibilități de racolare a talentelor anonime.

Cu această ocazie respectiva poetă se oferă jovial să-mi facă chiar în acea seară cunoștință cu un tânăr filosof cu care avea să se întâlnească ceva mai târziu și care se ocupa de un astfel de site de cultură pe internet. Înjghebase împreună cu câțiva prieteni și o mică editură electronică, era un tip foarte deschis și agreabil, sigur mi-ar fi plăcut să-l cunosc! Dar pentru asta trebuia să fac efortul să înghit un spectacol în care jucau amicii ei actori... o dramatizare făcută chiar pe versurile ei. Cum să nu? cum adică să înghit? m-am prefăcut eu contrariată, simulând cu dificultate interesul. Din pură politețe am intrat în sala de

spectacol. Nu-mi ardea câtuși de puțin să dau ochii cu filosoful ăla al ei și să să-l ascult toată seara debitându-mi naiba știe ce enormități anacronice despre Kant și Hegel sau despre drama gânditorului contemporan.

Spectacolul era fad și plicticos, iar interpretarea cabotin stanislavskiană a actorilor n-avea nici o legătură cu înșiruirea neodadaistă a versurilor. Era un rateu tipic alternativei teatrale de tip underground, un happening elucubrat care se vroia avangardist și nu era nici nou nici iconoclast, nici măcar furios sau trist. Nu era nimic. Aș fi preferat infinit să fi mers la un film, orice fel de film, cu zgârie nori care se prăbușesc, cu mașini care sar în aer sau cu-n actor frumos ca Brad Pitt. Actorii români sunt excesiv de urâți, aproape că te întrebi dacă nu cumva examenul de admitere la institutul de teatru consta într-o probă eliminatorie cu concurs de urâtenie inexpressivă.

Am așteptat să iasă lumea din sală și m-am apropiat de ea s-o felicit. În fond și eu eram o poetă proastă, soarta unui spectacol făcut pe versurile mele ar fi fost aceeași. Era lăudabil efortul, era de apreciat intenția. I se propusese o afacere mondenă și acceptase din politețe sau din speranță oarbă că o va descoperi în felul asta cineva. Nu neapărat un editor – că ea publica demult – ci prințul care întârzia să-și

facă apariția, da prințul probabil, mi-am spus. Și eu aș fi făcut la fel în locul ei... Mi-aș fi expus public poemele într-un bar ca să găsesc un pretext să mă duc acolo când și când și să nimeresc poate o seară în care, absolut întâmplător, ar fi trecut prin barul respectiv G...

Uitasem complet de întâlnirea cu tânărul filosof și tocmai mă pregăteam să plec spre casă, la brațul descarnat al inchișitorului meu impotent, când o văzui pe respectiva poetă vorbind cu însuși Brad Pitt în versiunea cu barbă din "Legende de Toamnă". Deși mi se părea complet neverosimil să mi se împlinească în mod atât de neașteptat dorința de-a vedea un chip frumos în acea seară, mă apropiam de ei curioasă să află cine era sex-simbolul acela autohton. Era chiar tânărul filosof. Rem.

Prietenia noastră a izbucnit brusc și la prima vedere.

Că dragostea erupe în condiții misterioase și neprevăzute, știam. Pentru că nu e necesar să cunoști prea amănunțit pe cineva ca să realizezi că te atrage hipnotic. Pe când prietenia presupune un timp de asimilare a unor oarecare afinități. În cazul meu și-al lui Rem perioada de asimilare s-a consumat în primele cinci minute, pentru că deja în al șaselea minut Rem se oferea în alb și fără nici un fel de rezerve să editeze

primul volum al "ignoranților" despre care cu trei minute mai devreme nu știa nimic. Nici până în ziua de azi n-am reușit să găsesc vreo explicație pentru ce s-a întâmplat atunci, în seara aceea de primăvară a primei noastre întâlniri. Poate doar visul cu Giordano Bruno.

După despărțirea irevocabilă de iubitul meu fantomă din Canada care-mi trăsesese clapa cu o săptămână înainte de nuntă, refuzând să se mai îmbarce în avion, toate resursele mele de credință în oameni se mortificaseră complet. Îmi pierdusem și dramul de misticism pe care-l mai aveam și mă gândeam că doar un miracol palpabil m-ar mai fi putut face să reîncep să cred în Dumnezeu.

Credința nu mi-a revenit, dar miracolul s-a produs într-un mod de care eram perfect conștientă. Dumnezeu cel "improbabil" îmi scosese în cale, printr-un hazard de proporțiile destinului, un om, la fel de pătimăș ca și mine în voluptatea de-a-și pleda convingerile, la fel de călit în lupta împotriva prejudecăților de tot felul, la fel de contestatar și dispus să se implice civic. Dumnezeu îmi scosese în cale un om tulburător de inteligent și iscusit în a demola optici false și-n a dezamorsa ipocrizii, un ins care se ocupa de demistificarea "iluziilor noastre agreabile" și care îi contesta cu aplomb exemplar existența. Dacă într-adevăr Preasfântul ne vedea și ne

asculta, trebuie că fusese tare supărat din cauza reproșurilor mele cronice și se hotărâse, deși avusese în plan să-mi ofere ceva mai bun, să-mi dea ceea ce meritam. Mi l-a făcut cadou pe Giordano Bruno. Cu tot cu coama lui încâlcită și creață și trăsăturile lui de Brad Pitt!

Probabil că și el intuise în mine un interlocutor de același calibru... lucrurile astea în general se simt. Ne-am pus pe certat de la a doua întâlnire. Cu ocazia vizitei mele în apartamentul lui de la marginea Colentinei când am efectuat audiții cu *Lacrimosa* și mi-am permis să aduc în discuție elogiile la adresa rapperilor de la Wu Tang și Cypress Hill. Se arată foarte revoltat de faptul că escrociiăștia de rapperi își alimentează faima din plagiat-uri ordinare, pentru că nu fac altceva decât să emită înjurături și râgâituri pe fundaluri muzicale preluate din Albinoni și Bach.

Cu excepția acestei unice pietre de poticnire în linii mari cădem de-acord asupra tuturor dilemelor și postulatelor care se pot emite în legătură cu existența omenească. Rem îmi dezarticulează axiomele subiective din gândire, iar eu îl fac atent asupra anumitor nuanțe care pot răsturna complet sensul generic al unor precepte. Încerc să-l sensibilizez la amănunte în care rezidă centrul de greutate al unor probleme. E singurul interlocutor cu care reușesc să

evoluez discutând. De fapt concluziile care se trag sunt întotdeauna la jumătatea distanței dintre pledoaria lui și a mea.

Rem e un tip cerebral prin excelență. Cu excepția momentelor în care ascultă sau vorbește despre *Lacrimosa* și-n care arborează un surâs de Giocondă sau se înroșește subit. E un intelectual rasă pură, onest până în măduva oaselor față de puținul care se știe despre adevăr în raport cu imensitatea spațiilor necunoscute și vacante. Și mi se pare curios să descopăr că nu e câtuși de puțin obositor, pedant sau deplasat discursul său verbal care amestecă într-o mixtură academică elemente din terminologia filosofică și cuvinte de larg consum. Că nu e cu nimic mai puțin "masculin" stilul său decât cel al artiștilor care se simt moralmente obligați să insereze în dialogurile cele mai simple și mai nevinovate trivialități suculente...

Mă mișcasem prea mult printre artiști, cunoscusem prea puțini intelectuali și mă miram de faptul că Rem era o pildă vie a carențelor pe care le avea teoria înjurăturii căreia încercasem să-i subliniez aspectele metafizice. Rem nu ridica niciodată tonul și nu se arăta nevricos atunci când își propunea să mă contrazică. Îmi spunea cu noblețea-i caracteristică, pe un ton cald și părintesc: "aș putea în circa 23 de

minute să ți-l desființez pe René Guenon, dar mă abțin din respect pentru legătura voastră de suflet"... Câteodată, în anumite momente de contemplație, când îl ascult vorbind, mă regăsesc în el cu ciudă. Vorbește mult, la fel de mult ca mine și are un dar al persuasiunii care îl face în același timp dezagreabil și intangibil. Ca și mine, Rem are întotdeauna dreptate. Te poate convinge de orice dacă îți propune. N-are nici un fel de orgolii. Se lasă provocat, hulit, atacat, se justifică impecabil și apoi iartă tot. Toate hienele literaturii tinere sunt cu ochii pe el, îl pândesc, îl adulmecă, așteptând un semn de astenie sau slăbiciune din partea lui. Dar Rem îi înțelege, îi scuză înțelept pe cei care-l contestă și-l insultă... le găsește întotdeauna circumstanțe atenuante. Cutare e drogat și nefericit, pe X îl înșeală nevasta, pe Y l-au bătut părinții când era mic... Z a crescut într-o familie distrămată de muncitori analfabeți. Nu toți au avut șansa mea sau a lui. Nu toți au avut norocul să fie rude de sânge cu cel mai mare pictor român al ultimelor decenii, ca mine... Nu toți bunicii lor schiau în tinerețe cu Heidegger.

În acele cinci minute de dialog în care s-a pecetluit la prima vedere prietenia noastră definitivă, Rem mi-a mărturisit că are 87 de ani... Am zâmbit cu îngăduință, amuzată de flagrantul afirmației. Și eu mă

lăudam că voi muri la 34 de ani. Am realizat cu timpul însă că înțelepciunea lui nu provine din faptul că a respirat cultură încă din primii ani de viață și nici din experiențele traumatizante ale adolescenței, ci dintr-o noblețe atavică pe care n-o mai întâlnisem până atunci la nimeni.

O noblețe care-l făcea să evite subiectul banilor atunci când invoca neajunsurile existenței lui de damnat și să mă întrebe politicos atunci când ieșea în oraș dacă un bilet de expres până în cartierul meu costa mai mult de zece mii de lei, să refuze protocolar să-și ia de băut atunci când ne întâlneam în *Lăptărie* pe motiv că nu-i era sete în luna iulie și să îmi mulțumească delicat atunci când mă ofeream eu să-i fac cinste la fel de protocolar. O noblețe aparte care-l determina să evite subiectele cu tentă intimă și confesiunile, reușind să fie extrem de personal vehiculând doar concepte abstracte. O noblețe care mi-a revelat, după primele luni de prietenie – în care ne întâlneam sau vorbeam la telefon aproape zilnic – un lucru pe care nu l-aș fi bănuț niciodată despre mine.

Faptul că puteam să mă simt atât de apropiată de cineva fără să fiu curioasă să aflu amănunte despre copilăria lui sau despre viața lui amoroasă, despre conflictele pe care le avea cu ceilalți... căci toate aceste

lucruri erau subînțelese și se decupau în imagini extrem de vii și complexe în umbra mărturisirilor lui abstracte. Știam, fără să-mi spună, că în adolescență încercase să se sinucidă. Știam ce anume îl determinase să se hotărască să plece în Sarajevo ca reporter de război, să se cațere pe acoperișul ăla blestemat așteptând să dea ochii cu moartea în orice clipă în timp ce bombele zburau pe lângă el, iar bulgări de foc și gaze ucigașe plonjau fără preget din cer... Știam că și pe el îl durea le fel de mult ca și pe mine faptul că pe lumea asta se moare și că singurul sens al vieților noastre era că trebuia la un moment dat să predăm ștafeta copiilor noștri, singurul miracol era că aveam șansa să ne mai naștem prin ei odată și să luăm totul de la capăt. Și el suferise mai mult decât își putea permite, trăise mai multe dezamăgiri decât ar fi putut îndura și el era mai profund și mai conștient decât își dorise, iar din păcate lucrul acesta era ireversibil. Își dădea seama la fel de bine ca și mine că a da viață unui copil însemna să perpetueze această suferință care provenea din luciditate și pe care probabil i-ar fi moștenit-o. Nu, n-avea de gând să se însoare, dar pe Dana o adora cu un amestec de admirație și duioșie paternă.

Pe Dana am botezat-o eu Dana. Încerc s-o văd cu ochii lui. E o poloneză de-o frumusețe năucitoare, care

nu dezmente proverbiala delicatețe suavă și stranie a femeilor din neamul ei. E o ființă tăcută și enigmatică, probabil singurul gen de femeie care-i poate suporta lui caracterul zbuciumat, înflăcăările avocațești, convertirile violente, frământările de introvertit, conflictele perpetue cu sine și cu ceilalți și faptul că vorbește atât de mult. Îl însoțește pretutindeni ca o umbră, dar prezența ei discretă și tandră se profilează adeseori mai limpede decât chipul lui mascat de obstinența paradigmelor cerebrale.

Dana e fața nevăzută a lui Rem. E un personaj desprins din mitologia celtică sau scandinavă, o ființă pură și fragilă, ce pare amenințată de toate pericolele, de o feminitate răscolitoare, un fel de Solveig, dar care e infinit mai puternică decât răzvrătitul erou masculin pe care-l veghează. Dana îl veghează pe Rem. Îi adulmecă toate tresăririle și fluctuațiile sufletului. Îi presimte încordarea, anxietatea, îi poate anticipa plictisul sau depresia. Foșnetul rochiei ei aduce întrucâtva cu susurul melancolic al muzicii scandinave, surâsul ei ambiguu are ceva din straniețea muzicii gotice. E normal s-o iubească din moment ce e atât de fascinat de *Lacrimosa*.

Muzica e singura care poate ilustra tânguiriile intime și înflăcăările particulare ale sufletului. E normal să fiu îndrăgostită de G. cu fanatism irevocabil

din moment ce nu mă regăsesc decât în muzica lui, în Cypress Hill și în Wu Tang... O surprind pe Dana aruncând priviri furișe spre Rem în timp ce se precipită înfocat să-mi demonstreze ca religiile au fost inventate de bărbați ca să minimalizeze condiția spirituală a femeii. Și îmi dau seama că singurul lucru care contează cu adevărat e gestul acela al ei, fugar. Sclipirea aceea din privirile ei, încărcată de dragoste. Probabil că așa m-aș uita eu, grecoaica temperamentală, la G. latinul exaltat. Până să-i cunosc pe Rem și pe Dana nu mă gândeam că m-ar putea sensibiliza într-atât un cuplu scandinav.

Au trecut câteva luni bune până să descopăr că, în cercurile intelectuale, imaginea tovarășului meu de arme, Rem, era încă și mai controversată decât cea a lui G. Pe G. îl considerau inofensiv, doar infractorii și pușcăriașii puteau cădea sub incidența influenței lui. Iar lumea interlopă era deja pierdută, condamnată și ardea încă de pe acum în vâlvătaile iadului. Rem însă era periculos. Rem putea lansa ideologii. Rem emitea întotdeauna adevăruri indezirabile. Habar n-aveam cât de ilustră și hulită era persoana lui. Am un talent aparte de-a descoperi absolut accidental cele mai importante ființe din viața mea și de-a afla la un interval de timp oarecare că sunt și deosebit de celebre. Așa pățisem cu Mona când am călcat-o pe

picior din greșeala în îmbulzeala unui festival de jazz, cu G. a cărei poză o descoperisem la closet pe când consultam programul tv, cu Rem pe care-l confundasem de la distanță cu Brad Pitt...

Mă aflu la una din acele reuniuni agasante și inevitabile din ciclul "nunți, botezuri" la care trebuia să fiu prezentă. Un amic din copilărie ajuns între timp matematician și ulterior student la teologie tocmai își botezase odrasla și se-adunase toată liota de cunoscuți din sânul parohiei în curtea nașilor, undeva în zona veche și monahală a Bucureștilor. Întotdeauna îmi repugnă să dau ochii cu comunitatea respectivă. Ipocrizia nașului care e și șef de clan altminteri (cum se întâmplă de regulă) e de proporții caricaturale. La toate aceste festivități duhovnicești descinde la biserică dintr-un Mercedes de ultimă generație îmbrăcat în costum tradițional românesc. Dacă s-ar fi născut la țară ar mai fi fost ceva de înțeles, avea omul nostalgii, dar nașul era un personaj pur citadin, o țopârlan autentic născut în mahalaua Bucureștilor. Motivul pentru care se prezintă înțolit în acest mod la festivitățile creștine provine din nevoia de a-și manifesta vestimentar respectul față de tradiție.

Nici eu nu mă dezmint față de propria mea tradiție și, cu astfel de ocazii, din bucuria pură de-a le leza simțul "duhovnicesc" al proporțiilor, mă prezint la

biserică îmbrăcată în costum tradițional de rapper. Nădragi cu șapte numere mai mari, tricouri "ultra-large", inscripția Fu-Bu. Popa îmi face de fiecare dată morală, afurisindu-mă în gând creștinește. Intrigată de proprietatea luxuriantă a nașului și de dimensiunile hiperbolice ale grădinii, îl întreb inocent cum de a reușit el, proaspăt căsătorit, la numai 30 de ani să-și tragă ditai căsoiul în centru. Îmi răspunde ironic că "firma aia a lui totuși nu stă degeaba"... și mă arăt cu atât mai intrigată. Amicul meu mă trage de mânecă și-mi șoptește la ureche că-n realitate e firma lui ta-su, casa e a socrilor mari, iar nașa care ascultă pe furiș se inserează-n dialog menționând că deși socrii mari sunt excesiv de drăguți, pe ei îi bate gândul să-și ia viața în piept și să se mute, că e mai "sănătos" să stai departe de socri. Toate bune și frumoase mă gândesc, câteodată suspiciunile mele sunt neîntemeiate, poate că nu sunt chiar atât de ipocriți îmi spun, or avea și ei o demnitate a lor... dar amicul meu mă elucidează, de data asta departe de urechile vigilente ale nașei, că într-adevăr urmează să se mute singuri, într-o casă de două ori mai mare și cu grădină dublă pe care tocmai le-o construiesc împricinații socri peste drum.

Nu disprețul lor de parveniți față de sărăcia mea mă oripilează. Nici faptul că bunicii lor construiau

comunismul pe șantiere sau prin camerele de tortură ale închisorilor politice în timp ce ai mei, ai lui Guz și-ai lui Rem își dădeau duhul prin celule, nu faptul că părinții lor scriau prin casele naționalizate dosarele părinților noștri exilați în ghetou, nici măcar infatuarea pe care și-o alimentează din supremația pecuniară cu care mă pot oricând umili, ci parada dezgustătoare de puritanism.

Nașul n-o să-și dea copilul la grădiniță ca să nu crească împreună cu toți golanii și plozii din flori ai mamelor adolescente, n-o să-l lase să se uite la televizor ca să vadă toate porcăriile, iar dacă va avea cândva și-o fată n-o va lăsa nici în ruptul capului să iasă pe ușă fardată sau semidespuiată ca toate "putorile" din ziua de azi. Întâmplător eu nu fac parte din categoria "putori" pentru că nu mă fardez și detest exhibiționismul, însă în ochii nașului sunt cu mult mai destrăbălată decât putorile obișnuite care ispitesc bărbații cu ținuta lor dezmațată, pentru că "murdăria" mea nu se vede cu ochiul liber, ci îmi colcăie în suflet, nevăzută, sunt cea mai dezgustătoare eretică pe care a întâlnit-o și singura femeie din grupul lor de teologi care-și permite să intervină în discuții atunci când filosofează bărbații! Sunt o netrebnică fără rușine care-și permite să ironizeze bărbați, care-și arogă dreptul să-i contrazică! Pe nevastă-sa a educat-o

bine, nu deschide niciodată gura în prezența lui... îl pândește să iasă și-atunci își face curaj să comenteze cu câteva superlative căsnicia lor. Vorbește doar despre dragostea ei pentru el și despre suferința de-a nu-l mai atrage ca femeie de când a născut. Nașul a trecut-o pe regim de slăbit, dar în pofida sânguinței cu care se înfometează nu reușește să dea jos nici un gram. Nașul o ia peste picior cu duioșie conjugală, o numește “purcelușa mea”, știe că în sufletul lui o dorește, dar deocamdată e încă sub șocul de început al paternității, îl căinează ea pe el pentru șocul post natal, de parcă el ar fi născut! Mă încercă o senzație violentă de greață. Mă gândesc cu compasiune la Rem, feministul. Femeia asta imbecilă, mă gândeam, a terminat o facultate... s-ar zice că-i intelectuală.

Și îngurgitează cu smerenie grosolănia și abuzurile preaiubitului ei mitocan. S-a măritat cu el virgină, la o vârstă la care-i încolțise spaima că ar putea rămâne domnișoară bătrână. Sau l-o fi luat din naivitate, pentru că fusese primul bărbat care apucase s-o mintă că e frumoasă. El avea nevoie de-o servitoare, cuminte, inocentă și urâtă. Ca nu cumva, într-un moment de revoltă să fugă în brațele altuia. Dacă era urâtă, nu i-ar fi râvnit-o nici dracu! Nu că ar fi iubit-o cine știe ce, dar pentru un bun creștin adulterul era o plagă rușinoasă care i-ar fi rănit mortal

orgoliul. Cam toți bărbații din comunitatea aceea creștină își trăseseră neveste care mai de care mai fade, insipide și mai urâte. Poate că așa îi învață popa ăla de la parohie, mi-am spus. Femeia e slabă de înger și e ușor de ispitit. Așa că dacă e urâtă riscul scade considerabil. Mă îngrozea gândul că niște tineri din generația mea pot fi în halul ăla de troglodiți. Mă îngrozea mai ales idealismul ingenuu al tovarășului meu feminist.

Atâta timp cât spaima de libertate va continua să domine conștiințele feminine, atâta timp cât nu-și vor putea asuma singurătatea ca pe-o libertate, nu vor avea de ales decât între postura de obiect sexual și cea de obiect conjugal. Între condiția de curvă sau menajeră. Toate compromisurile acestea intime pe care și le asumau femeile de spaima singurătății nu făceau altceva decât să le dea apă la moară misoginilor. Avantaj eu, misogina, în disputa cu feministul Giordano Bruno. Mă gândeam cât de falsă și ostentativă e “armonia” iubirii conjugale dintre nașii cu merțan și costum popular și cât de discretă și adevărată e dragostea Danei și a lui Rem... Mi se părea greșos faptul că în cercul acela puritan și plin de aspirații mistice se comentau aprins niște chestiuni cum ar fi cura de slăbire, medicina naturistă și se practicau confesiunile amoroase fără eufemisme.

Nașul îmi adulmecă gândurile, simte cum coace ceva înăuntrul meu.

Era convins că semnasem și eu pe lista aceea care circula în sprijinul femeilor talibane. Că încurajasem în sminteala mea emanciparea ultimelor femei adevărate și cu adevărat smerite. Încerc să-i explic științific – era totuși intelectual, absolvise și el matematica înainte de-a da la teologie – că e un simplu accident genetic faptul că sunt femeie și nu bărbat. Într-o fracțiune de secundă s-a decis soarta mea. Sunt capabilă să fac raționamente ca un bărbat, scriu eseuri ca un bărbat, conștiința mea nu e obligată să se supună rigorilor implacabile ale sexualității. Logosul rațiunii e masculin. Gândesc. Nu există nici un fel de diferențe la nivel de gândire abstractă între bărbați și femei. Nu mai știu ce argumente să-i aduc. Dar mă ajută nașul, străpuns subit de o iluminare: “gândești exact ca dobitocul ăla de Rem!”

Rămân în cumpănă câteva clipe... nu-mi vine să cred ce aud, mă gândesc să nu fie vorba cumva de vreo coincidență de nume. Nu... despre Rem al meu e vorba, “cum nu știi?” se miră nașul, “Rem ăsta, în ticăloșia lui s-a apucat să facă manifestații împotriva ligii studenților care vroia să construiască o biserică în curtea facultății de filosofie! Ce imbecil...”

Mă gândesc că scenariul meu cu dictatura

creștină nu e nici pe departe o ficțiune politică. Trăim deja în plină dictatură creștină... facultatea de filosofie era ultima redută în care încă nu flutura nici un drapel divin!

Păi atunci ce sens are să-i spui facultate de filosofie? mă arătai eu mirată... Poți s-o desființezi direct, e mai simplu...

Câteva dive de la comunitatea parohială care se aflau și ele atunci în curtea nașului începură să se smiorcăie vehement, cu niște voci pițigăiate, protestând împotriva inamicului public. Una dintre ele îl cunoștea personal și-l detesta sincer, îl considera sincer un element distructiv și tot la fel de sincer îl combătea pentru modul nesincer în care îi răspunsese când l-a întrebat ce zodie e, iar el i-a zis mai întâi “berbec”, iar când ea i-a motivat sincer că de-aia nu se înțelegeau ei, el i-a răspuns că a mințit-o și că în realitate e “gemeni” sau “rac”, nu știe prea bine...

Mi se părea de-a dreptul grotesc să constat că toate fufele acelea teologice se pretau la a analiza comportamentul omenesc ghidându-se după horoscoape și superstiții, că-și arogau credința în Dumnezeu (ceva atât de profund și prețios) în virtutea unor astfel de precepte și începea să mi se facă rușine de pledoaria mea de mai devreme făcută în favoarea rațiunii feminine. Pentru lunatica aia sinceritatea era

ceva “moral” și tabu, astrologia era ceva “tabu”, biserica era ceva “tabu”... și regăseam în ochii ei, aceeași teroare a blasfemiei pe care o zărisem și-n pupilele gloatei din visul cu arderea pe rug a lui Giordano Bruno. Ticul verbal al domniței aceleia sincere care continua să-mi înjure pițigăiat prietenul mi-a amintit de un individ care mă hărțuise în anonimat cu câteva scrisori în care încerca prin invective nejustificate să-mi inoculeze ideea că sunt “un vierme, o viperă, o creatură josnică și proastă, masochistă și dezvățată pe care doar o convertire mistică ar mai putea-o aduce pe calea cea bună” și care semna “cineva sincer”!

Nu-mi erau clare toate dedesubturile problemei, însă coincidențele se țineau lanț între noi... Eram fericită și mândră că am rămas prietenă după atâtea sute de ani cu Giordano Bruno.

Aflu direct de la sursă restul amănuntelor. Rem îmi arată niște publicații în care biserica ia atitudine împotriva lui și îl numește: “element negativ”... fusese mare tărăboi atunci. “Acțiunile lui subversive” sunt decretate blasfemice la adresa orânduiri creștine în care țărișoara noastră își moțăie “somnul rațiunii”. Rem avusese neobrăzarea să împrăștie idei vicioase prin care contesta însăși spusele marelui Malraux

menționând ca iubitorii de cultură creștină răstălmăciseră printr-o traducere abuzivă afirmația lui și că Malraux în realitate spusese: “secolul XXI va fi spiritual sau nu va fi deloc”, nicidecum religios...

Rem se luptă la fel ca și acum câteva sute de ani împotriva dictaturii mântuirii. Se luptă pentru dreptul vital al ființei la revoltă și îndoială. Pentru dreptul la nefericire și luciditate. Nu e câtuși de puțin montat împotriva religiei, împotriva optimiștilor utopiști sau visătorilor... dar are un simț ireproșabil al dreptății care nu-l lăsa să trăiască liniștit. Nu era drept ca visătorii să facă legea pe lume, ca exaltații să-și permită să comită la nesfârșit atentate la adresa libertății spiritului. E mai comod să te agăți de ceva, de-o amăgire cât de mică, obiectează Rem. Oamenii sunt condamnați la speranță într-o măsură mai mare decât sunt condamnați la suferință și moarte. Văzuse orbi, schilozi, bolnavi incurabili care se chinuiau într-un efort grotesc și admirabil să trăiască normal. În speranța asta absurdă consta măreția omenească, nu în “eroismul tembel” de-a sfida prin convingeri oculte singura viață de care avem parte. Mai marii bisericii știau mai bine chiar decât filosofii că ideologia speranței era cel mai puternic mijloc de-a manipula conștiințe. Rațiunea e coruptibilă în măsura în care sufletul e coruptibil. Nu putem accepta pierderea

definitivă a celor pe care îi iubim și-atunci o speranță confuză dar indestructibilă face ca rațiunea să capituleze în fața impulsului de-a râvni intangibilul. Nu, nu era ateu, nu era comunist, nu era evreu...

I se pusese în cărcă toate crimele omenirii. Începând cu cea a lui Adam și sfârșind cu cea a lui Marx. Așa cum lui G. i se imputau toate cruzimile și perversiunile lumii, de parcă ei ar fi inventat nefericirea, realitatea, murdăria umană, violența... În forul meu lăuntric mă bucuram că avusesem privilegiul de-a fi prietenă, respectiv îndrăgostită de cei mai mari doi “dușmani ai poporului”, dar sufeream pentru ei, simțeam nevoia să-i apăr, să mă fac avocatul lor sau să-i conving cumva “s-o lase baltă”, oricum mentalitatea noastră mioritică era predispusă la mai multă clemență față de crimele minerilor, ale lui Ceaușescu, ale foștilor torționari din beciurile securității, altminteri oameni bisericosi, cu frică de Dumnezeu, decât față de fărădelegile lui Rem și G. care aveau în vedere demitizarea realității și dezintoxicarea maselor de iluzii.

Necredinciosul Rem era cu mult mai uman și mai generos decât toți credincioșii gânditori autohtoni. Pentru că necredința lui îl făcea să înțeleagă că s-ar fi putut naște undeva în lumea a treia, că ar fi putut fi

chinez sau țigan... Că ar fi putut fi femeie. Necredința lui îl determina să nu mai distingă în existența sa particulară influența unui tip de destin și să-l înfrunte pe credinciosul Patapievici care afirmase că e “mândru că e alb și european... Rem nu se considera un ales... viața lui era un simplu accident al hazardului, cetățeanul – numărul 23 de miliarde 456 de milioane 476 de mii 684 în istoria omenirii. Ar fi putut fi oricine, oricând și oricum. De aceea suferința lui nu avea în vedere persoana lui particulară câtuși de puțin, durerea lui era durerea lumii. De-aici chemarea aceea incandescentă către implicare. “Singurul lucru pe care nu i-l pot ierta maică-mii este că mi-a interzis să ies din casă, atunci pe 21 decembrie...” mi-a mărturisit. Deși pe 22 fusese în stradă în bătaia tancurilor...

– Trebuia să fiu acolo, înțelegi, Anilu? mă întrebă febril.

Nu știu dacă îl înțelegeam întru totul, pentru că eu sunt lașă și egoistă. Mie îmi pasă mai mult de viața asta a mea păduchioasă decât de soarta omenirii.

Câteva săptămâni mai târziu am descoperit cu stupeoare că existau și alte capete de acuzare la adresa lui Rem. Un bun prieten, îmi semnalează existența unei pagini web ce părea aruncată în oceanul internetului ca un mesaj în sticlă (poate l-o descoperi cineva) în care apărea o critică deosebit de acidă și

impertinentă la adresa editurii lui Rem. Dacă n-ar fi existat această piatră de poticnire, existența siteului respectiv mi s-ar fi scurs prin rețină fără să-mi lase amprente în memorie, ar fi fost o simplă pagină pe internet cu pretenții inovatoare pur fictive în care poți regăsi cu prisosință deja fanatele clișee ale pseudo-curentelor nonconformiste care au asaltat piața literară a ultimelor decenii. Aceeași preocupare stereotipă pentru amănunte ne semnificative, aceeași fugă ostentativă de idei, același cult maniacal al formei fără conținut, același expozeu logoreic de asociații stridente între cuvinte, același naturalism căutat cu lumânarea de tinere domnițe și domni care par a intra în criză de inspirație în lipsa atât de sugestivei și poetice paletă expresive care pendulează între metaforele “excrementului” și cele inspirate din peisajul genital. Ceea ce e frapant la toate aceste triburi și generații de literați, cu precădere în poezie, este coincidența stilistică. Nu poți face nici cea mai vagă, infinitezimală diferență între versurile unui autor și cele ale altuia ghidându-te după un criteriu stilistic cert. Originalitate în serie.

Tânărul lider al respectivului clan îl gratula pe Rem cu toatele insultele posibile care se puteau inventa la adresa condiției de intelectual. Îl făcea analfabet, impostor fără nici un fel de argumente...

Această remarcă ar fi avut o rezonanță hilar-maladivă în ochii oricărui cititor de bun simț care ar fi fost curios să citească măcar un articol de-al lui Rem. Mă gândeam iar la coincidențele dintre noi și la cineva-ul acela sincer care mă acuzase de subcultură și trivialitate și mă ura sânguincios, nu pentru că i-aș fi lezat vreun simț prin scrierile mele, ci pentru că erau suficient de transparente încât să rezulte din ele că făcusem o pasiune pentru G., infractorul, regele gunoaielor și obscenităților... în loc să-mi concentrez atenția și admirația asupra unui intelectual oarecare – pervers, malițios și sincer ipocrit. “Sper că nu visează cumva să-i ia cineva în serios și să se căpătuiască cu un dram de glorie și iluzia posterității” conchidea cronică aceea printr-un amuzant și scurt panseu cu cacofonie în prim plan. M-am apucat vijelios să scriu o contra critică în apărarea tovarășului meu. “Ei bine, eu sunt unul dintre ignoranții care l-a luat în serios pe Rem, mai mult – îi și urmăresc cu viu interes activitatea și cred sincer în accesul lui la posteritate. A acuza de analfabetism un absolvent de filosofie e un lucru extrem de rușinos într-o Românie în care prosperă poezia de budoar, literatura de cazarmă, metafizica exhibiționismului, cultura de bodegă și dictatura manelelor...”. Mă intrigă faptul că acuzatorul lui Rem e cineva care organizează meetinguri pentru

legalizarea drogurilor. Îmi pun la bătaie tot arsenalul de înjurături voalate și subtile de care dispun.

Înjurătura e modul cel mai sănătos de-a supraviețui oricărui dezastru.

Înjurătura e un păcat de sorginte omenească pentru că “Dumnezeu” n-a interzis-o în nici una din porunci. Se pare că “Dumnezeu” ar fi spus: nu furați, nu ucideți, nu blestemați, nu mințiți, a spus nu luați numele meu în deșert și nu-l invocați pe necuratu’, dar n-a spus nicăieri nu înjurați.

Înjurătura e o formă de catharsis care incriminează răul exterior exorcizând replica interioară a acestuia. Orice lucru malefic din exterior capătă o reflexie interioară, iar înjurătura e o armă albă prin care poți expulza în afară substanța răului interior, descătușându-ți sufletul de imperativele răzbunării.

Instinctul de răzbunare e mult prea puternic ca să poată fi contracarat prin iertare.

Sufletele omenești primesc împreună cu botezul dragostei și botezul urii, iar dragostea neîmplinită se transformă în resentiment și atunci obsesia nedreptății alimentează o formă constantă de ură. Ura e mult mai răspândită decât dragostea.

Răzbunarea conține în esență un paradox. A răspunde nedreptății cu aceeași monedă sau a răspunde

cruzimii prin cruzime nu e decât o farsă a răzbunării, pentru că bucuria de-a-ți înjosi dușmanul e mult prea efemeră ca să merite trăită, în schimb săvârșind împotriva lui o mârșăvie de calibrul mârșăviei sale îl transformi din călău într-o victimă și inversând rolurile în loc să-l pedepsești pe el îți întinezi propriul suflet și-așa obidit și te transformi în cel care ți-a fost dușman prin puterea malefică a ranchiunei, devii egal cu el în rău, ceea ce nu e nici o fericire.

Singurul mod prin care îți poți izbăvi sufletul de impulsurile răzbunării fără să-ți degradezi condiția e înjurătura. Ca și umorul, înjurătura e o formă de sfidare a răului și o împlinire a răzbunării în absurd, pentru că opune răului nu o forță de același semn ci o oglindă.

Înjurătura e o armă inofensivă care-ți rezervă privilegiul detașării, o armă superioară și invincibilă pentru că-n loc să înfrunte răul îl ridiculizează, îl arată cu degetul.

Înjurătura e o formă de cruzime, dar ireală – e un protest în fața perpetuării răului, o negație a instinctului răzbunării, o negație salvatoare, care-ți eliberează sufletul din lanțurile urii și ți-l ridică la înălțimea ironiei.

Înjurătura înseamnă protest, mă conving. Îi arăt lui Rem contracritica și mă minunez din nou de noblețea lui. Rem surâde pacifist și-mi spune că-l compătimește nespus pe dușmanul lui, că uneori e într-adevăr

justificat să dai cu barda într-un impuls de autoapărare, dar el nu vrea să riposteze, e împotriva violenței de orice fel, chiar și a violenței “ireale” după cum definesc eu înjurătura. Rem îl admira pe inchișitorul lui, era un poet bun și un intelectual și-mi sugera că ar fi mai înțelept să nu public contracritica aia...Era mai creștin decât toți fandosii de habotnici pe care-i cunoscusem în comunitatea aceea parohială!

Am încercat, în studiile mele psihologice să elaborez niște teorii ale personalității pornind de la arhetipurile vocației. Există un arhetip al cercetătorului, un arhetip al artistului și unul al amantului. Un arhetip al războinicului și unul al exploratorului...Rem era întruchiparea, aproape perfectă, a arhetipului savantului.

În pofida aspectului său de sex-simbol nu are nici un dram de cochetărie masculină. Nu mizează deloc pe farmecul său viril și îl admir odată în plus pe acest motiv pentru că e genul de bărbat după care întorc mai toate femeile capul pe stradă. Ar fi putut să exploateze respectivul atu și totuși e perfect indiferent la tipul ăsta de satisfacție. Până și G., în toată splendoarea lui de animal impunător și dizgrațios, are un dram de cochetărie...

Încerc să mi-l imaginez pe Rem adolescent și rocker în liceul acela de rapperi. Mă întreb cu o oarecare

neliniște de care dintre ei m-aș fi îndrăgostit atunci. De savantul emotiv, inadaptat, rafinat și introvertit sau de războinicul extravertit care tocmai își construia armata. De războinic, evident...n-avem ce chemare să simt pentru Rem din moment ce și eu eram tot un soi de savant emotiv și introvertit... chinuită de timiditate și de angoase, de dorințe mistuitoare și melancolii convulsive. Ce să fi făcut cu o oglindă care-mi amplifică alienarea și singurătatea? Sigur că aș fi avut și-atunci nevoie de un punct de sprijin, de cineva extrem de puternic care să mă ancoreze în nisipurile mișcătoare ale realității... La orice vârstă, chiar și la cinci ani m-aș fi îndrăgostit tot de G...

Dar pe de altă parte sunt emoționată să descopăr că după atâta amar de vreme a rezistat neștirbită prietenia mea cu Giordano Bruno!

– O să te ardă iar pe rug, îi zic... O s-o pățești la fel pentru că nu te potolești...Tu nu vezi că omenirea se învârte în jurul cozii? N-o să convingi pe nimeni de nimic... În fond de ce-ți pasă de ceilalți într-atât? Ce contează pentru tine erorile lor?... De ce Rem? Pentru ce?

– Pentru că am fost la Auschwitz, îmi răspunde, trist. Ți-am zis că am 87 de ani...

– Și crezi că lumea chiar evoluează?

– Normal, altfel nu m-aș da evoluționist, îmi

răspunde el surâzând misterios ca și cum ar fi spus *Lacrimosa*.

Tresar realizând cât de multă dreptate are. Pe când era Giordano Bruno îi pusesem probabil aceeași întrebare. Atunci, în negura aceluia ev mediu barbar “he was right and they were wrong!” pământul chiar se învârtea în jurul soarelui. Posteritatea i-a dat dreptate. Și spre deosebire de Galilei, tovarășul meu avusese curajul să se suie pe rug și să înfrunte moartea. Așa cum Rem s-a dus la Sarajevo să înfrunte niște gloanțe care nici măcar nu-i erau destinate lui...

EXORCISM

Motto: “Nu există capăt în durere, mi-ai spus, surâzător ca acei copii care au scrijelit cândva fluturi pe pereții camerelor de gazare”...

Anilu apucase să ațipească de câteva minute, dar avu o senzație complet necunoscută undeva în coșul pieptului, ca și cum ceva dinăuntrul ei ar fi încercat s-o sugrume în somn, o forță a propriului său corp sau spirit și se trezi cu un fior de panică neajutorată. Se ridică în capul oaselor cu un efort dureros și se gândi că o astfel de moarte ar fi o binecuvântare în comparație cu orice altceva, reușind pentru câteva clipe să-și învingă spaima și să își spună în minte: “fie că mă voi trezi sau nu mâine dimineață, totul e să nu mă agit prea tare” și adormi la loc. Imagini fără nici o noimă i se derulară în fața ochilor, fără să-și dea seama dacă visează sau dacă pur și simplu se târăște anevoios prin măruntaiele propriei sale minți, ca și cum ar fi nimerit undeva unde se aruncă deșeurile celor trăite sau închipuite, într-o văgăună a ființei sale care deja nu-i mai aparține, un *no man's land* în care

lumea se descompune și-n care orice formă de memorie sau conștiință dispare și rămân doar imagini neînchegate, care nu-ți trezesc nici un sentiment, probabil că dormea și abia în somn realiza că nici trează fiind lucrurile nu i se arătau într-un chip diferit, tresări din nou, însă de data asta ca și cum o forță contrară celei care vroia s-o omoare ar fi obligat-o sa revină forțat la viață și ridicându-și ochii pe fereastră descoperi o lună plină cât toate zilele iradiind lumina aceea malefică și dezgustătoare și se gândi că asta cel puțin explica tot.

Încă din copilărie nopțile cu lună plină îi terorizau nervii, era atât de agitată fără nici un motiv vădit sau chiar ascuns, încât adeseori părinții o legau de pat în timpul nopții înspăimântați de eventualitatea unor simptome de somnambulism deoarece maică-sa deprinsese năravul de-a studia cronic un dicționar medical de dimensiuni spectaculoase cu ajutorul căruia putea anticipa diagnosticul fiecărei boli de care ar fi putut suferi vreun membru al familiei încă înainte de manifestarea oricăror indicii. Astfel că prima afecțiune de care suferi Anilu se datoră caracterului prăpăstios al maică-sii și se concretiză mai întâi într-o spaimă patologică de cutremur care o făcea să resimtă zgâlțâiturile podelei și zăngănitul ușilor de îndată ce pune capul pe pernă și o fura somnul și-abia după

luni de insomnie istovitoare realiză că de fapt cutremurul o pânde pe ea să adoarmă și că era lipsit de logică să stea trează și să pândească ea cutremurul, așa că se abandonează celei de-a doua fobii inspirate tot de firea prăpăstioasă a mamei sale: spaima că ar putea îmbătrâni la fel ca toți ceilalți. Pe-atunci n-avea decât doisprezece ani, dar era suficient de mare cât să priceapă că toate coșmarurile mamei sale legate de eventualitatea iminentă a îmbolnăvirii nu proveneau decât dintr-un refuz al acesteia de-a accepta că nu mai e tânără și prin urmare invulnerabilă, așa că Anilu se hotărî să facă tot ce-i stătea în putere ca să nu mai crească.

Rămânând copil n-ar mai fi ajuns niciodată femeie și evident nici bătrână, respectiv babă. Tot ce avea de făcut era să refuze mâncarea. I se spusese clar de când era mică: mănâncă dacă vrei să crești mare. Demersul era cât se poate de limpede: dacă nu vrei să crești mare, nu mănca. Era deja destul de tardiv deoarece procesul de îmbătrânire își dezvoltase deja primele semne, începuse de două luni să-i vină ciclul, i se îngroșase oarecum timbrul vocii, iar frate-su apucase să remarce zeflemitor c-au început să-i crească țâțe. Pe lângă povara rușinii și a dezgustului față de propria ei înfățișare mai trebuia să îndure și supliciu unor tristeți total necunoscute stârnite parcă

din viitor, ca niște zvonuri ale lumii largi pe care era prea puțin curioasă să o cunoască. Începu regimul de înfometare chiar de a doua zi după ce avu revelația secretului neîmbătrânirii. În primele zile nu remarcă nimeni, ba chiar maică-sa îi făcu un compliment constatând că parcă nu mai e așa de dolofană. Încurajată de acest mic amănunt aparent neesențial îndrăzni chiar să-și schițeze un viitor fericit în care se făcea nu numai că nu va îmbătrâni, dar nici nu se va rotunji ca maică-sa și își reduse în consecință alimentația la o singură masă pe zi și aceea compusă în special din legume și fructe.

Faptul că începuse să refuze ciocolata, alimentul ei de suflet, fu însă o greșeală de tactică menită să-i alarmeze pe părinți. Fără să-i pună în prealabil vreo întrebare concretă o duseră direct la doctor unde fu supusă celei mai oribile umilințe și anume aceea de a fi dezbrăcată fără milă în pielea goală și atinsă, respectiv ciocănită, pe toată suprafața corpului de degetele grosolane și păroase ale medicului. Fără să protesteze și înghițindu-și lacrimile fu nevoită să răspundă la întrebarea aceea stânjenitoare legată de venirea ciclului. Minciuna era cel mai sigur mod de-a-și apăra demnitatea așa că răspunse cu emfază că nu-și amintește să fi sângerat decât cu vreo trei ani în urmă când aproape își retezase un deget cu lama de

ras al lui taică-su încercând să răzuiască o literă scrisă greșit în caietul de compunere. Doctorul mârâi ca pentru sine și o scrută din priviri pe mama fetei care scutura din cap într-un mod ininteligibil, iar apoi pronunță cuvântul ecografie, de unde Anilu înțelese că o așteptau vremuri grele, de îndelungi investigații spitalicești și cu toate astea rămase neclintită în hotărârea de-a se înfometa până la capăt chiar dacă asta ar fi costat-o nenumărate alte încercări, minciuni și umilințe. În urma ecografiei, fără sentințe grave, urmară testele de urină, inumanele analize cu bariu, dintre care endoscopia se dovedi a fi cea mai rea, analizele de sânge repetate, plus consulturi medicale de tot felul, dar cel mai traumatizant rămânea totuși momentul în care, îndopată cu forța fiind, Anilu se vedea nevoită să se retragă la closet și să se ghemuiască lângă el ca să-și provoace în chinuri groaznice voma.

Cu toate astea trecură câteva luni bune fără ca nimeni să suspecteze că lipsa de apetit a fetei s-ar fi putut datora unui act de voință proprie, până într-o zi, când maică-sa descoperi în gunoi, înfășurată în șervețel, mâncarea pe care Anilu povestise că o mâncase la prânz și atunci se produse o adevărată revelație familială prin care toți căzură de comun acord că nimeni n-o văzuse mâncând de bună voie ci

doar o auziseră povestind despre ce mâncase. În următoarea etapă se prefigura mersul la psihiatru. Anilu înțelese pentru prima oară gravitatea situației în care se afla. La interogatoriul la care fusese supusă, în special de maică-sa, reușise să se strecoare evitând atât răspunsurile care ar fi putut fi considerate un început de sindrom al vreunei boli trecute în dicționarul cu dimensiuni spectaculoase cât și răspunsurile care ar fi putut fi considerate pur și simplu obraznice, însă eventualitatea întâlnirii cu un psihiatru o intimidă chiar mai mult decât perspectiva îmbătrânirii, datorită unei spaime superstițioase pe care o avea încă de mic copil în legătură cu îndeletnicirea de bază a psihiatrilor.

Deși ar fi putut admite cu seninătate să fie operată pe baza unui diagnostic pus la nimereală de unul dintre doctorii care o consultaseră, n-ar fi putut accepta nici în ruptul capului să se lase pe mâna cuiva care ar fi încercat prin orice mijloace să-i altereze gândirea, intervenind în mintea ei prin procedee numai de el știute. Adulmecând pericolul în toată iminența lui se hotărî să mărturisească adevărul: ea era autorul moral al stării de degradare fizică în care se afla, ba mai mult, era mulțumită de rezultate. Ciclul încetase să-i mai vină de vreo două luni, iar sânii, nu numai că refuzaseră să-i mai crească, dar chiar dăduseră înapoi

cu vreo jumătate de centimetru, conform ultimei măsurători săvârșită în cursul dimineții cu ajutorul centimetrului de croitorie. Prin urmare teoria ei se adevărase a fi justă odată pusă în practică și rezultatul imediat era că arăta cel puțin cu un an mai tânără decât colegile de școală, ca și cum ar fi fost doar în clasa a șasea. Iar performanța de-a fi ajuns să cântărească doar 39 de kilograme era cea mai mare încununare a perseverenței cu care refuzase mâncarea în ultimele șapte luni. La întrebarea firească a maică-sii: “unde vrei să ajungi, nu-ți dai seama că-n felul ăsta mori?” care întrebare dovedea consternarea și disperarea cea mai sinceră, Anilu se rezumă să răspundă că procesul de întinerire odată declanșat o va împinge de la nivelul vârstei de 11 ani, proaspăt dobândită, la cel al vârstei de 10 ani și tot așa până când se va transforma într-un nou născut, astfel încât va muri inconștientă și fără griji, ceea ce-i convenea de minune.

Întâlnirea cu psihiatrul n-a mai avut loc, deoarece strânsa cu ușa sub presiunea șantajului cel mai grosolan, Anilu se văzu nevoită să reînceapă să mănânce. Deși înțelegea întrucâtva refuzul mamei sale de-a o vedea murind, îi era imposibil să priceapă cum de părinții nu pot admite atunci când fac copii că n-au cum să-i facă nemuritori, ba mai mult, se și

încăpățânează să inventeze planuri de viitor absolut impracticabile pentru progeniturile lor ca și cum acestora le-ar fi sortit să trăiască veșnic și în adulația tuturor. De parcă i-ar fi adus pe altă lume decât aia în care ei au avut parte doar de înfrângeri și batjocură. Luciditatea cu care Anilu se apleca asupra acestor evidențe ce caracterizau gândirea părintească avu darul de-a-i alarma din nou, deoarece maturitatea la o vârstă atât de precoce putea fi interpretată tot ca un semn rău și cu atât mai periculos cu cât dicționarul medical nu-l putea elucida.

Anilu știa în sufletul ei că toate suspiciunile părinților erau simple elemente de coșmar, asemănătoare șarpelui acela hidos care stătea ascuns sub patul său și foșnea în întuneric când încerca să adoarmă, așa cum odinioară o vizita în toiul nopților – cutremurul și totuși n-avea cum să-i liniștească, moartea pâdea de pretutindeni și tot secretul era să te obișnuiești cu ea, să pricepi că lucrul cel mai straniu și de neînțeles e să fii totuși în viață, să te trezești a doua zi, buimac, fără să știi prea bine cine ești și apoi să-ți aduci aminte tot ce-ai învățat despre tine, asta era misterul: să uiți și pe urmă să-ți aduci aminte strictul necesar ca să poți s-o iei de la capăt, iar în nopțile cu lună plină să înveți pur și simplu să stai liniștit și să-ți spui c-o să treacă, să speri c-o să fie

bine, chiar dacă lumina aceea morbidă îți inspiră întotdeauna prevestiri rele și fără sens.

Se cunosc încă mult prea puține despre lunatici, deci celor din jurul ei le era mai la îndemână să interpreteze comportamentul său bizar și înclinația către subiecte morbide ca pe-o deviație de comportament, conform legilor biologice, conform teoriei cunoașterii, legii celor 36 de cromozomi sau procentului de 15% funcțional din capacitatea cerebrală, pentru că orice explicație, cât de ridicolă și nefondată, le dădea satisfacții de moment care le astâmpărau îngrijorarea. Astfel că Anilu crescuse cu avertismentul că e lipsită de instinct de conservare și prin urmare nebună de legat, așa că după câțiva ani de proteste furibunde care le accentuau părinților viziunea alienării ei, datorită atitudinii conflictuale pe care o aborda când încerca să se justifice, ajunse la un soi de resemnare în care începu să creadă sincer că e anormală, astfel încât, cu timpul, ajunse să se lase insultată fără resentimente și fără tentația de a-și mai apăra buna reputație prin argumente logice. Cum ar fi putut să le explice că apucăturile ei nu se datorau unui instinct sinucigaș, ci dimpotrivă unei spaime de moarte atât de puternice încât n-o lăsa să trăiască? Cum ar fi putut să le împărtășească unor oameni atât de sensibili și slabi de înger cum sunt părinții, cu

oazia unei simple conversații în sufragerie, un adevăr atât de neplăcut? Îi era teribil de frică de moarte, dar pe de altă parte știa că n-o putea înfrunta decât gândindu-se la ea constant, ca la ceva firesc, care poate surveni oricând, chiar și în momente aparent nepotrivite... Noptile cu lună plină erau cea mai elocventă dovadă a unei astfel de eventualități, așa că a doua zi, trezindu-se și amintindu-și de forța aceea necunoscută care încercase s-o sugrume în somn, răsuflă ușurată, bucurându-se întrucâtva de lumina aspră a soarelui de august târziu care apucase să răsară.

Mi se părea familiar și chiar reconfortant albul pereților de spital, cearceafurile zgrunțuroase de la apret, izul de clor și medicamente, foșnetul discret al halatelor asistentelor care se aplecau cu duioșie peste mine să-mi sugă zilnic sângele cu câte trei seringi pentru hemoculturi repetate, ajunseseră să-mi fie agreabile chiar și vizitele zgomotoase ale studenților de la medicină, care mă palpau hlizindu-se tâmp în timp ce profesorul încrunta din sprâncene și le descria cu lux de amănunte științifico-fantastice cazul meu... "Domnișoara suferă de un puseu febril de origine

necunoscută, are hemoragii aproape continue și e suspectă psihiatric de un refuz subconștient de-a-și accepta condiția de femeie...".

Mi se părea deconectant să aud vorbindu-se în termeni academici despre penibila mea suferință, eram un caz aparte, o anomalie a naturii, febra mea avea un caracter de originalitate indubitabil. Ultimul episod febril izbucnise odată cu visele acelea stranii în care începusem să comunic cu un bărbat necunoscut într-o grădină înconjurată de ziduri cărora nu li se vedea capătul.

Se putea zări doar cerul de deasupra. Nu exista nici o ieșire și nici o spărtură în ziduri. În mijlocul grădinii se afla un calculator și un scaun de birou. M-am apropiat șovăielnic de calculator. Pe ecran se vedea scris cu litere uriașe: "You have a message". M-am așezat pe scaun și-am apăsat la întâmplare pe-o tastă. În acel moment pe ecran a apărut exact imaginea grădinii în care mă aflam, cu zidurile nesfârșite de jur împrejur, doar că, în locul meu, pe scaunul de la calculator puteam desluși silueta unui bărbat căruia nu-i vedeam decât spatele. Am apăsat din nou pe-o tastă și de data asta pe ecran apăru scris cu aceleași caractere imense: "Vino la mine!" Nu realizez că visez, eram foarte surprinsă de ceea ce se întâmpla, simțeam un amestec de fascinație și spaimă

și m-am apucat să tastez: “Cine ești?”, iar pe ecranul monitorului apăru imediat replica lui: “Știi cine sunt, concentrează-te... răspunsul e în tine!”

Visul s-a repetat câteva nopți consecutiv și mă trezeam cu-n gust amar de neputință și revoltă pentru că nu reușeam să sustrag de la el nici măcar cum îl cheamă. Aflam doar informații ambigue, complet neverosimile dintre care cea mai exagerată mi se păru aceea că ar fi locuit în aceeași perioadă cu mine în Paris. Pe când stăteam eu în Montmartre, el ar fi locuit în Place de la République, ceea ce mă bulversa la culme deoarece mi se întâmplase un lucru inexplicabil într-o dimineața de mai pe când colindam magazinele din zona aceea. M-am îndreptat spre Sacré-Coeur în apropierea căruia era apartamentul meu și-n mod inexplicabil m-am rătăcit. Am întrebat pe cineva încotro e Montmartre, mi-a indicat o direcție pe care am urmat-o fără ezitări și m-am pomenit din nou în Place de la République. La a doua încercare am luat-o în sens opus, crezând că mă îndrept spre nordul Parisului, dar m-am rătăcit iarăși pe străduțele întortocheate din cartierul acela și după două ore istovitoare de mers pe jos am realizat că mă învârtisem în cerc deoarece mă aflam fatalmente, de data asta venind dintr-o altă direcție, tot în Place de la République.

Mă trezeam din somn cu niște migrene înfiorătoare și cu un gând nebunesc și tulbure c-aș fi locuit într-o altă viață sau voi locui cu El la Paris. Poate că n-ar fi trebui să mă întorc în țară, poate că toate fantasmalele acelea onirice încercau să-mi comunice, indirect, regretul incurabil că n-am rămas acolo, definitiv.

Parisul mă electriza. De fiecare dată orașul reușise să mă răscolească în alt fel. Fremăta de viață și de lumină, iar străzile aveau o respirație a lor secretă și-un fel de lume interioară care devenea uneori străvezie. Era cât se poate de limpede de ce toți marii artiști ai lumii își doriseră să se fi născut, să fi trăit și să fi murit în Paris. Era un oraș în care nici măcar moartea nu părea atât de tragică, era un port al lumii, în care se amestecau într-un păinjenis fascinant oameni de toate rasele și culorile, adunați din toate colțurile pământului. Era în același timp straniu și fermecător să vezi indieni cu turbane conversându-se în franceză cu negri tuciurii și cu tailandezi în costume tradiționale.

Chiar și între ei – indienii, japonezii sau turcii se conversau tot în franceză pentru că erau cetățeni francezi. Limba înseamnă sufletul unei țări, “limba franceză e patria mea” spusese cândva Camus. Oamenii aceia deveniseră francezi deoarece gândeau în franceză, iar Parisul era leagănul civilizației occidentale, era o

mândrie să fii cetățean al Parisului, era locul unde prezentul reușea să miște lumea și s-o împingă spre viitor.

Exista acolo un sentiment al comunicării aproape palpabil, care se putea simți și fără dialog, era sugerat de mesele teraselor și cafenelelor care erau scoase în fiecare dimineață pe stradă și aliniate în dreptul vitrinelor cu toate scaunele lipite de geamuri și cu vederea spre exterior, era sugerat până și de felul în care se priveau în ochi trecătorii, cu-n soi de complicitate fericită. Parcă toate acele fețe necunoscute aveau un aer familiar, pentru că erau foarte deschise și prietenoase, nu te întreba nimeni nimic, dar nimeni nu ți-ar fi refuzat vreo întrebare.

Parisul iradia libertate prin toți porii, era un loc în care te puteai pierde fără să te simți niciodată pierdut, un loc în care până și surâsul unei portărese te-ar fi putut însenina... Acolo nu te judeca nimeni indiferent cum ai fi arătat sau ai fi fost îmbrăcat, apartamentele cele mai inaccesibile arătau identic văzute din exterior cu cele ale oamenilor de rând. Periferia nu se distingea cu nimic de centrul orașului, pentru că nu existau ghetouri, ci doar străzi cu clădiri cărămizii sau crem, de câte cinci, șase etaje care comunicau una cu alta într-o geometrie haotică, toate tunelurile metroului erau pline de graffiti, ba chiar și zidurile ruinelor... Ca și cum

secole îndepărtate s-ar fi contopit între ele.

În Paris totul e accesibil și misterios totodată, până și cerul pare acolo mai aproape de pământ, norii au o consistență aproape materială, iar zvonurile străzii au un sunet fantasmagoric și foarte real în același timp. N-ar fi putut exista în lume nici un alt loc care să fie mai apropiat de noțiunea de Paradis.

Întotdeauna prezentul are darul de-a fi tulbure, incert și neplăcut, mai precis realitatea are darul de-a fi tulbure, incertă și neplăcută. Când reveneam în București, descopeream cu stupeoare acest lucru. În orele acelea târzii când îmi aprindeam ultima țigară pe terasa balconului camerei în care locuiam în Montmartre îmi imaginam cum se sting luminile rând pe rând în orașul meu, cum își strigă părinții copiii din geamul de la bucătărie să se întoarcă acasă că s-a întunecat sau cum ard mocnit gunoaiele în curțile blocurilor când apune soarele și cum se-adună puștanii în jurul lor răcnind cât îi țin plămânii toate obscenitățile care le vin la gură. Și în acele momente îmi era cu mult mai limpede și mai vie imaginea Bucureștiului decât în ziua regăsirii lui.

Mă perindam prin talciocurile cu mărunțișuri africane de la Les Halles sau pe lângă tarabele de pe cheiurile Senei ticsite cu flori aduse din toate colțurile lumii și-n toată explozia aceea de mirosuri și

splendoare simțeam în cerul gurii gustul acrișor al prafului amestecat cu gaz de eșapament, mirosul rânced al noroaielor din București, simțeam chiar și mirosul florilor acelea fără miros și pe jumătate ofilite pe care le vând țigăncile la toate colțurile de stradă, dar fără să resimt nici o silă, ci mai degrabă un soi de fascinație, ca și cum depărtarea ar fi preschimbat toată mizeria și amărăciunea aceluia oraș blestemat în care mă născusem într-un privilegiu secret pe care nici măcar blândețea enigmatică și lascivă a serilor pariziene nu l-ar fi putut eclipsa. Mai ales de străzile din cartierele mărginașe îmi fusese dor, de blocurile acelea înghesuite unele într-altele într-un labirint fără șir, toate la fel de cenușii și de solemne, cu zeci de scări și de etaje, care adăposteau mii de suflete sortite disperării sau iluziei, dar despre care nu știam nimic... O armată de suflete anonime hibernând într-un uriaș bârlog colectiv, îmi fusese incredibil de dor de periferia în care mă născusem, de coșmarul la care fusesem osândită încă din fașă, ca și cum sărăcia ar fi fost o favoare a sorții, un har după care se poate tânji...

Anilu își petrecuse primii ani ai copilăriei în casa

bunicii din partea mamei, pe care i-o preferase din instinct mamei sale, care-i inspira teamă și suspiciune, așa că în apropierea vârstei de șapte ani când se punea problema transbordării lui Anilu, în vederea începerii școlii primare, din casa cu grădină de la Brașov în blocul mizerabil de la periferia Bucureștiului în care locuiau părinții, se produse primul acces de depresie al fetei, de care n-o putură vindeca nici păpușile de dimensiuni fabuloase care-i erau dăruite fără preget de părinții exasperați, nici sfaturile contradictorii ale medicilor, nici măcar sutele de bomboane de ciocolată învelite în poleială care erau menite să-i îndulcească sufletul bolnav. Nu atât schimbarea de mediu o tulbura cât despărțirea de bunica ei, singura mamă pe care și-o recunoscuse vreodată.

Bunică-sa era o doamnă în vârstă de-o frumusețe impunătoare, cu trăsături puternice și foarte bine conturate, cu ochii de un albastru intens și hotărât și c-o statură medie, perfect armonioasă, având proporțiile statuilor grecești. Își purta părul alb și ondulat prins migălos în ace pe sub nelipsitele ei pălării din stofă englezească și se îmbrăca întotdeauna după canoanele unei mode a viitorului, a cărei premoniție o avusese cu douăzeci de ani mai devreme, deoarece purta sacouri bărbătești și pantaloni asortați,

stârnind în felul asta admirația și interesul tuturor femeilor de vârsta ei, care n-aveau însă curajul de a-i urma exemplul. Caracterul modern și plin de fantezie al bunicii se dezvăluia în toate aspectele vieții cotidiene. Inventă feluri de mâncare insolite, combinând gusturi și asociind elemente culinare contrare, cum erau zahărul cu sarea sau peștele cu fructele, citea cu viu interes literatură științifico-fantastică, avea o colecție impresionantă de cactuși, aduși din toate deșerturile lumii, pe terasa de piatră din fața grădinii, purta pe degetul arătător un inel uriaș cu chipul lui Nefertiti și fuma doar un anume tip de țigări cere împrăștia în aer un fum albăstrui cu miros de scoarță de copac, un miros inconfundabil, pe care Anilu i-l putea recunoaște și-n palme atunci când o dezmiarda pe frunte, un miros pe care-l îndrăgea nespus și care-o tulbura până la lacrimi atunci când îl descoperea impregnat în propriile ei haine după ce se despărțea de bunică-să și se întorcea din vacanțe înapoi la părinți și când, neștiind cum să-și astâmpere dorul, se bandaja la nas cu rochițele pe care le purtase la Brașov ca să-și poată apropia, măcar prin miros, prezența unicei ființe pe care o iubea cu adevărat.

Bunica ei era o mare artistă: picta în acuarele tablouri cu subiecte fantastice, după cerințele lui Anilu, o învăța meșteșugul umbrelor chinezești cu

ajutorul unui cearceaf bine apretat și-al unei lămpi de bucătărie și se deghiza întotdeauna la ora prânzului în costumul unuia dintre cavalerii mesei rotunde, care se îndrăgostise în taină de Anilu și-o invita la vals pe terasa cu cactuși aduși din toate deșerturile lumii... În dormitorul bunicii existau tot felul de ciudățenii: un felinar în mărime naturală, care atârna deasupra patului și care împrăștia o lumină portocalie, iar la geamuri, în loc de obloane, se aflau în mod bizar zăbrele și tot acolo, în cameră, se afla o chiuvetă la care curgea doar apă rece și o perdea groasă din catifea galbenă care camufla trecerea din dormitor spre cămara întunecoasă din fundul casei, cămară care-i suscita întotdeauna lui Anilu un sentiment ambiguu de teamă și curiozitate astfel încât își făcea curaj s-o viziteze doar în timpul primelor ore ale amiezii deoarece la venirea serii zgomote fără sunet răzbăteau dinăuntru, amenințător.

Bunica ei avea o imaginație fără limite care-o făcea să-i povestească lui Anilu cu amănunte fermecătoare subiectul unor romane de aventuri pe care n-apucase nimeni să le scrie sau îi vorbea despre planete îndepărtate aflate la mii de ani lumină de pământ și-n care trăiau oameni ca și noi, înzestrați însă cu mult mai multe simțuri și cu capacitatea de-a rămâne nemuritori sau bunăoară îi dezvăluia în

cuvintele cele mai simple secretul milenar al piramidei lui Keops și-i relata despre principii Atlantidei care supravegheau destinele omenesci de pe meleagurile împărăției lor subterane.

Bunica Elena era o intelectuală desăvârșită. Fusese profesoară de matematică și astronomie, mai întâi la universitate, apoi la liceu, după venirea rușilor în țară, când soțul său, fost mare om politic fusese arestat și aruncat în pușcărie. Pe-atunci fata ei cea mare avea șase ani, iar cea mică, mama lui Anilu, doar trei, așa că bunica Elena fu nevoită să-și crească singură copilele, în sărăcia cea mai lugubră, înghesuindu-se toate trei plus mama soacră, într-o singură cameră a casei, deoarece fusese somată de comuniști să le cedeze pe toate celelalte unor familii de muncitori veniți de la țară. În plus mai avea în grijă încă patru suflete, respectiv soția și cei trei copii ai fratelui său, un tânăr filosof creștin care fusese osândit la temniță pe viață pentru convingerile lui anti-comuniste, astfel că tinerețea i se scurse între disperarea de-a-și imagina soțul și fratele îngropați de vii și schingiuiți în pușcăriile comuniste și răspunderea de-a-i ține-n viață pe cei rămași, îndopându-și fetițele cu ulei de ricin și untură de pește ca să elimine orice risc al îmbolnăvirii fiind conștientă că nici un doctor nu le-ar fi sărit în ajutor în caz de urgență sau aprovizionându-și cumnata cu

mere din grădină și cu saci de pesmet uscat. Își risipi cei mai frumoși ani ai tinereții înfruntând permanent prezența morții care-i supraveghea toate mișcările și-i spiona toate gândurile, strecurându-se ca o umbră pe lângă pereți și rămânând uneori ceasuri în șir lipită de soba de teracotă de lângă ușă, gata să intervină la primul moment de slăbiciune sau neputință al Elenei, pentru că doar prin forța spiritului ei reușise să-i țină-n viață pe cei dragi, luptându-se fără odihnă pentru ziua de mâine, apoi pentru ziua de poimâine, apoi pentru cea de răspoimâine.

Preț de cinci ani se dedică îndatoririi de-a împlini printr-un efort supraomenesc miracolul supraviețuirii, terorizată zi și noapte de huruitul metalic al bocetelor cu sughițuri ale soacrei – înnebunită de durerea de-a-și fi pierdut în pușcărie unicul său fiu și înjosită fără preget de bârfele și afronturile colegelor profesoare, persecutată fără milă de coșmarul foamei propriilor copii și al hăinuțelor care le rămâneau mici, al ghetelor care se rupeau o dată pe anotimp și-al iernilor în care nu-și putea permite să aprindă focul în sobă mai des de-o dată pe săptămână, al Crăciunurilor fără brazi și fără vești de la bărbatul ei martirizat în pușcărie, hărțuită de toate spaimile și prevestirile rele și însuflețită doar de obligația de a zâmbi neîncetat ca să le menajeze pe fetițe. Singurele momente de

sărbătoare erau cele în care mai primea câte-o scrisoare de la bărbatul ei din închisoare, care-i spunea că lucrează pe șantier și că e mulțumit, că nu-i lipsește nimic și că tot ce și-ar fi dorit, deși nu era absolut necesar erau câteva haine groase și câteva pachete de țigări... Faptul că era încă-n viață era o binecuvântare care-i dădea o energie aproape extatică și-atunci își săruta fetițele printre lacrimi și le spunea că nu mai e decât puțin, foarte puțin și tatăl lor se va întoarce acasă.

Într-adevăr se întoarse după cinci ani de temniță, cu douăzeci de kilograme mai slab, cu un chip de bărbat de bătrân, cu părul complet alb, la cei patruzeci de ani ai lui proaspăt împliniți și adâncit într-o tăcere impenetrabilă din care nu-și reveni niciodată, oricât de insistente și înduioșătoare ar fi fost încercările soției sau ale fetelor de-a-l face să vorbească. Deși fusese un faimos inginer chimist nu i se permise să se angajeze decât ca muncitor necalificat, ceea ce-i zdrobi sufletul fetei lui mai mici, Andrada, mama lui Anilu. Deși amenințarea foamei devenise o simplă fantasmă de domeniul trecutului, erau în continuare săraci și nici n-aveau speranțe de prosperitate în viitorul apropiat. Pentru cele două fete, după tragedia copilăriei proaspăt ispășită, urmau nenorocirile adolescenței, în care aveau să înfrunte privirile și

chicotelile batjocoritoare ale colegelor de clasă care le cunoșteau istoricul de familie, rușinea de-a avea doar două rochii pe care le purtau la schimb, cruzimile profesorilor care le marginalizau fără motiv și-un sentiment absurd al damnării, care era cel mai greu de îndurat, pentru că dovedea în mod flagrant non-sensul de-a te naște doar ca să fii asuprit și stigmatizat fără motiv. Neavând viață socială sau prieteni intimi în care să se poată încrede, fetele se văzură nevoite să-și facă din învățătură un mod de viață, iar Andrada începu să studieze pianul cu o fervoare obsesională pe care n-o putură înfrâna nici rugămințile tandre ale maică-sii de-a nu se extenua prea tare, nici boscorodelile neconținute ale surorii sale, veșnic deranjată de zgomot.

Astfel că la numai 15 ani, avea să concerteze ca solistă în sala Teatrului Dramatic, iar doi ani mai târziu, acompaniată la un al doilea pian de cel mai renumit tânăr talent al orașului care avea să-și desăvârșească elogioasă carieră fugind câțiva ani mai târziu ilegal peste graniță și stabilindu-se în Germania. Succesul, nu numai că n-o intimidă pe Andrada, dar chiar părea că-i e familiar, nefiind câtuși de puțin stânjenită de oportunitatea de-a da interviuri ziariștilor de la revista locală de cultură sub privirile otrăvite și holbate ale colegelor și spre marea

stupefacție a profesorilor. Singurul lucru care-o deprima aducând-o până-n pragul crizei de nervi era problema toaletei de concert, compusă de fiecare dată din aceeași cămașă albă de bumbac, subțiată de prea multe spălări și călcări succesive și veșnica fustă lungă și neagră, ca de călugăriță, pe care ajunsese s-o urască sincer și din tot sufletul. Ori de câte ori se aranja în oglindă înaintea vreunui concert se gândea cu furie la soarta fericită a personajelor lui Dickens căroră bunăstarea din adolescență le răzbunase copilăria nenorocită, ceea ce nu era cazul ei.

Pianul era singura ei compensație, singura victorie pe care-o reputase în fața sorții ei de proscris, dar nici tovărășia acestei consolări n-avea să-i fie hărăzită prea mult timp, deoarece în urma unui concert de Prokofiev care-i solicitase la maximum articulațiile se pomeni cu un chist la mâna dreaptă datorat faptului că avea degetele mult prea mici ca să poată face față efortului de-a prinde octavele în ritmul impus de partiturile cele mai dificile, așa că înainte de-a împlini vârsta majoratului se văzu nevoită să renunțe la pian pentru totdeauna și începu să se pregătească pentru o facultate tehnică, la care avea să dea examen de admitere un an mai târziu. Facultatea era un imperativ inevitabil dictat de-o tradiție de familie care data de multe generații și era de la sine

înțeles că Andrada nu făcea excepție, chiar dacă existaseră în sufletul ei anumite rezerve insuflate de firea sa de artistă. În anii studenției îl cunoscuse pe Mircea, tatăl lui Anilu, un băiat timid și blajin, dar de-o inteligență sclipitoare, cu care se căsătorise cu un an înainte de absolvire, hotărând de comun acord să rămână în București, chit că asta ar fi însemnat să-și închirieze o garsonieră mizeră undeva la periferie. Mircea era și el tot din provincie, dar cum fusese șef de promoție i se propusese să rămână în facultate ca asistent, ceea ce-i oferea automat ocazia de a obține un buletin de București.

Printr-o coincidență deloc întâmplătoare și el avea un istoric de familie la fel de "nesănătos", cu deosebirea că tatăl său stătuse în pușcăria comunistă doar doi ani, fiind închis ceva mai târziu, prin anii '50, deoarece era singurul medic din oraș care avusese curajul să trateze familiile altor deținuți politici. După câțiva ani în care își impuseră singuri un regim de maximă austeritate, reușiră să strângă suficienți bani încât să-și cumpere un apartament numai al lor într-unul din ghetourile nou construite ale orașului, undeva foarte aproape de limita unde se termina Bucureștiul și începea câmpul. În acel apartament se născu Anilu și-și petrecu ultimii douăzeci de ani din viață începând cu vârsta de șase ani când fusese

transportată acolo cu de-a sila din casa bunicii Elena de la Brașov.

Anilu avusese încă de mic copil o aversiune nemărturisită față de maică-sa, ca un fel de presimțire rea, revoltându-se fără scrupule atunci când o lăuda vreuna din rubedenii pentru talentul artistic pe care, chipurile, i-l moștenise sau auzea pe cineva făcând asocieri între înfățișarea ei și cea de odinioară a Andradei și reacționa prin accese subite de obrăznicie sau o lua la fugă prin casă trântind ușile violent. Faptul că i se povestise despre destinul ei de pianistă încă de la vârsta la care putea fi anticipată lungimea finală la care aveau să-i ajungă degetele o incomoda îngrozitor făcând-o să se simtă pedepsită fără nici o vină prealabilă așa că începu să urască pianul refuzând să-și pună întrebarea elementară legată de faptul c-ar fi putut să-i placă. Oricât de mult o fascina muzica se încăpățână să-și concentreze toate eforturile în a cânta cât mai fals spre a-și dovedi cu sânguință totală lipsă de talent.

Inițial se amăgi cu gândul că va reuși să-și convingă profesoara că e cu desăvârșire afonă fredonând în batjocură și cu un simț al dezacordului desăvârșit unul dintre refrenele care erau la modă în perioada aceea, dar la rugămințile insistente ale maică-sii, profesoara acceptă s-o instruiască pentru

a-i corecta urechea muzicală, astfel că Anilu se văzu nevoită să recurgă la alte tactici, mult mai sofisticate, menite să pună la grea încercare nervii deja pe jumătate astenizați ai profesoarei, ținându-și cu obstință coatele cât mai jos cu puțință, în pofida inscripției de pe coala uriașă care atârna deasupra pianului: “cotul sus” sau bunăoară pierzând ritmul cu premeditare în ciuda metronomului care ticăia exasperant.

După șase ani de chinuri se produse miracolul: o convinse pe maică-să că nu era suficient să aibă degete lungi ca să fie și talentată la pian și astfel fu izbăvită de pedeapsa pentru care n-avea nici o vină. Datorită acestui episod nefericit, ajunsese să deprindă arta de-a minți chiar și când spunea lucruri logice sau adevărate, astfel încât uneori nici ea nu mai putea face diferența între ceea ce fusese inițial adevărat și ceea ce devenise adevărat sub influența unor minciuni profund convingătoare. Dar mama ei avea un procedeu numai de ea știut prin care putea distinge încă înainte de expunerea fiică-sii, intenția acesteia de a minți, astfel încât singura care ajungea să se amăgească în final cu propriile afirmații, era Anilu.

Imediat după ce absolvi facultatea, împinsă de-un entuziasm utopic, Anilu se hotărî să-și înceapă martiriul profesiei de regizor undeva în provincie. Se instalează

Într-un cămin sordid de la periferia orașului unde îi fu dat să cunoască mizeria umană într-o formă agonică și convulsivă, descoperind instinctul supraviețuirii pe care nu-l avusese niciodată și dezvoltându-și mijloace de apărare, care nu mai aveau nici o legătură cu armele ei de intelectuală, cu aroganța rarefiată a ideilor sau cu subtilitățile cinismului, pentru că nimerise în mijlocul unor oameni care abia știau să se exprime în cuvinte și care se născuseră sub altă constelație, într-un univers total diferit de cel pe care-l știa ea, niște oameni care aveau alt cod moral decât al ei și pentru care valoarea supremă era hrana.

Nici una din noțiunile ei uzuale de bine și rău nu se mai puteau aplica în acel sistem de referință, nu putea acuza de meschinărie un om care-și ascundea margarina sub pernă ca nu cumva să i-o fure cineva în somn, pentru că abia avea bani de pâine, așa cum nu putea acuza de perversitate un student care se prostitua pentru câteva pachete de țigări și câteva sticle de bere, din moment ce din bursă nu reușea să-și plătească nici măcar chiria. Locuri de muncă nu existau pe nicăieri, iar cei cu studii medii câștigau atât cât să nu moară de foame. S-ar mai fi găsit câte-un post de muncitor necalificat pentru absolvenții liceelor teoretice, dar s-ar fi dus dracului studenția, pentru că era imposibil ca după opt, nouă ore de muncă fizică să mai fie cineva în

stare să învețe. Tinerii aceia erau niște damnați, majoritatea proveneau din familii destrămate sau mult prea numeroase ca să-și poată permite să-i susțină în facultate și singura lor sursă de subzistență erau câștigurile din pariuri, fie că era vorba de lupte ilegale de câini organizate pe terenul viran din spatele căminului acolo unde se ardeau gunoaiele, de jocuri de noroc sau de bătăi ca-ntre gladiatori la care se înhămau, tot pe bani, cele mai de temut figuri ale căminului. Sumele puse în joc erau mari, de multe ori fictive, iar cei care erau dispuși să-și frângă oasele în bătăi erau răzbunați crunt de acoliții și tovarășii lor. Existau bande și găști, majoritatea băieților aveau cuțite și răngi, pe care le țineau în regiunea patului ca să fie pregătiți în eventualitatea unui atac nocturn.

În fiecare dimineață erau raportate la administrație cel puțin zece spurgeri. Majoritatea fetelor se prostituau și chiar dacă n-o făceau cu necunoscuți, nu erau dispuse să accepte, fără bani, favorurile amoroase ale colegilor de cămin. Se organizau beții apocaliptice pe coridoare sau în casa scărilor, astfel încât în toiul nopții răzbăteau prin pereți ecourile tenebroase ale hohotelor de răs și răgetelor colective, iar la primele ore ale dimineții trebuiau împinse cu putere ușile ca să poată fi deschise, deoarece erau blocate de munți de mucuri de țigară și de sticle sparte. Era o promiscuitate

înfiorătoare, pe care Anilu nici măcar n-o putea condamna pentru că era în firea lucrurilor să se întâmple astfel de orori atâta timp cât oamenii aceia nu cunoscuseră nici o altă stare de spirit în afară de teroarea zilei de mâine.

Era o luptă pentru supraviețuire, din care dispăruse noțiunea de păcat sau sentimentul grotescului, totul era posibil în rău și nu exista nici o cale de acces către bine, chipul lui Dumnezeu nu se mai arăta decât învăluit în fumul de marihuana și în uneori în aburul mirosului de friptură, pentru că-n rest exista doar expansiunea coșmarului, un coșmar cu camere neîncălzite, cu paturi de cazarmă și chiuvete la care nu curgea nici apă caldă nici rece, nici măcar noroi, un coșmar în care se făcea că trebuie totuși plătită întreținerea, iar lucrurile acestea se întâmplau în aceeași lume în care exista Hollywoodul. Dumnezeu, de fapt, murise împreună cu ultima licărire de speranță, fusese lovit în cap cu o rangă în timp ce încerca să intervină într-una din bătăi și zăcea îngropat sub maldărul de gunoaie de pe terenul viran din spatele căminul, acolo unde se ascundeau cămășile însângerate ale gladiatorilor sau erau aruncate leșurile câinilor.

Prima strategie de apărare a lui Anilu se constitui în faptul că-și luă un body-guard, înarmat cu-n cuțit de măcelar pe care-l cază la ea în cameră, după ce-i aruncă pe fereastră unica pereche de blugi pe care-o

avea și care emana un damf de hoit. Îi oferea masă și casă și-o bună parte din salariu, ceea ce oricum era insuficient ca să-și acopere necesitățile și datoriile, așa că se văzu constrânsă să-l răsplătească pentru faptul c-o apăra de virtualii răufăcători și prin ofranda zilnică a trupului său, deoarece respectivul o considera un exemplar de femelă deosebit de reușit, având un cult pentru fesele ei pline și perfect rotunde pe care le venera ritualic în fiecare seară, elogiindu-le cu izbucniri brutale de pasiune.

Anilu se lăsa posedată cu ochii închiși și fără să cârtească, invocând mângâierile unui iubit anonim cu ochi întunecați și triști, în timp ce adoratorul său își înfigea unghiile în carnea ei, invoca imaginar blândețea fiecărei atingeri a iubitului ei necunoscut, în timp ce amantul său înfocat îi lăsa urme vinete pe piele și resimțea himeric sărutările lui neîntâmpate în timp ce-și spăla buzele însângerate, zdrelite în sărutările barbare ale violatorului său care o dorea atât de pătimăș încât nu se putea abține să n-o rănească. Primul lucru care-a surprins-o pe Anilu era apetitul neverosimil al agresorului ei pentru împliniri carnale, pe care ajunsese să le pretindă din ce în ce mai des, uneori și de câte trei ori pe zi și i se părea complet inexplicabil cum de o ființă omenească nu se putea ridica la înălțimea unor aspirații de alt rang, recidivând mereu în dorința sordidă

de a-și manifesta puterea și libertatea prin acte sexuale violente, ca și cum singurul orgoliu posibil era acela de-a strivi ceva palpabil, într-o încercare zadarnică de-a domina prin forță fizică voința altcuiva și se gândi că poate ceea ce-i alimenta dorința era tocmai faptul că simțea repulsia ei și pulsivitatea refugiiilor sale imaginare, simțea că mintea ei călătorea departe și nu putea fi schingiuită, simțea rezervele de libertate pe care ea le avea și care lui îi rămâneau intangibile și atunci se răzbuna pe corpul ei lipsit de apărare, posedându-l până la epuizare.

Îl revolta fiecare tentativă de-a ei de-a se sustrage din realitatea concretă, îl întărâta faptul că Anilu surâdea fericit când citea câte-o carte, așa cum nu-i zâmbise niciodată lui și-atunci se arunca asupra ei, c-o furie animalică, sfâșiindu-i hainele și pedepsindu-i trupul cu mușcături și îmbrățișări care-i făceau oasele să trosnească, dar văzând că Anilu devenea din ce în ce mai puțin receptivă la dăruirea lui plină de sadism își închipui cu îngrijorare că într-o bună zi ar avea chiar tupeul să-l refuze și-atunci se hotărî să-i povestească despre o fostă iubită de-a lui care avusese aroganța să-l părăsească și pe care-o pândea să i se înfățișeze într-un moment vulnerabil ca să se poată răzbuna crunt, sechestrând-o într-o cameră, ținând-o legată de pat, dezbrăcată, fără mâncare și fără apă și îi mărturisi

că avea de gând să-i cresteze tot trupul c-o lamă de ras, dar foarte pe îndelete, astfel încât sângele să i se scurgă lent, trebuia să fie foarte abil ca să-i producă maximum de durere și totodată să-i prelungească agonia cât se putea de mult. Stupefiată de evidența aluziei și îngrozită de atrocitatea șantajului Anilu îndrăzni să-l întrebe dacă și cu ea ar fi procedat la fel, dar el îi răspunse că nu, în nici un caz, pe ea ar fi lăsat-o liberă că oricum s-ar fi găsit o bandă din cămin care s-o violeze-n grup. Îl sărută cu toată duioșia pe care o putea simula în starea aceea de teroare, îi spuse că se duce până jos să cumpere țigări și o luă la fugă spre gară unde se sui în primul tren care mergea la București.

Înțelegând substratul celor întâmplare, amantul ei jignit și umilit peste măsură se hotărî să facă cercetări în legătură cu Anilu, era imposibil să nu aibă ea un punct nevralgic pe undeva, un punct care să poată fi atacat. Fusesse absolut cretină luând în serios amenințările lui, fusesse vorba doar de-un banc macabru, vroia să bage frica-n ea ca s-o pună la punct pentru că prea și-o luase-n cap. Nu era atât de dobitoc încât să-i facă rău din moment ce tot căminul știa că locuia la ea. Primul pe care l-ar fi umflat poliția ar fi fost el, sigur că ar fi putut vorbi cu niște băieți s-o aranjeze, dar era prea riscant chiar și în cazul în care protocolul s-ar fi

desfășurat cu caguli pe cap, oricum principalul suspect rămânea el, trebuia atacată altfel decât fizic, trebuia să se răzbune în alt mod și se interesă din aproape în aproape ce hram purta Anilu, ce proveniență avea, cu ce se ocupau părinții ei... și cu ocazia asta află monstruosul Adevăr.

Încrezuta de Anilu era o secătură de copil de deputat, o închipuită care făcea pe nebuna trăind în mizeria unui cămin de provincie când ar fi putut foarte bine să stea cu mămica în vila lor de la Cotroceni, probabil se certaseră și ca să-i dea peste bot, Anilu se întemnițase în ghetou, imaginându-și că-n felul asta o poate sensibiliza pe târătura de maică-sa să-i ia merțan sau naiba știe ce bazaconie, dar Coana Deputat se ambiționa, se ținea tare, chipurile, sau poate chiar o durea-n cur de răzgâiata de fiică-să, ce importanță avea, fapt e că Anilu construisese o înscenare, își arogase niște aparențe agreabile și nevinovate și nu era decât o mare ipocrită, se complăcea în sărăcie din cine știe ce voluptate perversă, poate era masochistă sau pur și simplu nebună, ar fi putut să trăiască pe picior mare din furăciunile maică-sii, că doar parlamentarii luau mită la greu și prefera să-și mănânce de sub unghii, să se lăfăie în murdărie și să se îndoape cu biscuiți! Dar oricum toată mascarada asta se sfârșise, pentru că odorul lu' mămica fugise la București, înspăimântată de

un banc cretin, era atât de lipsită de apărare și nepregătită pentru viață încât nici măcar nu putea distinge umorul de amenințare, era o mătă isterică și speriată care dăduse bir cu fugiții să se ascundă pe sub fustele maică-sii, o imbecilă! Însă în tot cazul trebuia pedepsită, nu era drept să scape așa ușor.

Cu o ură atavică și de nestăpânit care aproape-l făcea să se sufoce, amantul părăsit își construia în minte zi și noapte scenarii ale răzbunării, dar nici unul dintre ele nu părea suficient de crud încât să-i satisfacă furia și repulsia, simțea cum îi clocotea în vine durerea tatălui său care-și zdrobea spinarea încovoiat la strung, simțea arzându-i în tâmpile privirea înlăcrimată a mamei lui care-i întindea farfuria cu ciorbă de urzici și îi venea s-o omoare pe împuțita aia de fată de deputat, dar nu o dată ci de o mie de ori, s-o omoare mai întâi prin strangulare, apoi s-o împuște-n cap, apoi s-o drogheze și să-i taie degetele, să-i scoată ochii cu briceagul, să-i rupă fiecare os în parte, dar își dădea seama cu disperare că ea ar fi murit într-o clipă, iar el și-ar fi petrecut restul zilelor la pârnaie, deci tot el ar fi pătimit mai mult. Pe ea ar fi eliberat-o și el și-ar fi pierdut libertatea, era o porcărie viața asta ticăloasă, răul nu putea fi stârpit în nici un fel, era sortit să prolifereze, la nesfârșit!

Prima etapă a răzbunării se constitui într-un jaf de

rutină, pe care i-l anunță lui Anilu telefonic, menționând că plecase din cameră să se întâlnească cu niște tovarăși și când se întorsese găsisese ușa dată de perete și toate lucrurile ei împrăștiate în mijlocul camerei, cărți, boarfe, obiecte de veselă, tot, nu dispăruse mare lucru, probabil că infractorii căutaseră bani sau bijuterii și înfuriați că nu găsiseră nimic distruseseră mare parte din lucruri, îi sfâșiaseră hainele sau își șterseseră bocancii cu ele, spârseseră paharele și farfuriile și măcelăriseră foile cărților, iar după ce enumeră pagubele se arată total nedumerit de faptul că borfașii din cămin își putuseră imagina că o fată atât de modestă și amărâtă ca ea, care trăia dintr-un păduchios de salariu și nici măcar nu se prostitua, ar fi putut să aibă bani sau bijuterii în cameră.

Anilu era obligată să se întoarcă acolo deoarece nu-și desfăcuse contractul de muncă, iar ca să-l lichideze trebuia să-și depună semnătura, dar ce era mai grav era că plecase doar cu o geantă de umăr și își lăsase la cămin toate manuscrisele importante, încuiate într-o servietă cu cifru, astfel că primul lucru de care se interesă cu ocazia acelei convorbiri telefonice fu dacă servieta mai era în cameră. Răspunsul răsună prompt și sub formă de întrebare: “care servietă?”

După ce avu câteva clipe impresia că se prăbușește lumea, Anilu reuși să-și revină din șoc atât cât să-i convoace pe Sami și Ștefan în regim de urgență,

apelând și la serviciile unui alt prieten, Călin, poreclit “psihanalistul”, tot copil de deputat, la fel de bleg și de căpos ca ea, care refuzase la rându-i să beneficieze de avantajele funcției tatălui său și își câștiga existența vânzând detergenți, sau angajându-se recepționar în timpul sezonului turistic, muncind ca taximetrist sau acceptând să fie agent comercial, deși era student la medicină și încă unul eminent.

Anilu îi lămuri pe toți trei despre ce era vorba printr-o expunere concisă a datelor situației. Călin, care avea un simț al realității mult mai bine dezvoltat decât ceilalți invocă necesitatea de-a se duce la cămin înarmați și le sugerează diferite tipuri de armă: băte, răngi, lanțuri, cuțite. Nimeni nu se împotrivi sugestiei, dar exista un inconvenient major: nici unul dintre ei nu știa să folosească nici una din aceste arme. Călin și Sami de bine de rău ar fi știut să întrebuințeze cuțitul, făcuseră câteva experiențe la sala de disecție, iar Sami se arată chiar satisfăcut de propunere deoarece avea o ocazie să-și exerseze înainte de termen mâna de chirurg. Călin le puse la dispoziție un pumnal și alte două cuțite de tăiat pește, sustrase din bucătărie într-un moment de neatenție al părinților.

Ajunseră toți patru la cămin, cu dinții încleștați de frică și îl găsiră în cameră pe tovarășul de companie al lui Anilu care fuma triumfător, întins pe pat, cu

picioarele desfăcute larg și cu un aer suveran, tronând nepăsător în mijlocul unui maldăr de boarfe, cioburi și gunoaie. Le ceru impasibil celor trei băieți să părăsească încăperea pentru că avea ceva de discutat în particular cu iubita și prietena lui, Anilu. În pofida tensiunii colective, rămăsese în aceeași poziție, trăgând cu savoare fumul în piept și își repetă cererea pe un ton calm și categoric. Anilu le făcu semn celor trei băieți că e în regulă și că pot să iasă pe culoar. Admiratorul ei stinse țigara de tăblia patului și-o aruncă printre hainele ei risipite pe jos.

Pe același ton inflexibil de mai înainte îi ceru să se dezbrace. Anilu îl privi încordată și fără să schițeze nici un gest. El o avertiză că nu are de gând să-și mai repete o dată rugămintea, va acționa după cum consideră de cuviință, dar Anilu rămase nemișcată înfruntându-i privirea fără să clipească și atunci, adoratorul ei, extrase de sub pat servieta cu cifru care fusese spartă și scotocită și îi spuse cu un zâmbet sentențios: “cred că până aici ți-a fost.” Își sprijini perna sub ceafă și se ridică puțin ca s-o poată vedea dintr-un unghi superior și își începu discursul, insistând asupra remarcabilei inteligențe cu care-și întocmise planul de răzbunare. Stând cu atenția încordată asupra fiecărui indiciu, îi fusese foarte ușor să deducă valoarea inestimabilă pe care o avea în ochii lui Anilu conținutul servietei,

deoarece în șocul provocat de viziunea spargerii, prima ei temere se îndreptase asupra respectivului obiect, de unde rezulta importanța cu care fusese investit. Nefiind vorba de-o valoare reală, ci de una fictivă, lui personal nu-i atrăsese atenția, dimpotrivă fusese extrem de dezamăgit să descopere că-n servieta cu cifru în loc să fie bani sau bijuterii cum se cuvenea în cazul unei progeneraturi nenorocite de deputat se află doar hârțogărie, iar lucrul ăsta avu darul să-l enerveze suficient de mult încât să-i distrugă toate celelalte bunuri personale, dar după ce își reveni din criză, deșertă conținutul servietei în mijlocul camerei și se culcă suduind, fără să-i treacă prin cap vreo asociere logică între ideea de servietă cu cifru și aceea de conținut valoros, pentru că mângălelile alea indescifrabile n-aveau nici un fel de valoare... deși... ar fi trebuit să se gândească la aspectul psihologic pentru că nimeni, niciodată, nici măcar un debil mintal, n-ar fi ținut încuiate într-o servietă cu cifru lucruri lipsite de valoare, dar fusese pesemne prea ofticat ca să gândească limpede și analitic, așa că revelația o avu abia a doua zi la telefon, când Anilu se dădu singură de gol, punând întrebarea fatidică și atunci recuperează manuscrisele de pe jos și le aruncă la loc în servietă așteptând relaxat vizita iminentă a autoarei. Anilu îl urmări până la capăt fără să-l întrerupă și-l întrebă ce

vroia de la ea sau ce ar fi trebuit să facă astfel încât să-i înapoieze manuscrisele. Amantul ei se ridicase din pat și deschisese capacul servietei, prevenind-o că dacă se apropie se va întâmpla ceva regretabil. Anilu făcu atunci imprudența să-i spună că e dispusă să facă orice, dacă ține neapărat se dezbracă, îl lasă s-o bată, s-o violeze, s-o taie cu lama, orice, numai să-i dea înapoi manuscrisele, pentru că dacă le-ar pierde ar înnebuni de durere și ar muri pe loc, iar el îi spuse cu aceeași voce imperturbabilă că s-ar bucura s-o vadă murind de apoplexie chiar în fața lui pentru că o creatură atât de jalnică nici nu merita să trăiască, nu era doar ipocrită, ci și idioată pentru că se dăduse pentru a doua oară de gol spunând că preferă să-și ofere trupul pe tavă ca o târfă spurcată decât să-și piardă aburerile pe care le scrisese de mână. Ridică unul dintre caiete, scoase din buzunar o brichetă și-i dădu foc, amuzat, în timp ce Anilu își ardea degetele în încercarea disperată de-a i-l smulge din mână.

Văzând-o că se repede la servietă să le salveze pe celelalte, o îmbrânci cu brutalitate și atunci Anilu scoase din geantă pumnalul și i-l întinse cerându-i s-o omoare cu el ca să nu mai vadă cum îi distruge toată creația din ultimii trei ani, inclusiv romanul dedicat iubitului acela fără nume, dar el izbucni în hohote de râs și-i spuse că i-a dat o idee foarte bună, în cazul în care nu vroia să

vadă, nu era nici o problemă, putea s-o lege la ochi, ceea ce s-ar fi și întâmplat dacă Anilu n-ar fi început să urle ca o turbată alertându-i pe Ștefan, Sami și Călin care pândeau pe sală și care năvăliră toți în cameră și-l imobilizară fără ezitare pe incendiator.

Luni în șir Anilu își blestemă zilele pentru lașitatea de care dăduse dovadă încercând să se apere de un pericol potențial prin intermediul unuia real și-și făcuse iluzii că omul pe care-l adusese în casă ar fi putut-o respecta pentru generozitatea ei, când însăși generozitatea asta îl scotea din minți – pentru că era pură și gratuită, semănând foarte bine cu mila, care era cea mai mare ofensă pe care o femeie i-o putea aduce unui bărbat. Avea toate motivele s-o deteste: ea avea întotdeauna bani de buzunar și-l umilea permanent plătind de fiecare dată nota la cantină, ceea ce era foarte jenant. Ea făcea sex cu el de frică, în timp ce el o dorea sincer, deci Anilu simula plăcerea în modul cel mai josnic, pentru că simula plăcerea. Dar cel mai insuportabil era faptul că Anilu cunoscuse și o altfel de viață, trăise printre altfel de oameni, într-o lume în care foamea nu era decât o metaforă, iar marihuana un simplu cuvânt din dicționar și se putea întoarce oricând în lumea aceea idilică, în timp ce el rămânea acolo, răstignit printre gunoaie și amenințat de toate relele pământului, el trebuia să doarmă în continuare cu

briceagul sub pernă sau în așternuturi cu picățele roz, înecat în sudoarea unor femei grase și singure aflate la vârsta menopauzei cu care se culca doar ca să-și poată cumpăra țigări a doua zi, el trebuia să se întoarcă acasă la maică-să și să-și bea ciorba de urzici sau să se angajeze într-un bar de noapte ca să poată supraviețui în timp ce Anilu avea toată libertatea și nu era obligată să-și ia serviciu, decât dacă ținea neapărat să se integreze în societate, Anilu avea timp și dispoziție să scrie romane și era îndeajuns de răsfățată încât să-și dea și viața pentru ele!

Terorizată de coșmarul amintirilor, Anilu trebui să accepte ideea că existau prăpăstii de netrecut între oameni și că băiatul acela care-o hărțuise nici măcar n-o ura cu adevărat, își ura propriul destin, iar ea nu era decât o oglindă a damnării lui. Fuseseră momente în care simțise pentru el chiar o formă de afecțiune, dar care nu era decât milă, așa cum realizase și el. Cu cât era ea mai mărinimoasă, cu atât îl leza pe el mai tare, pentru că Anilu nu fusese niciodată atât de săracă încât să-și piardă libertatea și să ajungă la mila unor străini, Anilu trăia din banii părinților, Anilu își putea permite să facă sex din dragoste sau și mai curat, din generozitate, pentru că nu întotdeauna se culca în silă cu el, uneori o făcea pur și simplu din altruism, doar ca să-l facă să se simtă bine, dar fără nici un pic de dorință sau de plăcere

și asta îl rănea profund pentru că-l făcea să se simtă neajutorat și infirm. Întotdeauna el avea nevoie de ea și niciodată invers, pentru că ei nu-i lipsea nimic, decât poate acel iubit imaginar și inexistent, ea nu fusese niciodată atât de constrânsă de viață încât să-și piardă generozitatea, ea-și permitea să fie pură, să gândească pur, își permitea să viseze, ceea ce era un lux într-o lume atât de hidoasă, asta era adevărul. Anilu își putea conserva puritatea pentru că nu era amenințată să moară de foame.

Anais o ținea de mână așezată pe marginea patului de spital din camera medicului de gardă. Anilu crăpă ochii și-i închise la loc, pentru c-o supăra lumina soarelui.

– Nici nu știi cât mă bucur c-ai venit, zise. Înseamnă foarte mult pentru mine...

Îngerul ei îi trecu mâna prin păr și-i suflă peste frunte.

– Ai febră.

– Crezi c-o să mă fac bine?

Anais surâdea ca de pe altă lume. Avea un chip senin și ocrotitor.

– Nu pot să-ți promit nimic... știi foarte bine.

Își scoase de pe deget unul dintre inelele acea bizare și complicate și i-l puse lui Anilu pe degetul arătător.

– Dacă te uiți mai mult la el o să începi să vezi ce e dincolo.

– Dincolo de ce, Anais?

Anilu îmbracă peste costumul de medic un halat din acela flaușat, vișiniu. Ieșiră amândouă din rezerva de spital și coborâră în curte. Castanii erau înfloriți, înverzise totul, nebunii se plimbau braț la braț pe alei, era mai frumos ca-n copilărie.

– Ce ciudat, zise Anilu, curtea spitalului de nebuni e cel mai minunat loc pe care l-am văzut vreodată! Întotdeauna mă gândesc la ea când încerc să îmi imaginez grădina Edenului.

Intrarea în curtea spitalului de nebuni se afla la câteva sute de metri distanță de blocul în care se născuse Anilu. În anii copilăriei, curtea spitalului, altminteri plină de castani și de tufișuri, fusese parcul cel mai lesne de frecventat, iar primăvara era o adevărată splendoare. Gonea cu bicicleta pe alei sau alerga cu roțile, făcând câinii să latre și sperind păsările din copaci. Uneori se ducea acolo pur și simplu din plăcerea de-a-și petrece câteva ore în sânul naturii, pentru că în ghetou nu existau oaze de verdeață, ci doar din loc în loc câte-o sălcie nenorocită, câte-un tei

bătrân uitat de Dumnezeu printre blocuri sau câte-un pâlc de oțetari. Nu-i are frică de bolnavi, dimpotrivă, îi făcea o plăcere deosebită să întrețină conversații cu ei, atunci când îi întâlnea pe alei, plimbându-se agale și fără nici un țel, îmbrăcați doar în pijama și în halatele acelea de spital, flaușate și vișinii. Nebunii erau niște oameni deosebit de amabili și prietenoși, care se bucurau să schimbe câteva vorbe cu oricine, chiar și cu o fetiță venită în curtea spitalului să culeagă castane.

Majoritatea aveau ochi calzi și triști și parte dintre ei i se confesau lui Anilu în legătură cu vizitele nocturne ale unor ființe venite de pe altă planetă sau i se lamentau în legătură cu persecuțiile la care erau supuși sistematic de medici, ceea ce avea darul de-a-i consolida părerea și-așa destul de proastă pe care o avea despre îndeletnicirea mârșavă a psihiatrilor. Întotdeauna Anilu avea grijă să-i asigure pe cei care-i făceau mărturisiri că n-are nici o îndoială că spun adevărul și că e de asemeni convinsă că medicii n-aveau nici un drept să-i priveze de libertatea de-a avea orice viziuni și de-a primi orice fel de vizite nocturne. Analogia cu spitalul îi sări în ochi cu evidență încă din primul an de facultate, descoperind în strategiile de intimidare ale profesorilor același grad de perversitate care-i caracteriza pe psihiatri și își făgădui sub putere de jurământ să devină psihanalistă pentru că ar fi fost

primul terapeut de acest gen din istoria lumii care îi prețuia sincer pe nebuni...

– Da e foarte frumos aici, încuviință îngerul.

– Vroiam să te întreb ceva... A propos de ce-am scris eu, în carte. Am vrut să fie totul foarte autentic. Dar nu mai sunt sigură că am trăit toate lucrurile acelea. Că s-au întâmplat aieva.

– Ce înseamnă aieva? Lumea e ceea ce credem noi despre ea. Doar ceea ce credem noi, nimic altceva.

După un moment de tăcere Anais continuă:

– Nenorocirea e că suntem liberi. Ni se pare că suntem constrânși de ceva, dar de fapt suntem în permanență liberi. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu aveam de ales...

Se așezară pe-o bancă. Anilu își lăsă ușor capul pe umărul ei. Vântul călduț, de primăvară, înclina crengile copacilor și făcea iarba să cânte. Anilu închise ochii și ascultă doar zgomotele. Foșnetul frunzelor, țipetele păsărilor, chicotelile nebunilor, sunetul pașilor pe alei, se topeau unele într-altele transformându-se în muzică.

Într-un teatru de provincie, înglodat în obscurantism și tânguiri deșarte ale gloriei, printre

decoruri schilodite de timp și mobile care se sfărâmau la prima atingere, într-o magazie întunecoasă, umplută până la refuz cu sufite zdrențăroase de scenă și obiecte de recuzită dezafectate, încâlcite în hățișul pânzelor de păianjen, Anilu se întâlnește cu îngerul ei păzitor, care se numea Anais, tot de la Ana și care avea tot douăzeci de ani, se născuse în aceeași noapte blestemată cu lună plină, avea niște ochi albaștri sidefii și-un păr fabulos de blond și de lung pe care și-l ținea prins în coc, purta mereu o rochie lungă și neagră cu care mătura podelele și avea niște inele uriașe de argint pe fiecare deget, cu forme complicate și bizare, era un înger în toată regula, c-o voce joasă și puternică cu care graseia fermecător. Avea un mers delicat, cu pași fără sunet, zâmbea melancolic și indecis, nu vorbea niciodată la persoana întâi și-avea întotdeauna dreptate chiar și atunci când nu-și dorea să aibă.

Era un înger fără cusur, doar aripile îi căzuseră în urma unei boli necruțătoare de care suferise în copilărie, dar chiar și așa i se puteau desluși două umbre luminoase care-i țâșneau din dreptul omoplaților, iradiind prin haine. Anais avea proprietatea de-a se afla în mai multe locuri deodată, apărând lângă Anilu ori de câte ori ea îi pronunța numele în gând, fiind în același timp în secția de "croitorie" și supraveghind confecționarea costumelor de spectacol sau în sectorul

“tâmplărie” dând indicații celor care construiau decorurile, ivindu-se dintr-odată la scenă, în dreapta lui Anilu ca să le sufle actorilor textul și totodată făcându-și simțită prezența în biroul directorului, negociind cu el programul de repetiții. Anais era permanent pretutindeni: pregătind scena și recuzita, mobilizându-i pe actori sau ajutându-i să-și amintească scenele concepute în ziua anterioară pe care le putea rememora până în cele mai subtile amănunte, sărindu-i în întâmpinare lui Anilu în toate privințele chiar și atunci când era în criză de inspirație și-avea nevoie de câte-o idee.

De când terminase liceul, Anais își târa zilele prin teatru, angajată pe-un post de regizor tehnic. Anilu nu mai întâlnise niciodată până atunci o artistă adevărată și cu atât mai puțin una intelectuală, care-și pierdea nopțile citind ascunsă cu veioza în dulap sau făcând traduceri din autori englezi și americani, dintr-un interes pur cultural, fără să aibă intenția să demonstreze cuiva ceva și fără să conștientizeze măcar cât de ciudat era ca o fată tânără să prefere asceza singurătății flirturilor de-un anotimp sau să răspundă mai degrabă provocărilor lecturii decât tentațiilor lumii largi, petrecându-și anii cei mai frumoși retrasă-n bibliotecă ca într-o mănăstire. Anais n-avea nici un dram de orgoliu, se bucura sincer pentru reușita fiecărui

spectacol și pentru fiecare publicație care avea un sens, arta era pentru ea o anti-cameră a realității în care se putea întâmpla orice, inclusiv un miracol și-n care se arăta din când în când fața nevăzută a lucrurilor, un chip al lumii de-o frumusețe sfâșietoare, o anumită intensitate a durerii, un drum întortocheat prin întuneric către Țara Făgăduinței, o izbucnire în răs neașteptată care sfida toate legile pierzaniei sau furia absurdă a unei pasiuni care încerca să rupă lanțurile morții, arta era singurul loc în care se întâmplau lucruri esențiale, iar Anais trăia din artă așa cum alții trăiau din orgoliu, era dependentă de ea așa cum alții erau dependenți de medicamente și pătimea de artă așa cum alții pătimeau de insomnie. Cititul era pentru ea o bucurie în stare pură, așa cum teatrul era o bucurie în stare pură, arta era o formă de viață atât de plină și de adevărată încât pe lângă ea zarva cotidiană era un simplu surogat, o cantitate neglijabilă...

Anais nu putuse pleca la București ca să se înscrie la vreo facultate pentru că suferea de-o boală necunoscută, o alergie îngrozitoare care-o făcea să se sufoce-n somn sau să-și piardă cunoștința pe stradă, inima ei bătea într-un ritm de două ori mai rapid decât al oamenilor obișnuiți și doctorii îi preziseseră o viață scurtă, pentru că nu cunoșteau nici un remediu valabil pentru genul acesta de simptome, toate funcțiile vitale îi

erau accelerate la maximum, iar simțurile îi erau de două ori mai ascuțite și mai sensibile decât ale majorității oamenilor. Creierul ei funcționa cu o viteză dublă față de cea normală și asta explica de ce Anais gândea cu înțelepciunea unei femei de patruzeci de ani la cei numai douăzeci pe care-i avea atunci când o întâlnise Anilu în magazia de decoruri.

Anilu știa că va muri tânără, la numai treizeci și patru de ani, cifră fatidică, pe care i-o scrisese pe-un perete al camerei un fost coleg de liceu care avea darul previziunii și i se păru oarecum firesc ca îngerul ei păzitor să fie bolnav, pentru că aveau să moară în același timp, ceea ce nu era nicidecum înspăimântător. Anais era la fel de convinsă ca și Anilu că viața era ceva mult mai îngrozitor decât moartea și că singurul aspect al ei pozitiv erau visele, ficțiunea fiind motorul secret al realității și rațiunea ei de-a fi, pentru că fără pulsionile fanteziei nimeni n-ar mai fi avut curajul sau puterea să se trezească dimineața și s-o ia de la capăt...

Anais era prima ființă care n-o condamnase pe Anilu pentru faptul că avea obiceiul să transfigureze sensul direct al lucrurilor și întâmplărilor, considerând că tendința ei de-a idealiza totul era în sine un act de curaj.

Chiar și pentru hainele soldățești în care se îmbrăca Anilu, Anais se simți datoră s-o felicite,

elogiindu-i refuzul de-a-și terfeli frumusețea cu smăcuieli și boarfe de femeie.

Își petreceau mai tot timpul comentând cărți sau spectacole, ceea pentru Anilu devenise unicul mijloc de apărare în fața nebuniei și disperării de a fi ea însăși, iar pentru Anais era o singurul mod prin care-și putea manifesta dragostea. Începuseră să-și trimită scrisori în perioadele în care Anilu era plecată la București, Anais încercând în felul asta să-i țină viu protejatei ei interesul pentru teatru și să-i consolideze încrederea în forțele de regizor. Iar Anilu începu să viseze la un gen de spectacol alcătuit numai din muzică și mișcare, în care conflictul și acțiunea să fie doar sugerate și nu povestite din aproape în aproape, un spectacol fără decoruri, ca un ring de luptă. Asta ar fi trebuit să fie teatrul – nu o imitație a realului ci o formă de luptă. Un protest la adresă orânduiri lumii, o sfidare și nu o descriere.

Îmi face bine febra... cu cât e mai mare cu-atât mi-e mai ușor să suport ideea că i-am pierdut pe toți din nesăbuința de-a-i dori întrupați într-o singură ființă și aceea de sex masculin. Primul care m-a părăsit a fost Călin, psihanalistul. Înțelegând fără dovezi că visele acelea ale mele nu erau decât un

afront la adresa existenței lui. Un scuipat în ochi aruncat indirect prin intermediul unor fabulații onirice. Îmi predase de sute de ori lecția complexului Oedip, dar eu, în încăpățânarea mea împuțită, pur și simplu refuzam să mi-o însușesc, mă dedasem deliberat celor mai penibile acte de nebunie și deliram cronic despre un iubit fantomă cu care mă conversam prin internet într-o grădină înconjurată de ziduri, nici măcar nu mai puteam face diferența între lumea reală și cea virtuală și refuzam din răutate pură și meschinărie vicleană să-i recunosc meritele de erou ireproșabil al destinului meu, să mărturisesc sincer că fără el aș fi murit în rahatul alienării la 18 ani.

El m-a făcut psihanalistă, m-a ridicat la nivelul lui și la suprafața solului, m-a învățat cum e cu sfintele taine ale sexului în care nu e vorba decât despre “pulă și pizdă” nimic mai mult, restul e iluzie chioară și infatuare culturală ipocrită, ceva penibil în orice caz... Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că se strofoca de atâta amar de vreme să mă vindece de himere și să mă inițieze în voluptățile masturbării cu ajutorul unui trup viu de sex opus... “Asta e realitatea, fetițo! Ce simți tu e doar o deviere emoțională absurdă, o tumoare afectivă dezvoltată în virtutea obstinenței tale de-a refuza adaptarea! Mizantropia ta narcisistă te face să ai viziuni mistice vis-a-vis de sex și să te simți

terfelită ori de câte ori câte-un bărbat se oferă mărinimos să-ți onoreze cu dorința lui păsărica...”.

Ultima oară l-am dat afară pe ușă lovindu-l cu pumnii și probabil dacă n-ar fi fost criță l-aș fi ucis cu sânge rece. Verdictele lui mă urmăreau ca un blestem, îmi infectau mintea...

Își uitase o cravată la mine și mă gândeam cu groază că va veni spășit să și-o recupereze scuzându-se într-un gest lamentabil pentru faptul că, beat fiind, îmi aruncase în față pe un ton nevinovat niște lucruri pe care nu intenționase să mi le spună, lucruri pe care însă le gândea cu adevărat, pentru că în stări de ebrietate, ca și în somn altminteri, devenim ca prin farmec sinceri!

Anilu ajunsese să aibă coșmaruri, mai ales în nopțile cu lună plină, în care se făcea că începe să se transforme în bărbat, mai întâi începea să-i crească barbă, apoi tot corpul i se acoperea de peri negri și aspri, sânii i se micșorau până se evaporau sub piele, iar în momentul în care ajungea să i se transforme sexul, se trezea urlând, înecată într-o baltă de sudoare cu miros de rugină. Fuma din ce în ce mai mult, alternând pipa cu țigările de foi și cele obișnuite, fuma până când

simțea că-i explodează plămânii, apoi încerca să scrie cu un efort înăbușitor, dar se oprea după câteva rânduri pe care le tăia sfârtecând foaia cu pixul. Se chinuia să citească, însă gândurile i se pulverizau în neant, rămânându-i în minte doar imaginea obsedantă a celui iubit fără chip și nume, cu care se mai întâlnea doar în somn și foarte rar. Se certa zilnic cu maică-să din pură obișnuință, fără să mai țină șirul conflictului, iar singurătatea îi devenise cel mai mare dușman, în pofida venerației pe care i-o purtase. Durerea de-a nu izbuti să fie femeie, nici măcar o secundă, îi paralizase voința și-avea din nou sentimentul acela din adolescență, pe care îl trăise cu preț de certitudine: că n-o va iubi nimeni, niciodată, iar prin acel nimeni înțelegea absența sfâșietoare a celui iubit necunoscut cu ochi cenușii.

Femeile sunt prin definiție niște creaturi slabe și egoiste, dar dintre toate femeile cele mai slabe și mai egoiste sunt mamele pentru că se hotărăsc să facă copii gândindu-se numai la ele, la alinarea pe care un plod le-ar putea-o aduce, la dragostea aceea suavă și necondiționată pe care numai un copil e-n stare și numai pentru propria lui mamă. Femeile dau naștere pruncilor doar ca să evadeze din coșmarul propriei lor existențe, doar pentru că nu mai suportă povara inutilității sau singurătatea, uneori fac copii pentru că le e frică de moarte sau, și mai meschin, pentru că le

îngrozește gândul că nu le va purta nimeni de grijă la bătrânețe, mamele, fără excepție, deîndată ce devin mame se retrag din propriile lor vieți zbuciumate sau deznădăjduite și încep să le trăiască pe cele ale copiilor, dăruindu-le împreună cu dragostea maternă și visele lor destrămate, sperând aceleași absurdități pe care le imaginaseră la persoana întâi în numele copiilor, crezând orbește și cretin în faptul că nefericirea lor ar putea fi răzbunată prin fericirea copiilor, de parcă legile omenirii s-ar fi schimbat între timp, de la o generație la alta.

Mamele sunt specia omenească cea mai josnică pentru că perpetuează infernul lumii născând la nesfârșit copii, sunt creaturile cele mai lipsite de milă și de putere de sacrificiu, își abandonează crucea în mijlocul drumului și-și fac din viețile nenorocite ale copiilor un paravan în fața spaimelor și durerii. Atunci când nu mai sunt în stare să-și înăbușe nostalgiile sau dorințele neîmplinite, când nu-și mai suportă poverile sufletelor, se eliberează de ele prin iluzia răspunderii, născând copii și închipuindu-și că-i pot ajuta, când de fapt nu fac altceva decât să-i arunce în pustiul lumii și să le trântescă în spate o altă cruce. Îi lasă să orbecăie prin infern, îi lasă singuri pentru că nu-i pot însoți în toate gândurile și cu atât mai puțin în clipele de teroare intimă, nu-i pot însoți nici în boală nici în durere nici în

moarte, îi pot doar supraveghea, ceea ce nu le izbăvește de crima de-a-i fi născut. Iar cel mai grav e că le sădesc în suflete un instinct aberant al fericirii. Nu-s în stare să-i crească în spiritul damnării și zădărniceii tuturor lucrurilor, pentru că s-ar incrimina în felul ăsta singure, trădându-și vina de-ai fi născut din egoism, fără să se gândească nici o clipă că împreună cu visele lor imposibile lor le dăruiesc copiilor și coșmarurile lor și că îi contaminatează fără să-și dea seama cu toată suferința lor înăbușită. Iubirea mamelor e întotdeauna contagioasă și poartă-n ea microbii fiecărei înfrângerii și neîmpliniri, fiecărei lovituri sub centură primită sau dată, poartă în ea germenii umilinței și răzbunării. Toate sufletele de mamă sunt contagioase și toate sunt bolnave de ceva, toate au câte-un demon de neînvins ori câte-o obsesie monstruoasă care trenează asupra copiilor, fie că-i vorba de fobia persecuției sau de pasiunea de-a înjosi, de demonul mândriei sau al clevetirii, nu există suflete care să rămână intacte în infern, neschilodite într-un fel sau altul. Poate doar cele neprihănite ale sfintelor și curvelor care au refuzat să fie mame, pentru că-au înțeles la timp cât de oribil și de neiertat e păcatul nașterii de copii!

Nu știu de unde îmi veneau asemenea gânduri, nu găseam nici o explicație, îmi uram mama pentru că mă adusesse pe lume, dar acestei uri i se mai adăuga ceva,

un rest, un ecou al urii altcuiva pentru propria-i mamă, o voce a acelui alter ego misogin cu care comunicam imaginar încă din copilărie și care la rândul lui își făcuse din cea care-l adusesse pe lume un țap ispășitor de suferință!

Pe Anais am pierdut-o tot din cauza lui. Pentru că îmi spuneau amândoi același lucru, doar că pe mâna criticilor și sfaturilor lui mă abandonam cu răsuflarea tăiată, în vreme ce pe Anais o suspectam că vrea să mă purifice ca să fiu și mai nefericită decât eram deja. Făcusem un efort imens să recurg la mici compromisuri ca să pot intra și eu în rând cu lumea, mă făcusem psiholog ca să demonstrez că nu sunt nebună, mă înhăitaseam cu o gașcă de artiști boemi ca să-mi dovedesc că pot fi și sociabilă la o adică și interpretam diverse roluri de bufon în funcție de presiunea mea sanguină sau de temperatura oscilantă a inimii mele. Începusem să scriu ludic, sarcastic, paradoxal, într-un spirit de auto-zeflemea și-aveam un succes incredibil care îmi crea o stare reconfortantă, aproape euforică.

Până într-o zi, când am primit un mesaj lung și ranchiunos pe ecranul monitorului din grădina

înconjurată de ziduri care enunța următoarele: “Arta adevărată e exact aceea care n-are nevoie de martori ca să existe, de confirmări sau medalii și tocmai în asta constă misterul și miracolul ei: că se naște din neant, din subteranele nepătrunse ale minții artistului, în deplina lui singurătate și există doar pentru a alina tânguirile insuportabile ale acestei singurătăți. Arta e cea mai mare libertate pe care-o poate încerca o ființă omenească. E expresia înfiorată a voinței sale de-a exista, într-un fel sau altul, unic și inconfundabil.

Poetul scrie în primul rând ca să-și descarce sufletul sau din contră ca să și-l încarce, scrie în numele unei anume orânduiri interioare care-l împinge să viseze sau să-și plângă de milă. Muzicianul compune pentru că fără binecuvântarea muzicii lumea ar deveni un loc pustiu și de neînțeles, pictorul desenează pentru că numai frumusețea ireală a liniilor și formelor merită salvată din haosul realității. Artistul, *cel născut și nu făcut*, artistul cel cu suflet de artist, n-ar trișa niciodată față de-această frumusețe care se cere invocată cu orice preț și care i se arată doar lui, într-un chip numai de el știut... Artistul nu poate fi decât singur”... După care urmau niște insulte foarte grave la adresa mea și câteva trimiteri fără argumente la Ezra Pound.

A doua zi, de cum am crăpat ochii, m-am repezit

la calculator, furioasă și răvășită la maxim și-am dat să-mi notez, într-un acces de disperare, mesajul frazelor care îmi fuseseră livrate în somn, deoarece în pofida urii convulsive pe care o resimțeam față de cruzimea lor care mă viza personal nu le puteam contesta valoarea de adevăr. Spre marea mea stupefacție respectivele verdicte existau deja în calculator, într-un fișier nou nouț, care purta numele “Exorcistul”.

Aveam temperatură mare și-am sunat-o pe Anais într-o stare de spirit deplorabilă ca să-i mărturisesc rușinată că e posibil să fiu somnambulă și să scriu noaptea inconștient ceea ce refuz să accept pe parcursul zilei.

I-am povestit de întâlnirile mele dubioase și nocturne din gradina înconjurată de ziduri și de schimbul schizofrenic de mesaje pe care le aveam în anonim cu un ins căruia nu-i puteam vedea chipul. Individ care avusese neobrăzarea de-a da buzna în intimitatea mea cea mai profundă ca să-mi scoată pe nas diverse treburi inclusiv faptul că scriam poezie execrabil și mă prostituam ca artist, delectându-mă cu voluptățile succesului și cu murdăriile inerente ale spiritului gregar, de șleahță, turmă, haită pe care mi-l cultivam cu bună știință, dovadă certă a josniciei și lașității mele deplorabile.

Cu excepția amănuntelor fantasmagorice, menite să-mi denigreze imaginea, Anais se arată în totalitate de acord cu aceste acuzații, menționând că nu e cazul să-mi urăsc exorcistul pentru că și ea, în calitate de înger păzitor, se căznea de ani de zile să mă ferească de același păcate, doar că ea mă critica cu tandrețe și acuzatorul meu o făcea cu sânge rece. Nici ea nu înțelegea de ce la un moment dat am ajuns eu la concluzia că inadaptarea și idealismul trebuiau să fie cu precădere un lucru rău pentru că erau singurul mod prin care cineva își putea salva sufletul de la autodistrugere. “Când câștigi ceva în imagine pierzi o parte din tine, iar dacă vrei să te conservi interior trebuie să îți sacrifici imaginea exterioară”, obiectă ea.

Porecla “șobolan de bibliotecă” ar fi trebuit să mă flateze pentru că îmi puneă în evidență o înclinație spre cultură care nu mă caracteriza într-un grad atât de elocvent în realitate, fiind mai degrabă speculativă și inteligentă. Anais se arată de asemeni indignată de spaima patologică de bârfă care îmi întunecase mințile în ultima perioadă. Era prima oară când simțeam că îmi urăsc îngerul și că aș prefera să am în locul ei un demon. Ghicindu-mi gândurile mârșave Anais se interesă diplomatic cum aș reacționa dacă întâmplător aș afla că dușmanul meu exorcist, era chiar ea... Dar eu, înfuriată de tupeul unei atari enormități, am omis cu

desăvârșire caracterul alegoric al întrebării ei și m-am dezis cu insolență și pentru totdeauna de bunăvoința ei caritabilă.

Uneori, Anilu își imagina că e taxată pentru temperamentul său coleric care într-o interpretare negativă s-ar fi tradus prin exaltare și infantilism ori poate pentru faptul că nu-și comenta public viața sexuală așa cum făceau toate colegele ei de serviciu, de unde ar fi rezultat că era “frigidă și nefutută” sau cine știe, poate că se făceau bancuri la adresa modului în care se îmbrăca pentru că purta haine soldățești ori pentru viciul de-a se exprima direct și fără ocolișuri, trecând în ochii celorlalți drept necivilizată ceea ce era într-un fel just deoarece civilizația se născuse odată cu ipocrizia.

Anais o elucidă însă în repetate rânduri, explicându-i că nici unul din comentariile malițioase care-i erau adresate nu se refereau la persoana ei, ci la statutul privilegiat pe care îl avea în societate fără meritul său, ceea ce era cât se poate de adevărat pentru că Anilu n-avea nici un merit că maică-sa ajunsese deputat, dar pe de altă parte sărea la fel de evident în ochi și că nu avea nici o vină. Comentariile respective

n-ar fi avut cum să se refere la ea, comentă Anais, pentru că surveneau din partea unor oameni care n-o văzuseră niciodată și n-o cunoșteau câtuși de puțin, știau doar că are o mamă deputat, astfel că se vehiculau ipoteze și teorii conform cărora Anilu fusese surprinsă dansând lasciv la o recepție la care nu fusese împreună cu body-guardul pe care nu-l avea sau, bunăoară, se găsiseră martori care o văzuseră parcându-și într-un loc interzis mercedesul care nu exista, iar unele surse stipulau chiar faptul că Anilu purta armă și că încercase să-și împuște cu ea unul dintre amanți, care Anilu n-avea nici o armă și nici măcar un amant darminte doi, nu erau decât zvonuri fantasmagorice care o insultau fără probe. Ironia sortii făcuse ca-n teatrul din orașul în care locuia Anais să se angajeze o tânără teatrologă, proaspăt absolventă, care încercase s-o epateze, ultragiată că Anais vorbea engleză mai bine decât ea și se lăudă cu relațiile ei din înalta societate, făcând referire la o anume Anilu, fiică de deputat, pe care-o cunoscuse, chipurile, la teatrul în care lucrase ca secretară, însă într-o perioadă în care Anilu își dăduse demult demisia, iar Anais se arată curioasă să afle mai multe informații, așa că domnișoara teatrologă se apucă să-i explice cu lux de amănunte cum venea Anilu la teatru fardată ca la casele mari, în rochii de seară și pantofi cu toc, cum îi trata pe toți de sus, cum o aștepta

la plecare o limuzină cu geamuri fumurii ca s-o conducă spre casa ei de pe Kisselef, iar Anais își ținu respirația și-o ascultă până la capăt, apoi o anunță că înainte de-a o pocni și de-a o face una cu pământul, vroia să sublinieze faptul că o cunoaște pe Anilu de ani de zile și c-o iubește ca un înger păzitor. Îi putea garanta că Anilu n-are nici măcar o fustă darminte rochii de seară, nu s-a fardat în viața ei, locuiește la periferia orașului, lângă spitalul de nebuni acolo unde începe câmpul, folosește metroul și cât a fost angajată în teatru au șters toți cu ea pe jos! Și ascultând-o, Anilu izbucni în plâns și într-un ropot de înjurături, dar Anais o prinse de mână cu putere, îi dezmiarda fruntea ca să-i alunge migrena și-i spuse cu vocea ei îngerească: "liniștește-te, nu s-a întâmplat nimic, cretinii ăștia urăsc o fată care nu există!"

Anilu însă nu-și mai putea stăpâni furia și lehamitea și se izolă în casă, refuzând să mai iasă în oraș până și la o bere cu prietenii, citind ore în șir sau uitându-se la televizor și ascultând toate posturile pirat de radio până când, într-o noapte, descoperi pe o frecvență care se schimba aleator o voce plină și puternică, o voce foarte masculină care părea că i se adresează chiar ei și care vorbea despre rosturile întunecate ale lumii, despre mizerie și neputință, despre copii aruncați în stradă care devin traficanți de droguri,

despre bezna în care se îneca țara și-n care nu mai pâlpâiau decât luminile îndepărtate ale cerului. Dar în același timp vocea aceea incita la luptă ca și cum ar fi aruncat totul în aer făcând să explodeze tentaculele răului care acaparase tot, vocea aceea avea puterea să arate că exista o rezervă halucinantă de libertate în fiecare din noi, dar nimeni nu era în stare să și-o asume. Revoluția extirpase pentru totdeauna tumorile comunismului, iar noi ne comportam în continuare ca și cum am fi fost legați la ochi și cu-n căluș în gură așteptând ca forurile conducătoare să ne dea un ordin, eventual să ne pună și lanțuri cu ghiulela la glezne! Trăiam ca-n comunism în plină democrație și exista o temere inconștientă, total nefondată, că am avea de suferit dacă am începe să spunem adevărul, sechelele claustrării erau greu de îndepărtat.

Deși puteam să spunem orice și să gândim orice și să simțim orice fără consimțământul statului și fără binecuvântarea doamnei învățătoare continuam să stăm cu capul plecat în fața oricărei forme de autoritate, continuam să ne lăsăm victimizați sau prostiți în față, continuam să îndurăm spășiți afronturile și isteriile superiorilor, să le înghițim în sec minciunile, să le tolerăm ipocrizia, continuam să ne comportăm ca niște sclavi deși aveam toată libertatea. Trebuia să vorbim mereu politicos și impersonal, să acționăm frumos și

manierat ca nu cumva să dezamăgim autoritățile, să fim cât de poate de convenționali și de identici în schematismul comportamentului, să fim niște fantoșe aliniat ca pentru Cântarea României, niște nătărăi perfect dresați în funcție de toate canoanele mediocrității care a ajuns să se confunde cu normalitatea, niște păpuși de cârpă în mâinile unor străini...

Ca și cum n-am avea dreptul să cântim în fața nedreptății, ca și cum ar fi firesc să arătăm toți la fel, să ne îmbrăcăm la fel, bărbații – în costum de cioclu, femeile – în uniformă tradițională de curvă! Ca și cum ne-ar conveni statutul de obiect și pentru ce toate astea? La ce bun conformismul asta dezmațat, aberant și cretin? Pentru ce și cui să ne conformăm din moment ce ne-am câștigat libertatea? Libertatea însemna în primul rând dreptul de-a ne îndoi și de-a sfida, eram liberi și prin urmare puteam sfida ceea ce încercau alții să ne învețe, nu eram obligați să ținem cont de nici un fel de reguli și de bune maniere, puteam să fim noi înșine, aveam voie, statul ne permitea și în timp ce asculta fascinată vocea aceea masculină, Anilu înțelegea tot mai bine că răul proliferase din acest motiv – oamenii nu erau în stare să comporte ca și cum ar fi liberi, nici măcar ea nu fusese în stare... Și ea se conformase unor autorități fictive: publicul,

mama-inamic, părerea celorlalți și ea încercase să se justifice mai degrabă decât să fie ea însăși. Avusese mai multă grijă să demonstreze ceva decât să trăiască autentic, nici ea nu fusese capabilă de sfidare, era doar recalcitrantă uneori, dar ținea cont de toate stereotipiile lumii, de toate convențiile care-o incomodau cumplit. Nu putuse să se ridice mai presus de ele, să le învingă într-un fel, era și ea victima bunelor maniere, iar asta o făcea să acumuleze o doză de ură și de frustrare care-i îmbolnăvea sufletul, își vânduse și ea libertatea pe un preț de nimic, pentru că suferea din cauza ipocriziei lumii în loc să trăiască sănătos și senin în propriul ei adevăr.

Îi fusese teamă de judecata arbitrară și cameleonică a celorlalți, care ceilalți nu erau decât o fantasmă, o armată de păreri anonime care oricum se băteau cap în cap, iar ea fugise ca un șobolan de frica dezaprobării, se conformase ca o momâie de groaza unor acuzații fără fond. Învățase să răspundă politicos celor care-o scuipau în obraz și să zâmbească din obligație. Și ea se înregimentase într-un fel, învățase să îndure din complezență și să mintă din complezență și să emită complimente din complezență. Să-și exprime în fel și chip recunoștința față de autorități, ca un dobitoc de pionier al Partidului Comunist, ca un șoim al patriei preafericit, mășăluind împreună cu ceilalți prin

nesfârșita împărăție a somnului fără să-și dea seama că dacă vrea ar putea să se trezească oricând, era suficient să-și propună, era liberă să stea trează în timp ce toți ceilalți dormeau de-a-mpicioarele, așa cum se întâmplase și-n noaptea aceea când nimerise un post de radio necunoscut pe o frecvență pirat și ascultase o voce tânără și ireal de masculină care știa cu adevărat să fie liberă.

Din acel moment îi era foarte limpede ce avea de făcut. Se angajă la o firmă de publicitate unde ar fi putut avea un salariu satisfăcător și declară în fața întregului colectiv de cum intră pe ușă că e alcoolică, tâmpită, grasă, schizofrenică și frigidă, se îmbracă doar în pantaloni pentru că-i crește pe picioare văzând cu ochii un păr țepos și negru, e surdă de-o ureche și de aceea vorbește foarte tare, are strabism la ambii ochi, umblă doar cu milionari bătrâni și râgâie îngrozitor, își bate câinele în fiecare dimineață, bârfește din instinct pe toată lumea și are obiceiul uneori să tragă niște vânturi violente și puturoase, doar uneori, are câte-un pistol în fiecare buzunar, n-are pic de talent artistic, e doar deosebit de infatuată și pe lângă toate aceste calități abominabile mai e și fiică de deputat. Inspirată de vocea aceea nocturnă, Anilu avusese inovația să se ponegrească singură în fel și chip, reușind în felul ăsta să contracareze orice eventuale atacuri ale inamicului

colectiv. Nimeni nu îndrăznea s-o contrazică, dar nici nu se puteau inventa mășcări mai grave la adresa ei, așa că avu mulțumirea să muncească în liniște și pace scutită de turbulența insinuărilor și intrigilor, ba chiar avu fericita surpriză să constate că nimeni nu țipa la ea, nici un șef, nici o secretară, toți erau cât se poate de respectuoși și de imparțiali și se gândi că fenomenul se datora faptului că îi luaseră în serios avertismentele și se temeau sincer de armele pe care le purta în buzunare sau de vânturile violente și puturoase pe care le trăgea, uneori.

Abia aștepta să vină noaptea și să înceapă să caute pe toate frecvențele vocea aceea tulburătoare care vorbea întotdeauna despre ceea ce o frământa pe ea, niciodată despre altceva, făcând să sară totul în aer și ajutând-o să se scuture de spaime și să găsească soluții. Anilu încercă să-și imagineze cum arăta acel bărbat care aștepta să se facă miezul nopții ca să se poată adresa unor insomniaci, pentru că toate celelalte posturi de radio își lătrau refrenele chicioase și oligofrene ca să facă naiba știe ce puștani analfabeți și domnișoare în călduri să se isterizeze la petreceri, deci numai cei sortiți singurătății și insomniei l-ar fi putut asculta pe el cum demola toate clișeele orânduirii lumii, înjurând apocaliptic guvernul sau prostia omenească, hulind bravada și prejudecățile de tot felul, negând tot,

până la capăt, cu un curaj incredibil și se gândea cât de greu trebuie să-i fi fost și lui să rămână treaz, cât de mult îl costase, pentru că misiunea de-a blama încontinuu îl obligase să se îmbrace în pielea personajului negativ. Nu putea vorbi despre oroare într-un mod rezervat și politicos și era obligat să înjure, să acuze ticăloșia la modul cel mai ticălos, să demaște ipocrizia și aroganța persiflându-le crunt, jupuindu-le de orice aparență a demnității sau să întoarcă împotriva lașității și resentimentului o oglindă cât toate zilele care să le reflecte monstruos imaginea. Era obligat să înjure, dând la o parte în felul ăsta toate vălurile care camuflau murdăria, scoțând la iveală toate plăgile purulente ale societății – viciile acoperite de scuze ieftine și barbare, obscenitatea camuflată sub eufemisme, disprețul fiecăruia pentru fiecare, trebuia să înjure, iar Anilu avu a doua revelație în decurs de o lună descoperind că nu se putea răspunde în termeni poetici – putreziciunii lucrurilor. Felul în care se luptase ea până atunci fusese derizoriu, n-avea rost să opună infernului tânguirea unui cântec de dragoste. Trebuia să se lupte împotriva răului cu propriile sale arme, să fie cel puțin la fel de agresivă ca toate acelea forțe exterioare care încercau s-o strivească, altfel nu putea supraviețui ca spirit, s-ar fi înecat în oceanul propriei îngăduințe, ar fi închis ochii la nesfârșit și-ar fi rămas la nesfârșit o victimă.

Sedus de dezinvoltura cu care se denigra singură și convinsă că există un mister fascinant la originea acestei ciudățenii de caracter, unul dintre superiorii ei de la firmă se hotărî să-i facă avansuri și săvârșă o primă greșală încercând să se insereze în intimitatea ei prin complimente clasice și lipsite de orice particularitate, astfel că Anilu se înfurie crunt și-l spurcă în ultimul hal sfârșind prin a sublinia faptul că ea nu era sensibilă la complimente, ura noțiunea de compliment și cu precădere aceea de compliment fizic și nici atât de imbecilă nu era încât să nu-și dea seama că elogiile lui la adresa frumuseții ei erau o minciună flagrantă menită să camufleze cele mai triviale intenții pe care un bărbat însurat le putea avea în legătură cu o femeie singură și se simți datoră să-i deplângă ghinionul că se înșelase în aprecieri într-un mod atât de penibil, pentru că dincolo de niște aparențe false, ea nu era și nu fusese niciodată femeie.

Vocea aceea din noapte o învățase să se apere. O învățase să discrimineze fin subterfugiile minciunii, să adulmece în orice formă de bunăvoință interese obscure și egoiste, nu exista admirație pură sau dăruie nici măcar în dragoste, pentru că oamenii se îndrăgosteau fie de venerația pe care le-o purta cel ce-i iubea fie se identificau cu celălalt, iubind în el reflexia propriei lor imagini, iar bunătatea de multe ori era o simplă

infirmiție, o carență de comportament a celor care nu erau în stare să fie agresivi. Chiar și cei mai buni dintre oameni, erau buni nu pentru că-și învinseseră demonii, ci pur și simplu din frica de-a face rău, din neputința de a face rău, din pudoare sau slăbiciune, le era mai comod să fie victime, le era mai la îndemână, iar bunătatea nu era decât un paravan; erau buni pentru că erau fraieri și nu știau să se apere, nu pentru că ar fi vrut să fie buni. Anilu cunoscuse lucrul acesta chiar pe pielea ei, genul acest de mărinimie, care era de fapt un soi de lașitate, de abandon al luptei, era o consolare superstițioasă: “nu-i nici o problemă că sufăr, e normal, eu sunt un om bun”.

Ștefan se arătă și el intrigat de transformarea ei, devenise anormal de intransigentă în tot ce făcea sau rostea, nu mai avea nici o brumă de toleranță pentru nimeni și nimic și le arunca în față tuturor cele mai grosolane și mai caustice verdicte, taxa c-o duritate de satrap orice formă de slăbiciune, demonstrând cu sadism meschinăria care se ascundea în umbra fiecărei porniri omenești, deconspirând fără jenă adevărurile sordide care determinau până și cele mai nobile aparențe considerând că nu există acte de comportament complet morale sau dezinteresate și se blama și pe ea implicit, suspectându-se de toate murdăriile, fiind convinsă că singurele momente de

puritate le avea atunci când scria. Pentru că artistul din noi e întotdeauna mai presus decât ființa noastră cotidiană, prin artă iese la suprafață partea cea mai profundă și mai imaculată din noi, în rest nu suntem decât niște brute egoiste și profitoare. Anilu putea garanta acest lucru pentru că atunci când se apuca de scris n-avea nici cea mai vagă idee încotro o vor duce învolburările spiritului, deoarece mintea ei era complet goală, la fel de goală ca și foaia de hârtie dinaintea ei, era aproape inconștientă când scria, se închidea în cameră și nu mai ținea evidența timpului, nu mai știa nici cine e nici ce vrea de la viață, era împinsă de la spate de-o forță stranie și implacabilă de-o poftă stăruitoare de scris. Și scria cu o voință uriașă pe care nu și-o cunoștea, pentru că n-o stăpânise niciodată luptându-se pentru ceva din lumea contingentă. Tot secretul consta în faptul că arta era singurul mod prin care-și putea exorciza suferința sau lehamitea, era o formă sublimată de sfidare, la fel ca umorul și înjurătura, iar ea își alesese proza pentru că se crea cel mai greu și lua cel mai mult timp ca să fie elaborată astfel că-și putea prelungi îndelung starea de grație...

Ștefan îi dădea dreptate întrucâtva pentru că știa că un om cu adevărat nefericit, ca să poată supraviețui disperării, ori ajungea să aibă umor ori începea să înjure, dar nu putea accepta că în pofida eforturilor lui

de-a o ajuta, în pofida afecțiunii lui constante, Anilu putea fi într-așa un hal de nefericită. Trecuseră mai bine de zece ani de când o iubea ca pe-o soră și-i fusese aproape în toate momentele critice, dar de data asta era mai îngrijorat ca niciodată, pentru că Anilu se transforma într-un huligan.

Încă de la vârsta aceea fragedă când se cunoscuseră Anilu și Ștefan își făcuseră apariția primele semne ale caracterului lor urât și căpățânos. Înzestrați cu un exces de personalitate nejustificat și cu o aroganță specifică vârstei adulte își trimiteau bilețele pe sub masa centrală din sufrageria profesoarei de română care-i medita și, prin mijlocirea acestora, se insultau într-un mod atroce și fără vreun motiv exact. Ștefan avea o predilecție pentru cuvântul “dobitoacă”, iar Anilu pentru expresia: “porc de câine împuțit ce ești”, desprinsă din lecturile care-i fuseseră cenzurate de părinți și din care se înfrupta sânguincios în fiecare dimineată după ce aceștia plecau la serviciu. Pe-atunci, proaspăt readusa la viață după criza de anorexie de la 12 ani, Anilu era mai degrabă firavă, palidă și plăpândă, în timp ce Ștefan era mai degrabă solid și vânos. Anilu purta niște fustițe de tenis în culori pastelate care-l exasperau pe Ștefan stârnindu-i pofta de-a o ridiculiza ori de câte ori i se iva ocazia, în timp ce ea răspundea afronturilor lui cu o violență

aproape masculină, printr-o ploaie de înjurături furioase, care aveau darul de-a-i spori lui ilaritatea. Aveau amândoi un simț al ironiei foarte bine dezvoltat, în schimb le era total străină satisfacția de-a dezamorsa conflictul prin “mișto”-uri și zefleMEA. Nu le era deloc indiferent ceea ce spunea celălalt și se trezeau noaptea din somn schingiuiți de furie și dușmănie.

S-au urât de la prima vedere, fără ezitări și fără pudoare, el vroia să ajungă matematician, iar ea scriitoare și marele inconvenient fusese că profesorii care-i meditau încurcaseră borcanele, lăudându-l fără preget pe Ștefan pentru abilitățile lui literare și minimalizând geniul creator al lui Anilu, iar pe de altă parte ridicând în slăvi logica ei impecabilă și neglijând inteligența analitică a lui Ștefan în domeniul algebrei elementare sau al geometriei în spațiu. Verdictul fiind dat, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se urască până la moarte, îndârjit și fără scrupule. Paradoxul legat de proasta evaluare a propriilor vocații reverbera și pe alte planuri, dat fiind că Anilu era mai degrabă băiețoasă și impulsivă, în pofida aspectului său delicat, în timp ce Ștefan, atât de masculin în intenții, era un tip calin și melancolic. Astfel că, din invidie pură, îi spuse lui Anilu într-o bună zi, în timp ce coborau cu liftul din apartamentul profesoarei de

română, c-o suspectează că ar fi băiat și îi sugerează să-și schimbe numele din Ana în Anilu, pentru că Ana e un nume de fată și nu era cazul... Neștiind cum să reacționeze, Ana apăsă la repezeală pe toate butoanele liftului astfel încât mașinăria și-așa șubredă se opri între etaje. “Foarte inteligent” mârâi Ștefan, “cred că totuși m-am înșelat, ești isterică. Deci ești fată”.

După afișarea rezultatelor de la admitere, Anilu se confruntă pentru prima oară cu sentimentul eșecului și simți în cerul gurii gustul amar al înfrângerii: Ștefan obținuse media 9,63, în timp ce ea avea doar 9,57. Amândoi intraseră în clasa de elită, iar din nefericire verdictele meditatorilor se dovediseră a fi juste. Ștefan obținuse 10 la literatură, iar ea 10 la matematică. Ar fi putut să jure că nu va uita în veci cifra aceea fatidică: 9,63... era cifra victoriei dușmanului și a capitulării ei. Tremura din toate încheieturile și-un val de ură fierbinte îi tăia răsuflarea. Dușmanul exulta câțiva metri mai încolo, primind sau transmițând felicitări, elaborând strângeri de mână toVărășești, cu o ipocrizie de domeniul teatralului. Umilită și timorată, Anilu o luă la fugă pe străzi, îmbujorată de rușine și fugi mîncînd pămîntul până acasă unde se refugie în camera ei, trîntind toate ușile de pe traseu spre marea stupefacție a fericiților părinți care tocmai aflaseră de

reușita fetei la examen.

Urmară trei luni epuizante de vacanță în care imaginea dușmanului însoțită de cea a cifrei 9,63 îi asaltară lui Anilu cele mai intime teritorii ale minții, cu fervoarea și violența unei obsesii compulsive, al cărei obiect, în mod cu totul imprevizibil, suferea în timp metamorfoze inexplicabile. Astfel că după accesele de firească repulsie, urmară momente de acalmie și resemnare, în care se făcea că dușmanul e și el un băiat oarecare, înzestrat cu oareșce calități umane, spre exemplu își iubea părinții, apoi se făcea că, printre nenumăratele sale defecte, avea ochi calzi și blânzi și uneori chiar se întâmpla să-și amintească de vreun gest de-al lui, ca și cum o forță dinăuntru ei l-ar fi derulat cu încetinitorul: o tresărire a mâinii care ținea stiloul sau bunăoară un surâs mijindu-i involuntar pe buze în timp ce o zeflemisea indecent, o întretăiere a privirilor lor aprinse de resentimente și gânduri mârșave care-i domolea pe amândoi astfel încât preț de câteva clipe nu-și mai puteau adresa nici un cuvânt ranchiunos, apoi toate aceste imagini dezlânate păreau că încep să capete un înțeles al lor, autonom, independent de voința ei distructivă, ca și cum toată ura și dezgustul pe care le resimțea pentru el ar fi avut un revers într-un sentiment contrar și foarte greu de acceptat, pentru că n-avea nici o

rațiune. Cele trei luni trecură îngrozitor de greu. Anilu abia aștepta să înceapă școala și să dea ochii cu dușmanul, chiar dacă bănuia că asta o s-o coste scump. Într-un mod cu totul nemărturisit își dorea chiar să-l întâlnească mai devreme ca să-și poată regla conturile cu el, astfel încât să nu existe nici un pericol potențial care s-o poată deturna de la învățătură. Miracolul se produse cu o săptămână înainte de începerea orelor. O sună Ștefan, proaspăt întors de la munte și îi vorbi pe un ton nesperat de evlavios, ba chiar se întrecu pe el însuși invitând-o politicos la o plimbare prin parc, a doua zi.

La telefon era cu totul altă persoană. Accesele de golăneală și cretinism fuseseră înlocuite de o atitudine protocolară și binevoitoare astfel încât Anilu acceptă dintr-un suflet să se întâlnească cu el chiar dinainte de oferta oficială. Dacă nu s-ar fi așteptat pe trotuare diferite preț de jumătate de ceas, nimic nu le-ar fi știrbit buna dispoziție, dar chiar și sub povara acestui gen de ridicol, Anilu își găsi elanul de-a-l îmbrățișa călduros, iar Ștefan avu suficientă prezență de spirit încât s-o avertizeze placid încă din prima clipă: “sper să n-ai pretenția să ne ținem de mână”. Intrigată de o astfel de ofensă, Anilu îl interogă în legătură cu premisele suspiciunii lui atât de neadecvate, iar el îi răspunse că nu-l deranjează gestul în sine, ci faptul că

e cam pueril și la treisprezece ani nu se mai cad infantilisme de-astea.

Dragostea lor debută subit și la fel de înfocat ca și valul de ură care-i însuflețise în perioada în care se întâlneau la meditații. Ieșiră în oraș în fiecare zi, desigur fără să se preteze la gesturi puerile și fără să-și facă declarații romantioase. Anilu își asumă de bunăvoie și chiar cu-n soi de entuziasm porecla dată de el și-i făcu toate confidențele posibile legate de copilăria ei nefericită în care își dorea să nu mai crească și să renunțe prin orice mijloace la lecțiile de pian cu care mama ei o persecutase încă de la vârsta de cinci ani. Apoi îi povesti cu lux de amănunte despre toți iubii ei imaginari care proveneau din epoci și țări, respectiv filme și cărți diferite, iar Ștefan își manifestă interesul și complezența printr-o încercare eșuată de-a memora toate numele și naționalitățile acestora. Punctul culminant al iubirii lor, trăite fără comentarii și promisiuni, se concretiză în propunerea lui Ștefan de-a deveni colegi de bancă până în ultima zi de liceu, ceea ce avu darul s-o tulbure pe Anilu într-așa un hal încât fu cât pe ce să se compromită săvârșind gestul acela infantil cu ținutul de mână. În prima zi de școală, după ce-și aleseră de comun acord o bancă undeva în penultimul rând, la fereastră, Ștefan îndrăzni s-o invite la cinema, unde făcu imprudența să-și strecoare brațul

pe după umărul ei, iar Anilu simți o undă de șoc în tot corpul ca și cum ceva ar fi electrocutat-o și, neștiind cum să se apere, îi împinse brutal brațul la o parte rugându-l insistent "să nu se mai repete".

Luni în șir avea să-și reproșeze acel gest, învinuindu-se fără preget pentru o atât de mare neghiobie, pentru că Ștefan, deducând din reacția ei că-l simpatizează doar ca prieten, încetă să-i mai facă în vreun fel curte și-și focaliză atenția pe o altă colegă de clasă, o anume Sabina. Caracterul lui nestatornic și-ar fi arătat roadele și într-o altfel de împrejurare, dar Anilu nu-și putea ierta stângăcia, fiorul acela de panică imbecilă care-o alarmase și care-l aruncase pe Ștefan în brațele altei fete, așa că-și adună toate puterile și se hotărî să-și mărturisească iubirea, c-o voce sugrumată, într-o dizertație total lipsită de utilitate, pentru că Ștefan înțelesese demult acest lucru, din surâsul mohorât și dureros pe care-l afișa Anilu ori de câte ori îl vedea ținându-se de mână cu Sabina sau sărutându-se cu ea pe culoare, dar o ascultă fără s-o întrerupă, urmărindu-i tremurul bărbiei cu o curiozitate sadică și contemplând aproape fascinat lacrimile care i se prelingeau pe obraji în timp ce înșira vorbe de dragoste, prea triste ca să poată fi urmărite până la capăt...

După Sabina urmă Ioana, apoi Alina și pe urmă

Roxana, apoi din nou Sabina și-n cele din urmă Mirela. Iar Anilu asista neputincioasă la toate aceste peregrinări nerușinate ale lui Ștefan din brațele unei colege în brațele altei colege, fără să mai poată ține șirul evenimentelor, fără să mai poată înțelege ceva. Din când în când se organizau excursii la munte și în general, cu astfel de ocazii, se schimbau partenerile lui Ștefan. Sub presiunea acestor umilințe repetate, într-una din excursii, Anilu își aminti cât de mult își dorise cândva să ajungă scriitoare și cum până atunci nu făcuse altceva decât să-i dedice lungi poeme epice unui iubit imaginar cu ochi întunecați, nu prea știa cum să înceapă, dar se gândi că poate nici nu trebuia să caute un început, în general gândurile se nasc în prezent și se continuă în trecut sau undeva aiurea, în lumi paralele și inaccesibile, așa că începu să scrie despre veninul acelor clipe în care ar fi vrut parcă să-și vomite sufletul și așternu pe foaie primele cuvinte: “Ștefan”. Punct. “Mi-e silă de tine.” Punct. “Ești o scârbă.” Punct. “Te urăsc.” Punct.

Apoi se ridică de pe scaun, era multă lume în jur, aproape toți colegii, care dansau doi câte doi, se apropie de Ștefan care dansa cu fruntea lipită de cea a Sabine, îl înșfăcă de umăr și-i spuse cu o voce inflexibilă: “Dansul următor e al meu... nu-ți face griji o să fie primul și ultimul” și pe urmă se așează la loc pe

scaun așteptând fără nici un gând să se schimbe muzica, apoi dansă cu el refuzând să-i adreseze vreun cuvânt, în timp ce refrenul intona suav și nevinovat: “Danse avec moi, c’est une grande espérance”, căci pentru ea, deja, nimic nu mai era la fel de dureros pentru că descoperise un mijloc prin care se putea răzbuna pe Ștefan fără să fie nevoie să se terfelească împrôșcându-l cu reproșuri, găsise un mijloc prin care să sufere fără să fie nevoită să-i arate și lui o față umflată de plâns, un mod prin care oricât de subjugată ar fi fost iubirii ăsteia nenorocite pe care i-o purta, putea fi liberă în același timp, liberă să gândească și să simtă orice, fără să-i dea lui socoteală, fără să se mai umilească în plus... Se ascunse într-un dulap și printre hohote de disperare înăbușită continuă să scrie:

“Micuțul meu *mon frère*, cu 24 de zile mai mic decât mine, oare cât timp vom mai rămâne tineri? Chiar nu-ți dai seama că ele nu contează? Că peste zece ani n-o să le mai ții minte nici măcar numele? Crezi c-o să vină vreuna dintre ele să te țină de mână când o să fii bătrân, bolnav și obosit? Tot eu am să fiu acolo, tot eu, care n-am avut nevoie de nici o promisiune ca să te iubesc, nici măcar de-un compliment cât de cât...”. Continuă să scrie și a doua zi, unui iubit necunoscut, pentru că deja ceva rupsesse vraja și se eliberase pe jumătate din coșmarul acelea

cu Ștefan și partenerile lui de-un anotimp, i se părea acum că sentimentul acela de adorație putea fi direcționat oricum, că exista și era numai al ei, n-avea neapărat legătură cu Ștefan, ar fi putut să fie adresat oricui și scris: “Dragul meu fără chip, pe buze am gust sărat, de lacrimi și amar, de cenușă. Cred că de foame am mâncat puțin pământ. Te iubesc. Cred că ai ochii negri sau cenușii. Îmi place să-ți spun Tonio, dar te poți numi oricum. Te rog să mă ierți pentru tot. Copacii sunt goi, mă uit pe fereastră și vântul se lovește de pereți. Deși nu te cunosc, îmi dau seama că de fapt pentru tine scriu. Poate că nici măcar n-am să te întâlnesc. Cu siguranță n-am să te întâlnesc. Pe mine nu mă va iubi nimeni, niciodată. De unde știi? Habar n-am. Pur și simplu știi.”

Doi ani mai târziu Ștefan se îndrăgosti furtunos de Anilu, dar cu excepția unor sărutări înflăcărâte, care-o aduceau pe ea la exasperare, nu se întâmplă nimic esențial care să răstoarne situația. Anilu se simțea deja epuizată după perioada aceea de supliciu în care reflectase asupra lui căutând să și-l apropie prin orice mijloace și abia atunci când capitulă în sinea ei, renunțând cu toată sinceritatea la orice speranță, Ștefan adulmecă deznădejdea de-a fi pierdut definitiv iubirea singurei femei adevărate pe care-o întâlnise și-și revizui sentimentele, năpustindu-se asupra ei

c-o pasiune greu de îndepărtat, astfel încât urmară alte luni de cruzimi reciproce și tergiversări dureroase în care Ștefan oscila între a o insulta ca pe vremuri sau a o adora fără scrupule, dedicându-i nu doar fiecare gând care-i încolțea în minte, atât în stări de veghe cât și în somn, dar și obiecte de o inestimabilă valoare personală cum ar fi primul său caiet de matematică sau poze de când era în leagăn, asupra cărora se iscălea adăugând și câteva cuvinte de-o banalitate sfâșietoare menite să ilustreze starea de spirit jalnică în care se afla: “te iubesc” sau “please don’t let me down”, în timp ce Anilu accepta cu o îngăduință orgolioasă toate aceste omagii interpretându-le ca pe-o ofrandă adusă de ironia sorții calităților ei inestimabile.

Se simțea în sfârșit răzbunată de un Dumnezeu al dreptății, singurul în care crezuse vreodată și se gândea că-și câștigase prin suferință un grad de libertate nesperat. Dar cu cât se simțea mai puternică își dădea seama mai bine cât e de nefericită, înțelegând cu tristețe că avusese o idee mult mai clară despre fericire în perioada aceea tulbure în care se îneca în propria ei iubire chinuită decât în prezentul acela auster în care supraveghea impasibil eforturile zbuciumate și iluzorii ale lui Ștefan de-a repara greșelile trecutului. De data asta, când mergeau la

cinema, îl lăsa să-și strecoare brațul pe după umărul ei, dar nu mai exista nici un curent care s-o electrocuteze, tot ce simțea era o poftă de-a se întoarce cât mai repede acasă și-un soi de oboseală cronică, sufocantă, care-i amorțea simțurile, paralizându-i parcă voința, nu mai avea vlagă nici măcar să se lupte cu el, să-l convingă să renunțe dracului, să se menajeze, că oricum visele lui nu duceau nicăieri, pentru că în general visele nu duc nicăieri, de-aia sunt vise... Așa că se hotărî să curme cursul dezastrului acceptând o bursă la Paris, unde avea să studieze cultura franceză preț de două luni într-un colegiu catolic.

Ștefan avusese în ultimul timp o presimțire superstițioasă în legătură cu eventualele consecințe nefaste care ar fi putut decurge din pasiunea lui Anilu pentru limba franceză, dar nu se așteptase să fie atât de rău. Urma să n-o mai vadă o veșnicie, adică două luni, adică o veșnicie. Așa că starea lui de spirit se înrăutăți pentru că renunță la a-și mai plânge de milă și se concentrează doar asupra viciului de-a se blestema singur pentru nesăbuiința lui de pe vremuri, torturându-și cugetul și nervii fără milă și dezvoltându-și un simț al vinovăției de-a dreptul înspăimântător. Fără să țină cont de situația deplorabilă în care-l lăsa pe Ștefan, Anilu se sui în

avion visând la noi întâlniri și întâmplări c-o bucurie nesățioasă. Avea pe-atunci doar șaisprezece ani, dar era hotărâtă să se mărite cu un francez și să se stabilească la Paris. Revoluția îi dăruise ceea ce-și dorise cel mai mult: șansa de-a călători prin lumea largă. Iar soțul ei, francezul, n-avea decât s-o însoțească dacă nu-i convenea s-o știe plecată departe.

Cele două luni petrecute în colegiul catolic o lecuiă însă de năravul de-a-și mai face planuri de viitor în absența oricăror premise reale, pentru că, odată ajunsă acolo, toate aspirațiile ei se reduceră la unica dorință de-a se întoarce cât mai repede acasă. Fără să-i fie dor de ceva anume, îi era imposibil să suporte străinătatea, fiind constrânsă să conviețuiască cu o permanentă stare de nemulțumire. Doar Sacré-Coeur-ul reuși să-i stârnească interesul suficient de mult încât să-i schimbe proasta dispoziție și pentru câteva clipe se produse un miracol. De la înălțimea amețitoare a vitraliilor și a firidelor de piatră coborî spre Anilu un suflu straniu, ca de pe altă lume și avu o senzație de lumină, care n-avea nici o legătură cu noțiunea uzuală de lumină, ci cu ceva extrem de tandru și pur și atunci înțelese că lucrul acela uluitor pe care-l simțise era răsuflarea lui Dumnezeu, dar nu al Dumnezeului pe care-l cunoștea

ea și căruia i se ruga pentru dreptate, nu al Dumnezeuului binelui și răului, ci al unuia cu desăvârșire absolut care nu era altceva decât iubire și primul impuls pe care îl simți se legă de o dorință arzătoare de a ierta tot, mai ales pe Ștefan, pentru care nu mai putea nutri nici un gând de răzbunare, ci doar o nesfârșită afecțiune care-i umplea ochii de lacrimi.

Ștefan o așteptă la aeroport de mână cu noua lui iubită, numită Adela, o făptură suavă, de-o frumusețe înșelătoare, cu un păr deosebit de lung și prins într-o coadă de cal și cu o piele aproape străvezie, cu trăsături delicate și cu un aer de prințesă dezmoștenită. Anilu îi îmbrățișă pe amândoi ca și cum i-ar fi știut împreună dintotdeauna și-n timp ce se îndreptau spre taxi îl strânse de mână pe Ștefan și-i spuse cu toată convingerea: “de-acum încolo o să fie bine”. Cele două luni de absență din țară păreau s-o fi marcat mai puțin decât pe Ștefan, care arăta ceva mai matur, făcuse cearcăne și avea câteva riduri care i se adânciseră pe frunte, dar în pofida unei neliniștii confuze pe care-o resimțea în fața reîntâlnirii lor, știa la fel de bine ca și Anilu că abia începând de atunci aveau să devină cu adevărat prieteni.

Revoluția îi surprinse în al doilea an de liceu, la o vârstă primejdioasă, în care pericolul deziluziei

amenința de pretutindeni, dar erau prea naivi și n-avea cum să-l detecteze așa că-n următorii doi ani, participară cu exaltare juvenilă la toate meetingurile anti-comuniste și-și petrecură ore în șir în Piața Universității împreună cu un anume Sami, aciuat pe lângă ei, inițial din pură nevoie de companie, apoi din obișnuință și-n cele din urmă din devoțiune și prietenie sinceră.

Răcneau toți trei cât îi țineau plămânii lozinci regaliste, mărșăluind pe străzi împreună cu ceilalți manifestanți, cântau versuri defăimătoare la adresa regimului recent instalat și erau cât se poate de convinși că toate aceste acțiuni aveau să conducă într-un final la răsturnarea regimului de foamete și debusolare colectivă în care se afla tânăra societate democratică, dar pe măsură ce mișcările de stradă se intensificau, leul se devaloriza, iar sărăcia și debusolarea își extindeau ravagiile, astfel încât devenea tot mai evidentă inutilitatea meetingurilor și tot mai deplasată speranța celor care își imaginau că s-ar putea schimba ceva. În cele din urmă, Anilu trebui să accepte că un rău fundamental sălășluiește în firea tuturor lucrurilor și că nu există schimbări în bine, ci doar în mai rău, așa că renunță să mai citească ziarele sau să mai urmărească știrile de la televizor și se refugie în lecturi și-n muzică, considerând că nu există nici o formă de orânduire

socială care să ducă la o bunăstare colectivă, ci doar un lung și foarte lent naufragiu de care unii își dau seama mai devreme, iar alții mai târziu. Mama ei însă, avea convingeri radical diferite și exact atunci când Anilu renunță să se mai ducă la meetinguri, aceasta se hotărî să își înceapă cariera politică. În ciuda protestelor vehemente și susținute de previziuni matematice ale fiică-sii, rămase fermă în hotărârea luată și se înscrise în partidul istoric din care făcuse parte și taică-su, înainte de-a fi ajuns deținut politic. Pentru Anilu era imposibil de înțeles cum de femeia aceea care fusese martirizată în copilărie de disprețul și răutatea fără margini a străinilor, care fusese stigmatizată și hulită pentru simplul fapt că tatăl ei fusese om politic se înhăma acum la cea mai nesigură și controversată postură socială, cea mai invidiată și mai denigrată dintre toate. Chiar nu-i trecuse prin cap că proprii ei copii ar fi avut de suferit în același mod în care suferise ea în trecut? Unica mamă care-i mai rămăsese își pierduse mințile. Dacă ar mai fi trăit bunica Elena, cu siguranță ar fi oprit-o de la o astfel de nesăbuiță. Însă bunica își dăduse duhul, murind în chinuri groaznice, de cancer pulmonar, pe când Anilu avea doar 14 ani, cu doar câteva luni înainte de revoluție.

În timpul anului de doliu Anilu se apucase de fumat cu o poftă îndârjită, încercând în felul asta să

reînvie prin mirosul fumului de țigară, prezența ireală a bunicii pierdute, așa cum obișnuia în copilărie, atunci când își bandaja la nas hainele impregnate cu iz de tutun, dar nu era decât o amăgire, pentru că nu mai reușea să identifice nicicum mirosul acela inconfundabil de scoarță de copac, pe care doar țigările bunicii ei știau să-l producă. Încercă apoi să fumeze pipă, dar rezultatul se dovedi a fi la fel de nul. În cele din urmă recurse la țigări de foi, care scoteau într-adevăr un fum albăstrui și miroseau a scoarță de copac, dar odată aprinse căpătau un miros de cenușă, ceea ce era destul de supărător, însă aveau darul de-a o liniști și-o inspirau să viseze lucruri de-o frumusețe excepțională.

Ascensiunea politică a Andradei se produse destul de rapid și imprevizibil, ajungând să fie aleasă deputat în anul în care Anilu urma să termine liceul și să susțină examenul de admitere la facultate, conform tradiției de familie valabilă de nu știu câte generații.

Revoltată de ideea de-a se conforma unui principiu fără o rațiune bine definită, Anilu decretă că nu va da la nici o facultate, că ea n-are nevoie de facultate pentru că nu există profesori care să te poată învăța să gândești de unul singur, iar pentru simple informații culturale existau biblioteci, nu era necesar să asiste la cursurile pline de elucubrații ale cine știe cărui ticălos pedant, ea oricum avea de gând să se facă scriitoare și

pentru asta avea nevoie de lecturi nu de diplomă, iar facultatea de filologie era singura universitate din care nu ieșise nici un scriitor remarcabil, majoritatea marilor conștiințe ale literaturii fiind fizicieni, medici sau avocați și uneori, foarte rar, filosofi.

“Atunci de ce nu dai la medicină dacă tot vrei să ajungi scriitor mare?” o ironiza maică-sa ranchiunos demonstrând că nu pricepuse o iotă din dizertația ei. Andrada își construia de fiecare dată în aceeași manieră interogatoriul: “din ce-ai de gând să trăiești dacă nu-ți faci o meserie?”, “cum o să-ți câștigi existența?”, “ce bărbat crezi că te-ar lua de nevastă așa puturoasă, țicnită și fără facultate?”, “cine crezi că o să aibă grijă de tine?” la care Anilu se mărginea să dea din umeri și să răspundă că se va interna la spitalul de nebuni unde mâncarea era gratuită și-acolo își va concepe primul roman după care-l va vinde și va avea suficienți bani ca să-și permită să se externeze și să-l scrie acasă pe următorul...

La întrebările care erau invariabil aceleași, Anilu născocea răspunsuri diferite, consolidându-i maică-sii convingerea c-o face cu premeditare, special ca să-și bată joc de ea. Uneori viziunile ei asupra viitorului se consolidau în jurul mersului la sanatoriu, alteori făceau referire la o virtuală crimă care-ar fi aruncat-o-n închisoare, unde mâncarea era de asemeni gratuită și

unde ar fi avut ocazia să-și conceapă primul roman în liniște și deplină singurătate, neîntreruptă de pisălogeala îngrijorată a vreunei Doamne Deputate. Conflictul dintre ele se agrava pe zi ce trece spre marea deznădejde a mamei, care trăia cu convingerea vinovată că o scăpase din mână atunci când intrase în politică.

În realitate, însă, lucrurile stăteau cu mult mai rău: conflictul existase dintotdeauna, mocnit, reverberând de cruzime și opacitate. Dacă într-adevăr Andrada avea vreo vină, aceasta consta într-un viciu de caracter pe care nu și-l putuse niciodată conștientiza și anume credința oarbă că ea știa cel mai bine ce trebuiau să facă sau să gândească ceilalți, luând din instinct hotărâri în numele lor și privându-i astfel de cel mai elementar liber arbitru, ceea ce Anilu resimțise amenințător încă din primii ani de viață, făcând tot posibilul ca să preîntâmpine riscul de-a-i lăsa maică-sii ocazia să ia hotărâri în locul ei, împotrivindu-se oricăror sugestii, ba mai mult, săvârșind întotdeauna contrariul, chiar dacă se întâmpla uneori ca în felul asta să-și refuze anumite lucruri care ar fi reușit s-o satisfacă, așa cum se întâmplase odinioară cu pianul. Constrângerea era cel mai mare rău care i se putea întâmpla și orice viziune a maică-sii despre ceea ce ar fi *trebuit* să facă o oripila și-o jignea în ultimul hal, considerând că era vorba despre un atentat mârșav la libertatea ei personală.

Andrada avea perfectă dreptate acuzând-o pe Anilu că tot ce făcea era săvârșit împotriva ei, dar ceea ce nu realiza era că și atitudinea sa, atât de binevoitoare, era tot un fel de acțiune împotriva fiică-sii, pentru că știa foarte bine cât de mult însemna pentru Anilu libertatea, era practic singurul lucru care conta, singurul.

Ștefan ajunsese o prezență continuă și perenă în viața ei, devenise aproape totuna cu singurătatea, astfel încât uneori nici nu mai realiza că el e acolo lângă ea și că-i vorbește sau c-o ascultă, îl vedea ghemuit ca o umbră pe marginea patului turnându-și vin în pahar și sorbind-o din ochi cu-n soi de înțelepciune mută sau îl găsea sprijinind câte-un zid din curtea liceului și sorbind însetat fumul vreunui chiștoc de țigară, îl surprindea prin parcuri îmbrățișând copacii dintr-un impuls extatic greu de înțeles sau îl privea cum stătea aplecat la birou, în lumina unei lămpi de metal, rezolvând ecuații trigonometrice și mârâind ca s-o facă să tacă și să-l lase să învețe și se întâmpla câteodată să adoarmă îmbrățișați preț de câteva ceasuri, după-amiaza, ca să poată învăța noaptea când se făcea mai răcoare sau pur și simplu rămâneau întinși pe pat, lipiți unul de altul, cu ochii ținuiți pe tavan și ascultau Pink Floyd fără să-și adreseze vreun cuvânt, iar uneori venea și Sami să le țină companie și-atunci cedau ispitei de-a se îmbăta toți trei până începeau să delireze,

trăgând în cele din urmă la sorti care doarme pe canapea și care pe covor, însă indiferent de rezultate, Ștefan se sacrifica, iar din când în când, în toiul acestor beții, în timp ce unul dintre băieți ațipea pe fotoliu sau continua să bombăne cu voce tare sentințe despre viață și societate, celălalt îndrăzne să exploreze pe întuneric misterele de nepătruns ale anatomiei feminine, strecurându-și degetele pe sub cămașa lui Anilu și pipăindu-i lent fiecare centimetru de piele, iar ea se dăruia curiozității lor masculine, fără nici un fel de ipocrizie și fără nici un gând amoros, din pură prietenie.

La sfârșitul primului an de studenție, Ștefan și Anilu erau în continuare virgini. Se întâlneau la fel de des ca în liceu, doar că erau mult mai nervoși și mai îngândurați, stânjenindu-se reciproc cu mărturisiri pline de amărăciune. Sami încerca să le curme proasta dispoziție cu bancuri inventate chiar de el, extrem de lungi și de puțin comice, dar amândoi prietenii îi apreciau eforturile creatoare încercând să-l răsplătească în final cu chicoteli mai mult sau mai puțin reușite. Din când în când, în momentele bune, Sami și Ștefan se încăierau ca pe vremuri, luându-se la trântă din senin sau aruncând cu obiecte de toate dimensiunile unul într-altul spre marea stupefacție și panică a lui Anilu care încerca să ferească ferestrele și televizorul, plonjând pe traiectoria obiectelor aruncate, pe care nu

reușea însă niciodată să le prindă din zbor. Se punea problema vacanței împreună, dar Ștefan, chinuit de povara virginității îi lămurii cu o oarecare pudoare că are o nouă prietenă pe care vrea s-o inițieze, de unde Sami și Anilu deduseră fără dubii că în sfârșit Ștefan se hotărâse să devină bărbat și-l lăudară pentru inițiativa lui atât de temerară. Însuflețiți de elanul celui dintâi ajunseră într-un final al dezvoltărilor la concluzia rușinoasă că se aflau toți trei în aceeași situație și că nu mai era de trăit așa. Astfel că pe durata vacanței, Sami se iniție cu o fostă colegă de clasă, Anilu cu un june brașovean, iar Ștefan rămase neinițiat.

Era destul de greu de înțeles cum de un tip ca Ștefan, ale cărui date de caracter dezvoltău o stofă de Don Juan impecabilă, nu reușise să încununeze opera lui de seducție cu rezultate pe măsură, dar exista o explicație și aceea cât se poate de simplă: în pofida pornirilor lui pasionale, vădit iresponsabile, Ștefan avea un suflet pur și plin de clemență astfel încât se împotmolea în hățișul propriilor sale remușcări, înainte de-a săvârși vreo infamie, refuzându-și sistematic dreptul de-a induce în eroare sensibilitatea fetelor și-așa predispusă la amăgire, prin natura ei. Anilu se strădui să-i explice, mai întâi cu indulgență, apoi cu nonșalanță și-n cele din urmă cu sarcasm că era cazul să renunțe măcar odată la atitudinea aceea plină de

scrupule care-i întuneca mințile și să se lase pe mâna intențiilor sănătoase ale primelor impulsuri, pentru că dacă tot era să aibă remușcări măcar să le fi avut cu motiv, așa că în cele din urmă Ștefan se lăsă influențat și acționează în forță, ignorând vocea propriei sale conștiințe alertată de împrejurări și o dezvirgină fără regrete și fără alinarea vreunei iluzii de iubire, pe una din colegele de an.

Anilu, însă, căzuse accidental într-o capcană construită de ea însăși așa cum pățea în copilărie, atunci când în efortul de-a-și convinge mama de adevăruri false ajungea să se prostescă singură căzând în plasa propriilor raționamente și luând drept adevărate minciunile născocite chiar de ea. Profitând de plecarea mătușii ei în concediu se pomeni stăpână pe toată casă de la Brașov, pe o perioadă de o lună, ceea ce-i întări hotărârea de-a rezolva problema cât mai repede, deoarece avea toate condițiile de mediu necesare. Cu câțiva ani în urmă, cunoscuse acolo, în oraș, un tânăr ce se îndrăgosti de ea în mod fatal și nemărturisit, iar Anilu, care moștenise de la maică-sa darul de-a citi gândurile cele mai ascunse și mai rușinoase, adulmecă povara tainei lui și, cum n-avea nici un alt admirator demn de luat în calcul, își concentrează toată atenția asupra lui întocmind planuri de acțiune prin care să-și poată trăda cât mai elocvent intențiile astfel încât să

obțină rezultate palpabile și imediate. Îl telefonă chiar din prima zi și-l invită în Piața Sfatului la o cafea, unde îl așteaptă preț de jumătate de ceas, spumegând de furie și încercată de cel mai cumplit sentiment al ridicolului până când tânărul își făcu apariția, gâfâind și transpirat nevoie mare, elaborând niște scuze prea puțin convingătoare care-i justificau întârzierea.

Își bău cafeaua tăcută și îl ignoră cu bună știință, timp în care admiratorul ei se zvârcoli în scaun, asudând în continuare și privind în podea, torturat de timiditate și blestemându-se în sinea lui cu năduf pentru jumătatea aceea de oră în care o lăsase să-l aștepte. Doar când și când îndrăzne să-și ridice privirea și să contemple imaginea lui Anilu reflectată în oglinda de la marginea mesei, dar ea, care-i spiona toate mișcărilor, își întorcea brusc fața spre oglindă, făcându-l să roșească și să-și coboare iar privirea în podea, intimidat și fâstâcit la culme. Situația se arăta cu mult mai dificilă decât o anticipase, așa că a doua zi își schimbă tactica și se îmbracă de așa natură încât să pară cât mai dezbrăcată, dar această inițiativă avu darul de-a-l tulbura și năuci într-așa un hal pe tânăr, încât își pierdu cumpătul în mod dezastruos, bâlbâindu-se fără încetare toată seara și tremurând din toate încheieturile, umilit de propria sa sfioșenie. Neștiind cum să procedeze îl luă cu duhul blândeții: îl plimbă cu

telefericul, îl duse prin toate parcurile orașului, chiar și prin cele de la periferie, îl invită la teatru, ba chiar îl convinse să se cațere împreună, cu liftul, în cea mai modernă și înaltă clădire din oraș, un zgârie nori de 14 etaje, dar nici aceste încercări nu se soldară cu rezultatul scontat. Trecuseră deja două săptămâni și Anilu bătea pasul pe loc așa că până la urmă recurse la o soluție de forță: se hotărî să-l îmbete. Îl invită la ea acasă, deschise sub ochii lui o sticlă de vișinată și, ca să nu-i dea de bănuț, bău sub ochii lui mai bine de un sfert de sticlă, lui revenindu-i restul.

Anilu deja vedea totul ca prin ceață, se dezechilibra ori de câte ori se ridica de la masă și se îndrepta spre bucătărie sau bunăoară spre closet, iar când se întorcea la masa din sufragerie realiza că băiatul acela insipid din fața ei, privit dint-un anume unghi și-ntr-o anume lumină avea chiar trăsături frumoase, e drept ușor feminine, dar bine conturate și senzuale, avea mâini delicate, cu degete subțiri și lungi și niște ochi inteligenți – în ciuda comportamentului său care friza cretinismul și însuflețită de această viziune se apropie de el ajungând aproape să-i atingă fruntea cu genele. Deși băuse de două ori mai mult decât ea, rămăsese perfect lucid și conștient de gravitatea situației, nefiind nici pe departe dispus să-și descătușeze instinctele, singura beată și dispusă să-și învingă pudoarea, fiind

Anilu, care se aplecă asupra lui cu entuziasm încercând să-l sărute și-atunci el se ridică de pe scaun și decretă fără argumente că vrea să plece acasă. “Nu pleci nicăieri!” îl avertiză Anilu ranchiunos. “Ascultă-mă bine ce spun, nu pleci nicăieri, nu glumesc!”, apoi îl lămuri fără nici un strop de umor sau duioșie că e prizonier în casa ei și că așa va rămâne atâta timp cât ea continuă să fie fată bătrână la tragica vârstă de 19 ani, proaspăt împliniți, subliniind cuvântul tragică și-adăugând că nu are de gând să moară virgină și cu atât mai puțin să trăiască în situația asta nenorocită. Și cum avea certitudinea că el o iubește în taină încă de la prima vedere, îl considera principalul responsabil cu privire la soarta ei de femeie.

Măgulit de cruzimea cu care îi împărtășise toate aceste triste adevăruri, tânărul o încuviință dând din cap cu înțelepciune și adăugă, de parcă ar fi vorbit cu el însuși: “înțeleg...”. Dacă nu s-ar fi întrupat în persoana lui ultima ei speranță, Anilu l-ar fi omorât pe loc și fără jenă cu foarfecele de grădină, văzând că-n continuare era dispus să reflecteze, dar neavând de ales, se mărgini să-l întrebe dacă o iubea cu adevărat sau prefera doar să-și închipuie că o iubește. Răspunsul lui se ridică la înălțimea întrebării: “sigur că te iubesc, dar nu văd de ce trebuie să mă ții prizonier la tine-n casă!” Cu un efort de voință inestimabil, Anilu reuși să-și țină

nervii în frâu și-l lămuri printr-un eufemism foarte lesne de decriptat: “Pentru că vreau să dormi cu mine în pat la noapte.” El o privi cu condescendență și cu un calm imperturbabil, conchise: “bine”. Anilu se repezi într-un suflet să facă duș, apoi făcu patul, în timp ce el medita, așezat foarte cuviincios pe-un scaun. Văzând că acțiunea ei se apropie de final, o întrebă politicos dacă i-ar putea împrumuta o pijama sau eventual un tricou, iar Anilu se gândi pentru a doua oară în aceeași noapte la foarfecele de grădină, dar îi răspunse c-o răbdare părintească: “sigur că pot să-ți împrumut o pijama sau un tricou!”.

Odată așezați în pat, Anilu se întoarse spre el cu tot corpul și-l întrebă dacă ar vrea să stingă lumina, la care el răspunse evaziv: “cum vrei tu” și se întoarse cu spatele la ea. După un scurt moment de consternare în care se chinui să-și domolească furia, Anilu îl chestionă din nou în legătură cu iubirea pe care i-o purta din prima clipă, iar el răspunse și de data asta: “da”, fără să mai adauge vreun gând. După un interval de timp care păruse că dura de-o veșnicie, Anilu întrerupse tăcerea instaurată între ei și se interesă dacă o considera urâtă sau prea puțin atrăgătoare, la care răspunsul fu de data asta: “nu”. Anilu n-ar fi putut accepta că timiditatea putea arunca un om într-o postură atât de monstruoasă și se încăpățână să caute explicații de altă natură care

să motiveze misterul tarelor lui de comportament. Îl întrebă dacă nu cumva era pervers sau impotent, că nu se supăra, vroia doar să înțeleagă ce se întâmplă și atunci se produse în sfârșit un început de deznodământ, pentru că el îi sugera să stingă lumina. Fusesse doar o aparență, deoarece nici întunericul nu părea să-l inspire cine știe ce și atunci Anilu, exasperată complet și convinsă că lucrurile nu mai puteau continua așa, se năpusti asupra lui, cu-n val de ură în care ar fi vrut să-l sfâșie și să-l sugrume și cu ocazia asta reuși să-i trezească instinctele.

Pentru câteva momente se consideră chiar împlinită, dar pe măsură ce se-apropia momentul îndelung așteptat în care avea să cunoască fericirea de-a scăpa pentru totdeauna de martiriul virginității, un val de panică începu să-i acapareze mădulele, împrăștiindu-i în tot corpul o senzație de durere fantasmagorică, din ce în ce mai stridentă și mai greu de suportat și neștiind ce altceva să facă începu să se lamenteze că nu mai vrea și nu mai poate. Aprinse din nou lumina și bâigui câteva scuze elementare având surpriza să descopere că tânărul de lângă ea se vindecase între timp de timiditate și era dispus chiar s-o consoleze. “M-așteptam să reacționezi așa, de-aia n-am vrut să-ți fac nimic” mărturisi el, fără pic de simț al realității, pentru că tocmai atitudinea lui pasivă o

adusesse pe ea în pragul angoasei. Buimăcită și contrariată, Anilu fu câteva clipe dispusă să acorde atenție raționamentelor lui: “de unde știi?” se interesă. “Știam... Așa fac intelectualele.” Recăpătându-și simțul ironiei, Anilu îl întrebă dacă se culcase cu multe intelectuale, iar răspunsul răsună grav și plin de sinceritate: “Nu. Am citit într-o carte.”

În nopțile următoare, istoria se repetă în mod mai mult sau mai puțin identic, rezultatul final fiind întotdeauna același. Abia în a patra noapte, terorizată de gândul că-i va călca vertiginos pe urme mătușii ei care chiar rămăsese fată mare la venerabila vârstă de 50 de ani, recurse la o soluție limită ca să-și învingă spaima intelectuală de sex: se culcă chiar în patul nefericitei mătuși cu prizonierul ei, reușind în cele din urmă, prin sugestia ambientului, să treacă peste orice neplăcere reală sau imaginară și să accepte fără proteste tortura unui act sexual dus până la capăt. Oripilată și dezamăgită se interesă la sfârșit dacă asta era tot, punând o sumă de întrebări referitoare la caracterul de certitudine al celor săvârșite. Răspunsurile lui fiind eliptice și prea puțin convingătoare, Anilu adoptă o poziție fermă și-l anunță că vrea să vadă petele de sânge de pe cearceaf, altfel nu intră în dialog. Dădură la o parte pledul și începură să caute petele cu o atenție desăvârșită, descoperind, după îndelungi

cercetări, trei puncte roșiatice, aproape invizibile, ce stârniră entuziasmul de moment al lui Anilu, dar care se dovediră a fi rugină în cele din urmă. În tot cazul pasul cel mare fusese făcut și tot ce le mai rămânea era să persevereze, repetând scena anterioară, de câte ori ar fi fost necesar, până la apariția petelor. Spre marea mulțumire a prizonierului care se aștepta să fie repudiat din clipă în clipă, temându-se în sinea lui că va fi eliberat definitiv, petele de sânge nu se iviră nici în nopțile următoare și nici în diminețile în care o poseda pe masa din sufragerie sau chiar sprijinită de marginea sobei și astfel continuă să persevereze, descoperind împreună deliciul mângâierilor apăsate și-al sărutărilor risipite pe toată suprafața corpului sau voluptatea de-a adormi împreunați și de-a se trezi din somn în toiul nopții ca să facă dragoste, beatitudinea de-a lua masa și de umbla prin casă complet despuiați, scăpați de sub puterea malefică a timidității, ori satisfacția de-a se alinta în șoaptă cu vorbele cele mai obscene, savoarea leneșă și complice a spălatului când pierdeau ore în șir bălăcindu-se-n cadă sau delectarea de-a se împerechea în bătaia vântului de seară pe o saltea târâtă până-n mijlocul terasei cu cactuși din grădină.

În felul acesta se produse, din aproape în aproape, singurul lucru rău și previzibil: Anilu începu să trișeze față de propriile ei certitudini și ajunse în scurt timp să

răstălmăcească trecutul după imperativele prezentului, amintindu-și tot soiul de lucruri care nu se întâmplaseră și modificând în felul ăsta trecutul după cum i-ar fi convenit ei, ajungând să aducă vorba cu nostalgie despre prima lor noapte de dragoste în care fusese atât de romantic, despre buchetele inexistente de flori pe care i le oferise sau despre felul plin de fantezie în care îi făcuse curte. Dată fiind lipsă ei de experiență și de repere în domeniul vieții sexuale, se amăgi din ce în ce mai rău, confundând în mod fatidic excitația cu iubirea și acceptă fără ezitări cererea lui în căsătorie.

N-aveau de gând să le spună părinților, vroiau să se cunune ca-n Shakespeare, doar la biserică, dar odată cu reînceperea cursurilor trebuiră să se despartă și cum solicitau aproape săptămânal bani de tren la părinți ca să se poată întâlni, aceștia intrară la bănuieli suspectând adevăruri nefaste care se adevăriră din toate punctele de vedere. Îngroziți cu precădere de eventualitatea căsătoriei, ambele cupluri de părinți se sfătuiră și căzură de comun acord să-i la distanță cât mai mult, pentru că o astfel de atrocitate le-ar fi hărăzit mai întâi abandonul facultății, apoi un copil și-n cele din urmă o ratare sigură. Își asumară fără milă acest rol negativ, chiar dacă refuzând să le mai dea bani de tren se văzură nevoiți să achite facturi telefonice de zeci de ori mai scumpe. După luni de corespondență deznădăjduită și

reproșuri feroase cu care se împrășiau pe nedrept, inculpându-se reciproc pentru cruzimea părinților, se resemnă, abandonând pentru totdeauna ideea căsătoriei și cu ocazia asta iubirea lor muri pe cale naturală, deoarece se rezuma doar la sex și nu putea supraviețui de la distanță.

Ștefan o căină pe Anilu îndelung, încercând s-o readucă la vechile obiceiuri, recomandându-i cărți peste care se așternea praful rămânând pe biroul ei neatinse, ducând-o la cinema de unde trebuiau să se retragă după jumătate de ceas deoarece Anilu izbucnea în hohote de plâns care deranjau spectatorii, ademenind-o împreună cu Sami la terasele și berăriile adolescenței lor, dar toate aceste eforturi se dovediră inutile: Anilu era de nerecunoscut, devenise o maniacă sexuală fără pudoare și fără șanse de vindecare, a cărei unică îndeletnicire era să relateze cu amănunte luxuriante despre mântuirea pe care-o găsisese în sex, despre neajunsul oricărei alte forme de apropiere umană și despre revelația împerecherii care-i dăruise unica fericire posibilă și singura care merita trăită. Fără intenția de-a o contrazice Ștefan căuta mijloace prin care să-i distragă, fie și temporar, atenția de jelaniile ei nostalgice legate de viața sexuală proaspăt începută și pierdută de timpuriu, făcându-i cunoștință cu mai toți colegii lui de clasă de la facultate, întreținând cu ea

lungi conversații cu subiecte metafizice și ajungând într-un final la concluzia că trebuia dusă la biserică și spovedită. Dar nici în urma spovedaniei starea ei de spirit nu se îmbunătățește, ba dimpotrivă capătă noi dimensiuni distructive, deoarece Anilu își însuși, pe lângă obsesiile legate de sex și-un sentiment al păcatului care îi cauza idei contradictorii la intervale foarte scurte de timp.

De-a lungul timpului Ștefan începu să distingă încă înainte de apogeu, simptomele prevestitoare ale stărilor de criză pe care le traversa Anilu și încerca să preîntâmpine dezastrele.

Văzând-o cum începe să se transforme în inamicul public, însușindu-și învățăturile unui guru fără identitate precisă căruia nu-i cunoștea decât vocea de pe o frecvență pirat a unui post de radio, Ștefan se temea că singurătatea îi poate agrava lui Anilu starea de spirit și începu s-o târască după el pe la toate sindrofiile și întâlnirile de grup. Dar ea nu izbuti câtuși de puțin să-și îmblânzească spiritul, în schimb reușea invariabil să le curme tuturor buna dispoziție cu intervențiile ei sarcastice și cu panseurile sale feroce astfel încât îl

arunca pe Ștefan într-o lumină cât se poate de dezavantajoasă față de toți amicii și cunoscuții.

Cel mai rău o înfură un anume Cristian, care încerca sistematic să-i demonstreze infamia artei, jignind-o în felul asta în tot ce avea ea mai sfânt. De fiecare dată Anilu invoca numele marilor huligani ai gândirii care continuau să-o servească drept modele: Márquez, cu fabuloasa lui lipsă de pudoare în a descrie aspectele cele mai scârbavnice și mai nerușinate ale vieții, Pascal Bruckner cu fantasmagoriile lui sexuale dezvăluite fără cel mai elementar simț al decenței, Albert Camus, cu pofta lui nesățioasă de-a nega orice sens și orice țel al existenței, Eugen Ionescu cu voluptatea lui de-a scoate limba... și în numele spiritelor lor profanate de judecățile obscure ale acelui Cristian izbucnea în accese de turbare, explicându-i cu dușmănie că infamia artei consta în faptul că se prevala de-o formă de libertatea a gândirii, pe care-un moralist cretin ca el n-ar fi fost niciodată-n stare s-o atingă! Acele mari spirite refuzaseră că găsească explicații, să-și bată joc de viață atribuindu-i granițe în bine sau în rău sau căutând soluții optimiste într-o lume în care era clar că nu rămânea nimeni nemuritor. Iar idioții care aveau pretenția că au găsit formula fericirii sau au descoperit soluții, cu precădere soluții morale, nu erau decât niște gogomani penibili și pedanți, niște caricaturi

ale spiritului, niște autori bășinoși de manuale.

Ștefan nutrea totuși o vagă speranță că Anilu nu era decât într-o pasă critică, considerând că turbarea n-o caracteriza câtuși de puțin, fără să poată înțelege că în sfârșit Anilu, mulțumită acelei voci masculine pe care o asculta noapte de noapte, căpătase curajul să fie ea însăși, fără menajamente, fără eufemisme, fără refugii...

Până și muzica de care devenise dependentă în elaborarea fanteziilor ei matinale, avea un sunet agresiv și-un mesaj tenebros, distructiv, pe care ea însă îl percepea ca pe-un strigăt de luptă, descifrând în răcnetele acelea de coșmar ale negrilor din ghetourile americane un sens ocult al libertății și singura ei temere era că posesorul vocii aceleia masculine nu i-ar fi împărtășit opinia, că ar fi respins genul ăla de muzică, pentru că nici un om în toate mințile n-ar fi putut asocia înjurăturile acelea scabroase cu nevoia de dragoste pe care ar trebui să ți-o insuflă muzica. Doar ei i se părea frapantă asocierea, doar ea putea simți fiorii dragostei în descătușarea aceea barbară de energie, pentru că dincolo de atrocitatea mesajului, negrii ăia furioși își exprimau incontestabil bucuria de-a trăi, voința de-a răzbi prin forțe proprii, fără consimțământul nimănui.

Febra îmi înțețoșa creierul, medicul de gardă urla la asistente că “de ce nu-mi scade temperatura” îmi timp ce-mi injectau în perfuzii diverse substanțe alburii, mă legaseră cu curele de pat ca să nu mai încerc să-mi smulg în somn, într-un impuls sinucigaș, acele de la tuburile cu perfuzii și auzeam de pe coridor vuietul intermitent al unor bârfe dezlânate, a căror idee principală era că mă țicnisem rău pentru că aveam obiceiul periculos să-mi iau prea în serios pacienții. Și pe Jung îl acuzaseră că e nebun, chiar și pe Anila Jaffe...

Deși la ei veneau pacienții pe care Freud îi trata de psihoză și-n realitate erau doar sensibili sau li se întâmplau lucruri excepționale. O cucoană pe care Freud o considera isterică și-o tămăduia în consecință se prezentase la Jung dezarmată, spunându-i că ori de câte ori se suie în trăsură încep să o atace păsările. Psihanalistul era complet debusolat deoarece femeia nu prezenta simptome clinice. Ultragiată de suspiciunile lui, cucoana îi invită să se convingă și-i ceru să iasă cu ea în oraș cu trăsura. Când se așezară pe banchetă, un cârd de ciori se năpusti în mare viteză spre fereastra trăsurii s-o atace... Mi se păreau amuzante profețiile vehiculate la telefonul fără fir despre starea mea mintală, e mai ușor să convingi pe

cineva că e imoral sau troglodit decât că n-ar fi un psiholog de excepție! Prin vocație, specia umană are convingerea că știe tot despre propria ei natură și esență. Obscurantismul certitudinii e poate singura unitate de măsură a prostiei...

Cu excepția lui Rem, care-mi venea din când în când în vizită la spital să-mi aducă prăjituri și cactuși, îi pierdusem pe toți. Ștefan plecase definitiv la Paris, Sami era medic la New York, Călin mă repudiasse, scârbit de idealismul meu incurabil, iar Anaïs refuzase să cedeze implorărilor mele repetate de-a uita episodul cu Exorcistul, dintr-un motiv lesne de înțeles. Corespondentul meu anonim îmi stătuse toată viața în coaste, ca o umbră. Iar eu îmi jignisem irevocabil îngerul prin discriminare sexuală. Preferasem compania morbidă a acuzatorului, nu pentru că mi-ar fi adus niște critici calitativ superioare, ci pentru că era bărbat. Îmi aminteam de vocea aceea masculină cu certitudinea coincidenței primejdioase, nu putea fi decât El... Iar eu eram lunatica aceea din romanul lui Márquez, legată cu lanțuri de un pat, într-o celulă de spital ca de mânăstire, robită febrei și delirului și așteptam să apară din clipă în clipă călugărul profet ca să dăm cărțile pe față și să discutăm pe șleau despre “dragoste și alți demoni”!

Îi simțeam degetele dezmiardându-mi sânii prin

cămașa de noapte și-l uram mai rău decât atunci când îmi calomniase talentul poetic. Îl uram pentru că era mereu prezent și intangibil și datorită existenței lui nu puteam să trăiesc, nu putem să mă mint, nu puteam să-l înșel, nu puteam să disprețuiesc pe nimeni, în afară de mine însămi. Mă miram cum de trupul meu poate un fi izvor nesecat de sânge, pentru că nu reușea nici un medicament să oprească fluxul hemoragiilor, îmi simțeam picioarele amorțite și fără vlagă, mi se atrofiaseră complet mușchii și mă dureau toate încheieturile, abia îmi mai puteam sprijini capul pe pernă, mi se mișca un bolovan dureros în pântec și zeci de cuțite îmi săgetau tâmpilele, simțeam că nu-mi mai pot regla ritmul respirator, că mi se îneacă plămânii de disperare: îmi spusese că nu putem fi împreună pentru că el nu poate iubi.

Mă izolase de ceilalți într-un cerc de foc în care numai fantoma lui avea dreptul să intre sau să iasă, aleator, mă despărțise rând pe rând de toți bărbații de care încercasem să mă apropiu, cu pasiunea lui necruțătoare. Era perfect... era complet. În el se reuniau toate alter egourile mele și îmi vorbea pe zeci de voci ca să mă țină-n transă. Avea câte ceva din fiecare: puritatea agresivă a lui Anais, răbdarea părintească a lui Ștefan, farmecul intelectual al lui Rem, ura atavică a cuțitarului care m-a violat și mi-a ars manuscrisele,

lascivitatea misogină a lui Călin, perseverența maniacală a lui Andrei – chirurgul, tandrețea misterioasă și fraternă a lui Sami...Era fratele și dușmanul, iubitul, prietenul și acuzatorul meu deopotrivă, eram EU în versiune masculină. Pentru că toți ceilalți nu erau decât o fâșie din mine: Anais era conștiința mea, Călin era partea obscură și întunecată a sexualității pe care mi-o refuzam, cuțitarul acela era forța oarbă vitală care mă împingea înainte, Andrei era obsesia perfecțiunii care mă poseda, Ștefan era protectorul meu împotriva propriei mele cruzimi, iar Sami era inima mea de copil, de dinainte de epoca foamei din adolescență. Singurul lucru pe care nu-l pierdusem era vigilența intelectuală. REM.

Îmi depuse tradiționalul cactus la fereastră și prăjiturile pe noptieră, se descotorosi de palton și cele două pulovere de deasupra tricoului de interior și se scuză politicos, ca de-obicei, că suferă de frig. Avea aceeași privire radioasă ca întotdeauna când mă vedea însă încerca fără succes să-și camufleze îngrijorarea. Începu să se joace cu degetele mele, proțăpît pe marginea patului, într-un gest care se vroia optimist și moralizator.

– Să nu-mi spui c-o să mă fac bine, că mă enervezi! i-am anticipat eu prima replică.

– Ok. N-o să te faci bine... o să mori. Parcă ziceai

că în viața asta o să asist eu la arderea ta pe rug...
Nu-mi place că nu ești parolistă!

– În cazul meu va fi combustie spontană... nu tre'să se mai obosească nimeni cu rugul... am glumit eu cu convingere.

– Așa numești tu faptul că ești îndrăgostită?
Combustie spontană? chicoti Rem.

– Crezi că asta e?! De-aia am febră?

– La cât te cunosc eu... da. Ai aflat măcar cum se numește prințul?

– Nu. Dar ce importanță are? Știu cine e... știu cum arată.

– Cum arată? Se interesă Rem incitat subit...

– Nu vreau să te jignesc în virilitatea ta scandinavă!

Rem își răsese barba și de data asta arăta ca Brad Pitt în "Interviu cu un vampir".

– Hai spune, mă îmboldi el.

– E brunet...

– Înțeleg... îngăimă el cu subînțeleș.

– N-am ascuns niciodată că sunt narcisistă... seamănă cu mine.

– Sunt convins! mă lămuri Rem, încercând să-și mascheze surâsul.

– Ți se pare comic, nu-i așa?...

– Nu... vroiam să-ți spun că mi-a scris. Știa că ești bolnavă, nu știu de unde.

– Cum a semnat? m-am interesat eu, ridicându-mă cu un efort în capul oaselor.

– Exorcistul.

– Aha...

Febra îmi crescuse peste 40 de grade și îmi era imposibil să-mi mai țin ochii deschiși.

– Mi se pare foarte ciudată povestea asta... nu contest că ar fi reală, obiectă Rem. Dar nu înțeleg nimic... Cum a reușit să ia legătura cu tine sau tu cu el...

M-am chinuit să deschid pleoapele ca să-l pot privi. Era minunat ca ultima imagine pe care o văd să fie chipul lui, senin. Aș fi vrut să mor atunci. Dar până la 34 de ani mai aveam jumătate de an de agonie...

– Nu pot să-ți explic, Rem. Dacă ți-aș spune exact ce cred te-aș pierde și pe tine. Ai zice că am luat-o razna! Nu e vorba de cum e el... de cum gândește sau reacționează... ci de cine e. Pentru asta ar trebui să admiți că există Dumnezeu și destin...

Mă privea cu condescendență și dezaprobare.

– Știu că te dezamăgesc, tocmai de-aia nu vreau să continui. Am nevoie de tine, Rem! Tu ai fost lângă mine și el NU. Deși știa foarte bine că mă pot sfârâma, prăbuși, autodistruge în orice clipă. Știa că am nevoie de el ca de aer...

M-am pomenit din nou în grădina înconjurată de ziduri, însă de data asta calculatorul și scaunul

dispăruseră. Eram într-o cămașă de noapte foarte subțire, cu venele măcelărite de acele de la perfuzii. Simțeam în tot corpul o durere foarte puternică și un amestec de revoltă, rușine și disperare, ca și cum aș fi fost violată. Îmi sângerău încheieturile de la curelele cu care mă legaseră de pat medicii. Nu aveam curajul să înaintez. Simțeam că dacă aș face un pas m-aș prăbuși. L-am simțit brațele cuprinzându-mi mijlocul pe la spate. Nu vroiam să mă întorc și să-l privesc în ochi. L-aș fi scuipat, l-aș fi zgâriat cu unghiile. Îi simțeam buzele lipite de părul meu, îi auzeam râsuflarea.

– Am fost în infern... acum zece ani, știi? L-am interogat eu placid. N-aveai nici un drept să-mi imputi murdăria, pentru că atunci am fost singură... În timp ce tu te delectai cu lecturi savante și acte de filantropie. Am stat 48 de ore sechestrată între patru pereți împreună c-o lesbiană și-un voyeurist cretin. Mi-au fost cândva colegi de liceu și-aveam impresia că-i cunosc bine. Ar fi trebuit să mi se pară suspect că după zece ani de absență îmi recitau din versuri pe care eu uitasem că le-am comis vreodată. Versuri de puștoaică exaltată și nihilistă! Ar fi trebuit să mi se pară suspect faptul că mă târăseră undeva într-un apartament de periferie, noaptea, ca să-mi arate niște fotografii. Aveam încredere în ei, pentru că îi știam demult și eu am încredere în nostalgii. M-am așezat pe canapea

încântată să-i revăd după atâția ani, neschimbați. Gagica juisa malițios, mocnea de-un soi de energie statică. A izbucnit într-un râs diabolic pe care habar n-am cum aș putea să ți-l descriu. Mi-a spus că sunt o vrăjitoare, un porte-malheur și că i-am distrus viața. Că toți psihanaliștii sunt de fapt fachiri, magi și șamani deghezați în halate de medici. O să zici că fac literatură... Și încă una de prost gust, cu iz de telenovelă... Am aflat cu ocazia aceea că sunt o ticăloasă parșivă, că poeziile mele, atât de omagiate de critică, sunt doar dovezi ale machiavelismului meu insidios.

Că am o minte de bărbat și un suflet de curvă, că m-a iubit cu pasiune și tragism, iar eu am călcat nonșalant peste cadavrul ei. Pe urmă am încercat să fug pentru că nu mai puteam raționa limpede. O oripila succesul meu, îi repugnau prietenii care gravitau grațios în preajma mea ca niște sateliți. Când am ajuns în dreptul ușii și-am dat s-o deschid, aghiotantul ei mi-a forțat brațul și m-a târât la loc pe canapea. M-a amenințat că dacă plec se sinucide în fața mea. Să nu mă suspectezi că fabulez, că ți! Dacă te îndoiești de mine, o să urlu atât de tare încât or să se prăbușească toate zidurile! Vreau să mă ascuți până la capăt și pe urmă poți să mă omori, să faci ce vrei! Gagica a început să se dea cu capul de calorifer, răcnind că are remușcări și că mă iubește și nu vrea să mă împartă cu nimeni.

Atunci te-am invocat prima oară... te-am strigat cu toată puterea pe care o aveam, pe toate numele pe care ți le cunoșteam. Îi curgea sânge din tâmplă și-n mod bizar nu simțeam nici o dâră de compasiune ci doar teroare și furie. L-am spus cu seninătate: da, sunt o curvă și mi se rupe de tine... Atunci s-a ridicat de jos... caloriferul era plin de sânge, a pus mâna pe-o lumânare, a aprins-o și s-a îndreptat cu ea spre bibliotecă amenințând că dă foc cărților dacă n-o iert atunci, pe loc. Tovarășul ei asista siderat c-o voluptate masochistă, prăbușit pe-un fotoliu. Avea mania perfecțiunii și curățeniei absolute. Se masturba numai sub duș ca nu cumva să găsească maică-sa, menajera, urme de spermă pe parchet! Spunea obsesiv pe un ton dezarmat: "lumânarea aia era intactă, se consumă... lumânarea aia era de la mama! Mi-ai murdărit caloriferul de sânge, ce-o să zică mama?!" Am încercat să-l trezesc din transă și să fac un apel la clemența lui.

L-am implorat să mă lase să plec... Dar mă privea absent ca de pe altă lume. Atunci am avut a doua tentativă de evadare. S-au năpustit amândoi asupra mea și m-au împins cu furie într-un perete. El cântărea o tonă, iar ea avea mâinile pline de sânge și ceară fierbinte. M-a prins de păr și mi-a arătat flacăra lumânării. "Dacă miști îți dau foc!" mi-a spus, ținându-mă fioros. O ură viscerală mă îndemna s-o

scuip în ochi. Te-am strigat pentru a doua oară în gând. Speram să faci un miracol și să treci prin ziduri, să apari acolo în fața mea și s-o cârpești. Înjuram apocaliptic în minte, în speranța că îmi vei recunoaște plastica inconfundabilă a obscenităților pe care le proferam cu talentul meu unic... Că mă vei auzi telepatic și te vei teleporta acolo să mă ajuti. "Știi că sunt nebună", mi-a spus, izbucnind iarăși în râsul acela smintit. "Dar mi se pare o infamie ca tu să rămâi întreagă la minte în lumea asta de schizofrenici!" M-a înduioșat subit sinceritatea ei. O priveam până în adâncul sufletului și-i simțeam disperarea ca un pumnal înfipt în mine. Un val fierbinte de compasiune mi-a umplut ochii de lacrimi. Am luat-o în brațe, matern, i-am sărutat pleoapele încercând s-o ocrotesc. Era o ființă umană... Să nu-mi spui nimic... lasă-mă să termin. Ascultă-mă și tu după zece mii de ani... când vorbesc! Chiar o iertasem și-mi era drag de ea, de zbuciumul acela al ei, insomniac, la fel de drag ca în adolescență când colindam împreună, noaptea, străzile Bucureștiului. Îi detestam pe satrapii ăia de părinți care o internaseră la balamuc când ea, de fapt, își cerea dreptul la viață în propria ei piele. L-am dezmiardat fruntea încruntată și dintr-o dată a devenit radioasă și exaltată. Părea că se trezise subit dintr-un coșmar, mă trase din nou pe canapea și se prăvăli peste mine cu toate cele 70 de kile pe care le avea. Începu să

mă sărute frenetic pe gură, și-mi desfăcu înfocat nasturii de la cămașă, delirând logoreic despre un film de-al lui Almodovar cu un menaj à *trois*. Eu urma să fiu personajul cheie în context, trebuia să mă culc cu ea trei zile pe săptămână și cu el în celelalte trei... duminica zi de relache! Masculul viziona contemplativ cu un aer de consternare năucă scena fierbinte care se derula pe canapea. Am încercat s-o resping pe curtezana mea, îngreșată. Mă uitam la el terifiată și neputincioasă pentru că de fapt el era torționarul. Doar el ar fi putut s-o potolească pe ființa aceea descreierată care mă adora violent, posedându-mă exaltat ca pe-un maldăr de carne! Și-atunci s-a întâmplat ce-a de-a doua răsturnare fericită de situație, masculul din el și-a revenit din stupefacție și a îndepărtat de pe mine buldozerul femelă într-un acces de gelozie furibundă. Pe urmă nu mai îmi amintesc exact ce s-a întâmplat, țin minte că dărdăiam undeva în întuneric și te uram de moarte, te vedeam concentrat asupra unor cristale, studiind cu sârg niște cărți de alchimie, tresărind captivat... Țin minte doar vocea masculului, milogindu-se, apoi, răstindu-se la mine, intonând din ce în ce mai convingător și mai violent un refren inspirat, vorba ta, din viața spirituală a poporului: "la-mi-o în gură, te rog, ia-mi-o în gură, mama ta de curvă mofturoasă, ia-mi-o-n gură!"

Sângele mi se prelingea în iarbă, grădina era înflorită, ca-n luna mai... De dincolo de ziduri se auzeau împușcături și bufnituri puternice... se auzeau raiduri aeriene, mirosea a fum toxic și-mi venea să vărs. M-a întors spre el pentru prima oară. L-am văzut ochii. Erau mai zbuciumați ca în visele mele. Îmi contempla neputincios, printre lacrimi, cămașa de noapte pătată de sânge. Tăcea și lucrul asta îmi făcea rău pentru că simțeam din nou că-l urăsc.

Din cauza ta ne întoarcem mereu aici în locul asta blestemat... Din cauza ta nu se mai sfârșesc zidurile, m-am simțit eu datoare să-l acuz. Le vezi? Sunt înalte până la cer... orgoliul tău te-a construit atât de înalte! Orgoliul asta fioros, care te-a făcut acum 500 de ani, pe când eram prințesă incașă, să mă sacrifici soarelui împreună cu celelalte fecioare. Ai preferat să mă omori virgină decât să mă terfelești cu mâna ta, făcând dragoste cu mine! Când erai Hamlet deja conștientizai că-ți urăști mama mai presus de orice. Dar m-ai sacrificat tot pe mine, pentru că ea a murit cu amantul ei proscris în gând în timp ce pe mine m-au mâncat pescărușii și ciorile visând la tine! Trebuia să fii un geniu, cu orice preț, nu? Iar eu trebuia să fiu demnă de iubirea ta metafizică! Orgoliul tău împruștat mă ține prizonieră aici, în pușcăria asta grădină din care nu se vede decât cerul! Când îți pozam ca model în atelierul

din Cartierul Latin mă chinuiai privindu-mă cum mă răsucesc goală în așternuturi, urlând cu toată ființa după atingerea ta și te delectai impresionist cu exploziile mele de senzualitate... erai mândru că mă poți picta atât de subtil! Dar știi ceva? N-o să mai merg niciodată cu tine la Paris, m-am săturat, am obosit să te mai doresc în gol... mi-e silă. Te urăsc!... Ai avut tupeul să-mi citezi din Micul Prinț, acum în viața asta nenorocită, sper să fie ultima... după ce m-ai făcut floare cu spini în loc să te uiți la mine ca la o femeie!!! Sunt sătulă până-n gât de crizele tale de demnitate și orgoliu! Atunci era mai importantă Franța decât mine. Ai preferat să te sinucizi în război știind că asta mă va distruge... ai avut un moment de ezitare și de clemență, dar te-ai consolată bărbătește în ultima clipă, lasă c-o să-mi bată ea "Citadela" la mașină! Și-acuma crezi c-o să fac la fel? M-am deșteptat între timp, am devenit vicleană și parșivă... Am învățat să trăiesc fără tine, am învățat să-ți fac pe plac fără să-ți mai arăt că sufăr, ca să te umilesc. UITE CĂ EU POT! Vrei să iau premiul Nobel?! Avem cumva acest proiect de familie? OK. Nici o problemă, dacă e necesar să iau premiul Nobel ca să te culci cu mine, foarte bine, se face, se rezolvă... Hai înjură-mă, lovește-mă, de ce nu mă pocnești, hai, e atât de simplu, mă poți ucide c-o singură suflare, spune-mi că sunt agramată și penibilă, că vorbesc mult și am o

gură spurcată, spune-mi! Te urăsc din tot sufletul, iubirea mea!...

– Te înțeleg... îmi spuse el blajin. E normal să mă urăști.

Mă deranja la culme că-și pune cenușă în cap. M-ar fi deranjat și dacă încerca să se disculpe... mă deranja mai ales faptul că mă lăsa să vorbesc ca o moară stricată, că nu făcea nimic ca să-mi închidă gura! Continua să facă ce știa el mai bine și-anume să mă tortureze prin tăcere.

Pentru un artist singuratic ca Anilu, inadaptabil prin vocație și lipsit de cel mai elementar simț practic, viața prin cultură era o încercare la fel de imposibilă ca și traversatul Atlanticului înot și totuși acest tip de imposibil trebuia trăit într-un fel, asumat, chiar dacă riscul înecului exista permanent și amenințător.

Iar Anilu, fosilă a unei lumi în care a gândi era un act de curaj și nu o infirmitate dureroasă, se strecura ca o umbră de pe o zi pe alta, trăgând câte-o linie care ar fi vrut să spună ceva sau scoțând câte-un sunet chinuit, de instrument dezacordat, ori înșirând pe hârtie câteva cuvinte, al căror sens doar inima ei

rătăcită printre închipuiri l-ar fi putut descifra. Și săvârșea toate aceste lucruri dintr-un instinct de somnambul care umblă pe ziduri și se aruncă în gol fără să-și dea seama ce face. Anilu dansa sau râdea sau vorbea singură ca și cum ar fi vrut să atragă atenția cuiva necunoscut că e încă în viață, ca și cum ar fi existat și altceva decât indiferență pe lume, indiferență a fiecăruia pentru fiecare! Ca și cum câteva ore pe zi ar fi uitat de dominația fără margini a indiferenței, chiar dacă apoi era nevoită să-și zdrobească sufletul de ea, înțelegând că moartea nu e cel mai grav lucru care ți se poate întâmpla.

Mi-era rușine de starea jalnică în care mă vedea. M-am ghemuit în iarbă cu genunchii la gură, sprijinită cu spatele de unul dintre copaci. Se așeză în genunchi în fața mea și-mi mângâie tâmpilele cu palma. Aveam în continuare febră. Mi-era ciudă că ne întâlneam abia atunci, când eram prea obosiți și înfrânți ca să mai fim capabili de speranță. Aș fi vrut să-i spun că-l iubesc fără șanse de vindecare, dar realizez că arătam amândoi de parcă am fi fost proaspăt ieșiți dintr-un lagăr de concentrare. Era deplasat să-i spun că-l doresc... când fusesem cei mai frumoși, mai puternici

dintre pământeni, cu buze pline și senzuale care acum erau palide și supte, cu plete lungi și sălbatic! Îmi aminteam de-un vers pe care mi-l scrisesem pe pereți ca să-l am tot timpul sub ochi, așa cum făcusem și cu versurile pe care mi le trimitea el în somn: "Într-o zi am să-ți fac cadou sufletul meu tuns chilug!" Poate că fusesem pedepsiți pentru că ne-a fost dat să fim atât de frumoși – să ne întâlnim târziu, să ne iubim însângerați și bătrâni. Și-a sprijinit capul de genunchii mei. Știam că suferise chiar mai mult decât mine, dar barem avea puterea să se abțină să-mi spună ca să nu mă încarce și cu durerea lui.

Îi părea rău că nu îmi mai trimisese nici un fel de mesaje, că mă lăsase să mă îmbolnăvesc îngrozită de gândul că murise. Ar fi vrut să-mi promită ceva care să mă însenineze, să-mi spună că mă duce la Paris să murim acolo împreună, dar știa că n-o să-l cred, că nu mai cred nimic. Își strecură degetele printre degetele mele scheletice. Deși aveam temperatură mare palmele îmi erau înghețate. Privea tăcut cum fremăta iarba în bătaia vântului și asculta îngândurat șuieratul gloanțelor de dincolo de ziduri. Deși stăteam nemișcați amândoi îi simțeam sărutările alunecându-mi pe grumaz, îi simțeam brațele încolăcindu-se peste trupul meu, tălpile atingându-mi gleznele într-o mângâiere himerică, îi simțeam buzele

înfiorându-mi sânii, trupul cald și puternic învăluindu-mă într-o îmbrățișare ireal de tandră, dar cu atât mai electrizantă cu o resimțeam din interior spre suprafața corpului.

Dintre toate vocile care i se adresaseră vreodată singura pe care Anilu avusese curajul s-o asculte fusese aceea pe care-o auzise în toiul nopții vorbindu-i fără s-o cunoască, fără să știe că ea e acolo, lipită de radio și ascultă. Fusese singura voce pe mână căreia îndrăznise să meargă pentru că părea vocea unui om puternic și fericit. Cine, în toate mințile, ar avea încredere în mesajul unui om nefericit?

Îi privea năucită pe Vali și pe Sorin, doi actori dintr-o trupă de teatru din care făcea parte și care, spre marea ei surprindere, se apucară să confrunte într-o bună zi informații ambigue pe care le aveau în legătură cu personajul acela misterios. Le urmări elucubrațiile cu un surâs feeric și tâmp. Vali auzise din anumite surse că respectivul individ ar fi fost liderul unei organizații secrete și pregătea o lovitură de stat, iar Sorin captase niște zvonuri conform cărora legendarul personaj ar fi fost traficant de arme sau de droguri, nu era foarte clar, se specula că ar fi fost

implicat chiar și în anumite scandaluri cu poliția. Nu se știa nimic elocvent despre el, circulau doar povești prin folclorul cartierelor mărginașe, se făceau o grămadă de presupuneri, care probabil nu erau decât proiecțiile subconștientului colectiv care tânjea cu disperare după un erou, iar misteriosul necunoscut era persoana cea mai plauzibilă. Fantoma lui bântuia nopțile Bucureștiului pe frecvențe de radio pirat, nu știa nimeni cine e și cum îl cheamă și era văzut simultan în mai multe locuri, îmbrăcat întotdeauna în negru. În unele versiuni apărea prin bombe sordide de periferie, în altele apărea împreună cu patru sau cinci body-guarzi înarmați sau gonind prin oraș într-un super-jeep decapotabil, dar Anilu era convinsă în sinea ei de neadevărul crunt al acestor viziuni pentru că și ea fusese văzută făcând lucruri foarte asemănătoare în timp ce stătea bine mersi la calculator în camera ei. La fel de convinsă cum era și de faptul că România chiar avea nevoie de-un erou, care ar fi putut fi iubitul ei anonim pentru că existența unui erou era lucrul cel mai dificil de dovedit și cel mai greu de contestat. Anilu știa că fiecare om, oricât de împutit sau de strivit de viață ar fi fost, avea nevoie să creadă în intimitatea lui în existența unui salvator așa cum crezuse și ea ani de zile în Andrei. Identificase în el imaginea eroului pentru simplul fapt că încerca

imposibilul – vroia să descopere un antidot împotriva morții, vroia în felul lui să salveze lumea, ceea ce era un nonsens, dar și un act de eroism din moment ce se înhămasse de bună voie la o încercare atât de absurdă. Credința în eroi, își spuse Anilu, e-o lege implacabilă a firii pentru că provine din încăpățânarea oarbă a sufletului de-a râvni imposibilul. Era știut că, dintre toate nostalgiile, cel mai greu de suportat e nostalgia absolutului, așa cum, dintre toate amintirile, cel mai greu atârnă amintirea viselor neîmplinite. Era totul cât se poate de limpede în capul ei și singurul lucru rămas neelucidat era dacă faimosul necunoscut avea într-adevăr ochi cenușii.

Fusesse o aberație să-mi imaginez că el ar fi fost fericit. Toată forța aceea a lui interioară își trăgea sevele din cea mai cruntă nefericire. Mă simțeam trădată și dezamăgită de suferința lui neputincioasă.

– Te deranjează cumva că am început să te mint? m-am interesat eu sardonice. Că nu mai sunt o găsculiță care-ți imploră milă?! Am făcut deja și în viața asta suficiente greșeli. Nu sunt mama ta! Nu eu te-am adus pe lume! Nici măcar ea n-are nici o vină. Tu singur te întorci și mă întorci aici, pentru că nu te poți iubi și

ierta! N-ar fi trebuit să mă mai lupt pentru tine... dar eram îngrozită de pedeapsa ta. Tu îți aduci aminte tot, nu-i așa? Porți în creier memoria ultimilor o mie de ani în care m-ai ucis și înviat... cu același egoism feroce. Peste încă o mie de ani, când o să fiu al cincilea element o să ai pretenția să salvez lumea, nu-i așa? Fără să ai bunăvoința să mă ții măcar de mână! O singură dată ai avut ezitări. Pe când eram Julieta și erai și tu mai exaltat și mai naiv... Dar nici atunci n-ai fost în stare să crezi în dragostea mea. Te-ai sinucis ca un tembel, pentru că n-ai crezut că te iubesc atât de mult încât pot să trec fără frică, de dragul tău, prin moarte! Îndoielile tale paranoice... M-am făcut psihanalistă ca să te conving să renunți la jocul asta cu nebunia. Unii pur și simplu n-au norocul să înnebunească, pricepi? Crezi că nu știu că ne-ar fi fost mai ușor dacă ne țicneam și noi ca toți oamenii normali?! Asta ne-ar fi scutit de suferință. Singurul simptom după care se poate pune diagnosticul lucidității e suferința cronică! Dar din păcate noi trebuie să cărăm crucea lucidității, asta e meseria noastră, resemnează-te!

Am început să-l lovesc cu pumnii ca o turbată.

– N-ai să înnebunești niciodată, pricepi? N-ai să uiți niciodată... n-ai să mori niciodată! Am încercat și eu să mă prefac că nu știu cine ești, cine sunt... Chiar crezi că n-am făcut nici un efort să fug de tine? Doar că

fugeam de tine înăuntrul meu...în singurătatea care era bântuită de tine! Așa cum fugi tu de propria dorință încercând să faci pe exorcistul cu mine! Ce demon mai crezi că pot avea în sufletul asta nenorocit când mi-e mai frică acum de viață decât de moarte? Tu nu vezi cât sunt de plăpândă? Sângerez din tot corpul...

Am izbucnit în plâns... mă durea îngrozitor faptul că nu mă puteam elibera de frustrare decât urându-l.

– Îmi cer scuze că sunt morbidă, n-am vrut să te acuz, iartă-mă!

Îmi vorbi despre împăcare și despre o cale nevăzută spre lumină, de niște trepte secrete ca acelea din filmul cu scara lui Iacob, care i se arătau uneori în somn... Îl ascultam absentă și resemnată. Avea dreptate să mă disprețuiască din moment ce eram un element complet needucabil transcendental. Aveam cel puțin satisfacția că din dragoste pentru mine se pretează la gesturi ratate de genul ăsta... Nici măcar marii profeți nu avuseseră pretenția să inițieze metafizic femeia... lubitul meu exorcist, însă, era de-o încăpățănare diabolică și încerca mereu imposibilul, fapt pentru care îl și stimam altminteri.

Îmi sărută încheieturile mâinilor, apoi îmi luă fruntea în palme și după ce mă sorbi din priviri, mă sărută pe gură, șovăielnic. Am început să râd de disperare.

– Cred că e tardiv... mă simt golită, nu mai simt nimic!

Zidurile scoteau un hureu sinistru și începuseră să se clatine ca la cutremur. Se fisurau pe verticală, iar lucrul acesta îmi dădea o senzație cumplită de nesiguranță. Și el avea frisoane, tremura din tot corpul. L-am luat în brațe din instinct matern.

– Poate că eu am greșit la început... îmi pare rău... am fost trufașă, ți-am spus întotdeauna că n-aș putea iubi decât un geniu. Nu mai are ce rău să ni se întâmple! Dacă am putea uita...

– Ar fi trebuit să nu ne îndepărtăm prea mult de grădina asta... să nu fim curioși să aflăm ce e dincolo de ziduri, îmi spuse el melancolic.

Se auzeau bubuituri puternice, mă gândeam la Sodoma și Gomora, dar am tăcut. L-am desfăcut cămașa c-un interes pur cognitiv... vroiam să-mi reamintesc cum arată. Și el avea corpul plin de cicatrice. Îi dezmiardam rănilor cu-un soi de venerație lascivă și cretină.

– Mi-e dor de Anais, i-am spus. Aș vrea să fie acum, aici, cu noi.

Se uita cu îngrijorare la zidurile care se surpau din ce în ce și începeau să se prăbușească. Zgomotele de dincolo deveniseră asurzitoare. Gloanțele treceau deja printre ziduri. Mi-am amintit că-i povestisem scena

asta, într-o scrisoare.

– Chiar ți-a plăcut? am urlat eu ca să mă audă...

– Ce să-mi placă? răcni el, ferindu-mi fruntea de-un proiectil strecurat printr-o gaură a zidului.

– Finalul... pe care l-am gândit eu la situația asta fără ieșire.

Îmi luă palmele în mâinile lui și-mi spuse cu o tristețe sfâșietoare:

– Nu se poate ce vrei tu... sunt călugăr.

– Nu aud, am răcnit eu, prefăcându-mă surdă din cauza bubuiturilor de dincolo de ziduri.

Cerul devenise vinețiu. Se auzeau de pretutindeni explozii. Știuseseam dintotdeauna de ce ne conversasem doar în somn până atunci. Dar refuzam să accept. În clipa aceea mi-a fost limpede de ce-l renegasem pe Dumnezeu. Aveam o senzație stranie, care nu mai era de revoltă, ci de putere interioară uriașă. Pentru prima oară mă bătea gândul că poate eu sunt exorcistul și trebuia să-l vindec pe el de sminteala cu ascetismul. Poate că sfârșitul lumii era doar o închipuire din mintea lui. Poate că el declanșase, prin puterea imaginației, hemoragiile mele, refuzul de-a face copii, bombardamentele de dincolo de ziduri. În clipa în care am gândit acest lucru s-a făcut liniște brusc.

Am deschis ochii pe întuneric în rezerva mea de spital. Îmi era cald... eram transpirată, dar în mod bizar

nu mai aveam temperatură. Mi-am întins brațul drept să aprind veioza de pe noptieră. Pe unul dintre pereții smăcuiți în alb atârna un calendar pe care nu-l cunoșteam, apăruseră și două tablouri. În dreapta mea era un aparat la care pare-se că eram conectată printr-un păinjenis de fire și tuburi străvezii. Aparatul scotea un țuiet sincopat și am încercat să-mi ridic umerii pe pernă ca să mă dumiresc mai bine ce se întâmplă. În acel moment năvăliră în cameră o asistentă și-un brancardier. Păreau foarte contrariați și agitați.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu articulând cu greutate cuvintele.

– Ai dormit vreo trei luni, mă lămuri asistentă arborând un surâs imbecil.

– Am fost în comă? mă interesai eu nedumerită.

– Nu... nu tocmai, a fost mai mult un somn din ăla, cum îi zice... Hai că am un lapsus...

– Letargic, conchise brancardierul.

– Așa, așa... letargic...

Îmi puse mâna pe frunte și exclamă pițigăiat, trepidând de uimire:

– Ți-a scăzut febra. Mă duc să-i comunic lu' dom' doctor!

Pe noptiera cu veioza am găsit o scrisoare de la Anais. Se temea că din cauza refuzului ei de-a îmi mai purta de grijă mă îmbolnăvisem. Se ruga din nou pentru

mine și își reproșa momentul acela de slăbiciune în care mă lăsase singură pe mâna exorcistului. Nici ea nu se simțea bine deloc, avea mereu stări de lipotimie și dormea cu scoicile pe care i le adusesem eu de la Atlantic sub pernă...

Mi-am băgat mâna sub cămașa de noapte cu o curiozitate morbidă, dar spre marea mea uimire hemoragia se opri. Cactușii de la Rem erau aliniați pe pervazul ferestrei și erau de două ori mai mulți decât țineam eu minte. Unul dintre ei făcuse chiar și-o floare mare albă, asemănătoare unui nufăr. M-am sprijinit în coate și-am reușit să mă ridic suficient încât să am o vedere de ansamblu asupra întregii rezerve de spital. Mi-am amintit de-odată de versurile unui poem de-al meu din adolescență scris pe când practicam nihilismul acela tembel: "rezerva de spital 893... în care sufletul îmi putrezea de viu... Trecea medicul anihilișt cu pălăria pe cap, stingea lumina, acoperea soarele cu un pietroi, c-o lespede cică de marmură... Îmi lua temperatura, îmi fereca toate porțile, visul mă-mpresura ca febra, avea miros de tămâie, mă scufundam în toropeala lui, urma să nu mă mai trezesc... Lumea duhnea a formol, clipele erau pline de puroi și în rezerva de spital 893 sufletul mă părăsea încet, medicul anihilișt zicea să mă opereze, eu îmi spuneam e un coșmar, fă un efort, trezește-te!

Și mă trezeam abia în somn. Acolo era cald, era acasă... mi se arătau culori și chipuri de dincolo. Apus de soare, miracole strangulate, împărăția cerurilor îndepărtându-se... De data asta mi-e frică. O mână uscată îmi gătuie visul. Rezerva de spital 893. E miezul nopții începe un ev nou. Sunt internată chiar din prima clipă. Medicul anihilișt mă leagă la ochi..." După care urma finalul pe care oricât îmi storceam creierul nu mi-l mai puteam aduce aminte.

Intră pe ușă, agitat nevoie mare, nu medicul anihilișt, ci un doctoraș stagiar de vreo douăzeci și cinci de anișori care se precipită zgomotos în jurul meu verificându-mi pulsul, tensiunea și pipăindu-mă cu viu interes peste tot. O întrebai pe asistenta care-l însoțea pe puberul stagiar salivând abundant în timp ce-l sorbea din ochi, care era numărul exact al rezervei în care cu onoare fusesem cazată și îmi răspunse pe un ton obrăznicuț provocator, fasonându-și vocea: "stai să verific... cred că"... Și se ridică din călcâie cât să i se dezvelească pulpele în bătaia privirilor doctorașului: "893."

– Mulțumesc! îi replicai eu cu un calm îndoielnic, înjurându-l succulent și simandicos în gând pe marea mea iubire, om de cultură, exorcist și critic pentru nesăbuiința de-a-mi fi contestat calitatea de poet, când eu îmi profețisem în vers alb încă din adolescență

agonia: “futu-te-n gât de psihopat pervers, încrezut și ticălos!” Dar elanul meu defăimător fu scurtcircuitat de-o constatare subită pe când doctorașul își insinua profesionistele degete pe sub cămașa mea de noapte. Îmi picară ochii pe o carte care se afla pe noptieră, o carte de versuri semnată Ezra Pound. Am deschis-o pe nerăsuflăte, pleznindu-l din greșeală cu cotul peste obraz pe junele stagiar. Pe prima pagină trona o dedicație lungă, scrisă mărunț.

“Draga mea Anilu, prințesă incașă, Titania, Julieta, Isolda, element 05, etc.

Când vei deschide această carte va fi trecut de miezul nopții în ziua în care împlinești 34 de ani. Cum te știi eu colerică și orgolioasă la maxim, presupun că tocmai mă bălăcărești cu aplomb și entuziasm, cheltuindu-ți în van energia mentală pe obscenități dintre cele mai sofisticate emise la adresa mea, în calitate de critic și cititor înveterat al creațiilor tale, inegalabile și unice. Rememorezi probabil chiar în acest moment o pseudocreație în vers alb din perioada în care încă mai trăiai inocent tristețea mistică a unui apus de soare, fără să-ți bagi în diverse forme un falus imaginar în farmecul evanescent al vieții acesteia tulburătoare. Acel poeticid deplorabil pe care îl consideri a fi o premoniție cu privire la destinul tău personal în aceste suave clipe de meditație cu substrat ranchiunos e un

simplicu coșmar pe care ți-ai impus subconștient să-l trăiești aievea la un moment dat, deoarece ambițiile tale demiurgice întrec până și ilustra mea închipuire în materie de fantasme morbide. Cu greu am reușit să te scot din transă, a trebuit să te las să mă vezi cum plâng, deși lucrul acesta nu l-am mai permis nimănui, ci doar ție, altcândva, într-o situație similară, de care cu siguranță nu-ți mai aduci aminte... Sunt onorat de faptul că dintre toți ticăloșii lumii ai ales să-mi imputi tocmai mie suferințele tale și să mă pui să plătesc pentru ele. În ceea ce privește calitatea versurilor tale, rămân pe același poziții depreciative, deși te iubesc din tot sufletul. Această carte pe care vei simți impulsul s-o disprețuiești din principiu pentru că ți-am recomandat-o eu este o mostră de lirism autentic și poate cu ocazia asta vei înțelege de ce pierd eu nopțile transcriindu-ți în proză așa zisele versuri. Insist în continuare să faci un efort de conștiință cu privire la aspectul ortografic și ortoepic al operelor tale literare expulzate vulcanic.

La ora la care ai făcut tu ochi pe lume, atunci când îți ursiseși singură să mori, o să te sun.

Cu drag,

Oberon, Tristan, Romeo, etc...”

Mă uitam cretinizată la carte, la doctoraș și la asistentă. Mi se părea absurd să încerc să-i interoghez

pe vreunul dintre ei în legătură cu persoana care adusese volumul. Probabil Rem știa, dar nu puteam să-l sun în toiul nopții.

În acel moment țârâi celularul junelui stagiar. Asculta bulversat și răspundea cu un aer de mirare bovină: “îhî”... “da... da’ cine sunteți? Aha... da’ de unde știți că și-a revenit? ...”. Îmi bătea inima cu putere și aveam o vitalitate incredibilă după atâtea luni de somn letargic... I-am smuls telefonul din mână doctorașului fără nici o ezitare.

– E o convorbire intimă, le-am spus – lui și asistentei, acoperind cu palma receptorul.... O să vă rog câteva momente să mă lăsați singură!

REGULA JOCULUI

Doctorului Gabriel Tender, cu tandră prietenie

Andrei mă așteaptă la aeroport cu un ficus în brațe, știind că mă voi simți stingherită în garsoniera lui fără un strop de vegetație. Mă așteaptă preț de vreo trei ore pentru că avionul din Paris avusese întârziere, iar eu fusesem nevoită să aștept în vamă la o coadă de proporții apocaliptice.

După un zbor de 11 ore în care avusesem permanent convingerea că avionul se va prăbuși în Atlantic simțeam o epuizare ticăloasă în toți nervii și mușchii și mă gândeam cu groază la bagajele pe care sigur apucase cineva să mi le umfle de pe banda rulantă. Le-am găsit aruncate într-un colț, murdare și prăfuite și le-am urnit cu greu din loc ca să le așez în cărucior, apoi am întrebat un gardian încotro e ieșirea, iar acesta îmi indică vag o direcție pe care am urmat-o derutată, ghidându-mă doar după zgomotele care se amplificau până când am ajuns în dreptul unui rond, delimitat cu bare de fier dincolo de care așteptau puzderie de oameni. Era imposibil să-l disting pe Andrei în fojgăiala aceea frenetică și m-am văzut nevoită să protestez vehement atunci când un alt

gardian se oferi să-mi arunce bagajele dincolo de linia de demarcație în zona în care aștepta mulțimea, pe motiv că staționarea era interzisă în zona de interferență. N-aveam de gând să părăsesc aeroportul până nu-l depistam pe Andrei. Îi explicai gardianului datele situației lămurindu-l că nu cunoșteam decât un singur om în toată Florida și dacă nu dădeam de el n-aveam cum să ies din aeroport, eram complet pierdută într-o țară străină, însă gardianul se arătă prea puțin sensibilizat de panica mea și insistă să părăsesc zona, staționarea fiind absolut interzisă.

– Aici nu-i ca la voi în Europa: fiecare face ce vrea... Aici sunt reguli stricte fetițo și n-am de gând să-mi pierd serviciul din cauza ta! obiectă gardianul.

Înfuriată de lipsa americană de înțelegere pentru situația mea critică m-am hotărât să depistez un ghișeu al unei companii aeriene europene. Era imposibil să nu găsesc în tot aeroportul pe cineva dispus să mă ajute să-l găsesc pe Andrei. M-am interesat unde era ghișeul companiei British Airlines și am descoperit acolo un tânăr englez care se arătă realmente impresionat de aerul meu rătăcit.

– Uite cum o să facem. Dă-mi numărul lui de mobil și-am să-i dau un telefon. Cum ziceai că-l cheamă?

Apoi îmi spuse confidențial:

– Americanii ăștia sunt complet cretini. Au impresia că din mulțimea aia compactă se poate vedea ceva dincolo de bara de fier. Probabil că prietenul tău e acolo și te așteaptă. Cu siguranță te așteaptă și nu te-a văzut.

– N-am putea să dăm un anunț prin megafon? M-am interesat eu cu naivitate...

– Tu ai senzația că se aude ceva în vacarmul de-acolo?! Nu se vede și nu se aude nimic, ți-am spus, americanii sunt cretini!

– Dar cel puțin se știe că avionul de la Paris a avut întârziere? Că pasagerii au rămas în vamă trei ore să aștepte?

Englezul mă privi cu regret:

– S-a anunțat că toți călătorii veniți din Paris au părăsit aeroportul...

– Splendid! am conchis.

– Cred că ești foarte obosită, mă căină el, hai să-ți dau un pahar cu apă... N-ai altceva de făcut decât să aștepți. Dacă vrei îți fac loc aici, lângă mine, să stai jos.

Chiar și în starea de oboseală în care mă aflam n-am putut să rămân indiferentă în fața unui act de bunăvoință atât de remarcabil. Mă gândeam că dacă scap cu viață din aeroport și nu mor de epuizare în următoarele clipe, ar fi fost cazul să-i cumpăr flori.

În acel moment apăru Andrei cu ficusul în brațe și nervos la culme, ținându-și pașaportul în dinți și înjurând într-o română impecabilă, fără pic de accent american. Fusese obligat să treacă prin vamă ca să poată ajunge în zona de unde ieșeau călătorii, fusese un coșmar, așteptase trei ore în continuu și văzând că tot nu apar se hotărâse să se ducă să mă caute. Negăsind în tot aeroportul nici un vameș, gardian sau oficial american dispus să-i dea vreo informație cât de elementară pe motiv că nu intra în atribuțiile lor își legase ultima speranță de angajații de la British Airlines, care fiind englezi era de presupus că sunt umani.

Andrei avea un chip îmbătrânit și un aer astenic, arăta mult mai puțin atrăgător decât în amintirile mele, era tras la față și nebărbierit, avea o privire tulbure și încercănată și singurul lucru care mai rămăsese intact din el era râsul acela de copil pus pe feste, felul lui de-a se amuza din orice fără motiv.

Cândva era frumos ca ispita: cu ochii lui negri și încercănați, cu buzele halucinant de pline și de senzuale, cu zâmbetul lui de golan, cu trupul athletic ai cărui mușchi i se conturau perfect pe sub halatul de medic. Volubil și plin de haz, senzual fără ifose și inteligent fără ipocrizie, cu atât mai fascinant cu cât încerca să-și compună o imagine cât mai banală,

vorbind în doi peri și proferând toate obscenitățile posibile c-o ușurință înspăimântătoare, creând asociații de idei cu totul insolite între înjurături clasice și folclorul contemporan de periferie, străduindu-se să pară cât mai stupid și mai demn de dispreț și nereușind în felul asta decât să-și pună în valoare modestia. Tânăr ca la optsprezece ani la cei douăzeci și opt împliniți, neverosimil de direct până și-n inițiativele cele mai obraznice, înzestrat cu un simț ludic care l-ar fi complexat și pe Diavol, dar onest până la capăt față de convenția jocului, pe care n-ar fi trădat-o nici o secundă, nici măcar cu un dram de seriozitate. Refuza cu obstinență să trăiască lucruri definitive sau să-și asume situații ireversibile și era consecvent față de toate subterfugiile jocului, dăruit lor cu toată ființa, transparent până și în cele mai nerușinate intenții, cum fusese și-aceea de-a o avea pe Anilu în pat încă din prima noapte, fără garanții, fără limite...

Îi propusese un simplu joc, ceva lipsit de consecințe care n-ar fi avut cum să-i afecteze libertatea, iar Anilu, sedusă de semnificația acelui cuvânt, libertate, în care se concentra unicul ei ideal de viață, acceptă fără nici o ezitare să se arunce în jocul despre care nu știa nimic, pentru că ea nu se jucase niciodată în viață, nici măcar în copilărie, nici măcar cu păpușile.

Unica lui dorință era aceea de-a pleca din țară definitiv și de-a se stabili în America, urmând să profeseze acolo neuro-chirurgia, ceea ce era de la sine subînțeles că ar fi fost imposibil, deoarece nu existau nici măcar chirurghi români care să-și fi găsit în State un post după revoluție, dar minte neuro-chirurgi; singurii care izbutiseră să se stabilească acolo fiind cei fugiți ilegal peste graniță în timpul regimului comunist și care ceruseră în primul rând azil politic, iar apoi carte de muncă, nefiind însă cazul lui Andrei, care se amăgea cu ideea greșită că ar putea scăpa din mrejele sordide ale democrației ce aruncase țara în mizerie și medicina în obscurantism doar printr-o simplă etalare a cunoștințelor lui impecabile. Deși dăduse toate examenele de echivalare a studiilor și obținuse punctaje uluitoare, reușind să dovedească în engleză că e mai bine pregătit decât 99% dintre absolvenții americani, nu obținuse nici o ofertă de muncă în Țara Făgăduinței și nici nu se preconizau speranțe în acest sens. Ar fi putut face rost oricând de-un post de medic internist ori de neurolog undeva în zonele rurale sau deșertice ale Americii, dar o astfel de perspectivă se prezenta la fel de dezastruos ca și aceea de-a rămâne-n București, ba chiar mai rău, pentru că-n România, pe la 60 de ani ar fi avut o șansă, demnă de luat în serios, de-a ajunge să opereze pe creier chiar mâna întâi, eliberat în sfârșit de

prejudiciul existenței unei generații anterioare de neuro-chirurghi, care între timp apucase să dea ortul popii, lăsând loc tinerilor sexagenari să-și manifeste experiența. Fără a fi în esență cu nimic diferită de situația din cultură sau din învățământ, aceea din medicină prezenta anumite particularități insurmontabile: neexistând aparatură medicală demnă de performanțele la care se ridica medicina mondială, diagnosticele erau puse intuitiv și arbitrar, remediile erau concepute pe baza unei medicații care fusese demult abolită în occident, iar operațiile mai dificile aveau o marjă de risc pe care nu și-o asuma nici un chirurg deoarece condițiile precare în care se profesa nu puteau elimina pericolul unor infecții sau consecințe grave post-operatorii, astfel încât se practica medicina la un nivel dezolant și anacronic, iar cel mai neplăcut era că monștri sacri ai medicinei românești refuzau deopotrivă să-și însușească noile mijloace de investigație și tratament, brevetate în țările civilizate, dar și să le cedeze locul doctorilor mai tineri care asimilau repede și fără folos descoperirile tehnicii și civilizației.

Constrâns de statutul de paria la care-l obliga vârsta, Andrei era nevoit să-și piardă zilnic în spital optsprezece ore din viață, asistând asistentele la pregătirea mesei de operație, întocmind în amănunt

fișele medicale ale pacienților, luându-le în cel mai fericit caz tensiunea, făcând de gardă o dată la trei nopți și-n week-end inevitabil, înregistrând muzica pentru operații în funcție de hramul și dificultatea acestora, luându-și notițe la toate cursurile organizate pentru rezidenți, chiar dacă acestea constau în bolboroseala pedantă și fără șir a unor medici consacrați și foarte importanți în sinea lor, inițiindu-se cu spor în cursuri de programare pe computer și chiar operând mâna a treia în anumite cazuri fericite, când avea privilegiul de-a-l coase la sfârșit pe cel întins pe masă și proaspăt disecat. Văzută din acest unghi, motivația lui de-a pleca din țară se prezenta cât se poate de întemeiat. Era singurul mod în care ar fi reușit să-și practice meseria și încă performant, dar pe de altă parte, în România era mai multă nevoie de medici tineri și talentați ca nicăieri în lume. În România oamenii mureau de bătrânețe la cincizeci de ani, bolnavii agonizau în camere cu câte douăzeci de paturi, fără aer condiționat și hrăniți doar c-o zeamă puturoasă cu iz inconfundabil de cazarmă. Spitalele erau niște clădiri mamut cu ziduri șubrede și dărăpănate, care amenințau să se dărâme primele în cazul unui cutremur ceva mai serios. Medicamentele se scumpeau pe zi ce trece, iar fondurile sociale erau minime. Epidemiile secolelor trecute făceau ravagii panicând populația, toate bolile

murdăriei și inaniției atacau nemilos la periferia orașelor, păduchii colcăiau prin paturile de spital împreună cu demonii tuberculozei, iar camera de reanimare devenise o anticameră a morții, din care doar bunul Dumnezeu îi mai scotea pe cei aduși acolo! Bolnavii incurabili erau trimiși acasă din pricina crizei paturilor de spital, în cazul maladiilor infecțioase antibioticele erau administrate aleator sau pe dibuite pentru că rezultatul analizelor de sânge plutea întotdeauna în ambiguitate. Cazurile de SIDA se înmulțeau într-un ritm incontrollabil deoarece testul HIV costa scump și nu putea fi făcut decât într-un singur loc, iar laboratoarele din spitale nu făceau față solicitărilor, astfel că medicii erau expuși permanent la riscul contaminării operând fără să fi apucat să afle dacă pacientul e sau nu seropozitiv. Igiena însăși era un lux pe care nici măcar spitalele cele mai răsărite nu și-l puteau permite în totalitate, iar ordinea de priorități în cazul îngrijirii medicale era dictată, nu de gravitatea stării de sănătate a pacienților, ci de resursele financiare ale familiilor acestora care îi răsplăteau pe medici și pe asistente după posibilități, sfidând prin recunoștința lor legea care interzicea cadrelor medicale orice sursă de venituri suplimentară salariului ridicol cu care-i binecuvânta statul.

Întotdeauna cazurile disperate, bătrânii fără familii,

aurolacii de prin canale, țigarii și pușcăriașii ajungeau pe mâna lui Andrei. Învingându-și oroarea și uneori chiar sila, Andrei îi îngrijea pe toți, hrănindu-i pe bătrânii paralitici cu care asistentele-și pierdeau răbdarea, scoțând cu migală cuiele pe care și le băteau singuri în țeastă pușcăriașii, spălându-i și despăduchindu-i pe aurolaci, pansând rănilor de cuțit sau cosând tăieturile de sabie cu care ajungeau la urgență țigarii, întreținând conversații cu babele lovite de schizofrenie pe care nu le mai băga nimeni în seamă sau ținându-i de mână pe nefericiții care-și dădeau duhul la reanimare ascultând înfiorat ultimele lor cuvinte și ajutându-i să întâmpine moartea.

Moartea era singurul motiv pentru care Andrei își dorise să devină neuro-chirurg, singurul său dușman și singurul lucru pe care-l urâse vreodată. Încă de mic copil îl încercase o spaimă patologică de moarte, se trezea noaptea din somn urlând pentru că își visase trupul mort cum începea să se transforme în cadavru, putrezind încet și ajungând să fie acaparat de viermi în timp ce sufletul îi rămăsese prizonier acolo, în trupul care se descompunea. Era terorizat permanent de existența morții, așa cum fusese și Anilu în copilărie, dar spre deosebire de ea, pe care-o îngrozea momentul propriu-zis al dezastrului, concretizat în venirea cutremurului sau a șarpelui care-o pândea încolăcit sub

pat, pe Andrei îl chinuia viziunea a ce se va întâmpla după moarte, viziunea terifiantă a neființei, care însemna pe de-o parte o înfiorătoare metamorfoză fizică și pe de altă parte o tortură a sufletului ținut în trupul mort; era viziunea eternității trăite la trei metri sub pământ, înăuntrul unui schelet fără viață. Pentru Andrei era imposibil să facă diferența între suflet și trup, erau contopite unul în altul și așa aveau să rămână, iar cum descompunerea era o certitudine însemna că sufletul urma să însoțească în mormânt rămășițele inerte ale trupului. Deși părinții încercaseră să-l liniștească în repetate rânduri, vorbindu-i mai întâi despre împărăția lui Dumnezeu, acolo unde erau îngerii și unde se duceau toate sufletele după moarte, apoi despre cântărirea cadavrelor care se dovediseră a fi cu câteva sute de grame mai ușoare decât corpurile însuflețite de viață, de unde rezulta că spiritul din ele zburase și se ridicase la cer, Andrei se încăpățâna să conteste cu înverșunare orice formă de viață supra-pământească, așa că părinții sfârșiră prin a-l convinge că din moment ce erau indestructibil legate între ele, sufletul pierdea împreună cu trupul chiar în clipa morții și nu avea de ce să-și facă griji în legătură cu descompunerea. Bunicul său din partea mamei fusese preot, iar părinții erau amândoi medici și era de presupus că Andrei moștenise ereditar pasiunea de-a

înfrunta moartea, astfel că înainte de-a ajunge să se înscrie la școala primară se hotărî să-și dedice întreaga viață studiului creierului omenesc, acolo unde sălășluiau toate misterele vieții, pentru ca după ani de cercetări și experiențe să poată descoperi un antidot împotriva morții. Nimeni nu reuși să i se pună-n cale sau să-l oprească din drum, nici măcar bocetele mamei lui care ajunsese să vadă în propriul ei copil reflexia unui păianjen care-și țese pânza. Andrei se arătă indiferent la tot ce mișca-n jur, rezistând oricărei tentații adolescente și citind fără încetare tratate de medicină în engleză, uneori chiar și noaptea cu veioza sub plapumă, refuzându-și orice curiozitate de alt rang, până și-aceea de-a face dragoste c-o femeie și visând neîncetat la antidotul miraculos, a cărui enigmatică formulă îi era revelată uneori în somn, dar din nenorocire i se ștergea din memorie de fiecare dată când se trezea dimineața. Singurul moment de derivă surveni în ziua în care-o cunoscui pe doctorița Cristina și se văzu nevoit să înfrunte cealaltă față a inevitabilului, care era inversul morții, deși semăna leit cu ea, fiind cel puțin la fel de misterioasă și implacabilă, la fel de nedreaptă și de absurdă ca moartea: dragostea.

În Miami locuia într-o garsonieră de cămin, foarte curată și plină de vestigii ale tehnologiei, cu instalație de aer condiționat, cuptor electric, mașinărie de

absorbit fumul din bucătărie, automat de spălat vase, uscător de rufe, două calculatoare, aspiratoare de tot felul – pentru praf, pentru scame, pentru gunoaie mai mari sau mai mici, plus încă multe automate de bucătărie și baie, iar dintre elementele recognoscibile în lumea din care veneam – doar o saltea care ținea loc de pat, câteva tratate de medicină și ghitară, ceea ce era insuficient ca să-mi reprime senzația de spațiu S.F. pe care mi-o sugera ambientul. Parcă m-aș fi aflat într-o cabină a unei nave galactice, pereții erau complet goi și de un alb care te obosea la ochi în rest doar țevărie și aparate vopsite în același alb iritant. Până și prosoapele erau albe, până și obloanele care acopereau adâncitura din zid care ținea loc de dulap. Andrei se scuză explicându-mi că la 2000 de dolari pe lună nu-și putuse permite să-și închirieze un apartament mai acătării.

Rămăsese în prag și mă sorbea din ochi cu un aer debusolat, era crispat și nu știa cum să se poarte cu mine, ar fi vrut să mă îmbrățișeze, dar cum el n-avusese niciodată până atunci accese de tandrețe la adresa mea din proprie inițiativă se simțea încurcat. M-am trântit pe saltea.

– Să înțeleg că n-avem nici o șansă să dormim separați.

Andrei se uită la mine nedumerit.

Era foarte contrariat de atitudinea ei laconică. Doar oboseala nu era suficientă ca să justifice sobrietatea cu care-l întâmpinase. Era distantă și melancolică, parcă-și pierduse exuberanța, vorbea foarte eliptic și răspundea evaziv la întrebările lui legate de România, deși el își imaginase că-i va turui în continuu în același registru torențial cu care-l obișnuise în scrisori. Parc-o vedea ambalându-se singură și înfuriindu-se pe măsură ce povestea câte ceva sau exclamând sardonice câte-o sentință revoltată la mijlocul unei fraze kilometrice, se-aștepta să fie în orice caz expansivă și turbulentă și descoperise în schimb o femeie tăcută și interiorizată care-i răspundea convențional sau ambiguu și-i spiona reacțiile cu o privire tulbure, ca și cum s-ar fi îndoit în permanență de ceva. În loc să se complice cu dezvoltări despre ea îi pusese lui o grămadă de întrebări, insistând mai ales asupra stării lui de spirit. Vroia să știe dacă era mulțumit, dacă-și găsisse rostul printre străini. Era complet transformată: își dezvoltase o capacitate de-a asculta care-l pune în dificultate.

- Nu-ți face griji, sunt doar obosită, replicai eu citindu-i gândurile. O să fac un duș și pe urmă mă culc. Vorbim mâine, dacă nu te superi.

Am adormit greu cu un spasm de epuizare care

mă făcea să simt ori de câte ori ațipeam că dacă adorm profund o să mor. Auzeam prin fereastra sudată în perete huruitul mocnit și monoton al orașului, ca un fel de bolboroseală apăsătoare, dar Andrei mă lămură că nu era vorba de zgomotele surde ale străzii, ci de respirația oceanului, cu care în timp aveam să mă obișnuiesc.

Andrei o invitase chiar în după amiaza primei lor întâlniri în garsoniera mizeră de cămin unde era cazat și se scuza că nu o putuse primi într-un loc mai de Doamne ajută, pentru că așa trăiau medicii rezidenți din provincie, însă Anilu se arătă fascinată de aglomerația haotică de obiecte revărsate prin cameră, fiind de-a dreptul mișcată de becul care spânzura în tavan împrăștiind o lumină verzuie, de reșoul aprins care trona în mijlocul încăperii, de cărțile de medicină trântite unele peste altele prin toate colțurile, de felul straniu în care se balansa întreaga clădire când trecea tramvaiul pe stradă, de hainele lui Andrei aruncate peste tot, inclusiv pe masă, de mirosul de cârnăciori afumați care răzbătea de pe culoare, dar mai ales de ghitară care sălășluia pe pat, închegând peisajul acela boem într-un fel aparte. După ce Andrei îi făcu loc pe pat, se apucă să gătească improvizând o specialitate culinară inedită pe plita de bucătărie care camufla o spărtură uriașă din zid și-n timp ce pregătea masa

îndrăzni să-i atragă atenția, din pură onestitate profesională, că tutunul dăuna grav sănătății și că ar fi fost mai bine să fumeze mai puțin. Anilu îi spiona toate gesturile cu o curiozitate irezistibilă, împărtășindu-i sporadic temerile ei legate de fantomele viitorului și amărăciunile cauzate de celelalte fantome, care-o urmăreau din trecut, realizând cu mirare că-n ciuda vorbelor care-i ieșeau pe gură avea senzația că se născuse în clipa aceea, chiar în fața lui și că nimic din tot ce povestea n-avea importanță, nici măcar faptul că-și ura mama. Se gândi că bărbatul acela necunoscut care robotea pe lângă plită nici măcar n-o asculta și ar fi fost mai bine să tacă, dar trebuia să umple cumva teritoriul pustiu dintre ei, senzația aceea absurdă de străinătate, pe care tăcerea ar fi accentuat-o și mai mult așa că vorbi în continuare, fără să urmărească un gând anume, imaginându-și doar ce fel de om era el, cum arăta cartierul în care se născuse sau camera lui de copil, cum era chipul femeii care-l adusese pe lume, atât de perfect și de armonios plămădit, c-o voce atât de caldă și de masculină... Dar oricât de mult și-ar fi dorit să dea de capătul acestor enigme, avea aceeași impresie stranie: că Andrei se ivise din neant în fața ei, de parcă firul vieții lui n-ar fi plecat dintr-un loc îndepărtat și de nepătruns ci ar fi izvorât atunci, sub privirile ei fascinate, ca și cum prezentul le-ar fi măsluit

adevăratele chipuri, înlocuindu-le cu altele, noi nouțe, fără identitate și fără amintiri... Ca și cum lumea însăși începea în camera aia de cămin nenorocită și dincolo de ea înceta să mai existe. Pentru prima oară în viață, Anilu, simți dezmiardarea prezentului, c-o bucurie intensă, de nestăvilit, un prezent înecat într-un farmec aproape palpabil, sfâșietor de blând și de trist.

Miami era exact inversul Parisului. Era un oraș de-o urâtenie exemplară și construit fără pic de imaginație, străzile erau complet pustii deoarece în timpul zilei majoritatea oamenilor erau la serviciu, iar când se deplasau dintr-un loc în altul foloseau inevitabil mașina – o dată pentru că distanțele erau uriașe și apoi pentru că nu existau trotuare nici măcar în centrul orașului. Noțiunea de centru, în Miami, era ceva indefinit și impropriu pentru că excludea din start dimensiunea metafizică a existenței sale – centrul trebuia să fie sufletul unui oraș, adică locul acela unde se intersectau toate drumurile, unde construcțiile cele mai vechi aveau o aură a lor suverană, unde străzile comunicau între ele într-o înșiruire labirintică și bizară care sfida simetria riguroasă a ghetoului, unde fiecare casă avea o particularitate aparte și se îmbina cu celelalte într-o conexiune asimetrică, fascinantă. Centrul era un loc al contrastelor și al coincidențelor inegale, în care arhitectura altor timpuri se contopea

cu cea a prezentului într-o distonanță fermecătoare, dar mai ales era sinonim cu aglomerația, cu zarva furnicarului omenesc, era un spațiu consacrat vieții sociale, escapadelor *în lume*, care însemnau ispita cafenelelor și tavernelor, atracția frivolă a vitrinelor luminate feeric, a afișelor lipite pe ziduri și a mulțimii adunate seară de seară în fața teatrelor și sălilor de cinema, centrul orașului era chemarea discretă a mondenității lansată de pretutindeni, dar în Miami, în zona care ținea loc de centru, nu existau decât zgârie-nori comasați în preajma unor poduri ridicate peste apele golfului și câteva super-marketuri sub formă de hală de uzină în jurul cărora domnea o atmosferă lugubră, pentru că era absolut pustiu, singurele regiuni mai animate fiind cele ale parcurilor.

Andrei încercă să-mi explice fenomenul, motivând că Miami era un oraș foarte nou, n-avea mai mult de 80 de ani și fusese construit în locul unei mlaștini secate artificial, dar nu mă consolă câtuși de puțin explicația. Un oraș fără centru era un oraș mort, prin definiție. M-am interesat unde mergeau în general oamenii să se distreze, iar Andrei îmi răspunse că în general în America oamenii se distrau puțin, pentru că n-aveau timp de nimic.

Există pentru fiecare popor o trăsătură preponderentă de caracter de unde decurge un talent

specific sau un mare neajuns. În cazul francezilor e plictiseala. Francezii au o înclinație către plictis într-un sens aproape transcendental, ceea ce-i predispune la meditație și-i face imaginativi sau schizofrenici, în cazul nemților există o vocație a muncii care pe de-o parte îi umple de stereotipii și pe de altă parte le întreține complexul de superioritate. Rușii, bunăoară, au vocația așteptării ceea ce-i face profunzi și apatici, spaniolii au vocația tragediei și-atunci devin geniali sau isterici, italienii au vocația conflictului și-n mare parte ajung mafioți, iar românii, fără să aibă vreo vocație anume, sunt excesiv de orgolioși și asta îi obligă permanent să-și comenteze viețile în loc să le trăiască din plin. De aceea pentru un român e esențială noțiunea de comunitate, de grup, de diviziune socială. Românii trebuie să știe mereu cine e cu ei și cine e împotriva lor, trebuie să-și evalueze în fiecare clipă poziția în raport cu ceilalți, pentru că invincibilul orgoliu îi somează la o corespondență cu exteriorul aproape perpetuă. Neavând țeluri materiale foarte bine definite și nici lumi interioare covârșitor de bogate, românii se prevalează doar de-un singur obiectiv: să-și construiască în exterior o imagine cât mai perfectă. Scopul în sine, fiind absurd, rezultatele sunt veșnic nesatisfăcătoare. Și-atunci orgoliul rănit se răzbună și-i transformă în niște cutre veninoase

predispușe la bârfă de dimineața până seara. De aceea este absolut esențială pentru un român existența cafenelelor, crâșmelor și teraselor de tot felul, argumentai eu. Andrei îmi împărtășea nemulțumirea, nici lui nu-i convenea că nu găsisese în Miami nici măcar un club în care să se simtă în largul lui, pe-acolo oamenii erau foarte rezervați și prea puțin comunicativi, dar se arată mirat că eu mă includeam în categoria “români.”

– Știi bine că eu nu bârfesc Andrei, dar mă oftic și eu din te miri ce... Iar câteodată îmi dau seama că sunt prea slabă ca să mă încurajez singură. Și eu gândesc în aceiași termeni. Am nevoie să știu cine e cu mine și cine e împotriva mea. E un complex tâmpit de vinovăție pe care-l avem toți. Așa ne cresc pe noi părinții.

– Pe mine m-au crescut altfel... nu-mi dau seama exact cum. Dar știu că erau mândri de mine fără nici un motiv și mi-era mereu teamă să nu-i dezamăgesc.

– Vezi?! Ce spun? Mereu același lucru: vinovăție și orgoliu.

O iubise pe Cristina cu înflăcărare și umilință, punându-se în slujba ei cu totul, îndurând cu aceeași răbdare de păianjen toate apucăturile și izbucnirile ei, chiar și pe cele necontrolate când dădea tonul despărțirii sau se-arunca cu ochii închiși de gâtul

vreunui alt bărbat. Îi asculta smerit toate jelaniile și înjurăturile, lăsându-se asuprit fără proteste de dispoziția ei schimbătoare și acceptând rolul ingrat de confident al amorurilor ei rănite. Îi înghițea fără discernământ toate toanele lăsând-o să-l plimbe în lesă sau să-l expună în ca pe-un trofeu, îngăduindu-i să se laude în lume nu cu iubirea lui nemărginită ci cu rezultatele excepționale pe care le obținuse la olimpiadele de medicină, așteptând-o uneori luni în șir să-i dea vreun semn de viață după ce-l renega plictisită, adorând până și disprețul cu care-l trata, până și minciunile pe care i le servea din comoditate, lăsându-i voluptatea de-a-l strivi și umili neîncetat doar c-a s-o facă să se simtă puternică și importantă, luptându-se ca un bezmetic, ani în șir pentru iubirea ei închipuită, îngrozit ca de moarte de gândul c-ar putea s-o piardă. Cristina nu-l iubise niciodată cu adevărat, nici măcar în momentele de angoasă, nici măcar atunci când o părăsea vreun amant episodic și rămânea pentru o vreme singură, nu-l iubise nici măcar din compasiune, nici măcar o secundă.

Înțelegând într-un târziu că se lupta pentru o cauză pierdută, renunță să-i mai spună c-o iubește și se resemnă s-o facă în tăcere și pe ascuns, convins pe deplin de indiferența ei și de absurditatea situației. Ceea ce moștenise de la ea era însă oribilul nărav de-a

interpreta legăturile omenești ca pe-un joc, inofensiv și fără consecințe, din care dragostea trupească nu era exclusă, astfel încât ajunse să-și contrazică propriile percepții și să se comporte ca și cum între suflet și trup ar fi existat granițe foarte precise, sufletul fiind creatorul jocului, iar trupul fiind cel care-l împlinea. Neputând să suporte ideea înfrângerii și refuzând să accepte că-și făcuse iluzii, preferă să-și răstălmăcească sentimentele și să se mintă că nici măcar n-o iubise pe Cristina, iar dacă suferise nu era din vina ei sau a lui, ci a faptului că era doar un jucător începător, exagerat de pătimaș și orgolios, care nu înțelesese încă esențialul și-anume că important e să joci, pentru că a te simți învins sau învingător nu era decât o chestiune de optică. Ceva extrem de relativ și total de lipsit de semnificație pentru ceilalți.

În starea asta de spirit îl întâlnește Anilu. Andrei îi vorbește foarte puțin, dar reușește în câteva fraze să exprime esențialul, cu un spirit de sinteză desăvârșit: îi era frică de moarte, căuta un antidot împotriva ei încă din copilărie și-avea de gând să persevereze, vroia să ajungă neuro-chirurg nu atât din considerente legate de analogia moarte-creier, cât datorită faptului că era ramura chirurgiei care presupunea maximum de precizie și rafinament, era un luptător împătimit și un mare jucător de bridge, un mare jucător în general,

jocul fiind singura lui religie și iubea din inerție o anume doctoriță Cristina cu care avea de gând să se și însoare la un moment dat, o fostă colegă de facultate care profesa medicina într-un alt oraș. Anilu îndrăznește să-l întrebe la sfârșitul expunerii de ce respectiva doctoriță Cristina nu-l însoțise la București, iar el îi răspunde politicos că aveau o relație care se întemeia în primul rând pe libertate și-apoi pe considerente pasionale și atâta timp cât ea vroia să fie singură n-o putea condiționa în nici un fel. De unde Anilu înțelege că nu exista nici cea mai vagă inerție între ei și că Doctorița Cristina nu era decât o simplă fantomă din trecut pe care-ar fi putut-o doborî dintr-o suflare, așa că-și apropie buzele de-ale lui suficient cât să poată sufla de pe ele cenușa amintirilor și-l sărută apăsător fără să-și dea seama ce face. Asigurându-l că nu era vorba decât de-o intrare imprevizibilă în joc, Anilu îi dezmiardă fruntea, urmărindu-i cu degetele linia fiecărui rid în parte, apoi închise ochii și se abandonează atingerilor lui febrile simțind că nu-și mai poate stăpâni gândurile.

Ecouri stranii ale unei forțe necunoscute îi pătrunseseră în toate subteranele trupului, ca și cum Andrei ar fi aprins în ea un foc straniu și întunecat care ardea când mocnit, când cu vâlvătai uriașe și avea senzația că ar muri pe loc dacă ar pleca de lângă ea, fie și numai o clipă, de parcă toată ființa ei ar fi migrat în

corpul lui, nemaiputând ieși de-acolo, de parcă s-ar fi transformat în el, complet și dintr-o dată, iar faptul că făceau dragoste nu mai avea nici o legătură cu sexul, ci cu un înțeles ireductibil al universului. Andrei era tot ce mai știa despre ea și implicit despre viață, Andrei era numele tuturor asfințiturilor de soare care-i schingiuiseră sufletul, Andrei era locul unde duceau treptele muzicii, era scâncetul mării pe care nici un cuvânt omenesc nu-l putuse reda, Andrei era singurul nume posibil în lumea anonimă și si părăsită de îngeri. Cu un efort supraomenesc, Anilu reuși să-și înăbușe plânsul și să-l invite pe-un ton cât se poate de ludic să se mute împreună cu ea, într-un apartament din inima periferiei care-i rămăsese moștenire de la o mătușă chiar începând de a doua zi, dacă tot era nemulțumit la cămin. Exista și avantajul că apartamentul respectiv se afla la numai zece minute de mers pe jos de spitalul în care lucra el și prin urmare n-ar mai fi trebuit să bată tot Bucureștiul la ora 6 dimineața ca să ajungă la slujbă.

Existau în Miami două dimensiuni clar definite: ghetourile și zonele rezidențiale. Ghetourile erau mai aproape de centru și erau locuite în speță de emigranți, iar zonele rezidențiale erau de toate felurile: cu cartiere în care locuiau cei cu venituri medii, cu cartiere în care locuiau cei cu venituri mari și-n cele din urmă erau casele miliardarilor, chicioase

și ostentative, construite întotdeauna la golf sau la ocean.

Cartierele celor cu venituri medii erau liniștite și idilice, aveau câte-o piscină colectivă plasată întotdeauna lângă terenul de tenis și în vecinătatea clubului de golf, nu existau trotuare pentru că erau impuse limite de viteză care preîntâmpinau riscul accidentelor și toate casele arătau la fel. Aveau aceleași dimensiuni, erau zugrăvite impecabil în alb sau în crem, aveau un singur etaj și un spațiu verde pe care proprietarii îl răzuiau cu mașini de tuns iarba și aspiratoare de tot felul o dată pe săptămână, niciodată mai des sau mai rar, aveau verande cu scaune de răchită și cununițe de Halloween la intrare, câte-un felinar care spânzura în pragul ușii și nelipsitul coș de baschet în curte, plasat în vecinătatea garajului în care erau parcate cele două mașini, respectiv cea de serviciu și cea de ocazie.

Cartierele celor cu venituri mari aveau întotdeauna intrarea demarcată cu grilaje de fier. Nu puteai pătrunde în interior decât prin intermediul interfonului. Acolo curțile caselor erau adevărate parcuri naturale, cu vegetație luxuriantă și sălbatică, cu câte-un lac artificial înconjurat de palmieri și alei pietruite care duceau spre intrarea principală a bungalow-rilor, unde erau plasate invariabil fântâni

arteziene și imitațiile unor statui în stil Versailles, săvârșite cu un gust îndoielnic. Interioarele arătau la fel de opulent ca și elementele de decor exterioare, doar că păreau mai degrabă ilustrația anacronică a unor saloane aristocratice decât un spațiu intim și vital așa cum ar fi trebuit să fie o casă. Nefiind consecvente stilului unei anume epoci, camerele de oaspeți arătau ridicol și creau o senzație foarte puternică de artificial și neverosimil, exista un amestec deplasat de coloane grecești cu cristale italiene și mobilă Napoleon al doilea, încununate în tavan cu inevitabil candelabru ceea ce sugera o magazie de decoruri de teatru, dar cea mai penibilă era asocierea acestor elemente istorice cu ecranul plat al unui televizor de dimensiuni hiperbolice care țâșnea din cadrul bibliotecii.

Într-o astfel de casă m-am pomenit invitată chiar a doua zi după ce ajunsesem în Miami de unul din colegii rezidenți de la spitalul unde lucra Andrei. Era băiatul unui italian, chirurg cardio-vascular și-al unei asistente irlandeze. Cum în America chirurgii sunt la mare preț era explicabil de ce Marco locuia într-un palat de genul ăsta. Andrei era de gardă și apucase să-i spună lui Marco de venirea prietenei lui din România, așa că acesta mă invită la el din proprie inițiativă ca să nu mă plictisesc singură în garsonieră.

Ceea ce m-a frapat din primul moment era faptul

că biblioteca era doar un pretext pentru că nu conținea cărți, ci porțelanuri. Marco se arătă la rândul lui nedumerit de nedumerirea mea.

– De ce să ținem cărți în casă din moment ce există biblioteci în oraș?

– Păi, nu știu... Ție nu-ți vine niciodată pofta de citit acasă?

– Pot să împrumut câte cărți vreau de la bibliotecă, argumentă Marco.

– N-ai simțit niciodată nevoia să ții în casă o carte care ți-a plăcut?

– De ce s-o țin în casă?! se miră Marco. Dacă mai vreau s-o citesc odată pot s-o împrumut din nou.

Demersul lui era cât se poate de logic și de limpede. Americanii nu făceau niciodată lucruri inutile, nu aveau obiceiuri care să nu aibă o acoperire eficientă.

– Ok. Înțeleg, am îngăimat eu. E inutil să ții în casă cărți. De-acord. Dar porțelanurile și coloanele grecești, candelabrul și pianul vienez la ce servesc?

– Cum adică la ce servesc? întrebă Marco. Nu ziceai că ai și tu un pian în casă?

Era inutil să mai continue discuția.

Părinții lui Marco se arătară foarte curioși să-și facă o idee despre România și tăbărâră asupra mea cu un interogatoriu extrem de jenant, interesându-se

dacă la noi în țară existau calculatoare, muzee, bănci, luna park-uri și closete publice, dacă aveam instalații de termoficare la blocuri sau barem calorifere electrice, dacă purtam costume tradiționale sau ne îmbrăcam după canoane occidentale, iar eu mă străduiam să răspund politicos, nu atât ca să nu-i compromit lui Andrei amiciția cu Marco, cât pentru că habar n-aveam cum să mă întorc singură la cămin în cazul în care m-aș fi ridicat pur și simplu de pe sofa și-aș fi ieșit din încăpere trântind ușa, dar îmi venea în orice caz să fug, era deosebit de frustrant sentimentul și când atinse o cotă a insuportabilului le spusei oaspeților mei cu toată delicatețea că nu e cazul să se mai obosească să-mi pună întrebări pentru că le puteam anticipa cursul așa că le voi da direct răspunsurile, precizând că-n România mai existau și alte minunății ale tehnicii și civilizației, se descoperise până și apa caldă, existau piscine și chiar terenuri de golf în anumite zone ale Bucureștiului, ghetoul însă era la mare preț și foarte la modă, existau teatre, cinematografe, facultăți, iar românii foloseau, culmea, până și hârtie igienică!

În săptămânile care urmaseră acelei prime nopți de dragoste, Anilu se străduise să simuleze cât mai bine atmosfera jocului ca să nu-i dea de bănuț și încercă să se comporte cât mai normal, comandându-i cele mai

trăznite soiuri de mâncare maestrului chirurg-bucătar, prefăcându-se că urmărește cu viu interes fiecare episod din serialul "Spitalul de urgență", imitând cum se pricepea mai bine starea de concentrare în timpul meditațiilor de engleză pe care i le dădea Andrei, ironizându-l constant și punându-l la punct neconținut în legătură cu optimismul cretin și nefondat care-l făcea să viseze la America. Considera că exprimându-și detașarea prin toate mijloacele reușea cu succes să camufleze fericirea care pusese stăpânire pe ea, fericirea de-a-l avea aproape fie și numai două ore pe zi! Fericire care ar fi trădat din toate punctele de vedere convenția jocului.

Făceau dragoste relativ rar pentru că Andrei venea obosit și fără chef de la spital, dar pentru Anilu era ca și cum ar fi făcut dragoste și dacă-l privea pur și simplu cum tresare prin somn sau cum respiră lent și monoton ori dacă-l asista făcând baie, așezată pe capacul closetului și sporovăind cu el despre bolnavi sau despre hachițele actorilor care se dădeau în spectacol la repetiții, era ca și cum ar fi făcut dragoste chiar și atunci când îl contempla spălând vasele sau pregătind masă, lăsând-o să se simtă ca un musafir în propria ei casă, era ca și cum ar fi făcut dragoste permanent atâta timp cât el era aproape și-i putea urmări toate gesturile și toate gândurile, până și cele imperceptibile, cum ar fi

fost un surâs pe care-l schița în colțul buzelor și pe care Anilu îl putea ghici deși stătea întors cu spatele la ea sau un cuvânt obscen pe care-l gândea fără să-l rostească, pe care însă Anilu i-l putea citi în ochi, ori o atingere involuntară pe care ea o resimțea reverberându-i prin toți porii pielii.

Andrei era primul bărbat care izbutise s-o facă să se transforme în femeie. Anilu se acoperi într-un timp record de toate tarele caracterului feminin, de toate plăgile lui rușinoase, abordând pătimaș studiul horoscoapelor, recurgând la sordidul clișeu feminin al schimbării culorii părului o dată pe săptămână sau la degradanta obsesie a curei de slăbire, Anilu devenise o epavă, o vietate sperioasă și chinuită de superstiții, o gelatină în mâna sorții.

Primul sindrom al nenorocirii care se făcu vizibil se constitui în faptul că-și pierdea răbdarea așteptându-l în casă și începuse să-i facă vizite la spital. Îl căuta la orele amiezii, în pauza dintre două operații și preț de un sfert de oră era numai al ei, putea să-l strângă-n brațe nestingherită și să-i alunge spaima de moarte sau uneori se întâmpla să stea lipiți unul de altul lângă o fereastră deschisă și să numere păsările din copaci confruntând cifra descoperită de el cu cifra descoperită de ea. Câteodată Anilu reușea să-l convingă s-o lase să-i țină de urât în nopțile când făcea de gardă

și-atunci se iubeau intermitent, în pauza dintre două alarme, la lumina neonului din cămăruța de spital cu pereți sculptați de igrasie și zăbrele la geamuri, trezindu-se cu oasele înțepenite, chirciți unul în altul pe canapeaua îngustă și tare, cu fețele livide de oboseală pe care încercau să și le învioneze stropindu-se pe ochi cu apa rece și pământie care curgea la chiuveță. Și exista în toate acestea un suflu magic, ca și cum se întâmpla de fiecare dată ceva nou, ca și cum banalitatea n-ar fi putut infesta atracția aceea intensă pe care-o resimțea Anilu către Andrei, ca și cum nimic n-ar fi fost mai presus decât fericirea de-a-l ține de mână sau de-a-l asculta cum respiră, o fericire inepuizabilă care se amplifică în fiecare clipă și pentru care nu exista alternativă.

Cu ocazia vizitelor la spital se contură aieva în ochii ei caracterul lui eroic. Avu ocazia să-l surprindă la camera de urgențe alintând un băiețel care-avea o fractură de occipital c-o duioșie părintească și reușind în felul asta să smulgă de la el câteva cuvinte după ce o groază de medici mai bătrâni și mai experimentați încercaseră fără succes să-l scoată din starea de șoc. Altădată se întâmplă să-l audă adresându-se pe-un ton cald și foarte respectuos unei curve desfigurată în bătaie de peștele ei, căreia toți ceilalți doctori îi adresau cuvinte josnice și triviale, îl văzu alinând suferința celor

mai decăzuți dintre oameni, sinucigași sau vagabonzi care-și duceau zilele prin metrouri, schilozi și murdari, victime ale singurătății ori disperării și se gândi că poate și el își dă seama câtă nevoie aveau oamenii aceia de atenția și compasiunea lui și cât de infim era numărul medicilor care ar fi făcut la fel. Cât de nemăsurată era indiferența omenească și cât de straniu era faptul că lui îi păsa totuși de oameni, respectându-le spiritul, chiar și desfigurat sau pocit, încercând să-i ajute pe toți, necondiționat, până și pe aceia care fuseseră striviți de viață, fără să creadă nici o secundă că gestul său ar fost tardiv sau inutil. Anilu se gândea că eroismul lui era o dovadă cât se poate de clară că viziunea plecării în America nu era decât o alternativă fictivă la ceea ce simțea cu adevărat, un revers imaginar al realității pe care și-o asuma cu toată ființa, un fel de joc al minții pe care nici n-avea de gând să-l transforme în faptă. Nu era decât o proiecție virtuală fără consecințe, un simplu joc care-i întreținea viu simțul libertății, atât.

Neputința de-a mai sta singură își extindea în timp teritoriile astfel că Anilu îl însoțea pretutindeni: la piață, la băutele cu prietenii, la petrecerile colegilor de serviciu, îl însoțea chiar și la partidele de bridge organizate la fiecare sfârșit de lună, asistând la desfășurarea lor zgomotoasă, retrasă într-un colț cu genunchii la gură. Îi sorbea fiecare gest și fiecare

intervenție încercând să ghicească telepatic cărțile pe care le avea el în mână, în timp ce ambele echipe râdeau în rafale, își stimulau inspirația cu whisky sau coniac de cinci stele și se delectau cu bancuri de cazarmă și înjurături marinărești când făceau cărțile. Iar Anilu aștepta smerită și mută să se termine tot tămbălăul și să se întoarcă acasă cu Andrei, care avea obiceiul să adoarmă în următoarele cinci minute după ce se spăla și se întindea în pat, fără să-i adreseze vreun alt cuvânt în afară de “noapte bună”. Ca să nu-l deprime cu atitudinea ei pasivă, se apucă să studieze cu perseverență un manual de bridge, reușind să se inițieze în mai puțin de-o lună în taina regulilor de bază ale jocului și își făcu curaj să-i propună să joace cu ea în echipă o dată, ca să se poată iniția și practic, dar Andrei izbucni în râs și-o bătu pe umăr consolator spunându-i că n-are de gând să se compromită definitiv în fața prietenilor lui cei mai buni care oricum o considerau ușor nebună.

În America nu exista noțiunea de grup de prieteni, ci doar aceea de asociație. Fiind o țară în care pragmatismul era considerat o trăsătură “morală” absolut fundamentală, simplul alibi al nevoii de comunicare nu era suficient ca să justifice întemeierea unei găști. Fenomenul de robotizare avea nenumărate ramificații. Oamenii se coalizau între ei pe grupuri de

interese, în funcție de poziția socială, de frustrările pe care le aveau, de micile manii sau stereotipii, dar întotdeauna în funcție de un profit stipulat în mod virtual sau real. Gândirea americană e compusă din două directive esențiale care funcționează permanent și ca premize morale: constructivismul și utilitatea. Nu poate fi creditat într-un sens moral un lucru lipsit de utilitate. Arta e frumoasă și cum oamenii aspiră la frumusețe, arta e utilă, deci morală. Moral însemnând în primul rând un lucru care poate atrage după sine o satisfacție cât de mică, un profit, fie el și spiritual... Constructivismul este expresia nevoii de optimizare, adică ostentația unei gândiri optimiste, în pofida oricăror limite sau sensuri tragice. Grupurile de interese se formează pe baza acestor două opțiuni morale, care deși nu se contrazic între ele intervin preponderent în situații radical diferite. Spre exemplu în cazul asociației iubitorilor de balene, primează mobilul moral al utilității: balenele sunt o specie pe cale de dispariție, sunt creaturile lui Dumnezeu, deci sunt utile și prin urmare trebuiesc salvate. Aici intervine într-o oarecare măsură și spiritul constructiv, alimentat prin speranța că eforturile asociației vor sensibiliza într-o bună zi autoritățile însărcinate cu... În cazul asociației bolnavilor de SIDA, lucrurile se prezintă într-o optică inversă, deoarece preponderent

este spiritul constructiv, care propovăduiește optimismul prin solidarizarea membrilor asociației în fața morții, iar solidaritatea e un lucru bun în sine, moral și-aici intervine al doilea criteriu: util. De ce e utilă solidaritatea în fața morții? Pentru că îți lărgeste orizonturile personale, îți creează un spectru mai larg al suferinței și ai senzația că împreună cu tine moare tot universul care senzație e infinit mai plăcută decât aceea că universul ți-ar putea supraviețui și fiind vorba de ceva "mai agreabil" decât altceva e o formă de optimizare, deci prin urmare e ceva util și constructiv. Etcaetera. Etcaetera.

Felul în care erau construite orașele era reflexia impecabilă a modului american de gândire. Totul era organizat într-o geometrie foarte strictă, străzile aveau în loc de nume cifre, iar auto-străzile erau cea mai mare mândrie a Americii pentru că uneau punctele cele mai îndepărtate ale țării și aveau indicatoare pentru toate necesitățile și doleanțele pe care le putea încerca un om la șosea, fiind dotate la fiecare cinci kilometri cu restaurante și cantine, construite la rândul lor după canoanele impuse de utilitate: arătau toate ca niște cutii de chibrituri de dimensiuni catastrofice și se deosebeau între ele prin specificul mâncării servite, care specific nu consta în modul în care era gătită ci în ingredientele din care era compusă – spre exemplu,

erau așa zisele restaurante în care se serveau doar preparate din pui, restaurante în care existau doar preparate din vită, sau caracatiță sau stele de mare, dar era imposibil să comanzi stele de mare într-un restaurant cu specific de pui sau bunăoară vită într-un restaurant cu specific de caracatiță. Mania americanilor pentru compartimente și categorisiri era oglindirea perfectă a spiritului de ordine și disciplină și coincidea cu reprezentarea ideii de profesionalism. Profesionalismul, adică opusul diletantismului, era la rândul lui o calitate de ordin moral pentru că percepea pe de-o parte corectitudine și responsabilitate și pe de altă parte implica noțiunea de specialitate, spre deosebire de diletantism care decurgea dintr-o categorie a simțirii și era expresia unei plăceri lipsite de responsabilitate și de precizie. Profesionistul era prin urmare un specialist. Un tip precis, foarte bine organizat în munca lui, care răspundea cu capul de compartimentul care-i era rezervat și care nu era niciodată obligat să cunoască sau să interfereze cu domenii care țineau de specialitatea altora. Spre exemplu, în cazul chirurgilor, ca Andrei, se pune la un moment dat problema specializării. Nu puteai fi neuro-chirurg *in genere*, erai obligat să optezi. Lobul cranian drept sau lobul cranian stâng. Tumori cerebrale sau vase sangvine. Transplant de măduvă

sau lobotomii. Nu te puteai înfige în toate direcțiile. Astfel că, dacă în timpul unei operații se descoperea existența unei disfuncții care nu ținea de domeniul de specialitate al chirurgului, pacientul era închis, trezit din anestezie și pasat pe mâna unui alt specialist. Ceea se întâmpla în mod analog în cazul restaurantelor cu specific de pui.

Cu cât organizarea tindea să fie mai desăvârșită cu atât robotizarea personalului uman devenea mai evidentă. Americanii trăiau într-o stare de manipulare care friza cretinismul, pentru că li se sugera ce să facă, ce să simtă și ce să-și dorească prin natura sistemului în care era organizată lumea lor. Americanii nu aveau o viață, ci o lume. Totul era atât de simetric și de bine proporționat, atât de clar motivat în termeni de constructivism și utilitate încât alternativele nu erau decât sau să te conformezi sau să te sinucizi. Copiii erau alăptați în spiritul aceluia optimism abject și imbecil, li se preda legea happy-endului încă de pe băncile creșei, li se induceau din fașă dejecțiile acelor imperative pseudo-morale, astfel încât la vârsta întrebărilor știau deja toate răspunsurile pe dinafară. Nu exista decât o singură realitate, care era acceptabilă, dar perfectibilă și trebuiau căutate permanent soluții de optimizare. Reperele și standardele de viață erau întotdeauna construite în

funcție de ceilalți și spre deosebire de români, care-n nefericitul lor orgoliu se vroiau cât mai originali, americanii, modești, se vroiau identici cu vecinii, identici cu colegii de serviciu, aspirau la un ideal de normalitate cât mai identic cu al eroilor din filme și nu-și doreau altceva decât să ajungă șefi ca să-și poată cumpăra încă o mașină, ca să-și poată schimba locuința cu un etaj și numai șapte camere cu una de zece camere cu scară interioară, iar nenorocirea consta în faptul că lucrul ăsta era chiar posibil și-atunci obiectul aspirațiilor se deplasa mai departe și viza o piscină personală, eventual și-o mică afacere, ș.a.m.d. Era explicabil de ce coșmarurile din romanele lui Orwell fuseseră inspirate de peisajul atât de idilic și optimist al gândirii americane. Manipularea era o realitate implacabilă, pe care fiecare amănunt al organizării exterioare o proiecta în interior. Oamenii se întorceau obosiți de la serviciu, serveau întotdeauna "dinnerul" în familie la ora cinci fără un sfert, apoi urmăreau știrile televizate, cele câteva show-uri educative inspirate de dileme sociale, răsfoiau câte-o carte scrisă în același spirit mobilizator, cu iz de manual și carte de bucate, se delectau cu jocuri pe calculator și apoi cădeau într-un somn greu, fără vise.

Ordinea și disciplina erau la ele acasă, legile erau foarte severe și, spre deosebire de țările europene, în

America chiar erau aplicate și funcționau ireproșabil.

Prohibiția era o formă de conduită socială care funcționa ca paravan moral fie că era vorba despre domeniul băuturii și alcoolului sau al legăturilor amoroase. Fiind prin natura lor niște nerușinați exhibiționiști, americanii se dădeau în spectacol în împrejurări publice, confesându-se la televizor sau prin reviste în legătură cu adulteruri rușinoase, povestite până în cele mai scabroase amănunte, cu mici trădări sau scandaluri familiale, cu felurite găinării care i-au victimizat, dovedind pe de-o parte o înclinație vădită pentru defulare intimă și pe de altă parte o preferință pentru postura de victimă. Nu exista femeie americană căreia să nu-i facă plăcere să se spurce la gură relatând cum a fost penetrată, sodomizată, ciupită, scuipată sau ciufulită de vreun amant ingrat și posesiv sau cum a fost înșelată c-o târfă, urâtă, nemernică și obscenă, incriminând în felul ăsta, sub pretextul unor confabulații morale, tarele de comportament ale nelegiuitului pe care l-a iubit din tot sufletul, sub ploaia de exclamații și încurajări ale publicului, așa cum nu exista bărbat american căruia să-i fie străină voluptatea de-a se bălăci în postura de victimă invocând, cu același dar al spurcăciunii, neajunsuri conjugale sau conflicte de serviciu. Adulterul era cu precădere vizat în scandalurile publice

fiind dintre toate belelele cel mai ușor de depistat și cel mai spectaculos de narat. Adulterul avea un caracter dramatic prin excelență, deoarece contravenea moralei americane și în general era pedepsit prin lege – în sensul că partea păgubită obținea, în urma divorțului, actele de proprietate ale casei, custodia copiilor și cheile de la mașină.

Toate super-marketurile erau organizate după aceeași schemă inflexibilă, se numeau toate la fel și puteai avea certitudinea că standul de șampoane la află la aceeași distanță de standul de muștaruri și de raionul de prăjituri, indiferent în ce oraș al Americii te-ai fi aflat pe coasta de est sau de vest, ca să nu-ți fie cumva dor de alimentara ta de acasă în cazul unei deplasări mai lungi, magazinele erau toate identice și arătau în exterior ca niște hale uriașe părăsite, iar în interior ca niște holospații cu grădini interioare și fântâni, cu zeci de scări rulante și etaje, asemeni unor orașe artificiale în miniatură, doar că în loc de case – erau prăvălii cu obiecte de toate soiurile și dimensiunile, toate de vânzare, astfel că populația americană își petrecea serile în aceste sere imense, care înlocuiau noțiunea de centru al orașelor, plimbându-se agale printre magazine și făcând obligatoriu cumpărături pentru că ispita era agresivă.

Deja după o zi petrecută în Miami, eram complet dezgustată. Vizitasem toate magazinele și toate alimentarele, vizionasem toate emisiunile sociale educative de la televizor și simțeam un dor teribil de ducă spre București.

Andrei se arătă intrigat de nemulțumirea mea și-mi spuse că era prematur să trag concluzii. Încă nu cunoscusem vreun mediu universitar și n-aveam de unde să știu dacă nu m-ar fi simțit bine. Vroia să mă ajute să-mi găsesc o bursă și să mă țină acolo cu el, cât mai mult.

– De ce, Andrei?

– Nu știu... Am nevoie de tine. M-am gândit mult la ce s-a întâmplat între noi și mi-am dat seama...

– Că ai nevoie de mine!

– Da.

– Ești sigur? Nu cumva ai nevoie de iubirea mea? Ce ai înțeles tu din mine?! Cât de bine mă cunoști, Andrei? Eu te cunosc, da, pentru că-n ultimii șase ani n-am făcut altceva decât să meditez asupra ta, să te caut, să te descopăr, ți-am urmărit fiecare gest, fiecare gând în parte! Probabil că tu îți imaginezi că dacă eu eram aia care avea veșnic probleme, eram și centrul atenției, nu? Dacă vorbeam mult însemna că eu

sunt personajul problemă. Dar nu-i așa, Andrei, e invers. Pentru că unica mea problemă erai tu! Tu habar n-ai cine sunt! Tu nu te cunoști decât cu iubirea mea!

– Știu, mărturisi el cu regret. De-aia am și fost agitat când te-am văzut cum te trănțești pe pat și mă ignori. Nu te-am văzut niciodată în postura asta. Nu te-am cunoscut decât... îndrăgostită de mine și preocupată până la demență de tot ce-mi ieșea pe gură. Sau, mă rog, de tot ce făceam.

– Ți-era frică de mine, nu-i așa?

– Așa am crezut, că mi-e frică, dar de fapt eram doar iritat și săcâit. Mi-a fost mult mai frică acum când te-am văzut cum taci.

– Andrei nu suport să vorbesc pe tema asta. Hai să schimbăm subiectul. Înțeleg că ești singur și că ți-e greu, dar nici mie nu mi-e bine.

– Mă mai iubești măcar?

– Ce-ți pasă?!

Reușind să-și învingă rând pe rând toate orgoliile, Anilu se mulțumise cu faptul că el o considera o fată bună și sensibilă, în pofida caracterului ei exaltat și-a evidentei lipse de maturitate de care dădea dovadă.

Toată voința și puterea ei de concentrare migraseră spre Andrei, unicul bărbat care-o putea face să se simtă în același timp teribil de fericită și cumplit de nenorocită. Nemaivând nici un alt interes vital, nici

măcar pentru scris, Anilu ajunsese să-și petreacă mai tot timpul în rugăciuni și-n vise care contraziceau fraudulos realitatea și care se înverșunau să descrie în imagini nepermis de frumoase un viitor din ce în ce mai îndepărtat și mai lipsit de conexiuni cu prezentul acela tern și monoton, bântuit de insomniile ei și oboseala cronică a lui Andrei, de diminețile cu cer vântat și de noroaiele toamnei târzii, prezentul acela mohorât și îngropat în camere înghețate de spital, prezentul care devenise totuna cu frigul lunii noiembrie și al înstrăinării dintre ei. Singurele momente bune erau acelea când Andrei se întorcea acasă mai devreme de unsprezece noaptea și se întindea pe canapea, lipindu-și buzele de părul ei, sorbind meditativ dintr-un cocteil pregătit chiar de el, punând muzică la casetofon și lăsând-o pe Anilu să se ghemuiască la pieptul lui ca să tacă împreună și ca să-și poată răni împreună sufletele în acordurile stranii și melancolice ale muzicii. Neștiind cum să-l facă s-o dorească sincer, Anilu încercă să se conformeze legilor necunoscute ale jocului, gândindu-se că tot ceea ce o înspăimânta pe ea în dragoste – frivolitatea sau sexualitatea în stare pură, pe el ar fi putut să-l încânte și să-l excite și se încurajă spunându-și că jocul era în sine ceva gratuit, era plăcere și imaginație, era libertate fără opreliști, ar fi putut să facă orice, fără ca acest lucru să-i afecteze

identitatea, nu era obligată să fie ea însăși iubindu-l, putea să fie oricine sau oricum pentru că tot ea ar fi resimțit efectele improvizației, iar consecințele fiecărui gest săvârșit tot asupra ei s-ar fi revărsat. Erau tot ea și tot el, indiferent în ce postură s-ar fi aflat și fiind vorba de ei și nu de alții nimic n-ar fi fost nimic degradant fiindcă tot spiritele lor erau în esență cutia de rezonanță a ce se întâmpla, oricât de vulgar sau de frivol ar fi părut în aparență totul... Se rătăci în felul asta fără scăpare în propriile raționamente, din ce în ce mai încâlcite și mai absurde. Refuzând să accepte că jocul excludea din start orice formă de implicare, Anilu se tâmpi singură cu paradigmele logicii și câștigă teren în ochii ei închipuindu-și că se poate juca cu jocul astfel încât să-l ia liniștită în serios simulând că se joacă. Și într-o noapte, cu-n simț ludic ieșit din comun săvârși primul act de frivolitate, provocându-l sexual pe Andrei cu o partidă de striptease, ceea ce avu darul să le îmbunătățească radical viața de cuplu pe tot parcursul săptămânii următoare.

Reușind să-și distrugă toate inhibițiile și preceptele morale care-o incomodaseră cumplit, Anilu realizează că atunci când Andrei avea inițiativa de-a adormi subit, nu făcea nici un sacrilegiu dacă lua și ea inițiativa de-a-l ține treaz împotriva voinței lui, poposind cu buzele ori cu limba asupra celor mai sensibile detalii ale

fizionomiei sale, explorând lent resursele plăcerii pe care i-o putea provoca prin fiecare atingere până când, prins cu totul în nisipurile mișcătoare ale dorinței, Andrei reacționa exploziv, desfăcându-i genunchii c-o pasiune neașteptată și făcând-o să simtă din nou acel foc întunecat cum i se răsfrânge prin trup în toată ființa.

Absolutul începea și se sfârșea acolo, în acel haos al împerecherii, care era pentru ea forma supremă de dăruire, iar pentru el unicul mod de-a uita de moarte, fiind în cazul lui un mijloc de-a-și adormi sufletul hărțuit de spaime, iar pentru ea o șansă de-a-l trezi la viață. Andrei găsisese în dragostea fizică o supapă a uitării de sine, în timp ce Anilu descoperea în ea reflexia identității ei ultime, pe care nici o altă experiență de viață nu i-ar fi putut-o revela.

Sufletul ei devenise trupul lui, iar corpul ei era totuna cu sufletul lui și totuna cu dragostea, care era în același timp senzație și dorință, stare indefinită de zbulc și rugăciune febrilă, panică oarbă sau voluptate a durerii și-o permanentă nostalgie a ființei lui, exilată într-un trecut întunecat și tulbure.

Anilu visa în trecut, posedată de chemarea buzelor lui care închegau printr-un simplu surâs cel mai răscolitor tablou al ispitei. Visa în timpul zilei la tot ce se întâmplase în noaptea anterioară, invocând arcuirea

degetelor lui care-i frământau pântecul și prin puterea fantasmei re trăia actul sexual până în cele mai mici detalii... Andrei îi spusese că fesele ei au forma lunii pline și-o aură luminoasă pe care el o putea desluși prin întuneric și-i lăuda neconținut rafinamentul erotic, impulsivitatea cu care se arunca în torentul iubirii carnale, curajul de care dădea dovadă pierzându-și controlul și se arătase măgulit de faptul că făcea pentru prima oară dragoste c-o femeie plângând...

Andrei era un jucător desăvârșit, care știa cum să-și copleșească adversarul, cum să-l surprindă sau cum să-i dea iluzia că ar conduce jocul, Andrei știa să anticipeze fiecare reacție acestuia, știa exact care sunt punctele lui vulnerabile astfel că atunci când se hotărî să pună capăt jocului îi cântă la ghitară.

Anilu îl ascultă fermecată și-un val de remușcare fierbinte îi inundă sufletul. Bărbatul acela de care îi fusese atât de frică, pe care-l suspectase c-ar putea s-o respingă sau c-o să-și spele mâinile de chirurg în lacrimile ei îndrăgostite, era un om însingurat și trist, un băiețel speriat de moarte, care tânjea după iubire. Era un naufragiat ca și ea în pustietatea lumii care visa ca un bou la Țara Făgăduinței. Și pentru prima oară îl privi fără nici o urmă de încordare, îl privi îndelung cum se chiora pe întuneric să nimerească corzile chitarei, storcând din ele un amestec sumbru de pesimism și

remușcare și împrăștiind acorduri străvezii în liniștea densă a nopții. Îl ascultă cântând o baladă compusă chiar de el, cu versuri în engleză, nefiresc de simple și de tulburătoare și îl simți ca niciodată de aproape-uimită se descopere pe buzele lui propriile ei gânduri, ca și cum i le-ar fi citit cu mult înainte: "When you came to me back from heaven, my life was almost gone... so there is no need to tell me you love me, I can feel it in your eyes, the way you touch me feels so fine... But don't you forget, I can never be entire yours and love is just a word... Don't leave me here I feel so blue, all of my life I've wait for you... now it's all right, but you will see, you will be better without me."

Nemaiputând suporta atingerea sfâșietoarei lui clarviziuni, Anilu izbucni în hohote de plâns și-i mărturisi că trișase încă de la bun început, că nu se jucase nici o secundă și că-l iubise din prima clipă, ca o turbată, nu-și mai dorea nimic, nici măcar libertatea, tot ce vroia era să poată îmbătrâni lângă el sau barem să moară ținându-l de mână. Îngrozit de violența mărturisirii, Andrei încercă mai întâi s-o liniștească, spunându-i că știuse permanent că trișa, își dăduse seama de asta încă de-a doua zi după ce-o cunoscuse, când se întâmplase ca în timpul unei operații să simtă subit și nemotivat mirosul trupului ei, ca și cum prezența ei ireală l-ar fi urmărit ca o umbră și știa că

ăsta e semnul iubirii cuiva, știa pentru că așa se întâmpla s-o simtă uneori și pe maică-să. Apoi pe măsură ce trecea timpul avea senzația că Anilu îi scormonea în gânduri cu o curiozitate anxioasă și acesta era tot un semn de dragoste, erau mii de indicii care-o trădau: felul în care tresărea la cea mai inofensivă atingere de-a lui, felul în care-l privea ca și cum unul dintre ei ar fi putut să moară în orice clipă, simțul exagerat al ridicolului pe care-l avea în prezența prietenilor lui apropiați, toate acestea erau simptomele incontestabile ale dragostei. Își încheie dizertația îmbrățișând-o prietenește și mărturisindu-i că se simțea vinovat. Îi împărtășește regretul că instinctul său de bărbat îi jucase feste, nelăsându-l să pună capăt jocului la timp, pentru că se ajunsese prea departe. Anilu îl asculta disperată și fără să priceapă ce se întâmplă. Îl întrebă dacă crede că are vreo șansă să-l facă fericit, iar el îi răspunse cu blândețe că nu, pentru că n-o iubea și nici n-avea s-o iubească vreodată. Îl întrebă dacă greșise în vreun fel, cu ceva, iar el îi răspunse că singura greșeală fusese aceea de-a se îndrăgosti ca o năucă de-un om cu care n-avea nimic în comun: n-ar fi putut să-l înțeleagă nici într-o mie de ani așa cum nici el n-ar fi putut-o înțelege pe ea. Existau între ei prăpăstii de netrecut și cea mai importantă consta în faptul că el era medic, iar ea artistă și nu exista nici o analogie între

felul în care vedeau viața unul și celălalt. Anilu îl întrebă dacă măcar credea în Dumnezeu sau în ceva analog, un spirit al Universului care ne vede și ne aude, iar el îi răspunse că nu, nu credea, Universul era un conglomerat uriaș de materie oarbă, iar Dumnezeu, ca și dragostea, erau doar aspirații omenești imposibile. Îl întrebă dacă măcar o dorea ca femeie, iar el îi răspunse că uneori da, dar exista și Cristina, doctorița, de care avea permanent nevoie, pentru că era singura femeie din viața lui care-l făcuse suficient de nefericit încât s-o poată asocia cu fericirea.

Cristina știuse cum să-l rănească îndeajuns cât să-i stârnească simțurile; era o lege a naturii omenești care făcea ca întotdeauna victima să fie atrasă de călău și niciodată invers, o lege la fel de strictă ca și cea a gravitației. Cel care suferă din dragoste e întotdeauna cel privilegiat, pentru că-n anumite clipe de extaz sau de orbire se poate simți chiar împlinit, în timp ce întotdeauna cel iubit e sortit amărăciunii și depresiei. Pentru că în vreme ce îndrăgostitul regăsea sensul vieții lângă ființa iubită, celălalt își irosea viața lângă un străin.

“Singurul lucru în care ne poate face fericiți e propria noastră iubire, niciodată a celuiilalt”, argumentă Andrei, adăugând că nimeni nu fusese fericit vreodată doar pentru că se știa iubit, nimeni... Dar n-o

compătimea pe Anilu câtuși de puțin pentru că barem ea avea iluzia în prezența lui că nu e singură, în timp ce el nu avea parte nici măcar de binecuvântarea iluziei.

O anunță chiar din noaptea aceea că are de gând să-și facă bagajele și să se întoarcă la cămin, dar Anilu îl imploră să rămână acolo, că se întoarce ea la părinți dacă n-o mai suportă.

Arăta foarte descumpănit și mă înduioșa aerul lui de copil pierdut, aș fi vrut să-l calmez, sărutându-i îndelung palmele sau părul așa cum făceam pe vremuri când îi era frică de moarte. Nu-i purtam pică așa cum își imagina el și nu încercasem câtuși de puțin să mă răzbun, pur și simplu eram confuză.

Andrei! Tu nu-ți dai seama că m-aș fi purtat ca până acum dacă aș fi continuat să te iubesc?! Aș fi încercat să ți-o arăt prin toate mijloacele, te-aș fi copleșit iar... Dar nu mai sunt sigură de nimic. Nu mai simt c-aș muri fără tine. După cum vezi, tu ai plecat și eu am supraviețuit...

Andrei mă privea încurcat și fâstâcit. Îi venea să plângă. În ultima perioadă, după despărțirea de Cristina imaginea mea îi cotropise singurătatea, devenisem pentru el un alter-ego care veghea asupra lui de la distanță, care îl urmărea prin somn cum respiră și îl privea îngândurat și mut de la mii de kilometri depărtare. Îmi auzea murmurul stins al vocii

când se pregătea pentru operații, simțea în nopțile de insomnie mirosul trupului meu și-n zilele cu furtună mă simțea cum îl strâng de mână. "Anilu ești permanent lângă mine ca o umbră halucinantă", îmi spusese, "ca un mic cerculeț de lumină impregnat în creierul meu pe care nu-l poate șterge nimic, nici o altă prezență!" Ori de câte ori făcea dragoste cu vreo femeie îmi vedea chipul înlăcrimat sau îmi auzea vocea sugrumată implorându-l: "sărută-mă" și se simțea ultimul nemernic și păcătos. Mă dorea ca un turbat și-și blestema zilele pentru felul în care mă sacrificase în schimbul unei cauze pierdute. Îi era scârbă acum de modul trivial în care mă refuzase și de obstinența cu care se prevalase de mecanismele frivole ale jocului. Își dădea seama perfect că nu făcuse altceva decât să mă pedepsească pe mine pentru cruzimea Cristinei, făcându-mă să plătesc prin suferință pentru suferința lui, obligându-mă să trăiesc în pielea lui, să-mi asum prin dragoste neputințele și spaimile lui. "Pentru că aveam nevoie de iubirea ta Anilu, deși am refuzat s-o recunosc!"

Iar acum Anilu stătea în fața lui, cu genunchii la gură, era mai aproape de el ca niciodată, traversase Atlanticul ca să-l vadă și nici măcar nu-l atinsese, nu-l sărutase nici măcar pe obraz, stătea rezemată de un perete, trăgea însetat din țigară privind în podea și

arăta cu desăvârșire pierdută.

– N-ai să mă poți ierta, nu-i așa? mă întrebă Andrei, tulburat.

– Nu e vorba de asta... i-am spus. N-am pentru ce să te iert pentru că nu te-am considerat niciodată vinovat de ce s-a întâmplat.

Anilu îmbătrânise și ea, avea aproape vârsta pe care o avea el când se cunoscuseră. Andrei îi luă capul în palme, apoi o îmbrățișă înfocat și-o strânse cu putere, dar Anilu începu să-l lovească cu pumnii, plângând înăbușit.

A doua zi, după ce Andrei decretă că e mai bine să se despartă, se mută în locul ei, cel mai bun prieten al lui, un alt medic, pe nume Victor. Andrei sărbători Crăciunul și Revelionul cu Cristina și reveni în București fără să-i dea nici un semn de viață lui Anilu. Cristina îi aplica lui același tratament pe care-l experimenta el pe pielea lui Anilu. Îl tolera în viața ei, cu aroganța celui care conducea jocul. Se folosea de el atât cât să se simtă învingătoare, îl iubea cu cinism și luciditate sau făcea dragoste cu el, absentă, găsind în felul ăsta o supapă a uitării de sine.

Anilu își petrecu sărbătorile sub crivățul nenorocirii, imaginând fără încetare scenarii prin care să umple prăpastia dintre ei și după aproape un an de abstenență se reapucă de scris, dedicându-i în

exclusivitate lui Andrei primul său roman. Scria în rafale, uneori și-n metrou pe genunchi sau noaptea după ce adormeau toți ai casei și nu-și dorea decât un singur lucru: să se îmbolnăvească. Existau două temeuri solide la rădăcina dorinței: unu – ar fi avut timp de scris 24 de ore din 24 și doi – ar fi avut un motiv serios să-l caute pe Andrei.

Pe măsură ce reușea să-i recompună imaginea prin scris, senzațiile deveneau din ce în ce mai intense și mai apăsătoare, surâsul lui de golan îi tortura gândurile, iar timbrul vocii lui se amplifică lăsându-i ecouri dureroase în creier, “don’t leave me here, I feel so blue” și dintr-odată lumea se sfârșea, iar Anilu simțea că se sufocă. Se văzu astfel nevoită să-și asume anumite măsuri de subzistență, ca să nu înnebunească de tot și ca să atenueze povara amintirii. Începu să facă duș îmbrăcată, pentru că trupul ei gol i-l invoca pe Andrei, renunță să mai asculte muzică pentru că locul acela unde duceau treptele muzicii purta întotdeauna chipul lui Andrei și când apunea soarele se bandaja la ochi pentru că sufletul asfințitului se chema întotdeauna Andrei. Încercă zadarnic să se consoleze cu ideea că Dumnezeu îi hărăzise să trăiască anumite lucruri doar pentru ca apoi să scrie despre ele, pentru că o voce dinăuntrul ei, plină de ură și revoltă o făcea să înalțe viața mai presus de artă și să vorbească eretic și trivial

despre propria ei menire. Și atunci își dorea să se îmbolnăvească doar ca să fie bolnavă și să uite pentru o vreme de pofta aceea diabolică de scris.

Dorința i se împlini în scurt timp căci Anilu reuși să-și rupă ligamentele la genunchi în timp ce elabora o mișcare de dans foarte sofisticată. și cu ocazia asta îl contactă pe Andrei.

“Mi-am rupt piciorul, trebuie să mă operez, vreau să fii lângă mine”.

În tot acest răstimp Andrei își continuase viața singuratică și monotună, urmărind fiecare episod din “Spitalul de urgență”, mergând o dată pe lună la bridge și recuperând timpul pierdut cu Anilu în desfătarea unor amoruri pasagere cu asistentele mai tinere de pe etajul unde-și săvârșea ucenicia în spital, conversându-se laconic la un pahar de whisky cu bunul său prieten Victor sau pur și simplu meditănd la antidotul acela împotriva morții, pe care visa să-l descopere încă din copilărie.

Anilu vroia să-și termine romanul cât mai repede cultivându-și iluzia tâmpă că l-ar putea face pe Andrei s-o iubească impresionându-l cu literatura ei sau și mai incitant – cu o carte care să-i fie dedicată, nepricepând că doar femeile resimt o atracție amoroasă pentru celebrități și talente unanim recunoscute, în timp ce pe bărbați talentul sau celebritatea unei femei îi lasă cât se

poate de reci. Bărbații sunt niște vietăți orgolioase care pot adulmeca de la distanță pericolul de-a se ciocni cu o femeie inteligentă sau autoritară și o evită din instinct, iar dacă se întâmplă accidental, fac tot posibilul să se eschiveze, în cel mai fericit caz se împrietenesc cu ea, tot din orgoliu, dar Doamne ferește să se îndrăgostească! Asta nu putea pricepe Anilu. Că n-avea nici o șansă să fie iubită de vreun bărbat, nu fiindcă n-ar fi fost suficient de atrăgătoare sau pentru că ar fi fost prea exaltată. Existau o grămadă de femei exaltate pe care le iubeau o grămadă de indivizi fără să-i deranjeze câtuși de puțin aspectul. Nu pentru că ar fi fost prea directă în pornirile ei pasionale – câte femei pe lumea asta știau să ascundă ceea ce simțeau? Nu pentru că era prea sensibilă sau prea sfioasă la pat, pudoarea feminină îi impresionează pe bărbați. Sau fiindcă i-ar fi lipsit darul ipocriziei ceea ce-o făcea vulnerabilă. Era insuportabilă pentru că oricât s-ar fi străduit să pară o femeie comună, dovedea în tot ce făcea sau rostea un amestec fatal de nebunie și inteligentă, de emotivitate și voință proprie care-ar fi înspăimântat până și cel mai curajos bărbat. Fără a acționa câtuși de puțin rațional și fără să aibă o gândire practică sau realistă, Anilu era deprimant de inteligentă. Țasta era singurul dar cu care-o hărăzise la naștere spiritul învolburat al lunii pline.

Putea fi în același timp extrem de imaginativă și spectaculos de lucidă, însă luciditatea era doar o formă abstractă de percepție a ce i se întâmpla fără să-i determine însă comportamentul. Gândirea ei nu era decât un paleativ prin care-și evalua permanent poziția în univers, un simplu mijloc de interpretare a nebuliei, un mod precar de-a-și atenua nefericirea, fără a se putea sustrage acelor lucruri care-i făceau rău. Gândea încontinuu, chiar și în somn, la un nivel abstract sau metaforic care-ar fi extenuat și scos din minți orice bărbat.

În timp ce judecățile masculine erau concise și sintetice, gândirea ei consta într-un torent de viziuni și idei născute din confabulațiile simțirii și cum nu se putea înfrâna să-și asume trăiri la limita insuportabilului sau să-și dorească imposibilul, ideile ei gravitau în jurul unor nonsensuri existențiale, care proveneau din cataclisme emoționale pe care nu le putea condamna pur și simplu sau nega în vreun fel astfel că încerca să stoarcă un sens din lucrurile cele mai absurde și de neînțeles.

Terorizată de neputință și de corvoada atâtor limite, nu-i mai rămânea decât să gândească, să caute explicații, bâjbâind fără speranță în căutarea unei soluții. Soluția s-ar fi găsit doar în puterea ei de înțelegere, în pragul acela de netrecut dintre luciditate

și viziunea renunțării. Dar Anilu continua să rătăcească prin pustiul dorinței ca o lunatecă, continua să umble ca o umbră prin casă, târându-și ghipsul după ea și vorbind zgomotos de una singură, elaborând conflicte din ce în ce mai dramatice și ieșiri din impas din ce în ce mai spectaculoase, ca și cum s-ar fi certat permanent cu cineva, o ființă aproape identică, un vis-a-vis care era tot ea însă de-o încăpățănare diabolică.

Andrei, realitatea nu există, e doar un for subiectiv comun, e iluzia materializării a tot ce credem că știm despre viață, e doar un joc de oglinzi în care se reflectă la nesfârșit o imagine a nimănui, realitatea e un labirint alcătuit din infinite ocolișuri și părți, e partea mea de realitate în contact cu partea ta de realitate, e ceea ce cred eu despre mine și ceea ce crezi tu despre mine și ceea ce cred alții care nu mă cunosc, e felul în care mă înșel aproximându-mi imaginea, aproximându-ți imaginea... Gândește-te că Dumnezeu ne-ar da puterea să ne materializăm visele sau gândurile. Atunci primul lucru pe care l-aș face ar fi să te invoc ca să te pot aduce lângă mine. Dar cine ar fi acel Andrei Eliad care mi-ar bate la ușă? Tu cel real? Tu cel care mă respinge? Proiecția ta despre tine? Proiecția mea despre tine? Cel care vreau să cred că ești? Cel pe care-l gândesc sau îl simt? Un duplicat al tău care nu ești tu cel adevărat, ci

simpla materializare a unui vis care-ți poartă chipul și numele! Așa cum nici tu însuși nu ești altceva decât materializarea unui vis al tău despre tine! Andrei cel adevărat nu există, sau dacă există numai Dumnezeu îl cunoaște, pentru că doar el are puterea să distingă adevărul de realitate. Realitatea nu e una singură. Partea mea de realitate nu coincide cu a ta, deci adevărul n-are nici o legătură cu realitatea. Pentru că adevărul e unul singur, iar realitatea e materializarea unor amăgiri, e ceea ce putem distinge prin puterea înșelătoare a simțurilor, prin puterea înșelătoare a gândurilor, prin puterea noastră înșelătoare. Deși îmi dau seama de toate aceste lucruri continui să te vreau, pe tine, Andrei cel adevărat, care în realitate nu există... și lucrul asta mă doare mai tare decât despărțirea noastră pentru că știu că nici în brațele tale nu te-aș putea întâlni, ar fi altcineva în locul tău, un străin care-ți poartă chipul și care mă iubește sau mă respinge, dar care nu ești tu, ci o părere a ta despre tine urmărind o părere despre mine sau despre noi, urmărind o simplă părere... Gândirea nu e decât limbaj, nimic altceva, o convenție, un joc al tuturor și-al nimănui. Iar tu, Andrei, ești doar un personaj într-un joc inventat de tine sau bunăoară un personaj imaginar într-un joc inventat de mine, un joc în care m-am rătăcit și din care nu mai pot ieși pentru c-am apucat să-mi închipui că e real, l-am materializat

din greșeală și n-am destulă voință să mă opresc, să mă întorc înapoi din realitate în conștiința jocului și a iluziei ca să neg tot și să-ți pierd în felul ăsta urma.

Facă-se voia ta Doamne și nu a mea de-acum încolo, pentru că eu nu am acces decât la realitate în timp ce tu știi adevărul... Își încheie Anilu lectura.

Andrei se arată flatat și tulburat în sensul cel mai estetic de ceea ce scrisese Anilu și reflectă tăcut la revelația ei sumbră, apoi o întrebă dacă obișnuia des să aibă reflecții de-astea pentru că el n-ar fi putut trăi așa. Citindu-i din priviri nedumerirea se văzu nevoit să adauge că neputința lui de-a mai locui în aceeași casă cu ea se datora în mare parte faptului că era o persoană extrem de solicitantă deoarece îl provoca la discuții metafizice în momentele cele mai puțin potrivite. Cum ar fi fost acelea în care profita de un repaus mental binemeritat îmbăindu-se în cadă sau urmărind un film polițist la televizor. O întrebă, ușor jenat, dacă ea gândea permanent la nivelul respectiv care era deosebit de recalcitrant pentru spirit. Dar își răspunse singur prin constatarea subită că Anilu devenea insuportabilă deoarece trăia paroxistic tot ce apuca să imagineze și suspectă că profunzimea gândirii ei era consecința firească a unei intensități nefirești a simțirii. Inteligența și sensibilitatea ei și-așa exagerate de la natură se stimulau reciproc prin

influență și se ajungea la efecte catastrofale.

– Nu se mai poate, Andrei, e prea târziu!...Poate că ai dreptate, poate că te consider vinovat, i-am spus.

– Recunosc că am greșit față de tine, că n-am jucat cinstit, dar nici eu nu mi-am dat seama ce fac... Nu sunt un personaj chiar atât de malefic cum insinuezi tu!

– Nu insinuez nimic, i-am răspuns. Dar vreau să-ți enumăr niște fapte, ca să pricepi de ce nu se mai poate. O să încep cu istoria de la București, cu dimineața aia de toamnă când ne-am întâlnit în curtea spitalului și-ai vrut să te culci cu mine, dacă s-ar fi putut atunci, pe loc. E un lucru la care nici o femeie nu rezistă. Pe urmă te-ai mutat în casa mea că nu-ți convenea la cămin. Fapt. Apoi m-ai tolerat o vreme până ai obosit, te-ai plictisit, naiba știe... În tot cazul mi-ai dat papucii. Fapt. Abia apoi ai început cu adevărat să te joci cu mine. Nu zic că tu ești diabolic, dar jocul în sine e ceva diabolic. Pentru că-i gratuit și fără sens. Mă rog, să zicem că erai speriat, că ți-era frică să te implici, de-acord, dar de ce nu mi-ai spus adevărul?

– Nici eu nu eram sigur că ăsta-i adevărul. Din moment ce mă mințeam pe mine, te mințeam și pe tine, implicit.

– Ok. Să zicem. Fapt e că te jucai cu mine și

reușeai să storci și oarece plăceri din jocul ăsta, îți plăcea să mă vezi suferind!

– Nu, Anilu, nu-mi plăcea de loc, dimpotrivă, dar speram că dacă atingi un anumit prag al suferinței o să începi să fugi de mine, și-o să renunți...

– Ai învățat la medicină cum e cu pragul durerii! I-am ironizat eu

– Știu că nu trebuia să hotărâsc eu treaba asta, dar vroiam să te ajut într-un fel, mi se părea nedrept să mă iubești în halul ăla, iar eu să nu-ți pot oferi nimic...

– Mereu același complex de vinovăție și același orgoliu dezmățat! De ce dracu' nu suntem în stare nici măcar să primim un dar? Să acceptăm dăruirea cuiva, gratuit? Fără se ne simțim obligați să dăm ceva la schimb, de ce, Andrei? de ce suntem atât de ticăloși încât propria noastră dăruire să fie un act nerușinat de orgoliu? Pentru că era un orgoliu și-n cazul meu să te iubesc, să mă dăruiesc ție fără să primesc nimic în schimb, fără să aștept nimic de la tine! Era un orgoliu... Fapt.

– Eu nu sunt sigur că nu așteptai nimic... Tu de fapt ai vrut să te iubesc și eu nu puteam, mă corectă Andrei.

– Nu știi dacă vroiam să mă iubești... nu mai sunt sigură de asta. Nu știi dacă iubirea ta m-ar fi făcut

fericită, în schimb ceea ce simțeam eu pentru tine, da. O să râzi, dar au fost momente când sufeream crunt și eram teribil de fericită... Să nu-ți vină vreo idee să-mi spui că sunt masochistă, că nu sunt!

– De ce nu vrei să încercăm acum, să vedem dacă suntem în stare să ne iubim fără orgolii?...să acceptăm că suntem nefericiți și singuri și slabi și avem nevoie unul de altul!

– Pentru că asta nu mai e iubire, Andrei, e altceva, e un drog... Nu vreau să ajung să mă droghez cu existența ta! Vreau să te pot admira ca pe vremuri, vreau să cred în tine ca într-un erou și nu se mai poate. Nu ești decât un prăpădit, care s-a mințit singur ani de zile, un căcăcios speriat de viață!... Mai aveai și pretenția să le dai altora lecții de curaj! M-ai înșelat de sute de ori Andrei, de fiecare dată când s-a ivit ocazia, m-ai jignit, m-ai acuzat că sunt infantilă și-ai decretat că tu ești ăla matur și responsabil, m-ai făcut să cred că n-ai nevoie de iubirea nimănui, că tu ești mai puternic și mai liber decât oricine și-acum vii să-mi propui să ne iubim pe motiv că suntem singuri și nefericiți și slabi?

– Nu e vina mea că m-ai idealizat... se scuza Andrei timorat.

– Eu! Te-am idealizat! mă arătai eu ofensată

– N-am făcut eu pe eroul, tu ai vrut să vezi în

mine mai mult decât era cazul.

Înțelegând că n-are cum să-și tempereze sufletul sau să-l adoarmă pentru simplul motiv că nu se știa cu precizie unde-i localizat și prin urmare ce tranchilizante l-ar putea fi de folos, Anilu se gândi să rupă cercul vicios, dezamorsându-și mecanismele creierului. Dacă Andrei o respinsese pentru faptul că gândea intens și în continuu singura soluție era să devină cretină așa că-i propuse cu toată seriozitatea să-i extirpe, cu mâinile lui de chirurg, o parte din creier. Andrei izbucni în râs și-o bătu amical pe umăr explicându-i că încă n-are dreptul să opereze pe creier, dar că l-ar interesa să facă anumite experiențe în vederea descoperirii aceluia antidot împotriva morții și dacă Anilu tot era dispusă la sacrificii, creierul ei ar fi fost primul vizat în acest scop.

Se temuse că nu-l va mai vedea niciodată, dar romanul acela care nu-i stârnise câtuși de puțin iubirea reușise să relanseze o punte fragilă între ei, după trei luni în care nu se văzuseră deloc și nu vorbiseră nici măcar la telefon.

Andrei devenise flegmatic și prea puțin dispus să-i dea socoteală, răspunzând anemic la propunerile ei de-a ieși în oraș când și când ca să ia masă împreună și evitând să-i mai spună când era de gardă ca să nu se trezească cu ea la spital. Singurul care-o

ținea cât de cât la curent cu soarta lui Andrei era Victor care se bucura să-i facă jocul prietenului său, relatându-i lui Anilu fără nici un pic de pudoare despre toate amorurile episodice pe care la avea Andrei cu asistentele și care se consumau în marea lor majoritate în patul visurilor ei. Victor devenise indirect părtaș la aceste escapade sexuale pentru că locuia în camera alăturată și nu putea ignora zgomotele. Alteori se întâmpla să-l descrie în împrejurări simple, cotidiene, care întregeau tabloul detașării lui: se ducea la cinema ori de câte ori ieșea de la spital la ore rezonabile, fără să-o invite și pe Anilu, învăța pentru un examen de admitere pe un post de asistent universitar, se întâlnea de sărbători cu Cristina și nu rata nici o partidă de bridge. Oricât de mult s-ar fi căznit Anilu să inventeze minciuni plauzibile care să justifice cruzimile lui Andrei la adresă ei, nu se putea lupta cu evidența, pentru că respectivele cruzimi nu erau decât pură indiferență. O trata arogant și rece, cu nonșalanța celui care făcea o favoare, prevalându-se de o așa zisă prietenie care n-avea nici o legătură cu afecțiunea, iar uneori o lăsa chiar să-l mângâie sau să-l acopere trupul cu sărutări incandescente și apăsate, fără să facă însă dragoste cu ea niciodată. Gândindu-se la toate nimfele de ocazie care aveau privilegiul ăsta în detrimentul ei, la toate imbecilele de

asistente pe care le iubea carnal fără nici o rețineră, îi venea să-și vomite sufletul zdrențuit și ajunsese să-și urască propria iubire și să-și condamne puritatea, ca și cum ar fi fost un păcat, o greșeală.

Victor o lămurise placid că bărbații refuzau din instinct absolutismul în dragoste, își înșelau iubitele nu pentru că n-ar fi fost suficient de lascive sau pentru că s-ar fi plictisit în timp de ele, ci pur și simplu pentru că aveau nevoie de schimbare... Bărbații nu erau înzestrați cu atâta imaginație ca femeile și se sufocau în iubirea unei singure femei, era ca și cum cineva i-ar fi sugrumat lent, ca și cum viața ar fi migrat în altă parte, în timp ce ei erau sortiți să piară, înlănțuiți de trupul unei unice femei. Anilu acceptă din bun simț această sentință, pentru că nu știa cum e să fii bărbat și să n-ai imaginație și se gândi cât de straniu era faptul că pentru o femeie lucrurile stăteau exact pe dos: viața avea sens doar dac-ar fi ținut-o înlănțuită până la moarte de trupul singurului bărbat pe care i-l revelase dorința.

Faptul că Victor era la curent cu toate cuceririle lui Andrei o intriga însă peste măsură și îndrăzni să suspecteze teoria nevoii masculine de schimbare considerând că așa zisa persecuție a instinctului nu era decât un jalnic paravan menit să camufleze ceva cu mult mai josnic și mai pervers: satisfacția de-a epata,

bucuria ieftină și scârbavnică a bărbaților de-a se făli în fața altor bărbați cu puterea lor de seducție, totul era o mascaradă, o competiție nenorocită, în care bieteile femeii erau victimele celui mai nesimțit orgoliu. Anilu avusese ocazia să-și petreacă un timp îndelungat prin teatre în compania unor grupuri de bărbați și remarcase că apariția unei femei atrăgătoare le producea la toți o stare de tensiune și agitație, dar atenția colectivă deși aparent îndreptată asupra ei, avea cu totul alt mobil decât frumusețea sau farmecul respectivei apariții, nu era vorba decât de o dispută pentru supremație, între bărbați, femeia era doar o miză, un accesoriu. Încercau toți s-o cucerească, ea se simțea copleșită și din ce în ce mai stăpână pe atuurile feminității sale și-n realitate era doar un animal hăituit, un trofeu pentru vânătorul cel mai abil, un pretext de conversație și de bârfă.

Într-un fel se simțea împăcată cu refuzul lui Andrei, cel puțin era o dovadă c-o respecta, că nu se folosea de ea ca de-o târfă deși i se oferise pe tavă. Dar era o consolare prea slabă pentru ceea ce pierduse. Îl întrebă dacă o mai dorește, dacă ar mai avea vreo șansă să-i devină amantă, iar el obiectă că așa ceva era imposibil atâta timp cât îl iubea. Și atunci Anilu îl minți cu toată convingerea că nu mai simțea nici un fel de dragoste spunându-i că se îndoia la

modul cel mai serios de faptul că-l iubise vreodată, singura certitudine era că-l dorea îngrozitor de mult și lucrul asta îi amplifică emoțiile, făcându-le să pară dragoste, dar îl asigură că era o simplă aparență și că de data asta avea de gând să respecte regula jocului și legile stricte ale detașării. Stupefiat de gradul de delir la care ajunsese Anilu, Andrei încercă s-o trezească, fără s-o tulbure prea tare și neîndrăznind s-o contrazică în fața apelă la un demers logic. Îi spuse că dacă era vorba doar de dorință carnală și nimic altceva însemna că ar mai fi putut dori și alți bărbați ceea ce nu era cazul și atâta timp cât dorința ei era îndreptată exclusiv la adresa lui era o dovadă flagrantă de dragoste. Buimăcită de răspunsul lui atât de tranșant, Anilu înțelese că nu avea altceva de făcut decât să-și calce pe inimă și să-l înșele cu primul bărbat care-i ieșea în cale ca să aibă un argument solid în favoarea ideii de detașare.

Andrei regretă îndelung nesăbuiința de-a fi fost logic și explicit într-o situație atât de absurdă și irațională, pentru că Anilu îi dădu telefon o săptămână mai târziu, plângând cu sughițuri și mărturisindu-i că se abandonase supliciului de-a face dragoste în silă cu un coleg de facultate, că avea febră și voma încontinuu, că-i era groază de ea și de viața asta împruțită, i se uscaseră și cactusul primit de la el a doua

zi după ce săvârșise nelegiuirea, iar corpul ei avea miros de mlaștină, visase șerpi și simțea cum îi putrezește sufletul.

– Știi de ce nu mai pot să te iubesc, Andrei? l-am întrebat.

– ...

– Pentru că m-ai lăsat să cred că ai fugit aici ca un învingător și-n realitate ai fugit ca un laș. Și bineînțeles din orgoliu. Ai fi putut să faci medicină și-n țară, acolo într-adevăr ai fi putut să fii un erou... acolo într-adevăr era nevoie de medici buni, dar te-a scârbit mizeria și suferința. Pe tine întotdeauna te scârbește suferința...Și-ai preferat să vii aici, unde există aparatură de ultimă clasă, unde există toate condițiile unei ascensiuni glorioase pentru un tip perseverent și muncitor ca tine, unde există salarii pe măsura răspunderii asumate și lista ar putea să continue. Zici că faci medicină din pasiune? Din pasiune pentru ce? pentru cunoaștere? Atunci de ce n-ai făcut medicină de laborator ca maică-ta? De ce ai vrut neapărat să fii chirurg?!... A, mi-amintesc!... Pentru că respectiva meserie presupune rafinament și precizie, nu?! Adică din orgoliu, nu că ți-aș păsa cât jegul sub unghie de nenorociții ăia întinși pe masă... știu perfect cum gândiți voi, medicii! L-am auzit și pe Victor declarându-se mulțumit că aplicase nu știu ce

tip de intervenție spectaculoasă în cazul unei femei bolnave de cancer care până la urmă a murit, dar el procedase la cotele celui mai mare profesionalism și era mândru! Și tu ești mândru, Andrei, nu-i așa?... Că ajuți niște oameni, pe care oricum i-ar fi putut ajuta și alții, în timp ce-n România se moare în continuare de amigdalită și există o groază de tumori operabile care nu se operează... că nu sunt bani, că nu-i aparatură... Să nu încerci să te justifici că țiip!

– Te deranjează că mă justific? se interesă Andrei pe un ton rece, lezat.

– Mă deranjează mult mai rău decât îți închipui.

– Anilu, fac ceea ce-mi place, iar în România n-aș fi fost lăsat, pricepi? îmi spuse el tăios. Fie că-ți convine sau nu, eu personal, aici mă simt liber. Mă simt în largul meu, în lumea mea.

– Vrei să spui că nu-ți lipsește nimic?

– Îmi lipsesc foarte multe... dar în România îmi lipseau și mai multe. Faptul că aveam câțiva prieteni intimi și câteva amante trăznet nu era suficient să mă consoleze.

– În România mă aveai pe mine!

– Vrei să spui că nici măcar n-ai de gând să încerci să te adaptezi aici?

– La ce să mă adaptez? La idealul ăla cu piscină? Cu mașini de tuns iarba și coș de baschet în curte? Tu

nu-ți dai seama Andrei unde-ai ajuns, în ce loc... e un *dead-end* fără cale de întoarcere. Totul e-atât de *nice* și de minunat că-ți pierzi complet simțul conflictului, totul e învelit aici în ciocolată...

– Și ce e rău în faptul că e învelit în ciocolată?

– Tot peisajul asta mă strivește... fără conflict nu mai știu cine sunt, pentru ce mă mai lupt... Sinceră să fiu nici măcar nu-mi vine să mă mai lupt. Știi ce-ar însemna pentru mine să rămân aici? Să devin o păpușă stricată. Care spune mama în loc să facă pipi și care dă din mâini când o apeși pe picioare, mi-aș pierde busola complet...pentru că e prea târziu ca să mai adopt idealul de normalitate și mi-ar fi imposibil să rămân o răzvrătită!

– Tu asta ești, o răzvrătită? Eu am crezut că ești o luptătoare, că încerci să faci ceva constructiv.

– Dumnezeu, Andrei ai ajuns să gândești ca ei! Te-au îndobitocit, te-au înregimentat!

– Eu întotdeauna am încercat să fac ceva constructiv... nu știu ce-ai gândit tu despre mine... Există o grămadă de contraste și aici, pe care nu ești tu în stare să le vezi.

– Ce contraste, care contraste? Faptul că unii au mai muți bani, iar alții mai puțini? Și cei care au mai puțini se străduie să-i ajungă din urmă pe ăia care au mai mulți? Asta numești tu contrast?

– Americanii sunt într-adevăr pragmatici, dar nu sunt imbecili cum pretinzi tu... au și ei preocupări spirituale... gândesc, se revoltă, pătimesc și ei... Nu înțeleg cum ai ajuns atât de obsedată de morală... de bine și de rău. Cine dracu' știe ce-i bine și ce-i rău pe lumea asta? Oamenii nu caută binele, ci să le fie bine, ceea ce e cu totul altceva... Nici tu nu cauți binele, Anilu, tu cauți să te liniștești cumva... și tu simți nevoia să te justifici prin ceva și atunci te chinui să definești binele și răul în funcție de ce-ți convine ție.

– Tu așa crezi?... De fapt ce știi eu?! S-ar putea să ai dreptate, s-ar putea să nu fiu decât o închipuită care bâjbâie după alibiuri, dar să știi că te înșeli crezând că sunt obsedată de bine și rău!

Andrei nu mai știa ce să facă să o trezească din transă, pentru că mintea ei alunecase într-o deviație monstruoasă de la realitate, Anilu își pierduse complet simțul libertății care-o călăuzise ani la rândul și fiecare gest de-al ei era dictat de-o presupusă comandă a voinței lui, care era simplă o simplă abstracțiune, o ipoteză greșită în interpretare, pentru că nu exista nici o voință a lui vis a vis de existența ei ci doar o formă vădită de nepăsare. Se simțea vinovat că nu fusese în stare să-i curme la timp fluxul dăruirii, pentru că n-avea nici o nevoie de dăruirea ei, ba dimpotrivă o găsea deplasată și sâcâitoare așa că recurse la o soluție

de forță și-și schimbă atitudinea prietenească într-una agresivă și jignitoare. Era hotărât s-o îndepărteze prin orice mijloace, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i curme pasiunea prin forța șocului, reușind s-o oripileze și s-o facă să-l deteste sincer. Știa perfect că tot ce și-ar fi dorit de la el era să vadă că el își dorea ceva cât de neînsemnat de la ea, așa că-i dăruia martiriul libertății, spunându-i că se va întâlni cu ea, doar dacă ținea ea neapărat, că vor ieși în oraș dacă vroia ea cu tot dinadinsul sau chiar c-o va lăsa să se culce cu el din când în când dacă ținea ea foarte mult, dar cum el n-avea nici un interes arzător în vreuna din aceste acțiuni, nu putea participa decât pasiv la manifestările voinței ei. Negăsindu-i nici un defect substanțial de care să se agațe începu s-o umilească și s-o insulte pentru adorația pe care i-o purta. Îi spuse fără nici o reținere că singura explicație pentru rățacirea ei era faptul că nu făcea nimic, n-avea nici o activitate, numai un om lipsit de griji sau de răspunderi își putea permite luxul de-a suferi din dragoste zi și noapte, iar el, care era un om serios și se pregătea pentru cea mai dificilă meserie din lume se simțea asuprit pe nedrept de disperările ei dezmațate, care nu erau decât consecința directă a felului în care ardea gazul. Andrei era din ce în ce mai încrezut și mai sarcastic, sugestionându-se să creadă sincer în ofensele pe care i le aducea, astfel încât

intenția de-a-și distruge în ochii ei imaginea de erou prin revelația cruzimii de care era în stare se transformă într-o formă covârșitoare de repulsie la adresă ei, astfel că pe măsură ce o blama își dădea seama câtă dreptate are, cât de firesc și necesar era s-o înjure și s-o rănească și cât de absurde fuseseră toate menajamentele lui. În fond el era neurochirurg, iar ea o închipuită de artistă, o lunatică a cărei existență pe lume era la fel de inutilă și ridicolă ca și meseria pe care și-o alesese. Să fii regizor de teatru era în fond o aberație, o neghiobie, un mijloc nedemn de-a-ți câștiga rostul în lume criticând rosturile lumii, o infatuare de prost gust. Părerea lui despre artiști gravitase întotdeauna în jurul noțiunii de nebunie, artiștii erau niște creaturi incapabile, niște inadaptați care se refugiaseră într-o dimensiune inventată de ei, luptându-se să cucerească naiba știe ce teritorii imagine și unicul lor țel era să-și construiască o imagine cât mai agreabilă, indiferent cât ar fi fost de himerică. Iar dintre toți artiștii oamenii de teatru erau de departe cei mai dezaxați pentru că se încăpățâneau să maimuțărească viața într-un mod deplorabil, renunțând să-și trăiască propriile vieți în schimbul unor fabulații, nu erau în stare să facă nimic altceva decât să imite minciuna sau adevărul și să se dea cu părerea într-un mod arogant și isteric despre ce se întâmpla în viețile

altora. Ce-aveau actorii de pierdut? Un joc stupid de orgolii! Și-atunci ce sens mai aveau emoțiile, ce miză ar fi putut justifica tensiunea spectacolului? Ce ironie a zădărniciiei le tortura sufletele înaintea intrării în scenă? N-aveau de riscat decât propria lor imagine. Reușeau sau nu să convingă, reușeau sau nu să se facă ridicoli... nu era nimic nobil sau periculos în efortul lor de-a simula viața pentru că nu era nimic ireversibil în ceea ce făceau, nimic grav, nimic real. Și toată agitația lor dezlănțuită era o formă comică de nebunie. În timp ce un chirurg avea răspunderea unei vieți omenești, un regizor sau un actor aveau răspunderea unui simulacru. Și pe măsură ce Andrei înțelegea acest lucru își dorea s-o umilească pe Anilu, c-o voluptate sadică, pe care n-o mai cunoscuse.

Fusesse suficient de pervers încât să calculeze de la început reacțiile ei, asigurându-se de finalul dezastruos relației, pentru că refuzase din start să se implice și să-i dea în felul ăsta o șansă cât de mică lui Anilu să-și descopere propriile ei motivații. Îi răpise de la început libertatea de-a căuta un sens în legătura lor, obligând-o să se arunce într-o luptă inegală și disproporționată pentru iubire, ca să poată perpetua într-un fel această legătură, înainte de-a realiza în ce măsură o satisface. Nu-i dăduse nici o posibilitate să descopere dacă într-adevăr avea nevoie de el, dacă era cu adevărat

bărbatul pe care-l dorea în viața ei, pentru că o amenințase cu despărțirea înainte de-a încerca să construiască împreună o relație.

Îmi ridică bărbia în palme și mă privi cu toată dragostea de care era în stare.

Eram din ce în ce mai revoltată de felul în care se disculpa noul Andrei. Americanul. Pentru că sentimentul acela de vinovăție nu se transforma în căință ci într-o altă formă, perversă, de orgoliu, vinovatul se victimiza: își căuta supape de justificare, bâiguia scuze... nu era în stare să-și asume păcatul și-l proiecta în exterior, îl diviza la nesfârșit, încercând să-l pulverizeze, îl arunca în cârca altcuiva. Nu era el vinovat, Cristina era de vină că-l aruncase pe el în ghearele deznădejdiei sau eu eram vinovată că nu știusem să disting falsul de adevăr atunci când el debita vehement minciună după minciună, că nu fusesem în stare să despart aparența jocului de realitate atunci când el îi făcea cu înfocare apologia jocului, Andrei era absolvit de orice vină pentru că existau mii de explicații și de motive oculte care-i determinaseră comportamentul, Andrei era doar victima unei confuzii, nimic mai mult. Îmi dădeam seama că tot ce iubisem la el, fusesse simțul acela al certitudinii pe care părea să îl aibă, siguranța cu care făcea afirmații dintre cele mai primejdioase, îl iubisem

pentru puterea de care dăduse dovadă asumându-și singurătatea și pentru curajul cu care îl nega pe Dumnezeu fără să ceară ajutor altcuiva, fără să spere într-o formă sau alta de consolare. Andrei era un tip imposibil de consolată și asta mă impresiona până-n măduva oaselor, iar acum, descopeream în locul lui, un bărbat stângaci și neajutorat care glumea ca să însenineze atmosfera și care în loc să mă sfideze avea nevoie de mine și își căuta scuze. Era jalnic.

Mi-aș fi dorit să-mi ceară iertare de pe poziția marelui ticălos, dar el se agăța de mine ca un miel nevinovat și asta mă dezgusta din cale afară, pentru că-i scotea în evidență lașitatea. Și visam la un bărbat, atât de demn, încât să fie în stare să se acuze singur, la un iubit care să-și asume răspunderea suferințelor mele. Care să spună: din vina mea s-au întâmplat toate, ar fi trebuit să fiu lângă tine atunci când zăceai legată de pat la spital și alergai desculță prin zăpadă în întâmpinarea primului tramvai, ar fi trebuit să fiu lângă tine atunci când înfruntai oroarea în căminul ăla abject de provincie, ar fi trebuit să fiu cu tine atunci când te-au violat psihopații ăia doi, dar n-am fost și nu sunt cu nimic mai bun decât asistentele care te îndopau cu de-a sila și-ți luau sânge de zece ori pe zi sau decât imbecilul care a încercat să-ți ardă manuscrisele, cu nimic mai bun decât cretinii ăia care

te-au înjosit!

Iar ce mă durea cel mai tare era că Andrei mă lăsase să mă târăsc în mocirlă și să tânjesc după el ca o năucă, mă lăsase să-mi asum sacrificiul de a-l iubi de la distanță doar pentru că mă făcuse să cred că America era Țara Făgăduinței, că acolo în sfârșit își găsisse liniștea și libertatea. Și nici un preț nu era prea mare pentru o fericire atât de evidentă.

Dar America era locul cel mai năpăstuit de pe pământ, pentru că nu exista acolo nici o brumă de libertate, iar liniștea era o noțiune abstractă, era mai mult o idee, un sentiment de falsă împăcare, o mulțumire ternă și fadă că toate își aveau rostul lor și că era zadarnic să gândești în plus. Andrei părăsise viața aceea zbuciumată și tulbure din România ca să se transforme într-un robot american, renunțase să se mai lupte și se conectase la un computer uriaș numit țara tuturor posibilităților.

America nici măcar nu era o țară. Era o adunătură de oameni care vorbeau în toate limbile pământului și care, contrar francezilor din Paris, se coalizau între ei în funcție de țara de proveniență și se ajutau pe căprării. Italienii cu italienii, spaniolii cu spaniolii, evreii cu evreii, nu exista nici un sentiment de patrie, ci doar o formă scabroasă de mândrie națională, erau cetățenii celei mai puternice nații din lume, dar nu se

amestecau între ei. Iar comunitatea neagră devenise atât de puternică și de amenințătoare pentru că negrii erau unicii americani adevărați, erau singurii care nu cunoșteau altă limbă. Spre deosebire de cei din Paris pierduseră noțiunea de tradiție, nu mai aveau nici o legătură cu rădăcinile lor africane, se aclimatizaseră perfect și aveau într-adevăr un sentiment de patrie acolo care-i făcea să deseneze grafitti pe ziduri și să scrie prin ganguri în toate culorile înjurături la dresa guvernului sau blesteme la adresa albilor și într-un fel aveau dreptate, pentru că-și iubeau țara înainte de-a fi mândri de ea.

Exista în Miami un alt fel de zid al plângerii, care avea vreo zece kilometri și era acoperit în întregime cu graffiti, în general negrii îl frecventau și-și descărcau acolo suferințele și regretele ascunse sau furiile sau dezamăgirea. I-am cerut lui Andrei să mă ducă și pe mine acolo să scriu ceva...

Anilu încuviințase fără proteste toate afronturile lui, asumându-și cu smerenie așa zisele greșeli și acceptându-și cu căință condiția de victimă a propriei nesăbuinte. Văzând că nici în felul asta n-o poate împiedica să-l iubească încercă s-o facă să se simtă infirmă. Îi ridiculiză obsesiile erotice atribuindu-le frigidității și-o lămuri în termeni medicali că nu era în stare să aibă orgasm, deși el făcuse tot ce știa ca să i-l

provoace, de unde rezulta că obstinența ei de-a se agăța de sentimente nu era decât o compensație a neputinței de-a avea satisfacții erotice reale, dragostea ei era o disensiune absurdă într-o lume a ideilor, de care se agăța pentru că nu-și putuse găsi împlinirea în sex. Nu era o femeie adevărată, ci o fetiță timorată și plină de complexe pe care el nu mai avea de gând să i le încurajeze.

Încercând să-i demonstreze contrariul Anilu reuși să-i stârnească sarcasmul și Andrei descoperi un sentiment subtil de plăcere în faptul că-o putea incita și refuza în același timp, jucându-se cu simțurile ei exacerbate, lăsând-o să se ambaleze singură și uneori cerându-i să se masturbeze în fața lui fără să aibă vreo pornire de-a se culca apoi cu ea, batjocorind-o pentru felul în care se excita imaginar în vreme ce el nu făcea nimic, decât eventual duș și atrăgându-i atenția că simplul fapt că dormea lângă ea nu era o provocare și nu era cazul să tremure sau să se frece de așternut ca mătă-n călduri. Anilu nu mai era un adversar slab și vulnerabil, ci un ingredient al jocului, o jucărie. Andrei refuza să-i mai asculte argumentele și rugămintile, refuza s-o mai ia în serios ca ființă, iar Anilu, îndobitocită de disperare încerca să comunice cu el prin mesaje scrise pe bucăți de hârtie pe care i le lipea prin toate colțurile casei în speranța că atunci când le

dezlipea avea să-și arunce involuntar ochii pe ele, receptându-le mesajul.

Tulburat de nenorocirea ei, Victor îi aruncă în față într-o bună zi explicația modului abuziv în care se juca Andrei cu viața ei, întrebând-o dacă știa cumva care era diferența dintre Dumnezeu și-un neuro-chirurg, iar Anilu îi răspunse că habar n-avea și Victor o lămuri cu sfială că Dumnezeu nu se credea niciodată neuro-chirurg.

Se hotărâse să mă ducă în Miami Beach în speranța că mă va sensibiliza estetic atmosfera boemă și pestriță a celui paradis al nonconformiștilor și mă va convinge că America nu era alcătuită doar din roboți, mai existau și oameni vii pe alocuri. Miami Beach se dovedi a fi într-adevăr o grădină a Edenului însă nu una a libertății, ci un paradis al alienării. Era un bazar omenesc halucinant, care reunea laolaltă în mod straniu cele mai contrare tipologii, puteai zări într-o asocieri stupefiantă cupluri de homosexuali care se sărutau pe terasele cluburilor și sectanți care propovăduiau urlând pe la colțuri de stradă venirea Apocalipsei, puteai distinge găștile de rapperi amestecate în buluceala străzii cu proxeneții italieni, cu târfele thailandeze și cu traficanții de droguri de toate rasele și culorile, iar noaptea, întreaga zonă devenea incandescentă, nu mai puteai înainta pe

faleze din cauza mulțimii care se aglomera ca un val compact și care te înghițea asemeni nisipurilor mișcătoare, fluxul acoperea plajele, iar sectanții înălțau castele uriașe de nisip pe trotuare și aprindeau în ele mii de lumânări apoi se aruncau toți la pământ în aceeași secundă sub exclamațiile înmărmurite ale mulțimii de gură cască, se împărțeau la fiecare doi metri manifeste, care vorbeau fie de nelegiuirile comise de stat împotriva drepturilor sfinte ale homosexualilor, fie de blestemul lui Dumnezeu care mocnea în aer ca uraganul, fie de târfele împușcate în cap și lăsate să putrezească pe marginea autostrăzilor, fie de mișcarea de rezistență a rasei albe asuprită de expansionismul înfricoșător al mafiei negre sau dimpotrivă incitau la revoltă populația de culoare împotriva abuzurilor albilor, iar travestiții defilau pe tocuri printre lesbiene înlănțuite și printre bande de motocicliști înarmați, South Beach era Sodoma și Gomora la un loc întinse pe-o rază de doi kilometri, iar Anilu se arătă profund șocată de lipsa de orientare metafizică a lui Andrei care vedea în haosul acelor monstruoșități o formă de libertate. Nimerise într-o cetate damnată, în care fojgăiau amețitor niște suflete derapate care orbecăiau zgomotos învârtindu-se în cerc ca descreierații, nu era nimic îmbietor sau fascinant în fundătura aceea a Universului, nu era

decât o deviație sinistră a lumii, un coșmar cât se poate de palpabil, bălțat în culorile nebuniei și ornat cu ghirlande și focuri de artificii sau cu imense cruci ostentative.

Asta era America, pe de-o parte imperiul entropiei, pe de cealaltă imperiul alienării. Ordinea absolută sau haosul absolut.

În perioada în care comunica prin intermediul scrisorilor lipite prin casă cu Andrei, Anilu se îmbolnăvi fără motiv de-o febră cu origini neidentificate. N-o durea nimic, nu fusese nici măcar răcită, avea doar febră mare și convulsii. Nici unul dintre antibioticele care-i fuseseră administrate nu-și făcuse efectul și situația devenea alarmantă, avea permanent 40 de grade, un aer de drogată și era mai tot timpul inconștientă, se trezea fără să-și dea seama din somn și avea convingerea că visează sau alteori dormea și se părea că se ridică din pat și că se îndreaptă spre sufragerie, că pornește televizorul, iar în secunda următoare se pomenea din nou în pat, ridicându-se în capul oaselor, îndreptându-se spre sufragerie și încercând să pornească televizorul până când, la un moment dat, realizează că de fapt continua să doarmă și să viseze toate aceste acțiuni pe cât de simple pe-atât de imposibil de transpus în realitate pentru că o forță malefică o împiedica să se trezească,

oricât de intens și-ar fi dorit s-o facă. Nemaivând certitudinea stării de trezie, avea impresia că nimic din ce i se părea că se întâmplă nu se întâmpla cu adevărat, nici măcar faptul că maică-să îi tampona mereu fruntea cu o batistă udă sau murmură c-o voce stinsă rugăciuni în timp ce-i ridică bărbia ca s-o ajute să înghită medicamentele, singura certitudine pe care-o avea era febra. Neștiind cum să învingă demonul fierbințelii aceleia de neînțeles, părinții o transportară la spital, iar Anilu se pomeni încarcerată într-o cameră vopsită în alb și cu miros de clor, ținută într-un pat de campanie și injectată cu toate serurile posibile. I se lua sânge de trei ori pe zi pentru analize, i se dădeau cu forță tranchilizante pentru că Anilu răcnea ca o fiară că vrea să moară acasă, la ea în cartier, lovindu-le pe asistente cu picioarele și mușcându-le de mâini cu toată furia viscerală a geloziei pe care-o adunase-n ea atâta vreme și care în sfârșit explodase, era legată de pat cu curele ca să nu se agite și hrănită cu dușmănie, împotriva voinței ei, deși voma instantaneu ceea ce fusese obligată să înghită și în momentele în care era eliberată pe motiv că vrea la closet, Anilu încerca invariabil să evadeze din spital, alergând ca o descreierată în pijama prin zăpezile apocaliptice din curte în speranța că se va arunca din mers în primul tramvai care ar fi dus-o

până aproape de casă, dar n-apuca niciodată să iasă din curtea spitalului pentru că o înhățau scârbele de asistente și-o târau înapoi în carceră și-atunci își propunea ca la tentativa următoare de evadare să fugă direct în bucătărie, să ia un cuțit de tăiat carne și să le înjunghie cu el pe toate, doctorițe și asistente, pentru că erau și unele și altele la fel de ticăloase, la fel de târfe și de ahtiate după medici tineri și pentru că erau atât de diabolice încât n-o lăsau nici măcar să moară în condiții decente!

Pe lângă torturile la care-o supuneau zilnic pe Anilu îi răpiseră și dreptul de-ași vedea familia și prietenii, pentru că spitalul în care fusese întemnițată interzicea orice fel de vizite, așa că prietenii ei se fofilau pe lângă ziduri sau pândeau un moment de neatenție al portarului și intrau prin spărturile gardului, ca să ajungă în dreptul camerei unde era ținută prizonieră Anilu și-și lipeau frunțile de geam până îl abureau complet, articulând cuvinte pe care ea nu le putea auzi sau elaborând strâmbături care s-o facă să râdă, improvizând gesturi obscene la adresa asistentelor care fojgăiau lângă ea și înfuriindu-le cu insistența lor de-a nu se dezlipi de lângă geam cât era ziua de lungă, privind-o pe Anilu cum se răsucește prin somn și înțelegând din asta că e încă în viață sau surprinzându-i tresăririle și bucurându-se din când în când de

momentele ei de trezie, când le făcea cu mâna și desena în aer pentru ei peisaje cu îngeri. Deși n-o speria câtuși de puțin ideea că ar fi putut să moară în fiecare clipă, i se rupea inima la gândul că trebuia să se despartă de ei, era lucrul cel mai dureros și cel mai imposibil de acceptat. Se întâmpla uneori să-i crească febra peste patruzeci de grade, iar atunci i se arătau în somn sau aievea chipul lui Guy ori al Monicăi, fața hazlie și îmbufnată a lui Sami ori surâsul melancolic al îngerului său Anais și reușea să-și învingă neputința și să ridice în capul oaselor strigând după ajutor, era prea devreme să se despartă de ei, avea prea puține amintiri împreună care să-i țină de urât pe lumea ailaltă, mult prea puține.

Cădea uneori într-un somn adânc și întunecat, care nu mai avea nici o legătură cu lumea pentru că-n somnul acela nu mai existau vise, ci doar o senzație de liniște și de împăcare, o stare de bine indefinită, din care se trezea, în chinuri, cu sentimentul unei străinătăți absolute și atunci se gândea cu ură la maică-să care-o dusesse la spital și refuza s-o ia acasă, care fusese atât de panicoasă și de lașă încât preferase s-o dea pe mâna doctorilor ca s-o omoare ei decât să s-o vadă ea cum își dă duhul, o trimisese la spital doar pentru că nu suportase s-o vadă murind sub ochii ei – ceea ce era o crimă pentru că acolo o torturau inutil, trecuse deja o

lună și febra nu-i scăzuse nici un pic.

Deși întrebuse o grămadă de medici dacă are vreo șansă să se facă bine, răspunsul fusese întotdeauna același: nu se poate ști. Nici măcar Victor, care-o vizitase de câteva ori pentru că fiind doctor avea drept de intrare în spital, nu fusese în stare să-i dea un verdict precis, bălmăjind câteva istorisiri despre niște cazuri de septicemie pe care le asistase în calitate de anestezist și recunoscând că nici unul dintre bolnavii aceia nu scăpase cu viață. Victor era convins că Anilu avea un virus la inimă și că boala ei, chiar vindecată nu i-ar fi hărăzit mai mult de zece ani, atât de convins încât văzu cu ochii lui la ecografie niște vegetații pe inimă, dar Anilu avea certitudinea că se înșeală și că tot ce văzuse el acolo nu erau decât proiecțiile unui diagnostic pus arbitrar în care se încăpățâna să creadă din orgoliu. Anilu știa că într-adevăr febra ei fusese declanșată de o boală din inimă, dar în nici un caz din inima aceea care apărea pe ecran la ecografie. Viziunea lui Victor fu infirmată o săptămână mai târziu de cel mai bun cardiolog din oraș, dar asta nu-i scoase din impas pe medicii care-o tratau de febră și care o îndopau în continuare cu toate antibioticele care le veneau în minte. Văzând cum eșuează una după alta toate tentativele de evadare din spital, Anilu se hotărî să-și șantajeze mama, amenințând-o că dacă n-o scoate

de-acolo, se sinucide luând deodată toate medicamentele pe care i le adusese chiar ea la spital, ilicit, pentru cazuri de urgență când nu s-ar fi găsit nici o vită de asistentă care să intervină în timp util și pe care le ținea ascunse sub pernă. Maică-să o imploră în fel și chip să se liniștească și o minți că o va scoate de-acolo în maxim o săptămână, dacă acceptă să se supună unei ultime tentative de tratament a cărui revelație o avusese chiar în seara precedentă studiind dicționarul de medicină.

După un scandal de proporții tenebroase cu doctorițele în care fusese acuzată că face pe nebuna pentru că-i vedetă, Andrada reuși să-și impună punctul de vedere și să le determine să accepte noua formulă de tratament descoperită de ea, apelând la bruma de clemență pe care-o aveau și explicându-le că până și o celebritate care face pe nebuna, când are un copil pe moarte în spital devine responsabilă.

Anilu n-avea să afle niciodată cu exactitate, dacă revelația mamei ei din dicționarul de medicină fusese cheia secretă a însănătoșirii sale neașteptate sau revelația venirii lui Andrei la spital.

Agoniza în pat, cu privirile injectate de febră și dintr-odată apăru Andrei pe marginea patului, îmbrăcat în halat alb, de medic și-o strânse cu putere de mână. Era convinsă în sinea ei că visează, dar imaginea lui

Andrei părea atât de reală încât îndrăzni să-i vorbească. Febra îi crescuse peste 41 de grade și-l rugă cu duioșie să facă o minune și să-i scadă temperatura fie și numai pentru câteva minute ca să-l poată vedea mai bine, pentru că avea mintea încețoșată de febră. Și-atunci, spre marea ei mirare, fantasma aceea îi răspunse cu vocea și-n cuvintele lui Andrei: “Îmi pare rău, dar nu pot să te-ajut. Dacă ar fi după mine ți-aș face cinci algocalmine injectabil, dar nu sunt pe terenul meu și deontologia profesională nu-mi permite să intervin”. Era chiar Andrei, nu mai exista nici un dubiu, mintea bolnavă a lui Anilu n-ar fi putut născoci nici într-o mie de ani o replică atât de stupidă. Atunci se ridică în capul oaselor și-i făcu semn să se aplece spre ea, apoi îl strânse în brațe până simți că i se frânge șira spinării și-l căină pentru idioțenia pe care-o spusese, înțelegând că de data asta Andrei era într-adevăr panicat în legătură cu soarta ei și nu mai era în stare să se comporte cu sânge rece. Îl rugă pentru a doua oară să intervină și atunci Andrei strigă o asistentă căreia îi ceru să-i dea bolnavei un medicament cu nume ciudat, care suna a *amfetamină*, dar era cu totul altceva și o privi pe Anilu în ochi cu teamă și duioșie. Îi spuse “îmi pare rău”, apoi o îmbrățișă și-o trase spre el, iar Anilu se așeză pe genunchii lui, cu corpul întors către el, își lipi buzele de fruntea lui și îi dezmiardă părul. Îl vedea

pentru prima oară pe Andrei neajutorat și răvășit, arăta cu mult mai bolnav decât ea, privea în pământ și se juca cu degetele din proprie inițiativă pe sub cămașa ei de noapte, părea cumplit de trist și de speriat de ceea ce ar fi însemnat cu adevărat despărțirea lor, îi era groază de moartea lui Anilu și lucrul asta o surprinse, pentru că niciodată nu ți-e groază de moartea cuiva care-ți e indiferent, îi ridică în palme capul și descoperi că avea ochii înlăcrimați și continua să spună fără voce: îmi pare rău... îmi pare rău...

“De data asta eu fac cărțile Andrei, de data asta eu hotărâsc ce se întâmplă pentru că e vorba de moartea mea! Așa că sau mă lași liberă ca și până acum, liberă să mor eventual sau te hotărăști că vrei să trăiesc, dar vreau s-aud din gura ta că vrei! De data asta o să fie cum vrei tu Andrei, nu cum vreau eu, de data asta o să trăiesc doar dacă vrei tu, altfel nu, înțelegi?”

Andrei încuviința din cap tăcut înțelegând gravitatea situației.

“Te mai întreb încă o dată dacă vrei să trăiesc, vreau să știu dacă ți-e indiferentă sau nu moartea mea.”

Răspunsul lui Andrei fusese “vreau să trăiești” și-o săptămână mai târziu Anilu ieșea din spital fără febră și cu bilet oficial de externare.

Andrei încercă să mă convingă în fel și chip să rămân în America, dovedindu-și prin toate mijloacele

afecțiunea și dorința de-a mă avea aproape, ducându-mă în toate luna-park-urile, plimbându-mă prin cele mai luxoase magazine, cumpărându-mi tot ce apucam să admir prin vitrine, arătând un interes constant pentru stările mele de spirit și încercând în fiecare noapte să mă convingă să facă dragoste cu el, oferindu-mi tot ceea ce în România îmi refuzase, adică o relație. Reuși chiar, după îndelungi tratative prin Internet, să-mi facă rost de-o bursă la Harvard, unicul spațiu american consacrat și evaluat pozitiv în viziunea mea, dar după ce mă puse în temă exultând, am izbucnit în râs. Eram adânc impresionată de perseverența lui, dar era exclus să accept să plec într-un loc atât de îndepărtat și de casă și de Miami, unde aş fi avut fericirea de-a-mi petrece maxim un week-end pe lună cu el.

– Atunci de ce nu rămâi în Miami? mă apostrofă Andrei.

– Pentru că n-am ce să fac aici. Ce ocupație crezi că mi-aş putea găsi? Vrei să vând droguri în South-beach?

– Aş putea să încerc să te angajez la un teatru...

– Sunt convinsă c-ai putea, nici nu mă îndoiesc. Sunt sigură că aş putea monta... Singura incertitudine e dacă am să primesc mai degrabă o ofertă de spectacol din partea asociației iubitorilor de animale

sau a asociației alcoolicii anonimi! Sau poate mi se va oferi să pun în scenă un text care face propagandă în favoarea homosexualilor ori dimpotrivă, le înfierează urâte obiceuri... cine ştie poate chiar o să am fericirea să fac reclamă cu un spectacol unei firme de prezervative care-mi va pasa un text despre ravagiile făcute de Sida, ar fi o lovitură, aş putea construi niște momente regizorale cutremurătoare, ar ieși ceva la marea artă... Nu?... E-atât de frumos să faci propagandă prin artă, parcă-mi aduce aminte de vremurile copilăriei noastre, Andrei!

Eram atât de furioasă încât tremuram din tot corpul. Andrei mă luă în brațe ca s-o calmeze și pentru prima oară ne sărutarăm pe buze. Ne-am sărutat îndelung, febril, ne-am privit în ochi cu o teamă confuză apoi ne-am sărutat sălbatic, iar și iar.

Andrei o împinse într-unul din pereți și începu să-i desfacă la repezeală nasturii cămășii, continuând s-o sărute bezmetic.

– N-o să fac dragoste cu tine, să știi... îl întrerupse ea cu tristețe.

Deși momentul de cumpănă cu boala lui Anilu redeschisese porțile relației, aceasta nu suferi îmbunătățiri semnificative, iar Anilu înțelese în scurt timp că refuzul lui de-a o vedea murind nu fusese decât un gest elementar de politețe sau și mai trist, o simplă

dovadă de onestitate profesională, nimic altceva, pentru că Andrei nu crezuse nici o secundă că febra aceea era consecința comportamentului sau nelegiuit și o atribuisese unor viruși neelucidați la hemocultură, în tot cazul viruși, nu bacterii.

Anilu începuse din nou să-l frecventeze în week-endurile în care făcea de gardă – cele în care era liber revenindu-le partidelor de bridge și uneori Cristinei – și avu ocazia să dea ochii pe coridoarele spitalului cu mare parte din asistentele cu care Andrei își înfruptase poftete obscure în patul visurilor ei, dar era prea obosită ca să mai sufere, așa că se rezuma să scuipe pe jos la vederea lor în semn de protest și dezgust. Îl întrebă ce anume îl excita mai tare la ele, nonșalanța cu care se dedicau sexului fără prejudecăți sentimentale sau privirea aceea de porțelan care le caracteriza pe toate? Curvășăria sau idioțenia? Iar Andrei îi răspunse că nici una nici alta, ci sentimentul acela tulbure de libertate pe care-l încerca de fiecare dată când posedea un trup necunoscut, descoperindu-i cu uimire formele și uitându-le în noaptea următoare pentru totdeauna, momentul acela de eliberare tâmpă în care scăpa de povara de-a mai fi el însuși pentru că trupul i se desprindea de suflet și căpăta o anumită autonomie, nu mai conta cine e el sau cine e femeia pe care-o strânge în brațe și ocrotit de puterea

anonimatului putea simți trupește absolut orice mai puțin durere sau teamă, era ca un prunc fără griji, ghemuit în burta mamei, care încă nu se născuse și prin urmare nu știa c-o să moară, iar Anilu îl ascultă înmărmurită, realizând că refuzul lui de-a o iubi nu era decât expresia unei spaima incurabile și începu să-l sărute furtunos ca să alunge din preajma lui moartea, șoptindu-i vorbe dezmățate și pline de dorință care să-l facă să uite cine era ea cu adevărat și să se simtă absolvit de orice răspundere și pentru prima oară se iubiră inocent și animalic, învăluiti în ceața anonimatului.

Descoperind în brațele propriului său iubit voluptatea de-a-și abandona sufletul și de-a se dăruia fără opreliști celor mai fanteziste bucurii carnale, Anilu își puse problema dacă nu cumva s-ar fi putut culca în felul asta și cu alți bărbați din moment ce reușise să nu-și identifice sufletul cu trupul în condițiile cele mai puțin probabile și încercă să-l recâștige pe Andrei prin câteva demonstrații de forță. Se culcă mai întâi cu Victor care era prada cea mai apropiată și mai ușor de însușit, apoi cu-n tânăr actor, apoi cu-n regizor de teatru bătrân și cu un fost coleg de liceu, pe care îl aprecia estetic încă din adolescență și-i relată apoi lui Andrei narațiunea fiecărui act sexual în parte, insistând asupra unor detalii fizice pe care le considera mai

semnificative. Descoperi pe această cale că iubitul ei renunțase la atitudinea cinică de mai înainte și-o trata cu relaxare și chiar cu un soi de tandrețe care semăna leit cu prietenia și se gândi că un om atât de fricos și de slab ca el nici n-ar fi fost în stare de mai mult, prietenia era unica formă de afecțiune pe care-o putea investi într-o relație, era echivalentul iubirii în cazul lui, pentru că percepea o formă de continuitate. Anilu își spuse că nu era nimic grav în faptul că-l înșelase de atâtea ori fiindcă sexul fără sentimente era un simplu joc, o formă alternativă de singurătate, în timp ce prietenia era ceva solid și stabil care se întâmpla în doi și n-avea cum să fie inegală sau egoistă, pentru că spre deosebire de dragoste era o alianță și nu o luptă. Se amăgi câteva luni bune cu mângâierea prieteniei emoționându-se de felul în care o compătimea Andrei pentru faptul că nu putea să aibă orgasm, până când într-o zi îi ceru s-o ajute prietenește în acest scop, iar el o refuză cordial și fără menajamente, explicându-i că el nu face niciodată sex cu prietenii.

Regulile jocului se schimbau chiar în timpul jocului, iar Anilu era complet buimăcită și se simțea mai neputincioasă și mai înfrântă ca niciodată, pentru că de data asta pe lângă batjocura lui Andrei trebuia să înfrunte și batjocura propriei sale decăderi: se înjosise cu bună știință, renunțase la tot ce respectase vreodată,

închipuindu-și c-ar putea trăi dincolo de bine și rău, c-ar putea să-și găsească liniștea în desfătarea promiscuă a sexualității fără identitate, se lăsase sedusă de o himeră a libertății și ajunsese o târătură, nu mai avea nici măcar dreptul să se victimizeze pentru că Andrei i-ar fi putut arunca oricând în față noroiul propriei sale degradări, spunându-i că i se rupe de disperările unei curve – dacă ar fi fost o sfântă pe care o rănise el involuntar, era altceva, dar așa nu era cu nimic mai curată sau mai puțin perversă decât el și prin urmare era exclus să se simtă vinovat cu ceva.

Așa cum Cristina îl transformase pe el într-un jucător cu sânge rece, Andrei o transformase pe Anilu tot într-un fel de jucătoare, însă una slabă de înger și timorată, terorizată de sentimentul păcatului și incapabilă să trișeze față de altcineva decât față de ea însăși, o jucătoare care-și arunca din mână scârbită cărțile măsluite și care refuza orice atuuri, o jucătoare care licita permanent împotriva ei ca și cum o superstiție de nestăpânit i-ar fi interzis să câștige.

– N-am să fac dragoste cu tine! i-am spus.

Ce era îngrozitor era faptul că nici unul nu făcusem nimic ostentativ, nici el – atunci când mă repudiasse timorat și neputincios, nici eu acum, când îl refuzam printre lacrimi, rostind melancolic: “iartă-mă, nu pot...”.

Pentru prima oară Andrei avea întreg în minte tabloul inversat al istoriei, pentru că se simțise prea descumpănit și agitat în ultima perioadă și nu realizase ce se întâmplă. Anilu se transformase în el, cel de pe vremuri, iar el se preschimbase în ea. Nu era vorba nici despre cruzime, nici despre orgolii, iar ea avusese dreptate considerând că jocul era doar o amăgire, nu se jucaseră nici ea nici el câtuși de puțin, se prefăcuseră doar că se joacă pentru că era prea dureros să se confrunte cu realitatea, existaseră și atunci și existau și acum același prăpăstii de netrecut între ei, care erau dictate de însăși compoziția alchimică a sufletelor lor și oricât s-ar fi străduit era imposibil să se armonizeze între ele. De fapt se iubiseră amândoi încontinuu, la început hipnotic și oarecum înspăimântător ca doi străini atrași până la derută și-n mod inexplicabil unul de altul, iar acum ca doi prieteni apropiați, dar se loveau mereu de aceleași ziduri, de-același gol fără urmare...

- Anilu, e ultima oară, te rog... șopti el uluit să descopere cum îi ieșeau din gură vorbele mele de odinioară.

Situația se repeta până în cele mai mici amănunte, acum eu stăteam întinsă pe pat cu ochii închiși și el îmi escalada trupul cu sărutări din ce în ce mai încinse și mai disperate, iar eu nu puteam schița nici un gest,

nu eram în stare să scot nici un sunet și simțeam cum iubirea lui îmi pătrunde în vene și-n creier cum mă împresoară din toate părțile, cum mă acaparează dureros, ca o rană deschisă. Acum era rândul mă să mă simt zdrobită de regret și neputință.

Andrei fusese respins la examenul acela de admitere pe-un post de asistent universitar, fiind acceptat, în detrimentul lui, un contra-candidat ai cărui părinți negociaseră cu comisia într-un mod corespunzător, deși respectivul concurent era de departe cel mai slab pregătit dintre toți, astfel că izbucni din nou în sufletul lui Andrei un sentiment de revoltă, de data asta mult mai violent decât acela generat de statutul de paria pe care-l avea în spital și se înverșună cu fanatism să-și găsească în America un post ca să scape dracului odată din țara asta blestemată în care oricât de capabil și talentat ai fi fost erai obligat să-ți cumperi dreptul de-a profesa, iar în spitale toată lumea urla la toată lumea, medicii la asistente, doctorii mai bătrâni la cei tineri, medicii tineri la pacienți, asistentele la brancardieri, brancardierii la portar, portarul la vizitatori și tot așa, astfel încât dacă te apropiai din mers de clădirea unui spital nu puteai face distincția între urletele personalului furibund și cele ale pacienților care agonizau prin paturi, o țară posedată de foame și de orgolii rănite, o țară în care nu puteai

distinge altceva decât ravagiile sărăciei și înfumurării, pretutindeni.

Cu aceeași migală de păianjen care-și țese pânza și care-o înspăimânta pe maică-să când era copil, Andrei începu să-și petreacă ore în șir navigând pe Internet în căutarea postului acela de chirurg, scriind mii de e-mailuri de recomandare și autobiografii până la ore târzii din noapte.

Într-o dimineață de mai, Anilu fu surprinsă de un telefon de la Victor care o anunța pe-un ton oficial și diplomatic că Andrei urma să plece într-o săptămână în statul Tennessee la un interviu pentru un post de chirurg. Alergă într-un suflet spre apartamentul acela al ei în care locuia Andrei, îmbrăcată sumar și nepieptănată, deschise ușa cu cheia și se repezi la birou de unde înșfăcă un vraf de hârtii pe care le sfâșie la repezeală și începu să le lipească cu scotch prin toate colțurile case, scriind pe ele tot ce-i trecea prin minte, într-o răbufnire de disperare mai rea decât gelozia și mai sfâșietoare ca indiferența lui Andrei. Ar fi preferat s-o chinuie așa toată viața decât să nu-l mai poată vedea deloc.

“Am o senzație de cutremur... ca pe vremuri în copilărie. Mi-e frică să nu înceapă să se clatine lumea...”.

“Cu siguranță mă vei ridiculiza pentru indecența

de-a mă comporta ca înaintea unui cataclism cosmic când de fapt nu se clatină decât lumea mea...”.

“O să scriu acum dialogul pe care l-aș avea cu tine ca să mă pot feri să-l provoc în realitate:

Până și de-un șobolan ți-ar fi milă, Andrei, dacă l-ai vedea zdrobit de durere!

Da, dacă ar fi vorba de durere adevărată, da. Durerea ta e imaginară.

Cum să fie imaginară din moment ce-o trăiesc aieva?

O trăiești în mintea ta!

Bine dar și tu trăiești totul în mintea ta, ești absurd... Orice om trăiește în mintea lui și nicăieri în altă parte. Chiar și atunci când își face iluzii, chiar și atunci când speră sau dorește imposibilul, tot adevărat trăiește. Ceea ce simte nu e un trucaj.”

“Îți mulțumesc Andrei pentru că mi-ai dat prilejul acestei conversații inteligente și folositoare...”.

“Parcă aud vocea maică-mii apostrofându-mă pentru talentul meu de-a face circ din suferință!”

“Nu-mi găsesc locul nicăieri, Andrei, mă simt un intrus peste tot. Chiar și aici în casa mea. Chiar și în casă părinților mei. Sentimentul că sunt nedorită e atât de intens încât îmi vine să mă ascund în pământ de rușine!”

“De ce oare te hărțuiesc cu disperarea mea? În fond

tu n-ai nici o vină, Andrei, tu îți iei zborul spre țările calde, cu ușurința ta de pasăre migratoare, cu sufletul tău imponderabil, de jidov rătăcitor. Tu n-ai nici o vină că eu rămân aici unde e mereu toamnă și frig, pentru că eu nu știu să zbor ca tine Andrei, eu prind rădăcini peste tot, e suficient să stau câteva minute într-un loc și-ncep să-mi crească rădăcinile; ar trebui să alerg în continuu ca să nu împietresc stând pe loc, dar sunt prea obosită, Andrei, ca să mai alerg, repet, tu n-ai nici o vină! Pe mine inerția mă face să iubesc, în timp ce pe tine doar schimbarea te incită, asta-i tot, tu zbori și eu stau pe loc ca o stană de piatră și-ți urmăresc zborul în gând.“

“ Poate c-o să ai remușcări. Nu e cazul...”.

Andrei îmi ceru cu același timbru sugrumat pe care-l aveam ea cândva să-i spun dacă-l iubeam măcar în prezent, în clipa aia.

Anilu îi răspunse stins că da, în clipa aia îl iubea din tot sufletul. Apoi îi ceru lui Andrei să-i cante ceva la gitară și el intonă primele acorduri ale piesei aceleia care o răvășise cândva.

When you come to me back from heaven

My life was almost gone...

There is no need to tell me you love me,

I can feel it in your eyes

The way you touch me feels so fine...

But don't you forget

I can never be entire yours and love is just a word...

Don't leave me here I feel so blue

All of my life I've wait for you

Now it's all right, but you will see

You will be better without me...

“Când o să ajungi acolo, probabil o să ai o cameră a ta la care-am să visez din când în când, imaginându-mi cum te scalzi în cadă, iar eu îți vorbesc precipitat despre ce se mai întâmplă prin teatru, așezată picior peste picior pe capacul closetului și uneori o să te surprinzi calculând involuntar ora Bucureștiului și tot involuntar o să-ți aduci poate aminte că exist, iar eu am să simt cu siguranță că te gândești la mine și-o să încerc să ghicesc unde ești, cum arată străzile pe care te plimbi sau camerele de gardă din spitalul acela american în care vei lucra, o să închid ochii și-o să văd cum îți stă în halatul albastru de medic, dacă te prinde mai bine decât cel alb de prin părțile noastre și uneori se va întâmpla să-ți lipești fruntea de-un geam și să începi să numeri păsările din copaci, iar eu voi sta lipită de umărul tău și invizibilă, numărând în aceeași secundă alte păsări, din alți copaci, dar oricum vor fi ca

și aceleași pentru că niciodată numărul descoperit de tine nu coincide cu numărul descoperit de mine, te voi urmări peste tot ca o stafie, așa cum o făceam și până acum, imaginându-mi cum se vede lumea de la fereastra camerei tale sau cum arată cerul sub care-ți duci viața de american și care e mereu cu șapte ore mai tânăr decât cel românesc și-o o să mă rog să-ți fie bine acolo, printre străini, deși tu chiar și aici, acasă, te simțai tot pierdut printre străini!”

“Un singur lucru te rog, Andrei, să-mi promiți. C-o să-mi dai telefon ori de câte ori o să ți se facă frică de moarte. Nu e cazul să mă suni de Crăciun, nici măcar de ziua mea, numai atunci când ți-e frică de moarte...”

“N-am crezut niciodată că am să ajung să tânjesc după rația aceea de fericire și chin amestecate până la derută”.

“Acum totul se năruie într-o pâclă amorfă în care greața pare o mântuire și speranța o formă de viciu”...

Se opri din scris pentru că nu-și mai putea urmări firul gândurilor. Se așeză pe-un scaun și începu să fumeze, fără să aștepte ceva, fără voință, cu mintea aneantizată de suferință. Fumă tot ce avea în pachet până la ultima țigară, apoi rămase ore în șir amorțită pe scaun și incapabilă să se ridice. Așa o găsi Andrei câteva ore mai târziu și încercă să-i vorbească în timp ce desprindea de pe pereți și de pe ferestre mesajele lipite

de ea.

Anilu avea impresia că uitase să-i spună ceva esențial și-și storcea creierul cu un efort dureros să-și aducă aminte. Devenise insuportabilă nostalgia vieții netrăite, nostalgia acelor mii de lucruri pe care le-ar fi putut face împreună și nu mai era timp. Își dădea seama că nici măcar nu apucaseră să danseze împreună, nici măcar nu se plimbaseră vreodată prin parc! Andrei încercă pentru a doua oară să intre în dialog cu ea, îmbrățișând-o amical și încercând s-o consoleze: “ai să mă uiți, ai să te îndrăgostești de altul, ai să vezi c-o să fie bine...”, dar Anilu izbucni în hohote de râs și începu să-l lovească cu pumnii. Andrei se arătă înduioșat de tulburarea ei și-o sărută pe buze, cu dragoste. O sărută fără nici o urmă de erotism, din tot sufletul, iar Anilu avu senzația că s-ar putea adăposti în prezent de ceea ce avea să se întâmple în viitor și se gândi pentru o clipă că totul e bine.

În noaptea aceea Anilu dormi prost, terorizată de ideea că trebuia să șteargă un mic semn luminos care rămăsese impregnat pe tăblia patului lui Andrei, tot visul constituindu-se din obsesia asta: că rămăsese un cerculeț de lumină depus pe marginea patului ca un fel de vestigiu al prezenței sale acolo, o urmă pe care trebuia s-o șteargă neapărat și nu știa cum...

Vroia să-i propună un joc. Să-i ceară ca în ultima

săptămână care le mai rămăsese, Andrei să-și propună să creadă în tot ceea ce se străduise să nege până atunci. Să creadă că e posibil ca ei doi să alcătuiască într-adevăr o pereche. Îl rugă să-și imagineze că nu mai aveau de trăit decât un timp limitat, că erau zidiți de vii într-o cameră, singuri. Numai ei doi. Și pe urmă neantul. Să încerce s-o iubească fie și numai o săptămână, ca să vadă și ea cum ar fi fost, dac-ar fi fost...

Întotdeauna trecutul are proprietatea de-a părea mai frumos, mai idilic și mai semnificativ decât prezentul. E o simplă iluzie afectivă. Nu existase nici un fel de trecut idilic, frumos și semnificativ între ei. Nu existase decât incertitudine și conflict, suferință și teroare psihică reciprocă. Și dragostea ei proclamată dincolo de orice limite. Dincolo de orice neajunsuri reale.

Spre marea ei uimire, Andrei acceptă provocarea, îi răspunse că da, era de-acord să încerce s-o iubească preț de-o săptămână până în clipa în care urma să se suie în avion, dar Anilu știa că nu va face față acestei ultime ispite, știa că n-ar fi fost decât o nouă capcană, pentru că suitul în avion nu era totuna cu moartea, cel puțin nu în cazul lui Andrei. Totul era atât de încâlcit și de teribil încât nu mai era timp pentru experimente, iar Anilu dădu singură înapoi, înspăimântată de propria ei

provocare. N-ar fi avut cum să-și găsească puterea să înfrunte tocmai atunci, în ultima clipă, oglinda în care nu avusese niciodată curajul să se uite. Oglinda în care ar fi regăsit poate spectrul erorilor ei. Chiar dacă în sfârșit Andrei era dispus să-i acorde o șansă de-a se privi amândoi până-n adâncul sufletelor fără prejudecăți și fără constrângeri căutând să înțeleagă de pe poziții egale ce anume îi unește și ce îi desparte, era prea târziu, pentru că-i era groază de versiunea în care ar fi trebuit să capituleze în fața evidenței faptului că-și făcuse atâta amar de vreme iluzii, n-ar fi suportat să descopere că Andrei era altfel decât și-l reprezenta ea și oricum totul ar fi fost o aiureală, pentru că o săptămână era prea puțin, n-ar fi ieșit la iveală nimic concludent, doar impresii dezlănate care aproximau adevărul. Anilu nici măcar nu căuta adevărul, îi era teamă de el, pentru că adevărul putea fi cu totul altceva decât își dorise, putea fi deșertăciune, putea fi certitudinea prăpastiei dintre ea și Andrei, iar de genul asta de adevăr îi era cu mult mai frică decât de nefericire sau de ispita unui chin în plus. Setea ei de-a-l iubi era o certitudine mult mai vastă decât dorința de și-o astâmpăra în vreun fel.

În ultimele zile se fâțâi după el prin oraș ca o umbră, îl însoți la Ministerul Sănătății, la Ambasada Americii, la spital și vizionară împreună diverse apartamente, pentru că Andrei avea de gând să-și

cumpere unul pentru când se va întoarce în țară, dacă s-ar fi întors. Apartamentele se prezentau toate într-o stare dezolantă, cu miros de mucegai și conduite dezafectate, cu pereți sumbri și goi, cu mobile mucegăite și de prost gust, cu ferestre mici și îmbâcșite și-un val de panică o cuprinse pe Anilu la gândul că Andrei ar putea locui într-o astfel de casă, o panică amestecată cu milă și dezgust. În plus, se simțea asuprită de remarcile tendențioase și pline de cruzime ale proprietarilor care-o numeau *doamna doctor* sau se interesau dacă sunt cumva căsătoriți, dacă au de gând s-o facă ori dacă logodnica lu' domnu doctor are ceva de obiectat în legătură cu apartamentul și căzu pradă unei depresii cumplite, îi venea să fugă încotro vedea cu ochii, dar nu era în stare decât de-o lașitate și mai mare, așteptând tăcută să se termine totul și să se întoarcă acasă cu Andrei.

Mai nou, *domnul doctor* ține cură de slăbire, vrea să arate ca lumea la interviu și bombăne amuzant despre faptul că are mintea încețoșată de foame, iar Anilu îl stânge cu putere de mână și-i spune că și ea are mintea încețoșată, dar nu de foame ci de evenimentele subite și marcante care surveniseră în viața lui, iar el se-arată nedumerit: "ce treabă ai tu cu viața mea?" adăugând apoi cu tandrețe "iartă-mă, am glumit..."

Îi dăruie crucea ei de botez și cu o voce sugrumată îi

ceru să-i facă un copil, l-ar fi crescut ea singură, n-avea nici un fel de pretenții de la el, vroia doar să-i rămână și ei o parte din el, nu era așa mult, așa de absurd ce-i cerea...

Anilu se ghemui în pat lângă el și începu să-i adulmece grumazul și obrazii, ca să-și poată fixa în memorie pentru totdeauna mirosul lui, apoi îl dezbracă și-i studie fiecare centimetru de piele, ca nu cumva să ajungă în timp să uite vreo cât de mică porțiune din corpul lui și realizează că nu mai simțea nici o undă de erotism, ci un fel de împăcare ciudată, ca și cum ar fi fost mult mai aproape de el așa, încercând să se umple de ființa lui, decât printr-un act sexual, care în acel moment i se părea o divagație inutilă.

A doua zi, Andrei urma să fie pentru ultima oară de gardă înaintea plecării în America. Anilu îl însoți la spital cu un sentiment de vid melancolic, nu credea că dacă ar dormi în noapte aceea în brațele lui ar ajuta-o cu ceva, nu mai era sigură că asta vroia, cu tot dinadinsul. Camera de gardă fusese renovată între timp și arăta sinistru, ca un cavou în întregime alb, cu pereți albi, c-o podea din gresie albă și cu cearceafuri de un alb imaculat, învăluite toate într-o lumină albă de neon, ceva îngrozitor de alb și de impersonal, ceva neomenesc de alb, care-i crea sugestia că viața e în altă parte.

Rămase singură în încăpere așteptând cu nervii încordați venirea lui Andrei care se putea întâmpla în secunda următoare sau câteva ore mai târziu, apăruseră niște urgențe și era ocupat, putea să dureze oricât, dar de data asta Anilu își găsi o consolare tristă în așteptare gândindu-se că era ultima oară când mai avea privilegiul ăsta, telefonul zbârnâi îndelung până se hotărî Anilu să răspundă, era Andrei care-o anunța că o să fie ocupat până la miezul nopții și-o alinta numind-o *doamna doctor*, iar ea îi ceru să urce până în camera de gardă ca să-și ia rămas bun pentru că avea de gând să-l cheme pe taică-su s-o ia de la spital, se făcuse întuneric și-i era frică să umble singură prin bezna cartierului până acasă, Andrei apăru gâfâind și se privi scurt, intimidat, neîndrăznind să-și vorbească, de teama pauzelor care s-ar fi putut insera între replici, pauze pline de subînțelesuri melodramatice, Andrei se scuză delicat, îi părea rău că se întâmplase așa, că nu putuse să stea mai mult cu ea, bla, bla, bla, de data asta nici măcar nu era vorba de-o minciună duioasă, îi părea sincer rău, mai mult pentru ea, dar ce folos, o privea pe ascuns, întotdeauna când întorcea capul, ieșiră pe culoar și Anilu îl luă de mână, mai mult din reflex, dar Andrei își desprinse palma din strânsoare, nu era cazul să comenteze unul și altul prin spital, avea dreptate, se gândi Anilu, se sărutară trist apoi se despărți de el fără

să se uite în urmă, pentru că îi simțea privirile ațintite în ceafă, dureroase ca o arsură, îl simțea urmărind-o din ușa spitalului în timp ce se îndepărta prin ploaie, se întunecase de tot afară, iar taică-su începu să urle la ea că întârziase la întâlnire.

Andrei lăsă ghitara din mână și se așeză pe marginea saltei. Mi-am așezat capul pe genunchii lui chinându-mă să nascocesc strâmbături dintre cele mai comice, să imit voci celebre de prin lumea mondenă românească și m-am prostit așa o vreme sperând că-l voi sustrage pe domnul doctor din brațele lascive ale depresiei, dar fără nici un rezultat deoarece el continua să mă privească încruntat și să suradă forțat la bancurile mele lipsite de substanță.

Anilu îi propuse atunci un joc.

– Nu mai vreau să aud de nici un fel de jocuri! mormăi Andrei cu subînțeles.

– Stai că nu știi ce vreau să-ți propun! E un joc infantil, prostule, eu cel puțin îl jucam frecvent la grădiniță... Tre' să luăm o foaie de hârtie mai întâi. Pe urmă eu scriu prima ceva, nu mai mult de-un rând – sus unde începe foaia, pe urmă o îndoi ca să nu vezi ce-am scris și scrii tu ceva...

– Ceva ce?

– Nu contează, orice îți trece prin cap. Bun. Pe urmă îndoi și tu foaia ca să nu văd eu ce-ai scris și tot

așa... până se termină coala.

– Și pe urmă?

– Pe urmă nimic. O desfacem și ne distrăm de cât de incoerent și absurd e textul pe care l-am comis intermitent împreună!

Avionul lui pleca la trei noaptea deci n-avea cum să-l conducă la aeroport. Andrei îi promisese c-o să-i scrie prin Internet și c-o să-i dea telefon imediat ce primește rezultatul de la interviu, dar era ferm convins că se va întoarce în țară pentru că nu-l satisfăcea postul acela de chirurg, iar dacă într-un an nu-și găsea unul de neuro-chirurg, urma să se repatrieze ca să-și reia rezidențiatul și era prea puțin plauzibil să fie tocmai el alesul pentru că-n ultimii zece ani nici un european nu fusese admis pe-un post de neuro-chirurg în America, însă Anilu știa că se înșeală, știa din instinct, pentru că ea n-ar fi putut iubi decât un geniu și avea certitudinea că el e *alesul* și că nu se va mai întoarce în țară niciodată.

După ce desfăcurăm hârtia împăturită, textul acela incoerent și absurd suna ca un dialog perfect coerent și plin de sens.

Andrei scrisese: *Vreau să-mi faci un copil*, iar eu scrisesem fără să știu ce notase el pe hârtie, *mă gândesc cum ar arăta copilul nostru, probabil că o să fie de-o frumusețe rară...* Iar Andrei continuase fără să

știe ce scrisesem eu *...sigur c-aș vrea să-l creștem amândoi, dar dacă tu nu vrei copii, dă-mi-l mie. Și eu am scris apoi: N-o să fie doar frumos, ci și genial ca să poată descoperi el elixirul ăla împotriva morții.* Iar Andrei continuase: *Ar putea avea părul tău creț și ochi negri ca mine, sau invers părul mei și ochii tăi...* iar eu scrisesem mai departe: *probabil c-o să-mi ceri să ți-l dau ca să-l crești în America.* Andrei notase ultima frază: *Și-am să-l cresc în spiritul cel mai pur românesc ca să nu-ți fie rușine cu el când ți-l trimit în vacanțe!*

IOAN(A)

1. Trezirea

Se trezi brusc, scuturată de o pală de vânt, dar avu senzația că nu trecuse cu adevărat hotarul dintre veghe și somn, că pur și simplu trecuse dintr-un vis în altul. Se afla undeva într-o casă necunoscută cu camere întunecoase căroră nu le putea desluși interiorul, ci doar senzația de spațiu amorf, în care fuseseră îngrămădite obiecte fără imagine, structuri imprecise, materie amestecată cu umbre. O casă necunoscută, undeva la periferia universului, o casă aproape pustie cu uși și ferestre deschise prin care băteau vânturi calde și reci și se izbeau între ele. Se ridică în capul oaselor fără să îndrăznească să privească la bărbatul care dormea lângă ea, simțea încă ecourile mângâierilor lui asemeni unor amprente încrustate pe sub piele, însă o melancolie densă îi înghițea ultimele rămășițe ale voluptății ca o ceață grea care șterge culorile cerului. Habar n-avea ce se întâmplase de fapt, ce-o împinsese spre el cu atâta forță oarbă și de unde nevoia aceea ocultă de-a se abandona lui când abia apucaseră să schimbe câteva

replici cu ocazia celor trei sau patru întâlniri pe care le avuseseră în decurs de doi ani.

– Dacă te deranjează lumina poți să împingi puțin fereastra, îi spuse el privind-o printre genele abia mijite.

Avea o voce la fel de imprecisă ca și contururile camerelor din casa în care locuia, o voce indistinctă, mereu alta, fără inflexiuni personale, o voce al cărei timbru era mai mult o chestiune de stare. Îl privi timorată, cu un soi de încordare și o cuprinse o panică indefinită, un sentiment de vid, de înstrăinare. Totul era la fel ca înainte de noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună, cu o lună în urmă, pe plajă și-n care se spovediseră unul altuia delirant, electrizati de freamătul valurilor și de reflexiile stranii ale unei lune uriașe și cenușii. Totul redevenea confuz și opac între ei, între ei doi și lumea care le hărăzise o întâlnire, totul redevenea absurd și întâmplător, adică dureros de gratuit, iar melancolia aceea pe care ea o resimțea nu era decât confirmarea revenirii la starea de veghe.

“Să te trezești mahmur și secătuit, naufragiat pe o banchiză de gheață după ce călătorești pe un superb dig imaginar care părea săpat în cel mai real dintre țărmuri, câtă ironie, cât de nebun trebuie să fii ca să crezi că se poate dansa pe o punte întinsă între două prăpăstii”, se gândea ea, urmărindu-i mișcările vag

perceptibile ale genelor și ale frunții, nu era un bărbat frumos, ne era nici pe departe genul de bărbat căruia ea să-i fi cedat din prima noapte, din prima clipă, necondiționat... și totuși o atracție irezistibilă pusese stăpânire pe ea ca o transă. Era ceva în aerul lui de copil, în ochii lui mari și hotărât triști, în trăsăturile lui ușor hilare, în gesturile înduioșător de blânde, o căldură aparte care o inspirase. Descoperise, involuntar, latura lui vulnerabilă, sufletul-animal din el. Căci numai animalele o emoționau cu adevărat, oamenii i se păreau dezgustători în esența și se gândea că poate totuși se înșelase, că poate supralicitase gustul și limpezimea acelei tăceri în care se refugiaseră împreună. Poate că nu fusese vorba decât de o banală neputință de a rosti cuvinte, de o nevoie acută de liniște reciproc consimțită sau de o formă mai comodă de apropiere care să excludă subînțeleșurile comunicării verbale.

– Trebuie să mă duc să-mi plătesc telefonul, mârâi el buimac de somn, întorcându-se pe partea cealaltă și adormind la loc, instantaneu.

Lumea redevenea reală, cel puțin pentru ea, iar asta era un semn de normalitate care o împăca întrucâtva. Era cu mult mai pregătită pentru o nefericire cronică și previzibilă decât pentru imprevizibilul fericirii. Urmău să-și vadă fiecare de

viața lui în continuare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Zvonurile străzii răzbăteau prin ferestre cu un freamăt distonant și îndepărtat, iar soarele de august împrăstia printre lucruri o lumină suav amară, răscolită de vânt. Câteva zeci de casete de-ale lui stăteau îngrămădite într-o firidă decupată în marginea de lemn a patului, erau aproape aceleași cu cele câteva zeci de casete pe care le avea și ea acasă și totuși asta nu însemna nimic, așa cum nu trebuia neapărat să însemne ceva faptul că le plăceau aceiași autori, că fanteziile lor erau bântuite de aceleași scene din filmele lui Kusturica sau că amândoi știau trei limbi străine învățate de la televizor; oricât de halucinante ar fi fost coincidențele, nu erau de ajuns ca să le contopească sufletele, deși ea asta ar fi vrut.

Îi reveneau în minte acordurile aceluși cântec pe care îl ascultaseră în toiul nopții îmbrățișați: "Jealousy", o melodie compusă în acordurile acelea sfâșietoare ale rockului anilor '60, o melodie a trupei Smokie. "Ce stupid!" se gândi Ioana, să-i placă în halul ăsta Smokie, lui, care refuzase s-o sărute pe gură pentru că nu suporta mirosul de tutun! Iar ea, fumătoare inveterată, urma să-și mărească doza zilnică de nicotină, ultragiată de refuzul lui sau, și mai grav, urma să renunțe complet la fumat, ca să se poată

răzbuna atunci când va încerca el s-o sărute, printr-un refuz la fel de tranșant; deja nimic nu mai era simplu, totul era conectat la o himerică redută comună în care singurătatea purta uneori două nume, alteori niciunul, iar ceea ce îi părea tragic Ioanei era că această nouă singurătate avea să-i răpească libertatea de-a mai visa.

De asta se temuse întotdeauna cel mai tare. Că va veni o zi în care, împinsă de angoasă, va ajunge să-și ia în primire viața reală și că atunci va trebui să facă pași ireversibili spre exteriorul propriei sale ființe, sacrificându-și teritorii interioare ispitei de-a comunica. Va trebui să renunțe poate la dans sau la saxofon, la micile tabieturi ale singurătății. Urma să-și piardă mai devreme sau mai târziu curajul de-a sfida fără limite lumea, de-a o nega, refuzând să facă parte din ea ca s-o poată dori și spera. Și atunci, lipsită de privilegiul visului, n-ar mai fi putut evita povara zădărniceii, senzația aceea de înec în mâlul alienării colective... Iar neputința de-a mai visa ar fi urmat să-i roadă sufletul ca o boală incurabilă, a cărei amenințare o simțea deja în acele clipe, în timp ce el îi conducea mâna deasupra trupului său gol, iar ea nu putea face altceva decât să se supună cu resemnare chemării irezistibile a sângelui din ce în ce mai febril, chiar dacă știa perfect că se îndepărtează de el cu fiecare

atingere și că începea să se transforme într-o femeie fără nume și fără chip exilată la capătul unei nopți de dragoste într-o cameră în care bate vântul și-n care răzbat stins ultimele acorduri din “Arizona Dream”.

Cu o noapte în urmă totul părea să aibă un sens: surâsul lui care-i spiona gesturile, hotărârea subită de-a merge pe jos până în centrul orașului ca să-i caute nuferi și încercarea vădită de-a o impresiona, epatând intelectual, confirmându-i prin fiecare gest motivația ei nedeslușită de-a fi lângă el. Din când în când, degetele lui arcuite îi atingeau discret mijlocul sau umerii; ea insistase să se fi întâlnit mai devreme, să piardă câteva ore pe o terasă în centru, să-i dea o carte și să se întoarcă fiecare acasă, dar pe de altă parte orice strategie a disimulării ar fi fost un gest trivial și stupid după o așteptare încordată de-o lună. Și apoi, dorința ei de a-l avea aproape devenea cu atât mai transparentă cu cât ar fi încercat mai mult să se sustragă.

– Spune-mi, ce vrei să-ți gătesc? o întrebă el.

– Deci insiști să mergem la tine.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se comporte cât mai firesc și cât mai degajat, atitudinea lui familiară și caldă nu era decât un argument în plus, în fond nu era nimic înspăimântător în a trăi la propriu o întâlnire pe care apucase s-o devoreze în toate

detaliile, de mii de ori, în gând. El o asalta cu întrebări, “ce ciudat că ne-am învățat printre aceiași oameni, că am lucrat în același teatru și nu am apucat să ne cunoaștem până acum!”, “de ce mi-ai spus că o să te îmbraci urât? arăți foarte bine...”, nimic mai mult decât obișnuitul ritual al apropierii, dar săvârșit într-un chip atât de limpede și de nemijlocit, încât fascinația pe care o încerca ea își pierdea attributele ambiguității transformându-se într-un soi de liniște.

Îl asculta vorbind și avea senzația că deslușea în el acel alter ego pe care-l căutase în toți bărbații pe care îi iubise și că atracția aceea zbuciumată și dureroasă pe care o resimțise în prezența lor nu era decât consecința unui refuz al ei de-a accepta adevărul, o încercare disperată de-a converti imaginea lor reală într-una fictivă, care să-i convină, ca să-i poată iubi mai departe, justificându-și în felul acesta alegerea irațională. Abia atunci realiza, urmărind pe fața bărbatului de lângă ea propria ei mimică, surprinzând pe buzele lui propriile ei fraze și tonuri, că pentru prima oară putea asculta cu adevărat pe cineva vorbind fără să simtă nevoia să-i reformuleze gândurile și descoperea, uimita, că toate resursele de fascinație în dragoste provin de fapt dintr-un vid de comunicare. “Încercăm să umplem niște găuri negre cu o substanță afectivă care să dea sens unor conexiuni

sufletești imposibile”, se gândea, “iar gravitația acestei iluzii ne absoarbe până la derută împingându-ne himeric către ființa celuilalt... și de aici fascinația... și toată nebunia...”.

– Știi, poate că nu e cazul să-ți spun, dar în noaptea aia în care am stat de vorbă la mare... mă simțeam atât de dezgustată și de infirmă încât puțin îmi păsa ce se întâmpla cu mine... eram sigură că nu mă mai poate atinge nimic... dar atunci, cât am stat împreună mi-a fost bine... pentru câteva ore nu m-am mai gândit îngrozită la trecutul meu sau la ce mă așteaptă în secunda următoare...

– Nu știu dacă e neapărat meritul meu, îi spuse Ioana.

– Ba da, am simțit în tine o putere secretă care, într-un fel sau altul, m-a atins și pe mine. Am simțit că pot vedea din nou viața cu ochi buni, că aș putea găsi cumva o cale de ieșire din coșmar.

– Eu cred că tu faci parte din acea categorie de oameni care se luptă cu lumea pentru că nu pot accepta decât ceea ce văd dincolo de ea...

– Nu-mi dau seama dacă mă lupt mai degrabă cu partea sordidă a lucrurilor sau cu cea avantajoasă. Uneori mă gândesc că-mi face rău tocmai faptul că mă încăpățânez să văd partea frumoasă cu orice preț, fără nici o acoperire reală. Mă îndop cu iluzii până mi se

face greață... pe urmă le vomit și-apoi născocesc altele... Tu cum stai la capitolul amăgiri, Ioana?

– Nu știu dacă amăgire e cuvântul. Eu visez...

– Aha, zise ea, dezlipind eticheta de pe-o sticlă de apă minerală și începând s-o ronțăie între dinți.

– Dacă mi-ai fi spus că mănânci hârtie, nu mi-aș mai fi bătut capul cu ce-o să-ți gătesc!

O scrută cu un zâmbet larg și trist și pentru a doua oară Ioana simți că atingerea privirii lui îi împrăștia în gânduri un soi de lumină.

– Mă gândesc că poate am fost egoistă, poate nu trebuia să te caut, dar într-un fel, care încă nu mi-e limpede nici mie, simt că am nevoie de tine.

Ar fi vrut să-i răspundă că în tot acel interval de timp scurs de la ultima lor întâlnire trăise cu senzația că se mișcă hipnotic pe lungimea de undă a gândurilor lui, că el îi provocase acea stare, dar ar fi sunat acuzativ și-apoi prefera să creadă că existase și un strop de destin în întâlnirea lor, oricât ar fi fost ea de descumpănită sau ar fi fost el de puternic.

– Tu nu ești disperat niciodată? îl întrebă ea.

– Nu. Disperarea vine din frică.

– Și ție nu ți-e frică de nimic?

– ...

– Ai putea să mă înveți și pe mine?

Imediat după despărțirea lor de la mare, Ioana se

trezise din somn cu sentimentul unei căderi din paradis, un paradis de câteva minute care se risipise odată cu răsăritul, dar poate că tocmai ăsta era prețul absolutului, prețul liniștii pe care-o căpătase și pe care o pierduse din nou: faptul că în prezenta lui îi fusese dat să trăiască o fericire fără nume și fără durată care îi inundase toate măruntaiele sufletului. Apoi senzația acelei rupturi dureroase și revenirea în timp, în cavernele singurătății, în care nu existau puncte cardinale, apusuri sau răsărituri, dar în care apăreau acum amestecate pâlparea nostalgică a acelui soare roșu țâșnind din mare și adierea răsuflării lui liniștite, ecoul șoaptelor lui, imaginea tremurată a corpurilor lor lipite, întinse pe spate într-o tăcere plină de ecouri...

2. Labirintul

“Oamenii au obosit să mai trăiască”, își spuse Ioana, trăgând fumul în piept ca și cum ar fi săvârșit un ritual aparte, “s-au săturat unii de alții pentru că de fapt sunt sătui de ei înșiși.”

Nu reuși să fumeze țigara până la capăt, n-avea nici un chef de fumat, dar în felul acesta voința sa căuta un mod de-a se opune, de-a ridica baricade împotriva voinței lui. În condițiile date, fumatul ar fi

fost din partea ei, poate, singurul gest concret de negație și apărare în fața ispitei de-a se abandona, pentru a câta oară? deznădejdie de-a se devota fără limite cuiva. “Poate că nici nu era vorba de dragoste”, încercă ea să se consoleze, “ci doar de-o nostalgie a ei suficient de năucitoare și de nebuloasă”... încât să i se arate în chipul primului necunoscut care îi ieșise în cale. I se părea că tot ce urma să se mai întâmple începea deja să se descompună într-o înșiruire de senzații și priveliști al căror gust îl știa pe de rost și care anula orice dorință. Aproape că anticipa monotonia fiecărei clipe care va urma, tristețea exasperantă a momentelor de încordare și derută pe care desigur și el și ea le mai trăiseră în prezența altor femei sau bărbați, ca o consecință inevitabilă a atracției consumate, aceleași priviri întretăiate de subînțelesuri ironice, aceleași tonuri ale indiferenței fredonată pe o mie de game, același tablou-portret din care parcă dispar chipurile și rămân doar decorurile nude.

“Câtă cruzime”, rosti ea în șoaptă, “cât de oribili putem fi!”

– Ai zis ceva?

– Nu, n-am zis nimic.

“Sărăcia e doar un pretext”, se gândi ea. “În cel mai fericit caz o scuză. Pur și simplu suntem meschini.

Ne complăcem în murdăria indiferenței. Nu grijile existenței ne aduc lehamitea, ci propria noastră lașitate. Ne e frică să trăim cu adevărat și atunci ne amăgim cu surrogate de viață. Lucruri pe care l-ar fi gândit și el, la o adică. Lucruri pe care ei, amândoi, le urăsc, dar într-un mod pasiv și resemnat. Cum poți urî resemnat? Încetând să mai iubești ceva cu tot dinadinsul!”

- În fond nici nu-mi place Arizona Dream, știi?
- De ce nu mi-ai spus? se miră el
- Pentru că-ți plăcea ție!

Avea încă o alură de puștoaică la 25 de ani. Purta niște pantaloni trei sferturi, cu buzunare laterale și un maieu mulat pe corp, prea puțin provocator în intenție, însă. Începea deja să se simtă bătrână. Peste 15 ani urma să aibă 40 de ani. Ceea ce era mult, era enorm.

Viața ei începea să semene din ce în ce mai puțin cu ceea ce imaginase în contul ei, iar viziunea viitorului i se contura în minte tot mai neclar, pentru că nu există nimic în trecut sau în prezent care să-i garanteze că ar avea vreun rost să se mai amăgească spunându-și ca o să fie bine, că doar nu fusese niciodată bine, bine cu adevărat, chiar dacă o încerca și pe ea uneori nostalgia, știa că nu e vorba decât de o nenorocita de nostalgie a disperării, disperare care își pierduse strălucirea și se transformase într-o durere

opacă și confuză. Nici măcar nu mai știa cu precizie ce-și dorește, dacă vroia într-adevăr să plece din țară, iar în cazul în care ar fi reușit s-o facă dacă mobilul real ar fi fost tentația de-a fugi de trecut sau mai degrabă spaima de-a trăi sub spectrul sărăciei și ratării.

Era evident nedrept ca Ioan să-și ducă zilele într-un bloc mizer de periferie, pierdut printre alte sute de blocuri identice îngrămădite unele într-altele, era nedrept ca nimic din lumea în care se mișca să nu reflecte câtuși de puțin personalitatea lui, dar el avea o putere incredibilă de-a se detașa de orice neajunsuri exterioare, putere pe care Ioana i-o admira cu un amestec de fascinație și teamă gândindu-se că pentru cineva cu un instinct de conservare atât de puternic ar fi fost imposibil să se transpună cu toata ființa în viața intimă a altcuiva. Puterea asta a lui excludea din start orice forma de dependență afectiva, iar amestecul de autoritate excesivă și invariabila înclinație spre monolog îl făceau și mai inaccesibil. În anumite momente devenea atât de intransigent încât Ioana, timorată, își închipuia cele mai cumplite explicații de natură să justifice atitudinea lui. Abia se cunoscuseră, iar tonul lui avea anumite accente de duritate pe care nu le-ar fi putut motiva decât ani de conviețuire împreună. Ar fi vrut să-i spună: “Ok, poate că-i vina mea că am

acceptat ca lucrurile să se întâmple așa, poate că am bravat puțin, deși mă îndoiesc că există pe lumea asta vreun bărbat pe care instinctul să-l înșele atât de grav încât să nu perceapă calibrul sensibilității amantei lui... Dar cine știe, poate că tendința ta spre monolog e valabila și la pat. În orice caz, Ioan, dacă am bravat am făcut-o doar ca să nu vezi și tu în mine ceea ce au văzut toți ceilalți bărbați, adică o fetița neajutorată și prin urmare demnă de refuzat. Sunt o femeie frumoasă, totuși, am și eu dreptul să fiu dorită carnal! Habar n-ai cât de prost m-am simțit când m-ai întrebat în ce condiții am eu de-obicei orgasm...

Poate că ți se pare bizar sau cine știe, chiar comic, dar tu ești primul bărbat din viața mea cu care am gustat fericirea asta și anume acum câteva ore, iar asta numai pentru că tu ai fost singurul care te-ai îndurat să mi-o ceri! În fond, tocmai pentru că hazardul sau angoasa m-au făcut să mă îndrăgostesc de tine, aș fi putut să fiu ce vrei tu, orice și oricum, numai să-ți dorești tu ceva de la mine, însă acum îmi dau seama că m-ai folosit ca pe-o târfă, sunt sigură de asta pentru că așa mă faci să mă simt, numai pe-o târfă de-o noapte refuzi s-o săruți pe gură! Vreau barem să știi că-i prima oară în viața mea când mă arunc fără nici o rezervă în brațele unui necunoscut, pentru că necunoscutul ăsta îmi inspiră atâta căldura și liniște cum nici nu credeam

că există, necunoscutul ăsta, erai tu, Ioan, și trebuie să reții că am fost, că sunt, târfa ta și că lucrul ăsta mă va urmări mai grav decât o simplă idee abstractă!"

Ar fi vrut să-i spună toate acestea, însă o durere ascuțită îi gâtuia glasul și-apoi oricum ar fi fost ridicol, n-ar fi avut nici un rost să se lamenteze, tot ce ar fi putut obține ar fi fost ca el să se simtă infect și nu erau atât de apropiați încât remușcărilor lui să aibă o cât de vagă legătură cu ea. În cel mai fericit caz ar fi avut rezonanța unei auto-culpabilizări de rutină.

În fața atâtor prăbușiri repetate, în fața evident neîngăduitei fericiri ce altceva îți mai rămâne de făcut în afară de muzică? Ioana își luă instrumentul și se întinse pe covor. Închise ochii.

Acordurile de saxofon împrăștiate în încăpere se spulberau în ploaia de început de toamna care parcă murdărește tot devorând ultimele pâlpâiri ale verii și se prelingeau în durerea surdă a unui soi de înstrăinare de lume în care dispar toate fără urmă...

Ioan a dispărut fără urmă în săptămânile ulterioare, plecând chiar din oraș ceea ce într-un fel i-a ușurat sarcina Ioanei nemaifiind nevoită să trăiască împărțită între îndoieli și speranțe ambigue, ci cu certitudinea indiferenței lui. Fusesse evident folosită, iar cel care o făcuse nici măcar nu era genul de bărbat care să se fi

înșelat în privința ei, ci dimpotrivă, cineva care avea o idee cât se poate de clară despre cine și cum era ea, fapt care atribuia circumstanțe agravante situației. Ioanei îi părea incredibil să nu-l fi sensibilizat chiar deloc întâlnirea lor și toate coincidențele acelea halucinante, faptul că rosteau aceleași cuvinte în același timp, că își petrecuseră amândoi un an într-un orașel de provincie în aceeași perioadă, faptul că ea știuse dinainte în ce zonă a orașului stătea el, de parcă ar fi existat între ei un soi contact telepatic...

Și totuși pe el nu-l atingeau câtuși de puțin toate acestea, rămânând constant imun la tot ceea ce ei îi stârnea senzații frenetice de uimire și încântare, căci în aceste lucruri Ioana se hazarda să citească semnele unui început de destin în timp ce el se comporta de parcă ar fi întâlnit în fiecare zi câte-o femeie cu care să poată avea schimburi de impresii metafizice. Până și vocea aceea aprinsă cu care el îi spusese: “eu știu că viața e scurtă și că n-avem timp de tatonări și iluzii, când vreau să cunosc pe cineva rup încă de la început toate vălurile”, i se păruse Ioanei că ar putea fi o garanție a unui adevăr care existase între ei în acea unică noapte de dragoste și care ar fi putut avea la rândul lui rezonanța unui “some kind of coincidence”.

Nu se gândise niciodată până atunci că ar putea exista, în măsură în care ai curajul să-ți suporti

luciditatea, decalaje atât de mari între ceea ce gândești despre cineva și ceea ce simți pentru el. Pe de-o parte avea toate motivele să-l deteste pe Ioan pentru că o umilise într-un mod atât de nemotivat, era cât se poate de conștientă de cruzimea și nonșalanța comportamentului său și pe de alta parte – melancolii nebuloase o împingeau spre el cu-n soi de stăruință oarbă. I se părea aproape morbid faptul că putea fi în același timp conștientă de situație, în tot cinismul ei deplorabil, și că, în același măsură, continua să spere într-o ameliorare a ei în timp. Era prima oară când era dispusă să-și accepte înfrângerea fără să se autoflageleze și încerca să-și caute un punct de sprijin. În orice: în nebulă sau în durere sau la hotarele părăsirii de sine sau barem în somn, dar nu reușea nimic. Insomnia tindea să se permanentizeze și singura soluție plauzibilă era să accepte că alunecase într-un fel de capcană din care nu se mai putea elibera de una singură.

“Mi-e frică să ți-o spun

Mi-e frică să te caut

Mi-e frică să nu mă înțelegi greșit

Mi-e frică să nu ți se facă frică de mine

Uite ce e Ioan, câteodată îmi vine să stric tot ca să nu te pierd și pe tine!

Vrei să spui că tu chiar azi ai venit în București, că

am avut iar o presimțire?

Oricum n-ar fi trebuit să-ți dau eu telefon!”

Același reflex psihologic care-i face pe bărbați să simtă că se sufocă în dragostea unei singure femei, le face pe ele să mizeze absolutul pe o iubire unică, aceeași tentație irezistibilă care-i îndeamnă pe ei să-și înșele sau să-și părăsească iubitele le face pe femei să se arunce cu furie de gâtul unui singur bărbat.

Ioana a renunțat la fumat încă de-a doua zi fără nici un dram de revoltă față de lipsa lui de indulgență: “în viața mea nu există drogați” îi spusese, pe un ton înfiorător, același ton pe care avea să adauge mai târziu că e un tip discret sugerându-i că nu e cazul să-și pună toate cunoștințele comune în temă cu recent înfiripata lor relație.

Venise toamna, cu nostalgiile ei dezarmante, în care nu mai știi dacă regreti mai mult faptul că te-ai născut sau că urmează la un moment dat să mori. Nostalgii fără identitate prin care răzbat tânguiriile îndepărtate ale unei lumi care se stinge cu fiecare clipă și-n care sufletul însuși parcă se destramă în încercarea himerică de-a salva rămășițele unui trecut exasperant de trist.

Se trezi subit din somn la ora trei noaptea și simți din nou acea atracție de a mânca pământ pe care o încerca în copilărie în momentele de nefericire sau

panică. Avea sentimentul absurd că în fiecare an era aceeași poveste care se repetă cronic...că așa cum de Paști și de Crăciun era întotdeauna singură părea un fapt cât se poate de firesc și previzibil ca în fiecare toamnă să tânjească după cineva care putea purta la fel de bine chipul lui Ioan sau al altcuiva, pentru că oricum iubirea care i-a fost ei hărăzită nu era decât o zădărnice dureroasă, o atingere a fericirii resimțită ca o lanternă vârată în ochi. “Sigur că iubirea e o chestiune de alegere și excludere”, își spuse, “dar dincolo de ea există impulsuri primare, născute din angoasă, care semănă leit cu dragostea doar că nu sunt dragoste, ci altceva – obscur și primejdios...” apoi, într-un frison de consternare, descoperi că “rolul iubirii nu este să te faci fericit, ci să-ți zdrobească sufletul!”.

Poate că, dacă n-ar fi făcut greșeala să spună adevărul, dacă ar fi fost mai puțin transparentă, dacă ar fi avut frivolitatea de-a minți sau de-a sfida, nu s-ar mai fi luptat cu nebunia. În fond plictisul e mai ușor de îndurat. Sau cine știe.... „Aș vrea să pot să vreau să fiu atât de puternică încât să accept cu realism povara irealității care ne-a fost dată”, își spunea Ioana, asaltată de o explozie de senzații care-i străbăteau corpul, încărcate de electricitatea fantomă a atingerilor lui, “să fiu atât de înțeleaptă încât să nu încep să mă mângâi singură sau dacă o fac, barem să

nu mă mai gândesc la el ca la un om real, ci ca la o simplă închipuire de-a mea. În fond tot ce trăim e un refugiu în afara lumii. Lumea, așa cum ne-o reprezentăm noi, nu e decât o formă a irealității, un culoar printre alte culoare într-un nesfârșit labirint. Fugim de fapt dintr-o dimensiune în alta, fugim de coșmaruri în vise ceva mai suportabile, dar de fapt nu ne trezim niciodată. Oare de ce devenise atât de importantă, de covârșitoare prezența sau absența lui, așa dintr-odată, se întreba ea în puținele momente în care întrevedea o șansă de ieșire din transă. Și atunci reușea întrucâtva să se liniștească, promițându-și, așa cum o făcuse și cu fumatul: “din moment ce n-am nici un motiv s-o fac, de mâine nu-l mai iubesc pe Ioan !”

3. Victima și călăul

După venirea lui în București nu și-au vorbit decât la telefon, l-a sunat ea, iar el a adoptat o politică perversă menită să răstoarne situația în favoarea lui insinuând că datorită complicațiilor din programul ei nu se întâlnesc, că ea cu gura ei a zis că sâmbătă e invitată la o petrecere, fără să adauge că ar vrea să meargă cu el, etc.

Totul devenea din ce în ce mai încâlcit, pentru că nici unul dintre ei nu se arăta dispus să cedeze

clasând cazul la capitolul: clasic eșec amoros, fără consecințe grave sau cu... Ioana era la capătul puterilor: “eu nu înțeleg, pur și simplu nu înțeleg, ne învârtim amândoi pe-o rază de o sută de metri pătrați, ca să ajungi din teatrul în care lucrezi tu în cel în care lucrez eu e suficient să traversezi o stradă și de-o săptămâna nu suntem în stare să ne întâlnim, îți jur că dacă nici azi nu ne vedem, mă-mbolnăvesc și mor”, dar toate abdicările ei repetate, toate aceste umilințe intime mărturisite nu făceau altceva decât să surpe și ultimele resurse ale șansei de-a se întâmpla ceva agreabil între ei.

– Ei lasă că nu te îmbolnăvești tu așa ușor... îi replică el pe un ton mai degrabă critic decât predispus s-o consoleze, uite, din clipa asta eu sunt liber, astăzi nu se repetă scenele în care joc eu așa că pot pleca oricând de la teatru...

– Păi atunci vino tu să mă iei.

– Nu, nu urc până acolo, dacă vrei să ne întâlnim, vino la fântâna arteziană de la Arhitectură.

Evitase să fie văzut împreună cu ea, nu mai exista nici un dubiu, iar Ioana se simți datoră să-și reproșeze din nou excesul de indulgență și naivitate care o făcuse să vadă în imperativul discreției impus de el mai degrabă o nevoie asiduă de intimitate decât o încercare a lui de-a se sustrage oricărei răspunderi.

– Ok Ne întâlnim la fântână într-un sfert de oră, zise Ioana cu jumătate de voce și rămase o vreme absentă cu receptorul în mână ascultând ca prin somn semnalul de “ocupat” de la celălalt capăt al firului.

Un sfert de oră dilatat până la limita insuportabilului, căruia i-au urmat momente la fel de lungi de încordare și derută în care amândoi își evitau privirea, lezați, fiecare în felul său, de presiunea reproșurilor nerostite și de subînțeleșurile care se închegau în subteranele banalului schimb de replici, aparent inofensiv:

– Aș prefera să stăm undeva să vorbim, știu eu o cafea drăguță, zise Ioana.

– Să nu fie prea departe că trebuie să mă întorc la teatru.

– Parcă ziceai că azi nu repeți!

– Nu, dar e ziua unei colege și-aș vrea să fiu și eu acolo să-i spun “la mulți ani”...

– Să știi că ne puteam întâlni și-n altă zi, nu trebuia neapărat să ne vedem azi!

– Ți-am promis că ne întâlnim și stăm de vorbă, n-are nici un sens s-o amânăm așa la nesfârșit.

Replica lui suna suficient de ultimativ ca Ioana să resimtă un fior de panică în tot corpul. Tonul lui și întreaga atitudine pregăteau terenul despărțirii și totuși nu-i venea să creadă că întreaga poveste se putea sfârși

într-un mod atât de nemotivat și de abrupt, căci după două luni în care imaginea lui îi bântuise nopțile și gândurile, părea să fi uitat cu desăvârșire că totul începuse la fel de nemotivat și de abrupt.

Se simțea din nou electrizată de prezența lui, iar orice comentariu i se părea inutil și deprimant, ar fi preferat să stea din nou lipită de umărul lui și să tacă, la fel că în noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună la mare, să-i simtă răsuflarea răcoroasă și liniștită și să nu se gândească la nimic, dar el insistă să clarifice cât mai repede toate neînțelegerile dintre ei...

– Cum ți se pare locul ăsta, nu-i așa că-i ca în Grecia?

– Ai fost în Grecia? o întrebă el, vădit surprins de remarcă.

– Nu, n-am fost, dar îmi imaginez că așa arată terasele grecești.

– Eu chiar am fost în Grecia, deși nu cred că am aerul cuiva foarte plimbat prin lume.

– Bănuiesc că ai mai fost și tu în turnee...

Era unul din acele localuri de vară, improvizat în aer liber în spațiul îngust dintre două clădiri înalte, pe o străduță ferită de vâlva zgomotoasă din centrul orașului, cu zidurile laterale pictate în culori surprinzător de vii.

– Ioan, nu pot așa, crede-mă, mă faci să mă simt

ca la interogatoriu! N-am să fiu în stare să vorbesc. Mă cunosc prea bine și știu că în situații din astea, ca să nu risc să fac vreun compromis, mă comport în așa fel încât să stric tot, pricepi?

– Nu.

“Evident”, gândi Ioana, nici nu era ceva de înțeles. Cuvintele “compromis”, “interogatoriu”, “situații din astea”, aveau cu totul altă semnificație pentru el și realiza descumpănită că exact lucrurile care par subînțelese trebuiesc expuse și disecate în momentele de declin ale unei relații, că de fapt ele sunt sursa crizei de comunicare.

– Vreau să spun că mă așteptam să ajungem aici, continuă Ioana ca și cum n-ar fi auzit tendențiosul “nu” rostit de Ioan, așa că m-am gândit cum să evit să spun ceva nepotrivit și am apucat să scriu tot ce cred despre noi, despre ce s-a întâmplat, adică.

– Ai apucat să scrii chiar tot? Încercă el să glumească, camuflându-și prea puțin convingător ironia.

– Poftim, citește, zise ea, întinzându-i câteva zeci de pagini scoase pe imprimantă. Uite, astea sunt ultimele. Din păcate n-am mai apucat să le scriu la calculator... vezi dacă-mi înțelegi scrisul...

După primele douăzeci de rânduri, Ioan păru surprins și chiar mișcat de naturalețea gestului ei, iar

după prima pagină, atitudinea lui defetistă începu să se îmblânzească treptat, transformându-se într-una de încântare mută, timp în care Ioana îl urmărea citind și-i sorbea toate reacțiile, până și tresăririle cele mai discrete și se amuza tăcut surprinzând satisfacția cu care el își trecea ușor limba peste buze, savurând câte un pasaj și se gândi, cât de puțin îi trebuia lui ca să se simtă bine: era suficient să aprindă cineva un reflector deasupra lui, iar el să fie conștient de asta, era suficient să fie centrul atenției și dintr-odată se însenina tot, n-avea nevoie decât de-o mică scenă, fie ea și imaginară, pe care să stea cățarat și de un singur spectator, măcar unul... Căci în acele momente, neașteptata lui stare de grație se datora faptului că se pomenise subit în postura de erou literar, captat în bătaia unor reflectoare care-i eternizau imaginea, situație, în orice caz sublimă, care îl determină să exclame exultând:

– Cum ar fi să se facă un scenariu de film după ce-ai scris tu aici, iar eu să mă duc să dau probe și să nu le iau!

Cugetare care n-avea nici cea mai vagă legătură cu modestia, ci cu un fir imaginar premergător acestui gând și lesne de dedus din context, care conducea spre viziunea unor colegi de-ai lui actori înghesuindu-se să dea probe de film ca să interpreteze rolul lui. Înțelegând

până la capăt mecanismele neașteptatei mulțumiri care se citea pe chipul iubitului său, Ioana realizează că există totuși un privilegiu pe care ți-l poate conferi prejudecata și anume acela de-a fi scutit să repeți greșelile altora, iar în cazul ei asta însemna să accepte că, fără excepție, un actor rămâne actor în orice postură, adică un vanitos incurabil, căruia îi e cu neputință să se lase captivat și de altceva decât de propria lui persoană și de care e mai mult decât riscant să te îndrăgostești pentru că ai toate șansele să-ți pierzi mințile în contact cu nesfârșitele lui monologuri în care ești vizat mereu ca spectator și niciodată ca interlocutor direct.

Vădit reconfortat de postura inedită în care se văzuse proiectat, Ioan abordează un surâs de-o ambiguitate năucitoare.

– Eu mare lucru n-am ce spune, începu el tranșant, vreau doar să-ți atrag atenția că m-a speriat tonul de reproș cu care m-ai abordat la telefon și m-a făcut să-mi pierd încrederea în tine.

– Cum?...

– Te rog, nu mă întrerupe, lasă-mă să termin. Mi-ai spus o grămadă de lucruri care m-au deranjat, printre care și faptul că m-aș fi folosit de tine. N-ai nici un motiv să crezi asta. Ai zis că de ce nu ți-am dat telefon timp de-o lună, dar știai foarte bine că am fost

plecat din București! Am fost la mama... care e singură. Și când sunt cu mama, sunt cu mama, nu-mi arde de nimic altceva! Mă rog... Pe urmă m-ai suspectat că am jucat teatru, că m-am purtat ca un soi de Don Juan, ceea ce vreau să te asigur că nu-i adevărat. În tot ce ți-am spus atunci și-n tot ce am făcut am fost sincer, m-am comportat exact cum am simțit... Sunt ciudat... Asta nu înseamnă că nu pot fi sentimental sau că nu mă pot îndrăgosti. Doar că pentru mine nu există granițe trasate între prietenie și dragoste. Cu o prietenă de-a mea pot să fac absolut orice inclusiv dragoste.

– Cu tot respectul îți atrag atenția că noi n-am apucat să ne împrietenim, încercă să glumească Ioana.

Își simțea buzele uscate și palmele asudând, iar acest fapt era menit să prevestească lucruri sumbre.

– Ai avut dreptate totuși atrăgându-mi atenția, altfel aș fi trăit cu o impresie greșită despre tine. Credeam că ești puternică, într-un fel mă gândeam că suntem de același soi, dar în realitate ești mai degrabă fragilă și vulnerabilă. Tu de fapt îți dorești o relație cât se poate de normală, în care eu să-ți dau în fiecare zi telefon să-ți spun că mi-a fost dor de tine... și să te duc la teatru în weekend...

– Să nu exagerăm, chiar așa pretenții mari n-am avut! Și-apoi era absurd să-mi închipui că ai să mă duci la teatru în weekend din moment ce e de presupus că

trebuie să fii pe scenă sâmbăta și duminica! Nici măcar nu ți-am cerut să nu mă înșeli sau să fii îndrăgostit de mine! Ți-am cerut doar puțină consecvență, e chiar atât de mult?

– Nu, nu e chiar atât de mult, doar că eu mi-am pierdut încrederea în tine și acum am nevoie de timp ca să mi-o recapăt.

– Nu înțeleg, șopti Ioana descumpănită.

– Eu nu cred că sunt bărbatul vieții tale, mă gândesc că sunt doar o etapă... Nu era cazul să faci o problemă mondială din faptul că te-ai îndrăgostit de mine. Lucrul ăsta ar trebui să îți dea un soi de exaltare, nu să te faci nefericit și bănuitor... Ești... cum să spun?! mult prea zbuciumată pentru gustul meu și nu-mi convine că te fac să suferi!

Ioana îl asculta stupefiată simțind din nou acea nevoie acută de a mânca pământ. Indiferența bărbatului din fața ei părea atât de neverosimilă încât îi crea senzația aproape fizică de coșmar din care, cu un efort de voință, s-ar fi putut trezi. Totul era paradoxal în discursul lui, dintr-odată el era victima... el trebuia să se protejeze de temerile ei nefondate, el era cel ofuscat și jignit...

– Să înțeleg, rosti Ioana, aproape sufocându-se de teamă, că unicul meu cap de acuzare e că aspir, în nebunia mea, la o relație normală?!

– Nu, nu e vorba că te-aș acuza de ceva, pur și simplu am eu nevoie de timp ca să redescopăr ce simt pentru tine, admise el împăciuitor, chipurile, dar pe același ton categoric care îi dădea frisoane Ioanei.

Ioan vorbea cu siguranța și efervescența celui aflat în postura de-a fi iubit, stimulat odată în plus de privirile deznădăjduite ale celei care iubea și care, nemaigăsind cuvinte cu care să acopere distanța dintre ei, își înghesuia degetele într-ale lui, își zdrobea fruntea de umerii săi, arcuindu-și tot corpul într-o căutare febrilă a corpului lui, care în același timp o atrăgea și-o respingea cu o forță implacabilă.

Nereușind să-i deturneze gândurile de la tentația conflictului, încercă să i le anihileze temporar.

– Ioan, te implor, încetează să mai gândești, măcar cinci minute!

Adulmecând în încercarea ei de seducție o tactică subversivă, îi îndepărtă brațele care i se încolăceau în jurul gâtului.

– Ioana, nu pot acum, nu-mi cere asta...

– Te-am rugat să faci un efort să nu te mai frământă, hai să stăm liniștiți unul lângă altul, să încercăm măcar... Doar să stăm și atât!

– Nu cred că pot acum, rosti el pe același ton tăios de mai înainte.

– Spune-mi măcar ce-am făcut, unde-am greșit...

– N-ai avut încredere în mine!

– Acum am. Chiar nu poți să mă ierți? Am avut și eu un moment de slăbiciune, te cunoșteam prea puțin!

– Ba da, pot să te iert, dar nu pot să uit. Deocamdată.

Deși disperarea îi paraliza orice raționament, Ioana reuși totuși să se mire de faptul că în gândirea lui existau deja atâtea clișee, neîngăduit de multe pentru un artist în viața căruia valoarea supremă se vroia libertatea!

Intuindu-i parcă judecățile critice se simți dator să adauge:

– Poate că sunt stupid, imbecil chiar, poate că în felul ăsta nu fac altceva decât să te îndepărtez de mine, poate că te pierd, dar crede-mă că nebun sau inconștient nu sunt ! Și refuz cu orice preț să te mai fac să suferi!

– Ți-am spus eu că sufăr?

– Dar acum ce faci?

– Acum?! Da acum sufăr, pentru că în loc să mă iei în brațe preferi să-mi torturezi nervii.

– Dacă nu mi-ai cere-o atât de insistent aş face-o. Pe bune, chiar vroiam să te iau în brațe, dar acum nu-mi mai vine!

– Nu pot să cred, bâigui ea terorizată, nu pot să cred că ești atât de crud...

– Ascultă-mă, nu e cazul să faci o obsesie pentru mine. Am mai pățit ceva asemănător cu o fată și nu vreau să repet aceeași greșală.

– De unde-ți vin toate gândurile astea, Ioan, spune-mi și mie, de unde-ți vin? În clipa asta habar n-am ce mai simt pentru tine, știu că te doresc și-atât...

– Dacă ar fi fost atât de simplu nu te-ai fi apucat să scrii un roman despre mine!

Sarcasmul lui o contrarie din nou pe Ioana, căci ultimul lucru la care se aștepta era ca el să transforme bucuria pe care o încercase citind ceea ce scrisese despre el într-o armă ațintită împotriva ei. Se simțea vinovat și povara culpabilității devenise și ea o armă bună de întors împotriva Ioanei. Atunci când poți alege între implicare și indiferență, ar trebui să ai vocația sacrificiului ca să preferi soluția incomodă, însă Ioan era un tip comod, fapt pe care Ioana refuza pur și simplu să-l ia în calcul.

– Știi ceva? Habar n-am dacă te iubesc! Și dacă mi-am dorit vreodată ceva de la tine, n-a fost să mă iubești, ci să facem dragoste într-un mod organizat!

Replica lui, așa cum era de așteptat, reuși să se ridice la înălțimea provocării ei:

– A, dacă numai despre asta e vorba, atunci de ce nu-ți chemi o prietena să facem sex în trei, ar fi interesant, nu?

Ioana izbucni într-un hohot fără lacrimi prăbușindu-se aproape în brațele lui, de data asta pentru că simțea cum îi fuge pământul de sub picioare. Începu să râdă, urlându-i în gând: “te urăsc Ioan, te urăsc cu adevărat și din tot sufletul, iar dacă vrei să știi singurul păcat al unui bărbat e acela de a fi refuzat o femeie care-l dorește, iar eu te blestem să nu te poți ierta niciodată pentru refuzul tău de-acum, ci numai eu și doar după ce vei veni în genunchi să-mi cerșești să mă culc cu tine, auzi Ioan?”, însă nu reuși să rostească decât sunete dezarticulate, strangulate de dorință înăbușită, în timp ce trupul ei refuza să mai asculte comenzile gândului și se lipise de-al lui într-o înclăștare febrilă, ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin în tot câmpul acela de forțe și energii risipite exasperant, în gol, într-un conflict a cărui miză se pierduse demult...

Stăteau amândoi în Piața Universității, sprijiniți de bordura de piatră a fântânii arteziene unde se întâlniseră cu două ore mai devreme, Ioana tremurând de frig și frustrare, iar el căutând într-un efort tardiv s-o consoleze:

– În fond, să știi Ioana că e meritul tău ce s-a întâmplat atunci... în noaptea aia! Să nu crezi că eu sunt cel care... Iar tu n-ai nici un motiv să-ți faci probleme... Hai, liniștește-te, nu mai tremura așa...

Își lipi buzele încet de buzele ei sorbindu-i-le într-o sărutare duioasă și tristă.

- Ioan, iartă-mă, îmi pare rău...
- N-ai de ce.
- Nu trebuia să ne certăm!
- Nu știu de ce ți se pare ție că ne-am certat!

Oricât de mult ar fi vrut să-i dea dreptate lui conflictul rămăsese deschis ca o rană de cuțit pe care era suficient s-o atingi ca să înceapă iar să sângereze. Ioana îi luă palma și i-o apasă peste unul dintre săni. Mâna lui se deplasă însă, inertă, în jos, alunecându-i pe deasupra coapselor.

- Ioan, spune-mi sincer, crezi că ai putea să mă mai dorești, vreodată?
- Da, probabil că da.
- Asta e tot ce vreau... În clipa asta mă dorești?
- Nu.
- Ți-e frică de mine!
- Nu. Dar ți-am spus, credeam că ești mult mai puternică.
- Și tu nu poți dori decât o femeie puternică?

4. Demonul dorinței

În noaptea aceea Ioana realizează pe pielea ei că

demonul dorinței care pusese stăpânire pe ea era mai mult decât o nălucire și că, ultragiat de ceea ce se întâmplase, se răzbuna crunt, inundându-i toate mădulele cu o senzație ticăloasă de epuizare și durere, însă tortura propriu-zisă provenea dintr-un puseu de friguri care-i împrăștia în trup, în mod paradoxal, o senzație sufocantă de căldură. Parcă tot sufletul i s-ar fi dizolvat în corp devenind una cu el, în timp ce demonul dorinței îi suga energia până la ultima suflare, ca și cum o forță străină și invizibilă ar fi sugrumat-o lent.

“Liniștește-te... în clipa asta mă dorești?... nu... ți-e frică de mine... nu, dar credeam că ești mult mai puternică... și tu nu poți dori decât o femeie puternică?”. Își repeta de atâtea ori în minte schimbul acesta de replici încât uneori ajungea să simtă cum sensul direct al cuvintelor începea să se descompună și să se transforme într-un nonsens. “În fond, ce înseamnă să fii puternic? E oare o slăbiciune să îți trădezi sensibilitatea, să fii transparent afectiv? Să refuzi să trăiești la periferia unor motivații vitale? Să sfidezi mediocritatea unor stări confuze? Să încerci să iubești chiar dacă nici măcar în privința propriilor tale trăiri și sentimente nu poți avea certitudini... nu e mai degrabă un act de curaj? O trăsătură de om puternic? A iubi înseamnă în primul rând a risca. Dragostea se află la polul opus instinctului

de conservare. Și simplul fapt de-a iubi este o mare putere. Pe când refuzul dragostei nu implică risc, ci o expectativă prudentă, mai totdeauna lașă.”

“Nu, nu făcuse o obsesie pentru el”, absurdul situației era cel care o obliga să stăruie obsesiv asupra fiecărui amănunt al dialogului, într-un efort zadarnic de-a înțelege ce se întâmplase. Bănuia existența altei femei în viața lui. Sau a altora.

– Eu cred că e mai bine să nu ne mai vedem... se hotărî Ioan văzând în ce stare de spirit se prezentă ea la următoarea întâlnire. O vreme... adaugă șovăielnic. Și tu ai nevoie să te limpezești, să-ți dai seama exact ce simți pentru mine...

– De unde știi tu ce-am nevoie? se precipită ea lezată.

– O să ne întâlnim când o să fim pregătiți amândoi i-o tăie el.

– Ioan, spune-mi dacă crezi că între noi nu mai e loc de nimic...

– Nu pot să-ți spun așa ceva!

– Atunci ce să fac? Să visez în continuare la tine? Îl întrebă ea deznădăjduită.

– Visezi ce vrei... Cum poți să mă întrebi pe mine ce să visezi?!

Practic le rămâneau deschise toate drumurile, însă pentru el povara iubirii ei neașteptate părea de

nesuportat, iar pentru ea libertatea era un supliciu și astfel toate aceste drumuri se împotmoleau într-un prezent incert care nu se putea hrăni nici din trecut, nici din speranță.

Într-un moment de clemență și înduioșare Ioan căută chiar să-i sugereze o strategie a disimulării pe care ea să o adopte, recomandându-i să își cenzureze adevăratele porniri și intenții în așa fel încât să-l poată încânta și cuceri, însă reacția ei surveni tranșant și revoltat:

– Sper să nu ajung niciodată să decad într-atât încât să-mi propun să cuceresc un bărbat!

Nevoia lui de respiro se ciocnea irevocabil de criza de timp pe care o resimțea ea, angoasant.

– Tu nu pricepi, Ioan? Nu pot să aștept așa, la nesfârșit... sunt momente în care simt aici în ceafă... răsuflarea morții. Pur și simplu nu pot să-mi permit să-mi cheltui singura viață cultivând aiurea cine știe ce himere... îi spuse ea la limita lucidității intuind că există și un revers al dragostei în care ar fi putut oricând aluneca.

– Știu că pot să te pierd oricând, e un risc pe care mi-l asum, îi răspunse el cinic, sâcâit de insistența ei.

În acel moment singurul lucru pe care și-l dorea era să fugă cât mai departe de ea, să nu-i mai audă tânguiri pisăloage și să nu-i mai vadă fața aceea

crispată de panică și durere. În nici un caz nu i-ar fi dat prin minte că Ioana ar fi putut fi conștientă de situație până la ultimele ei consecințe.

Cel mai straniu și cel mai incredibil lucru pentru cel îndrăgostit este momentul în care descoperă că dragostea nu este ireversibilă. O iubire care își trage sevele din ea însăși se poate epuiza în orice clipă, chiar dacă suferința pare un soi de energie cinetică aptă să o alimenteze la nesfârșit. Ioana trebuia să se confrunte cu toate anomaliile unei legături omenești care era orice mai puțin o legătură omenească. Devenea din ce în ce mai greu să găsească un răspuns la potopul de întrebări care o hărțuiau.

Ce motive obscure îl făcuseră să se înstrăineze de ea într-așa un hal încât să vrea să o repudieze înainte de-a încerca totuși să o cunoască? Pentru că nici măcar nu părea curios să afle ce fel de ființă era cea căreia îi dădea cu piciorul. Nici o secundă nu s-ar fi gândit că sensibilitatea lui de actor putea sălășlui sub alta zodie decât cea a generozității și că era posibil să fi fost alimentată de un orgoliu oarecare sau de egoismul cel mai frust. Pe măsură ce se îndepărta în timp, amintirea nopții aceleia petrecute la mare în care comunicaseră cu adevărat devenea din ce în ce mai neverosimilă și începea să se dizolve în impresii mai recente și mai confuze. Actorul din el scosese capul la suprafață, iar

Ioana se gândea că, poate, tot ce se întâmplase atunci nu fusese pentru el decât un simplu exercițiu de comunicare, ca la teatru... 'Poate că el se hrănea doar din emoțiile pe care reușea să le stoarcă interlocutorilor lui și cum avea un talent aparte de-a intui exact cu cine avea de-a face fusese suficient să găsească tonul și atitudinea potrivite”.

Când era cât pe ce să se convingă de adevărul acestei descoperiri și să accepte că fusese un simplu cobai într-un experiment al comunicării, se pomeni cu un telefon de la Ioana care o invita la un spectacol în care juca și el, într-un rol secundar.

Până la jumătatea spectacolului Ioana reuși să-și mențină cu fermitate convingerea că răspunsese amical unei invitații protocolare și că nu avea nimic în comun cu actorul acela cabotin care încercase s-o seducă pe litoral, combătând cu argumente iluzia a cărei victimă fusese luni de zile și cultivând cu aplomb ideea despărțirii până în clipa în care bărbatul visurilor ei își făcu apariția în scenă, învăluit parcă într-un soi de lumină care-i întunecă mințile.

- Îți mulțumesc c-ai venit, îi șopti el la sfârșitul spectacolului și-o sărută în colțul buzelor c-o oarecare candoare.

Acest incident avu darul de-a o răvăși într-așa un hal încât, în loc să se simtă ofensată de refuzul lui de

a-și petrece în continuare seara împreună, îl îmbrățișă cu toată căldura de care era în stare și-o luă la fugă pe stradă într-o stare soră cu fericirea.

Existau în ea două ființe. Una care încă avea puterea să raționeze și care, altminteri, se chinuia să repare greșelile celeilalte și cealaltă care o luase complet razna.

Singurul lucru care reușea să-i redea cât de cât tonusul vital era faptul că dansa. O făcea numai pentru ea. Ca pe-un fel de preludiu al unei fericiri cu care nu dăduse ochii niciodată în faptă, dar care era acolo, lipită de ferestrele singurătății, lipită de umerii ei goi care zvâcneau ca o torță sub ropotele muzicii.

Ioana se izolase complet de viața citadină și căpătase o deprindere vicioasă. Juca la nesfârșit un joc pe calculator cu bile colorate care țâșneau aleator pe o tablă ca de șah și care trebuiau ordonate câte cinci în linie ca să dispară deoarece jocul se termina atunci când multitudinea haotică de bile ce nu mai puteau fi ordonate ajungea să umple tot ecranul. Câteodată avea senzația că se desprinde de algoritmul propriu-zis al jocului și reușea să-și observe strategiile cu detașare, minunându-se de încăpățânarea cu care își focaliza atenția asupra unor bile de o anumită culoare, spre exemplu roșii, refuzând să le ordoneze pe cele albastre,

bunăoară, care ajungeau să umple ecranul până la refuz, blocându-i toate celelalte combinații virtuale și începu să își pună întrebarea dacă nu cumva încăpățânarea asta a ei era o trăsătură de caracter care o ducea de râpă și în alte situații, cu consecințe mai neplăcute decât pierderea jocului... Poate că era suficient un efort de voință ca să-și deplaseze atenția în altă parte.

Se decise să-și pună ideea în aplicare astfel că în decurs de o săptămâna încercă să se culce cu trei bărbați diferiți, dar toate bunele ei intenții sucombară lamentabil, descoperind cu fiecare încercare cât de aievea și de fără motiv îl dorea pe Ioan și cât de imposibil îi era să se excite măcar în brațele altcuiva. Sugestia iubitului său că ar fi fost meritul ei ceea ce se întâmplase în acea unică noapte de dragoste îi apărea, în lumina acestei descoperiri, total nefondată pentru că meritul ăsta al ei s-a dovedit că nu-i stătea câtuși de puțin în control, ci sălășluia undeva dincolo de rațiune sau voință, meritul ăsta îi fusese dat și apoi luat ca prin farmec. “Nimic nu avea nici un sens, viața însăși era o glumă de prost gust pentru că te silea să trăiești situații fermecătoare și absurde!”

Simțea nevoia să se pedepsească pentru înfrângerea pe care o îndurase și din care nu-și putea reveni. În fond ea era vinovată de tot supliciul, de toată

umilința cu care trebuia să învețe să conviețuiască. Pe undeva își dădea seama că a existat un moment în trecut în care ar fi trebuit să-și spună “nu”. Dar era deja prea târziu, se afundase prea mult în mocirlă și se blama acum pe ea pentru toate acele visuri eșuate. Ioana se simțea expulzată undeva pe o altă planetă, pustie și înghețată de unde nimeni și nimic nu putea s-o aducă înapoi. Începuse să-i încolțească ideea plecării la mănăstire. Era la doi pași de lumea care fremăta de zgomote și ispite, dar lumea asta trecea pe lângă ea, ca și cum ea ar fi fost o stafie, vedea chipuri și voci care se undulau într-o respirație caldă și vie, în timp ce ea tremura de frig într-o celulă întunecoasă.

Frate-su încercase în repetate rânduri s-o liniștească. Într-o seară se înfurie și ridică tonul la ea:

– Ioana, știi foarte bine că asta-i o prostie! Nimeni nu se duce la mănăstire doar din frustrare sexuală.

“Asta era tot!” se miră ea... “Atâta teroare și suferință încăpeau într-un înțeles atât de banal? Frustrare sexuală?” toți gândeau la fel, toți prietenii și apropiații ei, toți. Încercau s-o menajeze, ocolind subiectul, ceea ce o făcea să se simtă și mai oribil, de parcă ar fi fost infirmă sau bolnavă.

Se hotărî să pună ea punct acelei așteptări prelungite și traumatizante care devenise insuportabilă. Practic, n-avea nici un fel de mijloace să sensibilizeze

adversarul după atâta timp și după atâtea refuzuri repetate. Avea de recuperat o carte și o casetă la care ținea enorm și pe care i le împrumutase. Formă numărul lui cu dificultate, de parcă degetele refuzau să se conformeze comenzilor creierului. Era hotărâtă să șteargă toate urmele. Toate conexiunile dintre ei. Îi era teamă că n-o să fie în stare să vorbească. În mod surprinzător la celălalt capăt al firului se auzi o voce feminină. Ioana închise receptorul contrariată, dar se consolă repede cu gândul că greșise numărul din cauza anxietății, așa că-l mai formă odată. Îi răspunse și de data aceasta aceeași voce feminină. Neștiind cum să reacționeze, trânti pentru a doua oară receptorul în furcă. Preț de câteva ore improvizează scenarii și circumstanțe atenuante apte să justifice situația. Abia a doua zi, după ce-și reveni oarecum din șoc își luă inima-n dinți și mai sună odată. Dar și de data asta îi răspunse aceeași persoană. În tot cazul era hotărâtă să vorbească:

– Bună ziua, aș dori să vorbesc cu Ioan.

– Îmi pare rău, dar nu-i acasă. S-a dus la teatru, are repetiții.

Ioana alergă într-un suflet spre teatru. Trebuia să limpezească situația, să afle măcar dacă în tot acest răstimp dragul de Ioan o mințise în față și-o dusesese de nas ca pe-o cretină isterică...

Ioan o întâmpină cu un zâmbet larg și incredibil de afectuos, sorbind-o din priviri și adresându-i-se pe un ton blajin, adoptând tot arsenalul de șansă care să-i permită să o exploateze.

– Ce mă bucur că te vad! Arăți foarte bine...

Complimentul, deși în sine cât se poate de banal și sec, avu asupra Ioanei înrâuriri ametoitoare.

– Te-am căutat azi dimineață la telefon și mi-a răspuns o voce de femeie...

– Ah, era Marcela.

– Care Marcela?

– O prietenă.

– Ce prietenă?

– Prietena mea, spuse el răspicat.

Ioanei i se puse un nod în gât. Dacă ar fi continuat dialogul avea toate șansele să fie lovită sub centură. Oricum pierduse demult partida.

– O să te rog să-mi aduci înapoi cartea și caseta... rosti ea încercând din răputeri să-și înăbușe plânsul.

– Sigur, vino Duminică la teatru după spectacol și ți le dau.

Va să zică o mințise tot timpul. Avea o prietenă cu care trăia împreună. Iar jocul pe care îl avusese față de ea nu era decât vanitate masculină. Refuzase să-și recunoască mizeria atunci când ea îl adulmecase, refuzase să mărturisească faptul că se folosisese de ea.

Dar pentru prima oară, confruntarea cu adevărul îi făcea bine, o împăca. Avea în sfârșit un motiv să nu se mai identifice cu el, himeric, avea o șansă să-și revină la ceea ce era ea. Pentru că dincolo de toate labirinturile născute din raționamente false, dragostea ei era alimentată de faptul că se identifica mereu cu el.

5. Chatarsis

În noaptea aceea visă că dansa singură pe un patinoar de jur împrejurul căruia ardeau focuri. Iar ea, pe măsură ce-și accelera rotațiile și piruetele, începea să se transforme într-o torță. Dar în mod curios focul n-o chinuia, nu-i dădea senzația de arsură. Focul izbucnise de undeva dinăuntrul ei, era ea. Într-o lume de gheață.

Se gândi a doua zi că visul ei ar fi putut fi titlul unui roman sau al unei nuvele. “O torță aprinsă într-o lume de gheață”. Se apucă să scrie. Cu furie, cu dezgust, într-un gest de răzbunare față de uriașele carențe de libertate care-i schingiuiau sufletul.

“Amalgam de senzații, tensiuni și intensități care par a alcătui un câmp de forță, imagini ale adevărului care te copleșesc și care nu sunt altceva decât expresia

halucinantă a nevoii de-a ucide spaima de moarte” scrise Ioana, “ce bine ți se potrivește numele ăsta, Ioan... dar numai în postura de iubit al meu, în ceea ce vreau eu să văd în tine. Însă ceea ce există în tine și-mi scăpă sau refuz să accept nu mai are nici o legătură cu numele de Ioan, ci mai degrabă cu ceva hilar și prozaic”. Reușea, scriind, să capteze pâlâirile nebuloase ale dragostei și inflexiunile unui zbucium sufletesc capabil să dea sens deznădejdiei de-a se trezi în fiecare dimineață și de-a lua totul de la capăt, iar și iar...

În final fu cel puțin satisfăcută de rezultat. Îi încolți atunci ideea să-și ia revanșa într-un mod onorabil și se prezentă pentru a doua oară cu cele scrise la Ioan, fiind nevoită mai întâi să îndure elucubrațiile jalnice ale spectacolului în care juca.

Ceea ce-l făcea atrăgător în viață era exact handicapul pe care îl avea pe scenă. Era discret, suav și ambiguu în tot ce rostea sau făcea, interpretarea lui alunecând în anodin. Era jalnic. Exista un moment în care ar fi trebuit să plângă, dar lacrimile nu vroiau să curgă, n-aveau de unde... Reacționa sec și aproape mecanic, cu un soi de spirit critic care îl caracteriza și-n viață excesiv, dar care nu-și avea rostul câtuși de puțin în situația personajului, iar Ioana se gândi că spiritul ăsta critic, dublat de ostentația de-a se arăta cerebral cu orice preț erau dovada cea mai flagrantă a neputinței lui

de a iubi. Dacă ea fusese atât de oarbă încă să nu-și dea seama până atunci, publicul însă reacționa cinstit: spectatorii se ridicau și plecau din sală unul după altul. Îi era milă de el, i se părea că totul devine cu mult mai trist dat fiind că Ioan era un atât de prost actor. Probabil că era conștient... iar asta explica totul, atitudinea lui, lașitatea, refuzul de-a accepta dăruirea ei pasională... Nu faptul că plecau spectatorii din sală era grav, se gândi ea, în fond un actor bun n-are nevoie de public numai de conștiința propriei expresivități, era grav că Ioan ajunsese să fie atât de crud și de înfumurat pentru că se izbea mortal de propriile limite. Era prea slab sau prea fricos ca să riște paroxismul și atunci se refugia în mîlul unor motivații și stări mediocre, de multe ori confuze... Tot imperiul pe care și-l construise imaginar se baza pe strategia lui "altfel". El trebuia să fie "un tip ciudat", el nu era obișnuit, el trebuia să fie întotdeauna în contrasens cu restul lumii, el era veșnic "cel neînțeleș" și toate acestea ca să-și camufleze impotența, slăbiciunea. Așa se explica faptul că devenise vegetarian, medită Ioana cu îngăduință.

- Ai fost foarte bun, să știi!... poate sunt eu subiectivă... îi spuse la sfârșitul spectacolului.

Ar fi fost o crimă să-i spună adevărul.

- Uite, Ioan, adaugă ea, nu știu dacă ai chef acum, dar ți-am adus ceva din ce-am scris eu în ultima vreme.

- Despre mine?

- Da. Despre tine.

Ioan își aruncă ochii pe foile pe care i le adusese.

- Mă aștepti să le citesc?

- ...

După o jumătate de ora infernală, iubirea ei își pronunță verdictul:

- Ar trebui să scrii și din imaginație, nu doar așa... ce s-a întâmplat între noi, e plicticos.

- Plicticos? Se miră Ioana

- Nu numai. Sunt multe de spus... În primul rând tot ce scrii tu aici e telenovelă, e isterie curată...

- Dacă te referi la subiect... încercă să se scuze ea.

- Nu, nu. La felul în care îl prezinți.

- Nu-ți place stilul?

- Nu e vorba de stil, argumentă el cu emfază, e ceva în esență care e de prost gust. E ieftin. E melodramă ieftină. Scrii că o domnișoară bătrână! Literatură de almanah.

Dacă i-ar fi tras un glonț în cap s-ar fi simțit mult mai puțin nedreptățită. Ioan avea o inteligență diabolică. Știa perfect cum să procedeze ca s-o strivească. Reușise să-i aplice lovitura de grație. Se simțise ofensat de postura de personaj negativ și-n felul ăsta se răzbună. Reușise, printr-o singură replică s-o reducă la condiția aceea ingrată de secretară în teatru, o secretară

nenorocită. Reușise în sfârșit s-o facă să se simtă ultimul om. Ioana nu mai putea articula nici un sunet. Îl privea doar în ochi, îngrozită. Iubitul ei era un străin. Și încă unul ranchiunos. Ioan își dădea perfect seama cât de rău o rănise. Ceea ce nu realiza însă era faptul că el nu era nici pe departe Artistul. Ci un nenorocit de actor de mâna a treia în plină criză de personalitate.

De data asta nu mai putea fi vorba de iertare. Ar fi vrut să-l vadă mort. Torturat. Ar fi fost cu adevărat împăcată să-l știe murind în chinuri groaznice. Pe de altă parte conștientiza că ea singură se aruncase în brațele călăului. Într-un fel bizar, Ioana era propria ei victimă.

Există, pe lângă instinctul de viață, acela care stârnește dragostea și un revers al lui, un instinct de moarte... care te împinge, dacă nu spre sinucidere, în orice caz spre o autodistrugere lentă. Ca și cum ai încerca prin toate mijloacele să-ți sugrumi încet sufletul, să ți-l mortifici, ca să nu te mai arunce în cine știe ce caverne ale singurătății și durerii.

Suferința te înrăiește. Doar pe sfinți îi face mai buni.

Ioana încerca să-și imagineze torturi prin care să se poată pedepsi în primul rând pe ea. Ajunsese în situația aceea pentru că fusese atât de cretină încât să se îndrăgostească. Atât de femeie încât să nu se poată

sustrage dorinței. Atât de penibilă încât să transforme chemarea instinctului într-un delir metafizic.

Se hotărî să facă tot posibilul ca să se vindece de tendința aceea idioată de a asocia dragostea cu sexul. Dacă le-ar fi putut percepe separat n-ar fi ajuns aici. Începu terapia de șoc. Se culcă mai întâi cu un actor bătrân ca să se asigure că nu exista nici un risc de îndrăgostire. Un tip meschin, grosolan și înfumurat. Făcu amor cu el în sila, imaginându-și că e un schimnic care se autoflagelează. "Dragostea n-are nici o legătură cu sexul" își repeta ea în gând, în timp ce libidinosul acela bătrân o strivea sub carnea lui fleșcăită, "dragostea n-are nici o legătură cu sexul" articula ea printre lacrimi, a doua zi, în timp ce-și vărsa mațele la closet și se lupta din răputeri cu dorința sufocantă de-a se refugia în brațele lui Ioan, ca să-și aline teroarea nopții precedente...

Deja la următoarele experiențe ajunsese la un soi de imunizare. Era suficient un duș ceva mai consistent la sfârșit, iar etapa cu vărsatul mațelor se reducea la o ușoară stare de greață. După câteva aventuri episodice, Ioana ajunsese la performanța de-a se culca în același timp cu doi bărbați și de-a le da papucii a doua zi pentru a se dezlănțui frenetic, într-o descătușare de energie sexuală fără embargouri cu alți doi sau trei bărbați în săptămâna următoare. Disprețul față de ea

Însăși depășise obiectivele propuse de imaginație: ajunsese pe fundul mlaștinii numită “realitate”, iar acolo putea da ochii fără jenă cu monștrii sacri ai maturității: luciditatea, indiferența, blazarea. Nici un fel de himere sau regrete nu-i mai umbreau lehamitea de viață. Intrase în sfârșit în rând cu lumea.

În momentele de relache dintre două partide de amor se întâmpla să mai schimbe câteva replici cu amanții ei de ocazie. Accidental, se întâmpla chiar să mai facă referiri la dușmanul ei de moarte: Ioan. Cel care-i devastase sufletul cu respirația lui de înger sub care colcăiau germenii imposturii. Și tot accidental, unul dintre iubii ei episodici se oferă “să-l rezolve” el, dacă tot îl ura așa de mult...Ioana se arată contrariată de inițiativa acestuia.

– Cum? Așa? Pur și simplu?

– Parcă spuneai că ai vrea să vină cutremurul și să se prăbușească teatrul...

– Am greșit. Ar fi prea simplu... prea puțin. Nu merită o moarte atât de blândă!

6. Răzbunarea

Nici măcar criza de apendicită care-l lovi pe Ioan în urma rugăciunilor ei către un Dumnezeu al dreptății nu

păru s-o satisfacă prea tare. Deși dăduse ochii cu moartea, fiind operat abia în ultima clipă, își revenise spectaculos, reușind să se pună pe picioare în timp record. Părea la fel de senin și nepăsător, la fel de arrogant ca și înainte, de parcă nici moartea nu l-ar fi putut intimida și continua s-o privească pe Ioana cu un aer sfidător ori de câte ori se întâmpla să se întâlnească întâmplător cu ea pe stradă fiind în sinea lui convins că reputase asupra ei o mare victorie. Ioana îi aminti de fiecare dată, cu ocazia acestor întâlniri accidentale că era cazul să-i înapoieze caseta și cartea, dar Ioan se mulțumea să-i răspundă laconic, promițându-i că i le va returna cât de curând printr-un cunoscut comun, dar uita cu desăvârșire de promisiune și-și amintea abia la proxima lor întâlnire întâmplătoare.

În pofida primăverii care acoperise Bucureștiul cu un val exuberant de miresme și tentații, Ioana se simțea în continuare pustiiată și era bântuită de angoase. Se lupta cu insomniile care se cronicizaseră și cu un sentiment indefinit de revoltă. Libertatea pe care și-o câștigase se dovedise a fi un bluff, o amăgire, nu mai avea pentru ce să înfrunte monotonia zilelor și nopților în care nu se întâmpla nimic. La capătul lor n-o mai aștepta nici un vis, nici o ispită, nici un actor deghizat în înger. Ce valoare mai putea avea libertatea pentru un om strivit? Prezentul acela nesfârșit și amorf nu era

decât o imensă eroare, o ecuație absurdă în care se concentra toata dragostea ei risipită în gol. Și totuși exista un vinovat... Cineva care desenase, cu mult înaintea ei, în propriul său destin, harta zădărniceii. Ioan! El ar fi trebuit să plătească. El o aruncase în prăpastie.

Se hotărî să se ducă singură să-și recupereze caseta și cartea. Era chiar aberant faptul că i le reținuse atâta timp mai ales că lui nu-i plăcea jazzul, saxofonul nu-i spunea nimic, iar de carte refuzase să se atingă pe motiv că-i dispăcea titlul deoarece conținea cuvântul "diavol". Tot drumul Ioana se întrebă stăruitor dacă nu cumva toate nenorocirile ei se datorau faptului că în ea nu există nici un fel de diavol, de "darkside" care s-o protejeze de cruzimile celorlalți. Nici un fel de tentație de-a face rău care s-o pună în gardă... ajutând-o să intuiască răul de care ar fi capabili ceilalți. Ea nu simțise niciodată voluptatea de-a umili sau înjosi, feroarea de-a înjura pe cineva. Satisfacția de-a pedepsi. Singura formă de putere pe care-o cunoscuse se materializase în felul ei de-a iubi... Dar Ioan reușise să răstoarne tot algoritmul ei de viață, întorcând împotriva ei această putere, răpindu-i-o, devorându-i-o.

Țârâitul soneriei îl trezi din somn pe Ioan. Se ridică în capul oaselor cu genele lipite. Se îmbracă la repezeală, sâcâit de sunetul soneriei care zbârnâia fără

întrerupere și se duse să deschidă.

– Ioana! exclama el uluit. Ce cauți aici?

– Hai, nu te impacienta că n-am venit să te violez.

Vreau cartea și caseta.

– Hai înăuntru... o pofti el, sfielnic.

– Mulțumesc, pot să aștept și la ușă. N-am nici un chef să dau ochii cu gaga ta.

– Prietena mea, o corectă Ioana... e la ea acasă. Așa că poți să intri liniștită.

Ioana rămase în picioare în mijlocul sufrageriei așteptând ca Ioan să găsească, în maldărul de cărți și reviste împrăștiate pe jos, cartea ei. Îi alunecară ochii pe o servanță pe care se afla o pereche de mănuși albe, de la unul dintre costumele de polițist pe care le purta el pe scenă. Și se gândi cât de bine i se potrivea rolul ăsta, rol cu care îl blagosloveau mai toți regizorii. Ioan avea o încăpățănare de polițist obtuz, o rapacitate tipică unui polițai, un mod inflexibil de-a vedea lucrurile, peste care era grefată nostalgia eroului. Toată energia lui vitală izvora dintr-un amestec de vanități și ambiții niciodată satisfăcute până la capăt, de sentimente false sau anemice, încropite sub obstinența autocontrolului.

Ioana își puse mănușile acelea albe, amuzată.

– Iar ți-au dat să joci rol de milițian?

– De polițist...

– Nu sesizez diferența. În general în piesele de

teatru polițistii sunt ăia negativi.

– Nu totdeauna, se scuză el, pueril.

– În majoritatea cazurilor. Și au, de regulă, roluri secundare. Sunt ăia care-n general dau cu bâta-n baltă. ăia care fac gafe... din prostie.

– Nu-i adevărat. Habar n-ai ce rol joc eu acum. Bați câmpii.

– Polițistii sunt întotdeauna cretini, spuse Ioana, accentuând cuvântul “cretini”.

– Chiar atât de mult mă urăști?... se arată mirat Ioan. Nici măcar nu înțeleg de ce. Nu ți-am făcut nici un rău...

– Mi-ai spus că scriu ca o domnișoară bătrână.

– Mi-am exprimat și eu o părere... încercă să se eschiveze el.

– Tu chiar crezi chestia asta? Se interesă ea.

– Care chestie?

– Că scriu ca o domnișoară bătrână! Ca o secretară nenorocită...

– Ce importanță are ce cred eu? se prefăcu el intrigat.

– Are... Adică a avut atunci, se corectă ea.

– De ce?!

– Pentru că te iubeam, boule!... Dar știi ce mi se pare cel mai ciudat? Că te-am iubit cu tot ce-aveam mai rău în mine, iar acum te urăsc cu tot ce am mai bun.

– Nu e cazul să fii patetică, i-o reteză el. Uite... ți-am găsit cartea.

– Nu mă crezi că te urăsc?

– Nu știu cum e să urăști, minți el. Eu nu urăsc pe nimeni.

– Poate că n-ai motive, obiectă Ioana.

Descoperi că pe marginea patului se afla o pereche de cătușe.

– Astea la ce folosesc? se interesă ea aluziv.

– Nu e ce crezi tu... sunt recuzită, o lămuri Ioan.

– Și ție la ce-ți trebuie să-ți aduci recuzita acasă?

– Ascultă, fetișo, eu n-am bucurii din astea masochiste!

– Ca mine... spre exemplu, îl puse ea la punct, placid. Știu că asta ai vrut să zici, dar nu mă deranjează. Chiar sunt masochistă... Și dacă mă gândesc bine îmi dau seama că mi-ar fi plăcut să fac dragoste cu cătușe.

Acum Ioana își cunoștea adversarul și miza pe propria lui ipocrizie.

– Nu m-am gândit niciodată că pe tine ar putea să te excite chestiile astea! se arată vădit încântat Ioan.

Ioana se apropie de el cu siguranța unei femei conștientă, de data asta, de puterea ei de seducție. Nu-l mai privea cu acea încordare smerită care-o trăda, arătându-i cât de mult tânjește după el și cât e ea de vulnerabilă. Nu mai era aceeași fetița pierdută și

posedată de dragoste, gata să izbucnească-n plâns. Devenise agresivă și provocatoare, imprevizibilă și capabilă să-i stârnească pentru a doua oară dorința.

N-o mai recunoștea. Ioana învățase între timp să se apere, să-l sfideze, învățase lecția disimulării. Știa acum, după lunile acelea de antrenament în care cunoscuse granița dintre dragoste și sex ce trebuie să facă astfel încât să-și atragă prada în cursă. Înțelesese odată pentru totdeauna că bărbații n-au nevoie de iubire, ci de iluzia unui soi de lupta pentru ceva intangibil sau misterios, iar ea se blindase acum cu toate artificiile misterului. Se apropie de el lent, își lipi buzele de urechea lui ca și cum ar fi vrut să-l sărute și-i șopti cu candoare:

– Te urăsc...

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, încercă să se scuze Ioan. Știi foarte bine că n-am vrut.

– Probabil că dacă am fi fost împreună măcar o săptămâna m-aș fi săturat de tine demult... Nu trebuia decât să-mi dăruiești o săptămâna din viața ta. Atât. O săptămână.

– Îți stau la dispoziție... încercă să glumească el.

– Aș vrea să fie ultima oară când ne vedem, rosti ea apăsător, lipindu-și gura de buzele lui. Ultima oară!

“Era perfectă!” se gândi Ioan, “era atât de sigură pe ea, radia prin fiecare gest, prin fiecare cuvânt pe care-l

rostea atâta libertate...”. Cum de nu-și dăduse seama până atunci? Cum de fusese atât de orb încât să-i dea cu piciorul? Femeia aceea, ireal de frumoasă, care îi înfrunta acum privirea i se dăruise cândva ca un prunc. Fără rezerve, fără teamă, fără condiții. Simțea cum un val de căldură și duioșie îi lua în stăpânire gândurile. Ar fi făcut orice ca să poată recâștiga dragostea ei. Îi cuprinse, aproape fără să-și dea seama, mijlocul și începu să-i sărute grumazul, dezgolindu-i umerii.

– Ai fost un ticălos, știi? îl întrebă ea încercând, cu un gest discret, să-l respingă.

– Iartă-mă, bâigui Ioan. Nu mi-am dat seama cum ești tu de fapt... zău! Nu mi-am dat seama că toate crizele tale erau din cauza mea...s puse, încercând din nou s-o sărute.

– Care crize? îl chestionă Ioana, respingându-l

– Nu asta am vrut să spun, se scuza el. Știi că nu asta am vrut să spun!

O ridică în brațe și o trânti pe pat, desfăcându-i febril nasturii cămășii. Ioana începu să-l dezbrace și ea. Apoi îi spuse cu-n surâs inocent:

– Cred că ești de-acord că meriți să-ți pun cătușe.

– Parcă ziceai că nu vrei să mă violezi...

– M-am răzgândit, glumi Ioana, prinzându-i cătușele de-o țevă de metal de la marginea patului.

Se ridică.

– Unde te duci? se miră Ioan.

– Vreau să pun muzică, îl lămuri ea. Să fie exact ca-n prima noastră noapte, nu? Pe ce caseta e piesa aia cu “Jealousy”?

– Caută-n camera mea pe raftul din dreapta. E un album întreg cu Smokie.

Ioana ieși după casetă lăsându-l legat cu cătușe... Se întoarse după câteva minute cu casetofonul și dădu drumul la muzică.

– Nu ți se pare că-i prea tare? O chestionă Ioan.

– Mie așa-mi place, răspunse Ioana, aprinzându-și o țigară.

– Te-ai apucat din nou de fumat?

– Pentru tine mă lăsasem. N-aveam nici un motiv să nu mai fumez.

– Unde pleci?

– Mă duc să caut o scrumieră.

Ioana reveni în sufragerie fără țigară. Își puse mânușile albe de milițian și scoase cu grijă o lamă dintr-un aparat de ras pe care-l adusese de la baie.

– Ce faci? O întrebă Ioan înmărmurit.

– Îți tai venele. O să se creadă că te-ai sinucis. Ți-ai dat seama subit că ești un actor ratat și te-ai hotărât să-ți pui capăt zilelor. Ți s-a făcut brusc scârbă de rolul de milițian cretin... Și...

– N-ai să faci asta, Ioana! Potolește-te!

– Poftim?!... N-am auzit, e muzica prea tare, răcni ea. Nici dacă urlă n-o să te audă nimeni.

– Ioana, revino-ți, adu-ți aminte... Tu... mă iubești!

– Dimpotrivă, am zis că te urăsc.

– Dar m-ai iubit! strigă Ioan terifiat.

Ioana îl țintuia cu-n aer sfidător.

– Iartă-mă, Ioana, am fost un ticălos... murmură Ioan, știu că merit să mă urăști...

– Tu crezi că un “iartă-mă” spus în stare de erecție are vreo valoare? Că poate șterge cu buretele toată suferința mea? Toată disperarea în care-am trăit din cauza ta? “Iartă-mă” ăsta chiar mă jignește, pentru că mi-l spui acum, când mi se rupe de tine... dacă ai fi avut decența să-mi înapoiezi cartea fără să te dai la mine, nu mi-ar fi venit ideea asta. Tu m-ai inspirat, Ioan, ca de-obicei!

– Ioana, te implor, crede-mă... nici nu știi cât de rău îmi pare...

– Cam târziu, rosti Ioana sec.

Și-i taie venele fără nici o ezitare lăsând apoi să-i scape din mână lama de ras.

– Ioana! Desfă-mi cătușele astea, dă-mi drumul! răcni el.

Dar Ioana își scoase tacticos mânușile și își aprinse din nou o țigară.

– Am uitat că-n casa ta n-au ce căuta drogații...

mă duc să fumez pe balcon, am uitat... spuse ea nevinovat și ieși din cameră.

Trase adânc fumul în piept, cu poftă și cu acea satisfacție a libertății pe care o mai încercase doar la 15 ani atunci când fumase prima țigară. Se simțea în sfârșit eliberată de povara aceea surdă a vinovăției. A propriei vinovății. Iubindu-l pe Ioan săvârșise o imensă greșală față de ea însăși pe care până în clipa aceea nu și-o putuse ierta. Vântul răcoros al dimineții îi răscolea părul despletit, înviorându-i sufletul învins, trezindu-i-l, într-un fel straniu, la viață. O liniște tămăduitoare îi alungase dintr-odată toată furia și durerea. În sfârșit se simțea împăcată cu ea, refrenul acela trist n-o mai copleșea cu sentințele lui amare: "jealousy, jealousy", iar țipetele lui Ioan care își dădea duhul în camera alăturată răsunau ca un fel de binecuvântare. Nimeni n-ar fi bănuț-o pe ea. "Discreția" lui, care se dovedise a fi indiferență, o scutea de orice fel de acuzații și suspiciuni. Ioan nu vorbise niciodată de ea, nu-i pronunțase niciodată numele în prezența altora. Pentru el, Ioana nu fusese altceva decât o târfă de-o noapte. Ar fi fost jenant să se laude cu ea. Iar prietena lui, Marcela, habar n-avea de existența Ioanei, evident. Ce-ar fi putut să-i spună Ioan despre ea? ! Doar ea era cea cu care o înșelase atunci, în noaptea aceea de vară! În nici un caz n-ar fi putut să-i spună...

7. Epilog

Am cunoscut-o pe Ioana într-un teatru bucureștean pe când lucra acolo ca secretară. Era o fată plăpândă, înaltă, cu un păr lung și mătăsos pe care și-l purta despletit ca o cadână și fuma îngrozitor de mult. Se îmbrăca în haine băiețești ca să iasă cât mai puțin în evidență, de regula purta blugi, cămăși în carouri sau pulovere în culori terne. Era tăcută și emotivă și-avea un aer speriat ca și cum o amenințare iminentă ar fi pândit-o din umbră. Încercam să atribui paloarea tenului și nervozitatea gesturilor ei unei boli cronice sau unui complex intelectual de femeie cultivată și hipersensibilă aflată în postura disconfortantă de secretară. La început m-am apropiat de ea din curiozitate. Avea un aer enigmatic și zbuciumat. Părea că face efortul să fie compezentă și vivace, simulând fără credibilitate buna dispoziție. O simțeam fragilă și vulnerabilă, copleșită de o povară secretă pe care încerca s-o mascheze inutil printr-un comportament exagerat de afabil și protocolar, comportament prin care nu reușea decât s-o dea de gol. Am încercat să-i câștig încrederea, conducând-o cu mașina până acasă, în zilele în care o prindea noaptea prin teatru. La început a fost evazivă și secretoasă, contracarând cu fler întrebările mele și evitând cu subtilitate răspunsurile

intime. Aflând că sunt psihanalistă s-a arătat interesată să-i dau să citească anumite studii și eseuri de specialitate. Și ea ar fi vrut să devină psiholoagă, dar un imbold irezistibil o împinsese spre teatru. Picase de trei ori la actorie și se orientase în ultimă instanță spre teatrologie. Ori de câte ori dezvoltam câte-un subiect de psihanaliză, mă scruta cu niște ochi mari și verzi, curioși să pătrundă toate subtextele expunerii mele.

Într-o dimineață, știind că sunt pe cale să-mi termin spectacolul la care lucram, îmi întinse o agendă groasă. Îi tremurau mâinile și vocea.

– Am încredere în tine că n-ai să mă dai de gol. Tu nu ești ca alți regizori. Tu poți să ții un secret, nu-i așa?

Privirile îi deveniseră incandescente, avea tot corpul încordat. Ținea strâns cu ambele mâini agenda pe care mi-o oferise, parcă vrând să mi-o smulgă la loc.

– Sigur că pot să țin un secret...

– Îți dau jurnalul meu. Să te uiți pe el... Mă interesează părerea ta. Vreau să-mi confirmi că nu sunt nebună... îmi spuse.

După un moment de ezitare, adaugă:

– Sau dacă sunt, să mă ajuți...

I-am citit tot jurnalul într-o singură noapte. Mi se părea că e o glumă, că-și bate joc de mine. Că vrea să-mi demonstreze c-ar fi bine să mă spăl pe cap cu toată psihanaliza mea. Nu știam ce să cred despre

povestea cu crima. Îmi aminteam vag ceva despre un editorial de ziar care comenta sinuciderea unui tânăr actor. Un actoraș obscur, de mână a treia, care juca mai mult roluri de polițai imbecil. Era foarte posibil ca Ioana să fi aflat și ea tot din ziar despre moartea iubitului ei și, din dragoste pentru el, să fi luat asupra sa povara morții lui. Dar era totuși un jurnal, nu un roman de ficțiune. Nu era scris cu bravada și cochetăria unei femei care își învinuiește iubitul c-ar fi sedus-o și îl împroașcă pe el cu noroi ca să-și scuze naivitatea. Era scris cu un sentiment aproape insuportabil de autoculpabilitate. Mi se strângea stomacul în timp ce citeam și izbucneam necontrolat în plâns. Ar fi fost o nebunie din partea mea s-o consider nebună. Îi înțelegeam perfect motivațiile, dorințele, frustrarea, impulsul de-a se răzbuna. Ioana fusese perfect lucidă încă din clipa în care debutase relația lor. Știuse ca Ioana e o cauză pierdută după prima noapte.

Mă gândeam îngrozită la gestul ei de dăruire, de abandon în fața torentului instinctelor dezlănțuite, la gestul ei de recul, din final... La nevoia de conservare care se deșteptase în ea când deja era prea târziu ca să mai salveze ceva din sufletul său mutilat. Mă gândeam cu groază ca lucrul acesta i s-ar fi putut întâmpla oricărei alte femei care ar fi avut curajul de-a se dăruia unui bărbat fără condiționări, fără rezerve, fără orgolii.

Așa cum o făcuse Ioana. Involuntar, mă surprindeam imaginându-mă în locul ei. Oare eu aș fi fost în stare să-l omor pe G.? Dacă m-ar fi tratat așa?! Încercam să mă consolez pueril cu gândul că G. nu mi-ar fi făcut așa ceva pentru el n-avea complexe și nu era un artist mediocru. Avea un suflet prea mare ca să se preteze la escrocherii sentimentale și subterfugii sexuale ieftine. Însăși ideea mi se părea repugnantă până la disperare. Dar eu eram lașă. Eu refuzam să risc să mă apropiu de G. deși simțeam pentru el cam același lucru pe care Ioana mărturisea ca îl simțise la început pentru iubitul ei: fascinația tulbure și electrizantă a celui "some kind of coincidence". Cum aș fi putut s-o condamn?

După o noapte de insomnie și consternare spaima și șocul primelor impresii fură înlocuite de temeri mai lumești și mai alarmante. Dacă cumva Ioana nu fabulase și într-adevăr îl omorâse ea pe actorul acela? Oare gestul ei de-a-mi înmâna mie jurnalul era un mesaj codificat prin care încerca să-și divulge crima? Oare se aștepta s-o părăsc la poliție și să fie arestată ca să scape de povara terifiantului său secret? Sau chiar avea încredere în mine?! Chiar își dorea să îi confirm că nu e nebună... Și să nu spun nimănui ceea ce citisem în jurnalul ei... Eram complet bulversată.

Când m-am dus să-i înapoiez agenda simțeam că-mi amortesc cuvintele pe limbă. Știam că aștepta din

partea mea o reacție, fie și de violentă dezaprobare. Mă privea resemnată.

– Să știi că nu mă mai tem de nimic, mi-a spus. Nici de moarte, nici de viol, nici de pușcărie... Nici de spitalul de nebuni.

"Cum dracu' să-i mai fi fost teamă?" mă gândeam, când deja trecuse și prin moarte și prin tortura violului și prin pușcăria dezamăgirii și prin nebunia dragostei... Aș fi vrut să-i spun că e, poate, ființa cea mai umană pe care mi-a fost dat s-o cunosc. Că felul ei de-a iubi e în sine un gest de eroism prin absurditatea de-a invoca fără ezitare imposibilul. Că are infinit mai mult dreptul la viața și la fericire decât oricare dintre noi, looserii, care preferăm surrogate de viață riscului de-a miza absolutul pe-o singură carte. Aș fi vrut să-i cer ei să mă psihanalizeze și să-mi explice de ce nu pot să cred cu adevărat în G. dacă tot mă comport ca și cum aș crede în el!

Dar n-am fost în stare decât să-i șoptesc la ureche "te admir, te admir foarte mult...".

SKY

*Celui care m-a inițiat în arta cavalerilor Jedi,
cu prețuire și recunoștință.*

ATENȚIE: Acest text conține expresii și atitudini pe care unii le-ar putea considera triviale, malefice sau obscene

Motto: “Mi-e frică să scriu despre anumite lucruri de teamă să nu mi se întâmple!”

Lawrence Durell

Realitatea virtuală mi-a revelat în decursul peregrinărilor pe internet un adevăr covârșitor în legătură cu relațiile umane. Contrar impresiei unanime că internetul îți poate juca feste, ca oamenii au obiceiul vicios de a se dedubla, juca, destrăbăla sub acoperire, asemeni unor agenți secreți la adăpostul unor porecle, nutresc convingerea că adevărata noastră natură iese la iveală exact în condițiile camuflajului, atunci când suntem scutiți de povara falsei identități pe care o afișăm în societate. La adăpostul anonimatului avem ocazia să ne exprimăm

liber, să comunicăm fără constrângerile măștii la care ne obligă orgoliul civic. Cetățeanul din noi renunță să-și mai fâlfâie imaginea de erou pozitiv, decent, moral, justificat și își arată sub anonimat adevărata față. Astfel că farsele, trucajele, cupiditățile, ironiile gratuite, zeflemeaua pe care le afișăm, pitulați după câte o poreclă, nu sunt expresia unei dedublări absurde ci însăși adevărata noastră natură. Dacă hoția n-ar fi interzisă prin lege, câți oameni cinstiți ar mai rămâne dispuși să-și reprime impulsul de-a fura? Dacă trufia n-ar fi un păcat gestionat social de oprobiul public, câți ar mai fi cei realmente capabili de modestie? Va să zică anonimatul e cel care ne oferă posibilitatea de a fi noi înșine, inhibițiile morale dispar, aparențele nu mai trebuiesc salvate. De aceea realitatea virtuală suscită o atât de mare atracție. Omenirea se îndreaptă cu pași mici, dar siguri, către o formă autentică de comunicare. Prohibițiile sociale tind să fie aglutinate, nimicite pentru totdeauna, de dorința avidă a oamenilor de a fi ei înșiși, chiar dacă asta ar însemna să-și învingă imaginea docilă și agreabilă a falsei identități. În realitatea virtuală transpare tot. E un refugiu în care putem fi noi înșine. Tocmai pentru că n-are nimeni interesul să-și smulgă ore din viață ca să comunice abstract și anonim cu alți anonimi într-un schimb de informație fără nici o miză.

Întotdeauna există o miză. Până și-n actele noastre cele mai gratuite și necugetate, aparent.

În realitatea virtuală știi exact ce cauți. Încotro te îndrepti. Canalele de chat sunt concepute pe tematici, în funcție de centrele de interes ale unor grupuri sociale sau altele. Niciodată un maniac sexual nu va fi curios să intre pe un canal de artă gotică. Va să zică ne îndreptăm glonț către zona fierbinte, cea care corespunde aspirațiilor noastre intime cele mai ardente. Un prieten mi-a spus cândva ceva extraordinar: "viața noastră secretă e poezia. Dar nici unul n-are curajul s-o recunoască." Pe internet, însă, călărim toți cu mare drag un site numit poezie.ro. Sinceritatea nu e punctul nostru forte. Aici ar trebui lucrat, iar internetul ne oferă o șansă.

La început ești confuz, totul pare o junglă. Ceva cu mult mai labirintic și mai luxuriant decât viața noastră contingentă. Niciodată nu știi cu cine ai de-a face. Aparent nu știi. Dar de fapt știi cu mult mai bine decât într-o conversație decentă de serviciu sau într-o amicală șuetă de tavernă. Câți dintre cei care frecventează canalele de chat doar ca să se blagoslovească între ei cu înjurături dintre cele mai voluptoase și grosiere și-ar permite să facă același lucru pe stradă sau într-o comunitate mondenă oarecare? E clar că în realitatea virtuală ne dăm mai

“duri”, mai “șmecheri”, mai “bazați” decât suntem. Dar adevărul despre noi nu este că am fi mai puțin “duri”, “șmecheri” și “bazați”, ci că în esență suntem dominați de plăcerea de-a ne umfla în pene. De-a ne da altfel decât suntem. Adevărul despre noi e minciuna. Adevărul despre noi e escrocheria. Adevărul e că ne place să mințim de-ngheață apele. Toate complexe posibile ni le rezolvăm miraculos în realitatea virtuală. Suntem urâți? Nici o problemă. E suficient să mințim că suntem frumoși. Cine stă să verifice poze?... Ni se cer poze? Nici o problemă. S-au inventat de mult trucajele. În mod paradoxal, sinceritatea pe care ne-o facilitează anonimatul ne trădează toate hibe: sadismul, megalomania, disprețul, infatuarea, impostura. Ne deconspirăm până la capăt darkside-ul, care darkside e de fapt unica noastră față, pentru că brightside-ul e-o simplă cutumă socială, o convenție.

Descoperind prin internet complexitatea posibilităților omenești de mistificare a imaginii personale, fapt ce dovedește – nimic altceva decât vocația mistificării, am realizat cât de valabil e respectivul fenomen și-n realitatea cea de toate zilele. Constatam cu stupeoare că de fapt nu știu nimic despre cei mai apropiați cunoscuți ai mei. Că nu știu nimic nici măcar despre mama. Grosolănia e o armă, înjurătura e o armă, minciuna e o armă, delicatețea e o

armă, modestia e o armă. Tot ceea ce omenește încercăm să dovedim că am fi, toate reacțiile și atitudinile noastre nu sunt decât arme și strategii ale instinctului de apărare-agresiune în lupta pentru adaptare și supremație. În realitatea cotidiană mă ciocneam de același distorsionări cabotine ale adevărului, de aceleași mistificări vanitoase ca și în cea virtuală. Puteam fi la fel de ușor mințită în față sau prin intermediul computerului. La fel de ușor înșelată de aparențe. Vigilența mea de psihanalist părea pentru prima oară să se afle într-un impas grav. Să vindec un complexat nu era o problemă. Îi sugerai soluția umflării în pene. Dacă pacientul era timid îi ofereai varianta aroganței. Dacă era obsedat sexual îl făceai o legitimație de intrare la bibliotecă. Dacă era inhibat îl trimiteai la femei. Dacă era homosexual încercai să îl consolezi că există și lucruri mai rele. Dar exista în toate aceste cazuri un element comun. Trebuia umblat la orgoliu.

Îmi încolțise în minte ideea de-a scrie o carte despre diavol. În care să demonstrez, printr-o incursiune în istorie, că aura terifiantă a acestui personaj mitologic provenea din angoasă. Biserica îi dresa pe oameni cu “nemurirea și fericirea veșnică”, iar Diavolul era securistul fantomă care se infiltra în viețile și mințile noastre și ne corupea spre nefericire și

moarte. Astfel că în subconștientul colectiv se crease un fel de arhetip al tuturor spaimelor, întruchipat de imaginea supranaturală a Satanei. Puterea lui ocultă provenea de fapt din energia angoasei. Diavolul era Îngerul Spaimei.

Deși aveam tot subiectul romanului foarte clar conturat în minte, parcă îmi paralizase voința. Nu mai aveam nici un chef de nimic, îmi disprețuiam singurătatea și totuși îmi pierdeam răbdarea în prezența oamenilor, alergam acasă și nu-mi găseam rostul, mă afundam din ce în ce în singurătatea de care aș fi vrut să mă rup, mi-era dor de oameni și în același timp lehamite de ei și nu simțeam decât o poftă arzătoare de a mă apuca de scris. Mi se încâlceau nervii în păinjenișul ideilor, dar nu putem să aștern pe hârtie nici măcar un rând, mintea mea deraia de fiecare dată într-o înșiruire nebuloasă de gânduri și senzații și mă durea aproape fizic neputința de-a le organiza într-un fel. În fiecare dimineață deschideam calculatorul să mă apuc de scris și o forță stranie care acționa în contrasensul propriilor mele intenții mă obliga să deschid alte fișiere decât cel în cauză. Hălăduiam ore în șir pe Internet conspectând cărțile altora sau cădeam în ispita unui joc interminabil care n-avea nici un sens și nici o miză pentru că neavând sfârșit nu puteai să câștigi niciodată, iar lucrul ăsta a

durat luni întregi.

Pierdusem complet contactul cu prezentul, cu realitatea. Închipuirea pusese întru totul stăpânire pe mine și nu mă puteam sustrage în nici un fel. Lumea concretă se dezintegra și îi lua locul o alta care mă strivea. Eram prizoniera propriei mele imaginații scăpate de sub control, iar doza de narcotic creștea imperceptibil în fiecare zi, devenisem dependentă de jocul acela stupid, dependentă de lecturi, dependentă de singurătate și de ideea fixă de-a scrie o nouă carte, dependentă de nevoia aceea asiduă și absurdă de-a-mi explica totul, de-a înțelege totul! Pofta de-a trăi în imaginație încetase demult să mai fie o libertate, devenise o stereotipie, un viciu stânjenitor care-mi distrugea voința. Dar cel mai oribil era faptul că eram permanent conștientă de situația în care mă aflam, de priveliștea penibilă a alienării mele. Voluptatea pe care o găseam în închipuire conținea o substanță toxică ce-mi otrăvea sufletul, nu era nicidecum o formă de libertate, aș fi preferat infinit să fiu obligată la o muncă de rutină care să-mi ocupe mintea 18 ore pe zi, aș fi preferat să fiu un animal de povară, orice, numai să nu fiu eu autorul moral al acelei cumplite inerții din care nu mă puteam sustrage. Ce poate fi mai aberant decât să fii victima unor condiționări fantasmagorice? Ce anume mă obliga la

obsesia de a scrie o carte despre diavol și spaimă? Cine? Ce anume mă obliga să trăiesc ca o călugăriță în loc mă complac în chemările arbitrare ale sortii, digerând, fără întrebări și fără răspunsuri ofertele hazardului? Răspunsul îl știam pentru că ăsta era titlul cărții: mă împiedica Îngerul spaimei. Mi-era frică.

Cu ocazia ultimului roman pe care îl scrisesem mă îndrăgostisem iremediabil de personajul principal masculin, o creatură cu desăvârșire ideală, pe care n-aș fi avut nici măcar o șansă de unu la un milion s-o întâlnesc în realitate și totuși continuam să tânjesc după imposibil ca o descreierată. În acest caz același principiu al auto-sugestiei care mă făcea să cred că tot ceea ce apuc să scriu ajunge să mi se întâmple aievea avea un sens pozitiv, care prelua faptul că bărbatul visurilor mele odată invocat în carte își va face subit apariția în viața mea reală, ceea ce a constituit și motivația principală pe care am avut-o atunci când am decis să devin ascet. Singurul lucru care merita trăit ar fi fost o mare iubire. În rest izolarea de lume era cea mai sănătoasă soluție. Orice formulă de compromis mi-ar fi intoxicat spiritul și mai devreme sau mai târziu aș fi renunțat oricum... N-aveam decât să aștept apariția eroului masculin adoptând călugăria albă, ceea ce-mi oferea privilegiul de-a fi protejată de tentația unor experiențe costisitoare și inutile.

Jumătățile de măsură nu sunt tocmai specialitatea mea. Există oameni care se adaptează mai ușor, oameni care se adaptează mai greu și oameni complet inadaptabili. Eu una fac parte din cea de-a treia categorie. Deși știu că vreau imposibilul, continui să percep ca pe o înfrângere intimă insuportabilă faptul că lucrurile nu pot fi egale într-o relație. Că întotdeauna unul iubește și altul se complăce în iubire. Că întotdeauna celui care iubește îi revin deopotrivă fericirea și suferința, iar celui iubit îi revin indolența și nefericirea. Că, fără îndoială, cel care conduce o relație e personajul negativ, adică acela care se lasă iubit. El face cărțile, el decide când începe și când se termină totul. El e ăla liber să spună NU. A accepta o astfel de formulă, altminteri unica practicabilă în realitate, pentru mine ar fi fost cea mai jalnică resemnare. Iar bărbatul ideal pe care l-am inventat nu avea o identitate anume, un stil sau un chip aparte, putea fi oricum sau oricine, singurul său semn distinctiv era că ar fi fost dispus să se încumete să sfideze împreună cu mine imposibilul. Cineva care ar fi căutat să echilibreze balanța prin voință pură de-a iubi, în pofida faptului că îl iubeam cu aceeași măsură. Cineva care să înțeleagă la fel de bine ca mine că iubirea e singurul "miracol" care ne-a fost hărăzit de natură și pentru care trebuie să ne luptăm în fiecare clipă să

nu-l risipim. Pentru că n-are nici o legătură cu puterile noastre, cu adjectivele noastre personale, cu calitatea sau mizeria noastră interioară, nu e nici măcar meritul nostru faptul că putem iubi, nu hotărâm noi cum, când și de cine ne îndrăgostim și tot secretul e să putem transforma acest dat al hazardului într-o formă de libertate. Ceea ce se poate întâmpla doar prin voință și luciditate. Dar câți dintre noi avem puterea să rămânem lucizi? De aceea consideram că probabilitatea de a găsi un om la un milion e o viziune aproape obiectivă.

Am adăugat acest paragraf pentru că are o legătură foarte precisă cu ceea ce a urmat să mi se întâmple după perioada aceea tulbure în care deliram închisă în casă și incapabilă să scriu vreun rând. Situația devenea din ce în ce mai alarmantă, deoarece mi se epuizaseră toate resursele financiare și trăiam din datorii, slujba pe care o aveam la Universitate era prost plătită și nu-mi acoperea nici un sfert din cheltuieli, apucasem să vând o bună parte din bijuteriile de familie, conturile din bancă le lichidasem complet, iar fratele meu nu era obligat să mă întrețină, el n-avea nici o vină că eu mă încăpățânam să scriu romane pe care oricum nu mi le publica nimeni și mi le editam singură pe Internet, era o nebunie să continui așa, un gest iresponsabil și sinucigaș, pentru că oricât

de mult m-aș fi agățat de oblăduirea așa zisei mele vocații, trebuia să trăiesc din ceva, iar stilul de viață medieval pe care-l adoptasem devenise un lux. Până și cu ideea de suferință perpetuă eram dispusă să mă împac, dar nu cu faptul că trebuia să muncesc. E necesar în momentul ăsta să justific în ce consta "călugăria" mea, din moment ce nu eram dispusă să fac nimic pentru comunitate și nici măcar nu eram un spirit religios.

Călugăria mea, se asemana în mare măsură cu aceea budistă în sensul că se rezuma la o meditație perpetuă asupra rosturilor vieții și se prelua de o abstenență totală de la așa zisele tentații lumești: întruniri zgomotoase, petreceri, beții, relații sexuale sau alte activități mondene. Sigur că abstenența nu-i totuna cu călugăria, dar ceea ce a determinat-o a fost oroarea pe care am resimțit-o pe pielea mea în consecința "păcatului", o oroare absolut autentică care scăpa de sub incidența oricăror prejudecăți morale, fiindcă nu mi-am propus niciodată să trăiesc moral. Dar resimțeam o senzație tumefiată de teroare care persista obsesiv în urma fiecărui păcat săvârșit și mă făcea să mă urăsc furibund și sincer, inspirându-mă să mă flagelez cu toate invectivele unei conștiințe ultragiutate. N-am fost crescută câtuși de puțin într-un spirit creștin, părinții mei și-ai lui Călin erau atei și

prea puțini preocupați să-mi cenzureze pornirile firești, nici măcar nu m-au pedepsit atunci când mă prindeau mințind, m-au răzgâiat cât au putut și-au încercat să-mi insuflă convingerea că îmi e îngăduit orice și că mi se cuvine totul. N-am fost educată să gândesc moral, să resimt într-o dimensiune morală ceea ce mi se întâmplă. Nici măcar nu-mi era clară noțiunea de păcat. Mi-a fost limpede abia în clipa în care am avut pentru prima oară experiența lui. Habar n-aveam câte păcate sunt și-n ce constau, dar m-am inițiat în taina monstruoasă a fiecăruia dintre ele, le-am descoperit pe toate, săvârșindu-le unul după altul, într-o totală necunoștință de cauză. De ce spun taină monstruoasă? Pentru că par inofensive la prima vedere. Dar ceea ce se întâmplă după ce le faci devine un coșmar fără ieșire. Iar sentimentul de culpabilitate nu mai poate fi înlăturat, cu atât mai mult cu cât începi să-l ai față de tine însuși. Pentru că a te simți vinovat e cu mult mai neplăcut decât a te simți o victimă. Începi să nutrești față de propria ta ființă o ură convulsivă, care se amplifică pe zi ce trece. Revii obsesiv la momentul păcatului. Încerci să-ți inventezi scuze, justificări. Dar nu sunt niciodată suficient de consistente și de credibile cât să-ți astâmpere ura. Trebuie să înveți să trăiești cu obsesia acelei căderi, acelui ce ireparabil. Era un coșmar faptul ca eram

nevoită să-mi suport propria murdărie, minciunile, viciile, cruzimea, furia, impulsurile sinucigașe, răutatea, invidia, gelozia. Asta m-a împins spre ascetism.

Lecturile îmi ofereau o rampă de lansare către luciditate, îmi mențineau un soi de vigilență a spiritului care mă ajuta să adulmec păcatul în toate posibilele ipostaze ale răului, chiar și în cele subtil camuflate de motivații ale necesității. Nimic nu era absolut necesar cu excepția purității. Faptul că îmi pierdusem inocența era un avantaj imens pe care îl aveam în fața oricăror tentații, știam că orice alt mod de viață pe care l-aș fi îmbrățișat mi-ar fi lezat sensibilitatea într-un fel sau altul. Trebuia să mă țin la distanță de tot ceea ce m-ar fi putut corupe și cum o sumă de ispite erau excluse din start datorită lipsei mele de interes pentru putere, bani sau chiar succes, singurul demon pe care îl mai aveam de înfruntat rămânea dragostea. Nu-mi doream să am acces la nici o formă de putere sau autoritate, pentru că asta mi-ar fi răpit libertatea – întotdeauna cel care domină e dependent de existența celui dominat și apoi eu una aveam prea puține certitudini ca să accept că aș putea atrage și pe altcineva în gravitația viziunilor mele: dacă cumva mă înșelam? Abia puteam să port răspunderea propriilor mele deziluzii, dar minte răspunderea

deziluziilor pe care l-aș fi inoculat altcuiva! Făceam tot posibilul să mă port cu ceilalți așa cum mi-aș fi dorit să se poarte la rândul lor cu mine. Detestam ideea că ar putea cineva să mă influențeze astfel că încercam să mă feresc de orice influență pe care aș fi putut-o avea eu asupra altcuiva. Prejudicata mi se părea o atrocitate și atunci mă luptam să elimin orice prejudecăți pe care s-ar fi întâmplat să le am, dar chiar și așa realizam perfect că pot răni involuntar pentru că lucrurile care îmi făceau mie bine, puteau face altora rău, spiritul critic, spre exemplu, pe care-l dezvoltasem paroxistic la adresa mea putea fi perceput ca fiind ceva ofensiv atunci când era orientat la adresa altora. Pentru că în felul ăsta “îi iubeam pe ceilalți așa cum mă iubeam pe mine”. Îi obligam la același proces de conștiință continuu care se consuma în mine. Propovăduiam cultul singurătății oricui, fără excepție, le împărtășeam tuturor pesimismul meu cu privire la resursele de fericire ale realității, pentru că nu-mi puteam reprimă nicicum pornirile idealiste. Astfel că la un moment dat am înțeles că nu pot ajuta pe nimeni atâta timp cât unicul remediu pe care îl găsisem împotriva păcatului și implicit suferinței fusese izolarea de lume. Cum ar fi arătat o lume alcătuită din avataruri ale mele? O lume din care toți s-ar fi retras în singurătate și n-ar mai fi vrut nimeni

să se adapteze? N-ar mai fi vrut nimeni să muncească? Și din această perspectivă, călugăria albă sau neagră mi se arăta a fi un lucru rău, condamnat, un egoism și-o lașitate, un mijloc de sustragere. De fapt prin asta demonstram totala mea capitulare, iar idealismul meu nu mai era decât o simplă formulă matematică pentru că odată cu alegerea călugăriei încetasem să mai cred că visele s-ar putea împlini – idealul și realitatea erau două teritorii perfect paralele, realitatea era o reflecție a simțurilor, iar idealul o reflecție a spiritului, care n-aveau nici un punct de tangență. Dacă viziunile sufletului nu erau inspirate de realitate, atunci de unde proveneau? Dacă nimic nu era cu desăvârșire perfect și absolut în lume, de unde avea spiritul omenesc intuiția perfecțiunii? Studiile pe care le făcusem din Platon, Kant și Jung îmi confirmau părerea. Nu poți avea nostalgia a ceva inexistent, sufletul putea percepe absolutul, putea tânji după el, deci, într-un fel imposibil de reprezentat în termeni realiști, undeva, cumva, absolutul exista totuși.

Văzând că nu-mi pot organiza gândurile mi-am început romanul despre “spaimă” în felul acesta. Printr-o lungă și obositoare confesiune. Apoi dintr-o dată, mi-a venit o idee care ar fi putut încheia acțiunea. De ce ne era frică de “Diavol”? Înainte de toate. Pentru că avea puterea de a pătrunde în mințile

noastre, manipulându-ne! Apoi m-am întrebat de ce mi-era mie cel mai groază pe lume, ce anume îmi alimenta oroarea în fața păcatului? Luciditatea. Evident. Exista în propria mea conștiință o oglindă care-mi arata chipul inuman din mine. Darkside-ul. Nu-mi puteam găsi nici un fel de justificări sau scuze cu care să mă consolez temeinic. Dacă într-adevăr asta mă îngrozea însemna ca mi-ar fi fost cu mult mai frică de cineva care să trăiască aceeași fobie sau și mai rău să mă cunoască și să-mi arunce în față o oglindă în care să-mi recunosc chipul întunecat. Mi-am spus: “cum ar fi să existe cineva care să scrie același roman în același timp cu mine?” Un dublu al meu mefistofelic, care să-mi poată citi gândurile, care să-mi poată reconstitui prin scris personajul, manipulându-mi de la distanță toate demersurile, anticipându-mi reacțiile? Era un subiect SF de toata frumusețea. El putea exista bine merci într-o altă dimensiune, într-o realitate paralelă cu a mea. Sau într-un viitor îndepărtat. În accepțiunea că lumea noastră nu era decât o simulare electronică experimentală de mari proporții. Sau, și mai interesant, eu aș fi putut fi un personaj de carte, iar el scriitorul. Eu n-aveam de unde să știu că sunt invenția lui. Nu puteam bănui ca prin voința lui trăiam singură cuc închisă în casă. Că el mă “programase” să mă lupt cu toate himerele dorințelor neîmplinite și

fantomele păcatelor săvârșite. Până într-o zi când aveam să deschid absolut întâmplător o pagină web unde să descopăr o carte scrisă la persoana întâi masculin în care era vorba despre mine, despre tot ce trăisem vreodată și aveam să trăiesc de-acum încolo. O carte scrisă în viitor și publicată pe internetul zilelor noastre. Timpul e relativ, se știe. Era cât se poate de plauzibil. Iar eu urma să mă adresez autorului, îngrozită. Oscilam între ideea cu realitatea paralelă și cea cu viitorul îndepărtat. În fond mesajul trebuia să fie în favoarea ideii de libertate. De unicitate a ființei. De sens ireductibil al existenței fiecăruia dintre noi într-un moment anume al istoriei. De aceea nu puteam exista și eu și dublul meu masculin în aceeași dimensiune. Dar din momentul în care se întâmpla accidentul întâlnirii noastre urma să jucăm unul față de altul rolul de “Înger al spaimei”. Existența lui o anula pe-a mea, existența mea o anula pe-a lui. Urma să-l provoc la duel, iar unul dintre noi să-l ucidă pe celălalt, ca să-și poată elibera destinul.

Era prima oară când mă tenta să abordez un subiect SF. Dar trebuia să mă conving mai întâi pe mine ca situația pe care o imaginasem ar fi fost posibilă. Nu suport ideea de-a specula în ceea ce scriu. Nu îmi plac metaforele în proză. Era un nonsens să-mi consum neuronii pe fabulații. Scrisul meu

trebuia sa fie un experiment, un laborator de psihanaliză. Existau autori cu mult mai înzestrați pentru literatura SF.

Și, într-o seară de mai, pe când călăream cu voluptate indolentă acel site de poezie, fără vreun țel precis, spre marea mea stupefacție, obiectul fabulațiilor mele s-a dovedit a fi posibil. Cineva, necunoscut, mi-a aruncat în față o oglindă. Cineva care gândea aproape identic cu mine. Mă vedeam cât se poate de limpede în ea. Îmi vedeam cercănele, coșurile, ridurile... Îmi vedeam toata deznădejdea și furia, frustrările, impulsurile sinucigașe, dorința oarbă de-a-mi nega identitatea, spaima de ceilalți și de mine însămi, violența latentă care fremăta în umbra fiecărui gând al meu, dorința avidă de răzbunare pe lumea asta putredă și searbădă.

Ne-am urât sincer și din prima clipă. Habar n-aveam cine e, dar el știa cine sunt. Știa că imaginația mea excesivă avea năravul de-a alimenta cu sens tot soiul de nonsensuri. Știa că sufăr și că îmi truchez detașarea, știa că simulez adaptarea. Îmi adulmecase trufia, mistificarea în care trăiam. Îl uram ca pe mine însămi. Era la fel de inteligent ca mine. La fel de lucid. Știa tot ceea ce știam și eu despre mine. Reușise să-mi smulgă unica mască pe care o purtasem ani de zile. Măscă învingătorului invulnerabil.

Jocul nostru a debutat exploziv, în sala oglinzilor. Un duel între două conștiințe la fel de încărcate, aproape identice. Conștiință versus conștiință. Mi-era frică...

Eram doi damnați într-o lume a mirajelor. Eram liberi să jucăm orice rol. Indiferent cu câte invective ne împrășcam aveam întotdeauna amândoi dreptate. Indiferent pe câte voci interpretam piesa pe care o scriam împreună în realitatea virtuală, scorul era constant egal. Pentru că paradoxurile mele se ciocneau implacabil de paradoxurile lui, erorile mele de erorile lui. Ne anticipam unul altuia reacțiile, mișcările. Ne adulmecam ca să ne rănim. Îmi criticam singură propriile poeme sub semnături false, își făcea singur autopsia creației sub multiple pseudonime. Citisem același cărți, rătăcisem prin același labirint, hălăduisem prin aceleași pustiuri. Eram ultimii oameni de pe pământ, niște condamnați. Ca șoarecele alb din cartea Simonei de Beauvoir, care sorbise elixirul nemuririi. Ne răneam fără strop de clemență. Ne ținteam cu precizie matematică punctele vulnerabile. Și pe măsură ce duelul nostru devenea din ce în ce mai îndârjit realizam că ne răzbunăm unul pe altul pentru lipsa totală de speranță în care trăiam.

Dublul meu virtual mă obliga la un tip de sinceritate de care fugisem ani de zile. Mă obliga să

recunosc că învingătorul din mine era un bluff. O păpușă de cârpă mânuită din umbră de mâinile abile ale scamatorului învins. Strivit de viață și de neputință. Că toate rolurile pe care le interpretam eu în imaginație fuseseră urzite de un orgoliu existențial penibil. Inclusiv refugiul meu în scris.

M-am hotărât să aflu cine e, ca să pun capăt vânătorii aceleia absurde pe care o practicam amândoi hăituindu-ne în jungla virtuală sub armura a zeci de porecle și personaje. Deja jocul acela devenise prea subversiv pentru gustul și nervii mei. Era prea multă risipă de energie. Erau prea multe ocolișuri și capcane. Și-apoi nici nu mai suportam să-l rănesc. Pe măsură ce-l cunoșteam realizam cât de mult îmi seamănă. Scenariul cu Îngerul Spaimei era cum nu se poate mai posibil.

M-am apucat să-i scriu pe una din adresele fictive pe care mi le lăsase. Simțeam pentru el un amestec letal de ură amestecată cu admirație și chiar un strop de atracție. Așa cum eram fascinată și dezgustată în același timp de criticul, de contestatarul din mine. Mă gândeam că e foarte posibil ca adversarul meu să fie la fel de conștient de paradoxurile fără ieșire printre care ne învârtim ca niște cai de lemn dintr-un carusel sinistru și amețitor.

“Cum poți să iubești un om pe care nu-l cunoști

și cum poți să cunoști un om pe care nu-l iubești?” i-am scris. Îl iubeam deja ca pe-un frate de cruce.

“Toate viețile noastre stau sub semnul tragicului, dar unii dintre noi, printre care te numeri și tu, nu suportă să se împace cu statutul de victimă. Și-atunci își inventează o dublă identitate și trăiesc sub acoperire, își asumă absolut conștient postura de călău sau de paria sau de damnat cum îți place ție să-ți spui. Din păcate însă nu suntem cu nimic mai “murdari”, mai “ticăloși” sau mai “corupți” decât cei care pozează până la capăt în victime. Noi pozăm în ceva, ei pozează în altceva. Nu înțeleg de ce îți întinzi singur capcane și te răzbuni pe tine sau pe alții ca tine pentru mizeria și ipocrizia lumii. Sinceră să fiu cred că dintre toți tu suferi cel mai mult. Chiar e nevoie să-ți spun: și pe mine mă doare? Și eu am remușcări și mie mi se întâmplă să plâng? Și eu mă simt pierdută și mi-e frică? Am crezut că ești suficient de inteligent și de uman încât să subînțelegi toate aceste lucruri fără să trebuiască să ți le vâd în ochi. Eu sunt prea lucidă din nenorocire ca să mă poată cineva flata sau minți. Nici eu nu mă pot minți. N-ai dreptate când spui că nu mă cunosc, mă cunosc foarte bine.

Evident că nu suntem invulnerabili. Dar tu ești un fel de pescar de păcate, te joci, faci experimente, te amuzi, îți confirmi ipotezele. Știu că existau niște

călugări ruși care făceau pe nebunii și pe idioții ca să instige oamenii să păcătuiască. Asta vrei? Te-ajută la ceva? Armele întoarse împotriva mea te fac mai fericit măcar cu un dram? Inteligența fără scrupule te eliberează? E vreo formă de mântuire în jocul ăsta psihologic, postura de demiurg te avantajează? Îți ajută la ceva că ești cult și inteligent?

Eu nu mai suport să dau în tine, pentru că n-am nici cea mai vagă bănuială că ai fi un tip malefic care trebuie stârpit. Dimpotrivă, cred că avem destul de multe în comun... “

Eram convinsă că scrisoarea mea îl va îmblânzi. Criticul fără milă din mine depusese armele. Ura împotriva lui era de fapt ură împotriva mea. Trebuia să încerc să mă iubesc puțin.

Și m-am iubit preț de 24 de ore până am primit răspunsul la scrisoare. Scurt, concis și previzibil conform legii marțiale.

“Te contrazici și ești obositoare. De ce mi-ar păsa de tine? Pentru că ție îți pasă? Nu uita că eu sunt Îngerul Spaimei.” Dumnezeule! eram stupefiată, de unde știa de Îngerul Spaimei?

Poate că într-adevăr scriam amândoi simultan aceeași carte, mi-am spus.

Va să zică vroia ca duelul să continue. Vroia să-mi anihileze voința ca să rămână singur. Apoi

mi-am recitit scrisoarea și-am realizat că același întrebări mi le puteam adresa la fel de bine și mie: inteligența fără scrupule mă elibera? Armele întoarse împotriva lui mă făceau fericită măcar cu un dram? Postura de demiurg mă avantaja?

Nu ne deosebeam nici măcar prin faptul că el era misogin. Nu m-am regăsit niciodată în propria mea specie. Puținul fler psihologic pe care-l dobândisem se datora în mare parte lecturilor din studii scrise de bărbați. Știam doar ce se bănuiește despre psihologia feminină. Și suspectam că obscurantismul spiritual la care fuseseră condamnate femeile le binecuvântase cu un soi de vacuitate sufletească, de vid melancolic care căpăta formă și conținut doar când se îndrăgosteau și atunci substanța aceea sufletească amorfă începea să reflecte imaginea împricinatului iubit. Cam ce spunea și Sfântul Augustin. Va să zică voința feminină era de fapt reflexie a voinței masculine, iar sufletul femeiesc o oglindă în care se reflectau himeric diverse chipuri de eroi inexistenți în natură. Le detestam pe femei mai ales pentru nesăbuiința de-a se complăce în rolurile de servitoare sau grații, de zeițe sau târfe în care le distribuiau creatorii lor masculini. Mai mult, se străduiau să semene cât mai bine cu portretul pe care apucase să li-l schițeze dorința bărbaților. Cum aș fi putut în aceste condiții să nu fiu misogină?

Dublul meu virtual putea să fie oricum și oricine. Era liber să mintă sau să spună adevărul. Poate că singurul său scop fusese acela de-a-mi demonstra niște truisme. Cum ar fi acela că unica realitate în care trăim e amăgirea. Că tot efortul meu de-a căuta adevărul e zadarnic. Că lupta mea cu lumea era o bătălie pierdută din start. C-ar fi fost cazul să-mi accept condiția. Și să devin naibii femeie, pentru că mă purtam ca un monstru dintr-o altă galaxie.

Nu mai simțeam nici un impuls răzbunător la adresa lui. Deși replica aceea mă rănise mortal. “De ce mi-ar păsa de tine? Pentru că ție îți pasă?” Nu atât cinismul ei mă durea cât faptul că singurul interlocutor apt să mă urmărească în toate contradicțiile mele refuza să mă mai asculte. Începeam să-mi reconsider disprețul față de filosofia budistă. Adversarul meu era o ființă cu o mie de fețe care-mi pusese în brațe cutia Pandorei și dispăruse fără urmă. Într-un fel eram mulțumită. Puteam să-mi trag sufletul și mă afund în pesimismul meu tradițional în care îmi găsisem echilibrul.

Dar pesimismul acesta călduț a fost în scurt timp bruiat de o descoperire neașteptată. Cineva, publica anonim, sub numele primului meu iubit din copilărie, niște poeme sfâșietoare. Le reciteam de zeci de ori pe zi și mă regăseam în ele până la derută. Mi-am amintit

de aspirația mea imposibilă și de dorința ardentă de a-mi găsi egalul absolut. Mă uitam iar ca în oglindă în poemele acelea sfâșietoare și îmi vedeam de data asta chipul frumos și îndurerat. În această oglindă aveam o aură fermecătoare și stranie: eram al cincilea element. Am început să corespundez cu autorul lor anonim fericită să îmi regăsesc în el brightside-ul. A refuzat să-mi spună cine e, așa că îl adoram în anonim. Îi spuneam Sky, pentru că prin poemele lui vedeam cerul.

Inițial am fost convinsă că era adversarul meu deghizat din lup în miel de sacrificiu. Spiritul acela sclipitor de inteligent părea să fie același. Se juca cu mine de-a dragostea și ura, de-a Îngerul și Diavolul, de-a pacientul și psihanalista.

Știam că dansez cu Diavolul în pași de tango... O simțeam cu toată ființa. Dar eram din ce în ce mai puțin curioasă să știu cine e actorul care-l interpreta atât de ilustru. Din ce viitor îndepărtat sau altă dimensiune îmi trimitea mesaje. Îi simțeam gustul tristeții pe limbă, îi simțeam pulsul durerii, melancolia abisală care-l mistuia. Și mi-am dorit, de dragul lui să-i fac jocul. Să-i dau iluzia că mă poate iluziona. Să mă prefac că nu știu cine e până uit de tot, să ajung sincer să cred în personajul pe care îl inventase ca să mă seducă. Ceea ce el nu știa era că mă prefac că nu

știu. Ceea ce nu știam eu era că și el se preface că nu știe faptul că eu știu. Îl iubisem și în postura agresorului meu virtual, îl iubeam și în postura prietenului enigmatic și vulnerabil. Nu pentru inteligența lui uluitoare, nu pentru subtilitățile ludice la care se preta, nu pentru talentul de scriitor care-l făcea să dea viață unor personaje fictive extrem de complexe, pentru că toate aceste lucruri le puteam și eu. Îl iubeam pentru cât era de uman și cinstit în toate aceste posturi. Pentru nevoia de sinceritate pe care o trezise în mine împotriva voinței mele.

Prietenul și adversarul meu, Sky, era un spirit umanist. Mă obliga să mă confrunt cu partea luminoasă și cea întunecată din mine și să mi le asum simultan, fără să mă mai ascund după vreo mască. Îmi insuflase curajul de-a urla cu adevărat, de-a înjura fără scrupule, de-a sfida lumea fără jenă, de-a arăta că iubesc fără să-mi fie rușine. Mă ajuta să mă transform în ceea ce-mi dorisem dintotdeauna să fiu! Sub influența lui mă preschimbam în al cincilea element. O luptătoare sensibilă și fragilă care opunea iubirea ei tuturor truțiilor lumii. Care avea curajul să înainteze dezbrăcată în bătaia gloanțelor. Sky juca pentru mine rolul diavolului ca să mă învețe să-l înving. Juca pentru mine rolul călăului ca să învăț să fiu victimă fără să încerc apoi să mă răzbun. Sky mă

învăța să mă lupt... Să mânuiesc sabia cavalerilor Jedi. Mă pregătea să devin al cincilea element. Mă provoca, lăsându-mă să-mi descopăr singură strategii de luptă și apărare. Mă asculta, mă simțea... după cum învățase să asculte și să simtă spiritul unei plante heliotrope pe care o avea pe planeta lui îndepărtată. Mă ajuta să mă transform în ceea ce-mi dorisem dintotdeauna și nu avusesem curajul sau motivația necesare. Îmi amintea de ceea ce am fost cândva și mi-era frică să mai fiu. Mă ajuta să-mi recâștig adevărul și puritatea. Căpătasem un control absolut asupra mea. Aveam mai multă energie ca niciodată. Dușmanul meu virtual îmi demonstra că sunt capabilă să-mi admir inamicul. Să înțeleg că nu sunt cu nimic mai bună decât el. Să nu-l subestimez. Era o permanentă luptă a mea cu mine. Îmi depășeam fără să vreau limitele.

Ne inițiasem fictiv în jocul de-a pacientul și psihanalista. În realitate el conducea, pentru că asta îi cerusem. Dintotdeauna îmi dorisem să apară un bărbat căruia să nu-i fiu eu psihanalistă, ci pacientă. Cineva dispus să mă descopere, să mă urmărească, să mă asculte. Corespondentul meu anonim îmi recompunea personajul din fragmente, ca într-un puzzle complicat, cu mii de piese. Tot ce știa Sky despre mine aflate citind printre rânduri în mesaje, prozele, poeziile mele. Personajul meu era cât se

poate de clar închegat în mintea lui. Știa perfect cum arată modelul masculin proiectat în spiritul meu. Știa că trebuia să aibă o copilărie nefericită. Să fi crescut într-un cartier de periferie printre golani. Trebuia să fie recalcitrant, însingurat, să joace un dublu rol. Să pară un demon și să fie un înger. Sky nu făcea altceva decât să mă pună să mă confrunt cu bărbatul din închipuirea mea. Să realizez cât adevăr și câtă mistificare exista în această percepție. Îi înțelegeam perfect strategia, dar nu putem să nu mă simt mișcată de modul în care se dedubla el, străinul, din dorință pură de-a mă cunoaște. Mă explora. Stăteam pe masa de disecție și-l lăsam să mă studieze cu lupa. Ne ajutam reciproc, pentru că ne temeam unul de altul, o teamă care venea din respect, din conștiința calibrului intelectual al celuilalt.

Și pe măsură ce mă confruntam cu spiritul meu masculin, travestit într-o ființă necunoscută, realizam că misoginul din el era o închipuire a mea, o reflexie iluzorie din sala oglinzilor. Luptându-mă cu el descopeream cât sunt de puternică. Pentru că îi opuneam o forță egală. Nu mă simțeam strivită, nu-mi era groază sau rușine de faptul că mă dezvăluiam lui. Márquez făcuse într-una din cărțile sale o constatare extraordinară. Oamenii se tem de străini pentru că au impresia că ar fi altfel decât ei, că ar fi mai puțin

speriați sau intimidați de necunoscut. Pentru necunoscutul cu care corespundam eram tot un “străin” periculos.

În fiecare dimineață când mă trezeam, mă repezeam la calculator cu ochii cârpiți de somn să văd dacă mi-a scris. Când a considerat că sunt suficient de pregătită, s-a hotărât să joace rolul lui G. Unicul demon – fantomă din mine pe refuzam să-l distrug. Citise și el “Magicianul” lui Fawles, știa care-i metoda, știam și eu deopotrivă. Eram cum nu se poate mai pregătită. Nu era nimic magic în faptul că un om hipersensibil și inteligent îmi arunca în față o oglindă. Însă atunci, în ziua în care mielul lup mi s-a arătat deghizat în blana lui G. am râs cu lacrimi de iubirea lui. I-aș fi acordat toate rolurile din imaginația mea nealocate încă unor persoane reale, l-aș fi lăsat să-mi fie aliat și inamic, critic și impresar, idol și fan, amant, orice, numai să nu-și bată joc de ceea ce veneram eu în G. Mă jigneau foarte mult faptul că subestimase luciditatea mea. Mai rău, mă dezamăgea. Bărbatul din el își pierduse vigilența intelectuală. Își imagina că am să mă extaziez de faptul că are prieteni în închisoare. Că a crescut pe stradă printre traficanți. Că mă pot simți excitată de-o caricatură fantomă. Credeam desigur, dar pe de altă parte știam că aspirația spre cultură o au exact cei cărora le-a fost interzisă sau

reprimată în copilărie. Eu și G. fusesem închiși cu cheia în bibliotecă, de-aici provenea atracția noastră pentru viața de stradă. Și pentru prima oară conștiința mea s-a simțit descărcată de orice povară. I-am scris convențional c-o oarecare undă de tristețe.

Apoi, al cincilea element și-a spus monologul între patru pereți fără nici un fel de clemență la adresa speciei masculine:

“Dragul meu Sky, senior al războiului... De data asta o să fiu sinceră până la capăt cu tine. N-am nici un dubiu că dacă aș face dragoste cu tine după aceea m-ai uide cu sânge rece. Că ura ta pentru femei ți-ai concentrat-o toată asupra mea. Pe celelalte le-ai strivit demult. Pe Desdemona ai ucis-o din gelozie oarbă și smintită, Ofeliei i-ai spulberat mințile cu jurăminte urmate de sofisme, pe Julieta ai dezvirginat-o și apoi i-ai întins paharul cu otravă, pe Solveig ai lăsat-o să te aștepte toată viața ca o cretină și când te-ai întors la ea era i-ai spus că e o babă scofâlcită, pe Cleopatra ai distrus-o, pe Nina ai îngropat-o în talentul tău de scriitor, pe Simone de Beauvoir ai făcut-o să-și lepede credința, pe călugărița aceea ingenuă ai chinuit-o cu vise erotice și lista ar putea continua. Pe când erai Don Juan ai spulberat turme întregi de muieri. Pe când erai Schopenhauer le înjurai deja subtil. Căpătaseși rafinement. Dar să știi că e suficient

să existe un singur element feminin care să îți reziste, care să aibă curajul să danseze fără spaimă cu Îngerul spaimei, ca toată istoria lumii să se preschimbe. O singură femeie fără speranță și fără dorințe.

Crezi că nu știu cum mă privește G.? În ochii lui sunt o pizdă cu țâțe, futabilă preț de o noapte. În realitate eu sunt rapperul și el e curva. Dar îl prefer pe el ție pentru că nu mă pune să mă lupt cu toată istoria culturii masculine, ci doar cu propria lui trufie. Tu ești obositor și plicticos. Megalomania ta e monotonă și austeră, fosilizată în timp. A lui cel puțin e pitorească și vie. Oricât v-ați încăpățâna amândoi să vedeți în mine o curvă cu suflet inform, ființa mea e mai mult decât o reflexie în oglindă a ceea ce credeți voi despre lume. Și știi de ce Sky? Pentru că eu vă iubesc cu adevărat, eu sunt singura care vă pot vedea chipurile luminoase iradiind prin măștile de războinici. Vă pot asculta cum tresăriți în ciudați sau mirați, vă simt spaimile, durerea, îndoiala. Îl aud cum plânge prin somn pe copilul ghemuit în voi cu călușul în gură. Vă aud scâncetul sufletelor torturate în lumea asta împruțită și nedreaptă. Vă pot strânge în palmă furia, revolta, pofta de viață.

Din punct de vedere biologic între voi doi nu există diferențe. Suntem doar de două ori mai complecși decât viermii, nu Sky? Iar social vorbind

diferențele sunt de asemeni infime. Oprobiul public, voma și ura colectivă se varsă deopotrivă în capul tău și-al lui. Geniul iscoditor și recalitrant pare în ochii poporului la fel de nociv ca inamicul public. Vă aflați la o extremă respectiv cealaltă a lumii. Dar amândoi faceți același lucru. Interpretați niște roluri, printre care și cel al personajului negativ. Încercați amândoi să demolați niște prejudecăți. Faptul că el e obscen și tu academic are o importanță mult prea mică. Știi foarte bine că geniul nu te face nici mai bun nici mai fericit, Sky! Asta e și motivul pentru care eu sunt unica pizdă avocat care s-ar opune cu toată convingerea să fiți împușcați într-o piață publică. Iubirea mea e singura care poate vedea în voi și altceva decât urzeala conflictelor cabotine. Care vă poate auzi și altceva decât replicile sarcastice! Iar dacă ar fi să vă omorâți între voi m-aș pune la mijloc ca să vă treacă săbiile prin mine. Probabil va rămâne neelucidat care dintre voi doi e adevăratul Vlad Țepeș. Țăsta ar fi un motiv foarte temeinic să vă transforme în gladiatori. Și într-un astfel de caz, iubirea mea ar deveni terenul vostru de luptă. Dar ca să preîntâmpinăm acest dezastru, ego, pizda-avocat ce vă pledează sincer fiecăruia cauza și ține sincer cu amândoi, vă recomand o soluție de compromis, Sky! Ce-ar fi să vă împărțiți în două rolul lui Vlad Țepeș?! Să-l lași pe G. să se ocupe

de mișei și să dea foc la pușcărie și să dai tu foc casei de nebuni!

În definitiv, eu nici măcar nu exist, n-am nici un rost pe lume, sunt o curvă ca toate altele. O curvă gravidă de sufletele voastre zbuciumate și gemene. Mulțumesc, Sky că mi-ai atras atenția. Sentimentul autoimportanței nu e decât o piedică în calea creației. Prințesa din mine nu există. E un bluff, o șaradă. În realitate sunt doar terenul de luptă dintre conștiința voastră și reversul ei monstruos, din oglindă. Știi de ce ți-am spus că mi-e groază să fac copii? Pentru că-aș avea doi băieți. Tu și G.! Care s-ar ucide între ei așa cum Cain l-a ucis pe Abel sau invers, nu mai țin minte...Tu nu mă disprețuiești pe mine, Sky! Detești doar iubirea mea pentru G.! Neputința mea de-a sacrifica pe unul dintre voi. Ții minte filmul ală cu mama deportată la Auschwitz care a trebuit să aleagă între unul dintre copiii ei? Ții minte?! L-a ales pe cel mai slab. Mai inadapdat și mai prăpădit. Pentru că de el îi era mai milă. Ei bine eu probabil l-aș alege pe G. Pentru că egoismul meu de femeie și voința mea de viață percep în el un protector posibil... Sunt la fel de "murdară" ca toți ceilalți, dar puritatea mea constă în faptul că-mi recunosc murdăria. Nu cred în smerenie. Orgoliul e principiul cinetic al existenței psihice. Fără orgoliul asta, blestemat, visătorii n-ar mai fi proiectat

mașini zburătoare. Nu viața e paradoxală. Paradoxal e ceea ce gândim în contul ei în încercarea hilară și tâmpă de-a simula convingător smerenia.

Deși sper, în prostia mea ontologică de femeie să mă uimiți cu ceva, să mă ridicați voi la cer și să-mi arătați stelele... nu găsesc în voi decât vanitate și autocompasiune. Spaimă de dragoste și de viață. Spaimă și strigăte de luptă.

“Come on, shut me, mother fuckers!” Scuipați-mă în ochi, violați-mă, terfeliți-mă, descărcați-vă armele în mine, călcați-mă în picioare, pișați-vă pe mine, dar mai ales faceți cât puteți de multă bășcălie de iubirea pe care v-o port! Iubirea asta vă reflectă chipul. Dacă borâți pe ea nu faceți altceva decât să dovediți cât de mult vă luați în serios! Fiți mândri de farsele voastre. De inocența mea nătângă. De imaginația mea bolnavă! Băgați-vă pulile în sufletul meu nenorocit, dezvirginat de viață! Chiar credeți că vreau să vă vindec? Să vă salvez cu dragostea mea? Să vă-mblânzesc?

Crezi, Sky, că te-am dorit vreodată înfipt bărbătește în mine? Că fac nopți albe răsucindu-mă-n așternut cu gândul la fantoma ta? Dorm ca un prunc, de asta poți fii sigur. N-am nici un interes să te aduc pe calea cea bună. Pentru că erai pe calea cea bună cu mult înaintea mea. Îți acceptase singurătatea și zădărnicia.

Nu vreau nimic de la tine. Vreau urmă de tandrețe sau compasiune. Nu mă poți dresa pentru că nu visez să mi se întâmple nimic spectaculos în contul existenței tale. Nici măcar din instinct matern, din dorința pură de-a te înfia sau din impulsul de-a-ți dezmiarda sufletul rătăcit în paradigmele rațiunii. Te iubesc pur și simplu pentru puterea de-a fi singur împotriva tuturor. M-am îndrăgostit de forța care există în tine. Forță născută din dezamăgire. Din disperare și deznădejde. Sunt fascinată de simțul negației pe care ți-l cultivi cu bună știință. Nu te-ar mai putea corupe nimic spre iluzie, nici un Diavol și nici un Înger. Tu știi, Sky, la fel de bine ca mine că visul e singura realitate posibilă. Suntem ceea ce visam că suntem, iubim ceea ce am apucat să visăm că vrem să iubim. Există însă și un strop de imprevizibil care se poate produce în toată sala asta pustie a mirajelor.

Cineva, necunoscut, anonim, îți poate vedea într-o bună zi chipul... reflectat în oglinzile multiple ale singurătății și se poate recunoaște în tine.

Iar asta deja e un început de speranță...”.

A doua zi am primit o scrisoare de la Sky în care-mi ridica problema violenței. Îmi spunea că există în mine o agresivitate latentă pe care o propulsam în exterior furibund. Exista în tot ceea ce scriam, simțeam și chiar visam. Avea dreptate. Conștiința mea

masculină n-ar fi putut să mă cruțe. Trebuia să reușesc să-mi înving cumva demonul violenței, această ultimă himeră. Mi se părea hilar că-l urăsem, că nu îl crezusem atunci când îmi spusese că mă insultă pentru că mă iubește, pentru că vrea să mă ajute. Și pentru prima oară îmi încolțise ideea că era posibil ca Sky să fi fost chiar eu. Că-mi trimiteam scrisori pe internet dintr-un viitor inaccesibil.

I-am cerut a doua zi să ne întâlnim. Mi-a răspuns: “îmi pare rău, dar nu pot. Dacă aș fi locuit în București te-aș fi căutat până acum.”

Acest “dacă” lăsa loc liber oricărei interpretări. Putea trăi în alt oraș, pe alt continent sau în altă dimensiune temporală. Dacă cumva corespondentul meu anonim eram chiar EU? Și mă ajutam să evoluez? Unica ipoteză pe care o formulasem vreodată în legătură cu evoluția lumii consta în faptul că timpul era ciclic, iar omenirea viitorului își trimitea mesagerii în trecut ca să-și ajute strămoșii să devină ceea ce urmau să fie cândva. Ce interes ar fi avut Sky să mă inițieze tocmai pe mine în tainele armoniei contrariilor? Să mă determine să-mi înfrunt toți demonii iluzorii cu care mă luptam în sala oglinzilor? Să mă convingă de faptul că tot ceea ce percepeam eu diferențiat în ierarhii și contradicții nu era decât o simplă ficțiune intelectuală? Un univers ireal suspendat

între pânzele de păianjen ale auto-sugestiei. Dacă îmi acceptam până la capăt singurătatea, nimeni și nimic nu m-ar mai fi putut învinge. Nu mi-aș mai fi legat fericirea și respectiv frustrările de existența celorlalți. Faptul că așteptam să-mi aducă cineva fericirea pe tavă, mă făcea să sufăr. Faptul că încercam s-o găsesc în orgoliul laș de-a mă știi iubită! În loc s-o descopăr în propria mea iubire. N-aș fi putut fi niciodată liberă, cât timp încă așteptam ceva de la ceilalți. Recunoaștere, dragoste, compasiune, admirație. Orice. Trebuia să pretind și să aștept totul doar de la mine. Să dăruiesc totul și să nu sper să primesc ceva în schimb. În felul ăsta violența mea latentă, născută din frustrare, s-ar fi evaporat complet.

I-am scris tulburată de descoperire. Din acel moment nu mi-a mai răspuns la scrisori.

Am încercat în fel și chip să-l vânez din nou pe site convinsă că-mi va răspunde la provocări. Jucam din nou pe două sau mai multe voci, dar nu mai era aceeași partidă. Conflictul se stinsese. Singurul lucru misterios care se întâmpla era că ne scriam în paralel același lucruri. Intuise convingerea mea că se inspira din “Magicianul” lui Fawles. O intuise sau o anticipase. Așa cum eu anticipasem că va încerca să mă deruteze insinuând c-ar suferi de dublă personalitate. Idee inspirată din filmul meu preferat: “Fight Club”. Un film

în care brightside-ul unei persoane se luptă cu darkside-ul său fictiv. În mod fatidic, dacă Sky exista cu adevărat în aceeași lume cu mine era egalul meu absolut. Bărbatul acela pe care nu l-aș fi putut întâlni decât printr-o șansă de unu la un milion. Zic unu la un milion pentru că din cele cinci miliarde de locuitori ai planetei, 4 miliarde erau habotnici, iar dintre cei atei sau agnostici 100 de milioane erau cretini, alte 100 de milioane erau femei, mai urmau obsedații sexual, bisexualii, homosexualii care trebuiau excluși. Până la urmă mai rămânea un milion de ființe omenești, care trebuiau explorate. “Deja gândesc ca el”, m-am mirat. Încercam să evaluez sfera posibilului în comunicare prin calcule probabilistice. Reușisem să-mi neg toate certitudinile dobândite pe căi oculte. În sfârșit mă îndoiam de tot și de toate...

Maestrul meu mă transformase, din ucenic, în egalul lui. Însă în duelul nostru, care va continua probabil până vom crăpa de oboseală, bătrânețe sau inimă rea, miza nu va mai fi titlul de învingător sau învins. Ci alta, neexplorată încă.

Unica concluzie certă pe care am reușit s-o trag împreună cu colaboratorul și aghiotantul meu, Rem, în legătură cu persoana reală a maestrului a fost următoarea:

“Speculând ideea lui Jorge Luis Borges – *dacă*

paradisul ar exista, atunci el ar fi o bibliotecă, am putea admite încă o excepție de la regulă, valabilă de data aceasta în perimetrul unei lumi posibile – fericirea ca stare psihică a celor *exilați* acolo. Deși mă gândesc că totuși, chiar și în paradis, bibliotecarul ar fi un om trist. ...”.

GEEAH!

Anilu își făcu apariția discret, înaintând spre masa lor cu pași șovăielnici. Părea o fată emotivă și sfioasă, avea un tonus ușor maladiv și o paloare neobișnuită, o privire zbuciumată și buze foarte pline, de un roșu aprins. Era îmbrăcată modest și în culori stinse, indecise, purta un cămășoi cât toate zilele și niște pantaloni largi, astfel că nu i se puteau ghici decât vag formele, dar avea un soi de senzualitate atipică, era trasă la față, avea niște gesturi nervoase, ușor agresive și un aer de fetiță speriată. Îi tremurau mâinile și bărbia. Își aprinse o țigară din care începu să tragă cu o sete ciudată.

În primele clipe după ce făcură cunoștință îl ținui pe G. îndelung fără să fie în stare să scoată nici un sunet. Cu nonșalanța celui care se știe curtat, refuză s-o ajute deschizând el dialogul. Se rezumă să o privească în ochi cu un zâmbet perfid și triumfător, care-i accentuă ei crisparea. După un interval de timp care-i răvăși complet mințile, Anilu îi întinse un text tras la xerox. G. o măsură din priviri refuzând în continuare dialogul. Iar Anilu se văzu nevoită să monologheze într-un registru din ce în ce mai

deplorabil. Simțea că pierde teren, că devine ridicolă și începu să se scuze.

Atunci G. se hotărî să vorbească. Toți cei de la masă tăcură în așteptarea verdictului comentând din priviri situația cu un aer ironic. Însuflețit de sugestia colectivă, încercă s-o facă să se simtă cât mai penibil.

N-am timp s-o citesc chiar acum, îi spuse.

Dar văzând că auditoriul izbucnește în râs, i se păru exagerat să o zeflemisească fără motiv și se corectă.

Într-o săptămână o să-ți comunic o părere.

Se strădui să adopte un ton cât mai neutru și mai laconic, ceea ce o intimidă suficient pe Anilu încât să-și dorească să încheie cât mai repede ostilitățile. Se apucă să noteze pe text cu aceleași degete tremurânde numărul ei de telefon ca s-o poată suna, apoi, spre marea lui stupefacție, îndrăzni să i-l ceară și pe al său. Pentru a doua oară simți nevoia să-și exprime sarcasmul și, din nou, o ezitare inexplicabilă îl făcu să se abțină așa că îi dictă respectuos un număr fictiv.

Anilu ieși din club aproape în fugă, fără să-și ia rămas bun și fără să își poată focaliza gândurile, încercând o stare de mulțumire tâmpă: cel puțin făcuse tot posibilul.

G. evită cu abilitate orice fel de comentarii malițioase și se strădui să le dea satisfacție tovarășilor

săi improvizând câteva remarci umoristice referitoare la insolitul situației. Ceva îi spunea că nu e cazul s-o desconsidere pe fata aceea ciudată, că nu e drept să-și bată joc de ea, în fond n-o cunoștea deloc și părea mult prea tristă ca să fie cazul s-o terfelească și el odată-n plus. N-avea nici un rost să-și facă planuri s-o umilească. Ar fi fost prea puțin spectaculos. Nu era nici încrezută, nici pisăloagă, n-avea nici genul ăla de emancipare feminină care-l scotea din sărite, nu se vroia nici măcar sexi sau deșteaptă... avea privirea unui om strivit. Și singurul mod în care o putea menaja era să uite pentru totdeauna că o întâlnise și să-și reprime curiozitatea de-a citi piesa – n-ar fi avut cum să se justifice în fața camarazilor lui care-o disprețuiau din principiu. I-ar fi dezamăgit profund dacă ar fi arătat un cât de cât interes pentru o virtuală lectură în alt scop decât acela al defăimării autoarei așa că se hotărî să arunce textul, sub ochii lor pătrunși de voluptate și sub o ploaie de fluierături admirative, în primul tomberon de gunoi care-i ieși în cale.

În aceeași noapte G. visă un rug uriaș, ridicat undeva la periferia orașului lângă un cimitir de mașini. Erau acolo adunați toți prietenii lui și aruncau cărți în foc, pe rug. Chiuiu și erau foarte agitați. Tropăiau de plăcere în jurul rugului. El privea de la distanță totul fără să intervină. Simțea, într-un fel nelămurit, că tot

ce se întâmplă e un lucru rău. Îl durea sufletul deși n-ar fi vrut și încerca să se convingă de contrariu. N-avea cum să fie un lucru rău din moment ce tovarășii lui erau atât de fericiți...

Cărțile arseră cu un fum negru și dens un timp îndelungat, iar după ce plecară toți G. se apropie de rug. Flăcările nu mai aveau vâlvătăi, dar continuau să pâlpâie. Își aruncă ochii în foc, din curiozitate. În mijlocul flăcărilor era textul lui Anilu care rămăsese intact, ca și cum focul nu l-ar fi putut distruge. Se sperie foarte rău și se trezi cu un sentiment de vinovăție pe care nu-l putu astâmpăra nici cântând la pian, nici cu gin.

Îi era îngrozitor de rușine de persistența aceluia gând care nu-l lăsa să trăiască. Îi era silă de pornirea lui caraghioasă, penibilă. Se bărbieri în grabă și nervos și se tăie din greșeală cu lama. Nu mai pățise din adolescență așa ceva, era de-a dreptul jenant să-și facă atâtea griji pentru o corcitură de femeie, care nu era nici măcar frumoasă, era doar ciudată și părea ușor nebună, era chiar deplasat să se gândească la ea când avea și-așa destule probleme insolubile. I se acrise de viața aceea boemă și imprevizibilă care devenea pe zi ce trece mai monotona și mai previzibilă, parcă se învârtea în cerc și totul arăta la fel mereu, același peisaj, aceleași fețe, aceleași gesturi

recalcitrante, același gust rânced al unei victorii fără obiect, împotriva tuturor și asupra nimănui. Obosise de lupta aceea fără miză, fără final, obosise îngrozitor, îl dezgusta totul deși n-avea nici un motiv, obținuse exact ce vroia de la viață, nu trebuia să dea socoteală nimănui și totuși îl rodea un soi de teamă, îmbătrânea... Simțea un huruit suspect în plămâni, îi apăreau uneori niște pete ciudate pe frunte, îl dureau toate încheieturile și se trezea cu niște dureri de cap infernale, încet devenea o ruină. Nu-l mai distra nimic, nici măcar faptul că-și putea permite să persifleze tot cerul și pământul, era prea simplu să nu ia nimic în serios, atât de simplu încât devenea plicticos.

Totul era repetabil și tern. Bețiile acelea apocaliptice, înecate în înjurături tumultuoase și în desfătări cu gust amar, mișcările lascive ale muzelor de-o noapte, iubirea lor trucată în care-și îngropa sufletul sau nici măcar... pur și simplu trăia cu sarcasm voluptatea înstrăinării. Exista totuși o formă de libertate în toate acestea: *să poți fi singur, să știi că ești singur chiar și atunci când faci dragoste...* Luciditatea era un dar, îl scutea de orice suferințe inutile, îl scutea de povara ridicolului, sau de iluzia purității, oricum nu puteai rămâne pur până la capăt, mai ales în dragoste nu. Îi răsunau în minte obsesiv versurile unei piese de-a lui Eminem, își amintea de

surâsul Simonei, era atât de curat și de limpede, “So long, bitch you did me so wrong... I don’t wanna go on living in this world without you”... Și totuși îl înșelase, îl uitase, e drept că el îi făcuse mai mult rău, dar o iubea, el ticălosul, era dispus să moară pentru ea,

“We were only eighteen, we were supposed to stay clean...”. O prevenise de la început că nu va fi în stare s-o iubească așa cum vrea ea, nici măcar ea n-ar fi rezistat s-o iubească așa cum vroia, l-ar fi respins, s-ar fi săturat, l-ar fi aruncat cât colo ca pe-o jucărie stricată! Simona n-avea nevoie de-un bărbat care să-i plimbe trena, ci de unul care să-i țină sufletul treaz, “I swear to God I hate you... Oh my God I love you”, o înșelase de-o mie de ori, dar niciodată cu adevărat: “fuck you asshole, bite me... don’t touch me, I hate you”...Până la urmă asta era dragostea: un șir nesfârșit de trădări și cruzimi intime, pe care doi oameni și le asumau cu îngăduința, însă absolutismul ei stricase tot: “*you did this to us... you did it*”, n-ar fi trebuit decât să-l creadă, să știe că toate celelalte femei nu erau decât o mlaștină în care-și îneca el orgoliul de bărbat... era cel mai simplu mod de-a-și înfrânge amăgirea... “Why don’t’ you like me? You think I’m ugly, don’t you?!”... Cât de neghioabă fusese Simona să creadă că n-o mai dorește?!... Doar înșelând-o putea să-și dea seama cât de mult o dorea, “is nobody

here, just us”, doar așa putea îndepărta ce era rău și alunecos în el, pentru că fiecare femeie străină îi umplea sufletul de fiere: toate amantele lui nu erau decât niște năluci... Ispita aceea scârboasă nu era decât himera unor sinapse sufletești imposibile și doar culcându-se cu ele putea înțelege asta. “Why are you fuckin’ do this to me?”... Fusese într-adevăr slab, dar îi dăduse tot ce era în stare, îi dăruise ei tot ce fusese bun în el, iar celorlalte le dăruise zgura, noroiul, ceea ce vroia să arunce din el în afară. Uneori nu erau decât simple târfe de-o noapte, “come on, get out / I can’t, I’m scared”, de ce Dumnezeu îi fusese frică Simonei? Nu se întâmpla nimic rău, se întorcea la ea cu un dor incurabil, “you did this to us, you did it... it’s your fault!”...

N-ar fi trebuit să se răzbune, să se prefacă, să pretindă că e și ea în stare, pentru că ea avea darul acela de-a iubi constant, fără ispite, pe care doar femeile îl au, “get back here, Oh, my God I’m losing her”... Nu trebuia să fugă de el, să-i fie frică de el, din moment ce-o iubea cu disperare, din moment ce îi era atât de scârba de propria lui îngălăre... “you can’t run from me, it’s just us, nobody else... please, somebody help!”. Ea era singura care-l putea ajuta să distingă binele de rău, era singura lui călăuză, ea era învingătoarea, nu el “you were supposed to love me,

now please, bitch, please... pleaseeeee...". Plecase pentru totdeauna, îl înșelase pentru totdeauna, îl părăsise în mijlocul păcatelor, în mijlocul chemărilor acelea absurde, derizorii... iar fără ea nimic nu mai avea sens, nu-i mai rămânea decât plictisul, starea aceea de vid fără urmare. Ar fi trebuit să-l omoare dacă tot știa că nu se mai întoarce... nici măcar nu avusese curajul să i-o spună în față, îi lăsase un bilet, atât, după șapte ani de dragoste... era o porcărie toată viața asta, o năruire fără sens, o risipă grețosă de speranță care nu ducea nicăieri, niciodată! Ar fi trebuit să se ducă undeva la marginea pădurii și să-și facă acolo injecția, ca să nu-l găsească nimeni decât târziu de tot...

Nu reușise decât să fie penibil, un personaj de duzină într-o împrejurare tipică: o seringă, o supradoză de heroină, coma și pe urmă din nou tot coșmarul prezent, mai viu ca niciodată, a doua zi la spital... Și starea aceea oribilă de vinovăție, de care nu-l mai putea vindeca nimic, nu-i mai rămânea decât să conviețuiască împreună cu ea până la capăt, închis în anticamera morții sau pur și simplu în neant, ce porcărie, se gândea, mai avea de trăit zece ani sau poate chiar douăzeci fugind de dragoste, fugind de tot ce l-ar fi putut salva! Se făcuse creștin pentru ea... Ea știa foarte bine că e un mare ticălos, dar îi promisese

că-l va suporta până la capăt, îi spusese: "tu ești crucea mea", iar el o întrebase care era crucea lui în cazul ăsta și Simona îi răspunsese că muzica...

Rămâneau ore în șir îmbrățișați pe covor, puneau casetofonul la maximum, fumau marihuana și ascultau muzică, atât. Nu-și vorbeau, nu gândeau nimic. Era perfect. Iar Simonei chiar îi plăcea genul acela de muzică, întunecată și agresivă, era probabil singura femeie din lume căreia îi spunea ceva cu adevărat. Celelalte mimau ca să-i facă plăcere, era un protocol al curtoaziei: dacă se culcau cu el trebuiau să se prefacă, să intre în rezonanță cu ce-i plăcea lui. Totul era un fals, o tiradă. Nici măcar nu-și putea explica ce dracului găseau la el muierile. Cele pe care nu le plătea. Nebuna aia care-i adusesese textul... Nu-și putea scoate din minte fața ei chinuită care parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Nu era genul de fața de artist scăpătat care vroia să epateze prevalându-se de existența lui controversată. Era pur și simplu fața unui om singur și trist.

Se încălță distrat, își puse haina pe umeri și ieși în stradă fără să realizeze exact încotro se îndreaptă. Simțea nevoia să ia puțin aer. Avea plămânii obosiți și năclăiți de tutun. Vroia să-și dezmoștească oasele, nimic mai mult. Și se pomeni ajungând iar în dreptul clubului unde fusese în seara precedentă. Gunoierii

tocmai trecuseră pe-acolo, iar tomberonul în care aruncase piesa lui Anilu era răsturnat în mijlocul drumului.

Anilu avusese la un moment dat revelația unei trupe de teatru doar a ei, pe care reuși să o adune în interval de-o săptămână. O trupă alcătuită doar din artiști tineri și îndrăgostiți cu fanatism de-o meserie care le era inaccesibilă: actori absolvenți cărora teatrele în care erau angajați le rezervau doar roluri secundare în spectacole de duzină, un tânăr regizor care monta la comandă piese pe care le disprețuia, două tinere scenografe care lucrau fără bani în coada altor scenografi, de renume; o trupă de renegați care credeau toți în același lucru – necesitatea imperioasă de-a aboli supremația impostorilor care puseseră mâna pe putere în teatru. Aveau de gând să înceapă mișcarea de rezistență în arta românească răsturnând toate șabloanele și stereotipiile generațiilor anterioare, ridiculizând falsitatea și diletantismul așa zisei lor creații, prin spectacole dure și neconvenționale, care nu se vroiau nici o formă alternativă de teatru, nici o pildă iconoclastă la ceea ce se comitea în materie de

spectacole, ci expresia unei motivații a prezentului, generată de contrastele lumii contemporane, de adevărul sau minciuna lumii contemporane pentru că nici unul dintre ei nu-și alesese o meserie atât de ingrată doar ca să ilustreze pe scenă cu trâmbițe și surle dilemele incinerate ale trecutului, nici unul dintre ei nu era dispus să-și dea duhul ca să dea viață unor fosile din manualul de istorie, căci asta se întâmpla pretutindeni în teatre: se montau clasici și iar clasici, într-un spirit clasic, se făceau actualizări pe bandă rulantă cu un simț cretin al nostalgiei față de tot ce însemna trecut, c-o venerație total nejustificată pentru modele de gândire care nu mai aveau decât o rezonanță vagă și accidentală în prezent și care venerație nu era decât expresia impotenței de a crea ceva convingător inspirat de actualitate.

Se decretase moartea absolută a tuturor geniilor, se decretase starea de criză absolută a creației, se decretase imposibilul în toate direcțiile și doar pentru că autoritățile artei românești creau de dragul creației, făceau literatură din ambiția de-a fi scriitori sau teatru din ambiția de a monta spectacole nu pentru că ar fi avut ceva personal de spus... Iar membrii acelei trupe de gherilă pe care o adunase Anilu ca să demareze împreună mișcarea de rezistență în artă erau niște renegați tocmai pentru că îndrăzniseră să vadă în teatru

– nu un scop social, ci un mijloc de subzistență în spirit, ei chiar aveau ceva de spus, iar teatrul era șansa autentificării aceluia ceva, nimic mai mult, era singurul mod prin care-și puteau justifica existența în lume.

Erau o generație care nu-și găsea locul nici printre victimele comunismului, care aveau mințile îndobitocite de interdicții și sufletele schilodite de frustrări, nici printre copiii revoluției care se nășteau deja bătrâni, blazați și plictisiți. Pe ei nu-i atinsese nici lehamitea și nici n-aveau acel simț înăscut al acceptării, pe ei nu-i putea consola nimic, erau nervoși și exaltați, pentru că trăiseră revoluția în adolescență exact atunci când li se forma conștiința și unica promisiune de viață fusese pentru ei libertatea. Deci n-aveau cum să-și găsească liniștea conformându-se imperativelor de tot felul, nu se puteau înregimenta, încă nu li se atrofiase speranța. Astfel că-n timp ce subcultura prolifează constrânsă de poruncile comerțului și de realismul pragmatic al tinerei generații, iar pirații artei românești făceau cale întoarsă către corăbiile înecate de comunism, făcând obsesiv săpături în pământul putred în care-și îngropaseră tinerețea, generația aceea recalcitrantă era singura care căuta un sens al prezentului, singura care, înainte de toate, căuta un sens.

Timp de patru luni Anilu nu se mai desprinsese de la calculator și scrisese încontinuu cu voluptatea unui

monomaniac, fumând țigară după țigară, iar uneori visa și-n somn că scrie, se visa cu tastatura pe genunchi și-și vedea degetele apăsând haotic pe taste ori bunăoară visa cuvinte sau chiar fraze întregi, iar când se întâmpla să realizeze în vis că acele fraze puteau încheia o idee cu-n conținut cât de cât relevant, se trezea brusc din somn cu o durere bolovănoasă în creier, ca un fel de mângă apăsătoare, își scutura capul cu dificultate și deschidea calculatorul ca să-și noteze ideea pe care-o visase, în fiecare dimineață simțea cum îi explodează plămânii, se sufoca în propria ei respirație, dar continua să fumeze până când îi venea să vomite și expulza în closet un lichid galben-verzui care semăna foarte bine cu ceea ce credea ea despre viață, dar continua să scrie furibund, pentru că nici n-avea altceva mai bun de făcut, iar când se prezentă în fața trupei cu prima piesă de teatru terminată, avu senzația că va muri pe loc dacă verdictul colectiv ar fi fost altul decât cel scontat, așa că-n timp ce regizorul trupei, Vali, citea cu voce tare piesa ei și cu un farmec de invidiat, iar ceilalți stăteau roată-n jurul lui pe covor și râdeau în reprize sau ascultau încordați, Anilu rase pe nesimțite jumătate de sticlă de vodcă în speranța că va amortiza în felul ăsta efectul virtualului cataclism din finalul ostilităților astfel că era complet beată și iresponsabilă atunci când îi săriră toți de gât și începură

s-o elogieze și-abia a doua zi, după ce se trezi mahmură, recapitulă firul evenimentelor și realizează că membrii trupei ei de gherilă omologaseră piesa pe care-o scrisese ca fiind "beton".

După euforia primelor luni, în care trupa ei de gherilă își alimentase elanul constructiv din energia înjurăturilor, se pomeniră în situația dezarmantă de-a bate pasul pe loc suduind autoritățile artei, ceea ce era nobil în esență, dar prea puțin constructiv. Se întâlneau aproape zilnic în echipă completă pe la toate tavernele din centrul orașului și disecau proiecte virtuale, se dădeau cu presupusul despre cum ar fi, dacă-ar fi, actorii trăncăneau despre deznădejdea de-a fi actor, Vali mârâia câteva panseuri antologabile despre deznădejdea de-a fi regizor, în linii mari toți invocau deznădejdea, iar cel mai mare neajuns era acela de-a fi tânăr și artist într-o țară ca România, cercul era perfect vicios și perfect închis, nimeni nu era dispus să investească bani într-un spectacol fără capete de afiș, ca să devii cap de afiș trebuia să existe un prim spectacol prin care să te poți lansa și până una alta singura care-și împlinise scopul era Anilu, scriitoarea trupei, pentru că piesele de teatru erau gata, în schimb era imposibil să fie montate într-un teatru fiindcă nu aveau bani ca să închirieze o scenă și nici un director n-ar fi acceptat să lase pe mâna unor absolvenți

întreaga răspundere a unui spectacol. Hala sau magazia sau subsolul pe care le visa Anilu, chiar dacă ar fi fost de găsit, n-ar fi avut nici un fel de instalații de sunet sau de lumini, așa că toate ilustrele lor inițiative sucombau într-un fiasco de nedescris.

Începuseră să se certe între ei, se hărțuiau reciproc cu reproșuri absurde în legătură cu speranțele năruite în gol și continuau să se întâlnească din inerție așa cum tot din inerție continuau să înjure autoritățile, guvernul, societatea, televiziunea, curvele care ajunseseră peste noapte superstaruri, papagalii care făceau artă de gang și deveniseră milionari, muzicienii de talcioc și poeții de cenaclu. Tot ce se întâmpla în țară arăta dezgustător și puțea în ultimul hal. Așa că era de prisos să-și mai facă iluzii și începuseră s-o taxeze pe Anilu pentru obstiniența de-a deschide subiecte melodramatice la bere și de-a căuta supape de comunicare cu ei într-un context atât de neadecvat, iar ea realizează într-o bună zi că se ajunsese la o bulversantă inversare de rosturi: băutura nu mai era un pretext ca să se întâlnească, ci întâlnirile lor deveniseră un pretext ca să bea.

Neștiind cum să-i mobilizeze, scrise din nou un text de teatru, a cărui montare nu percepea mijloace exterioare, nu exista nici un fel de decor și nu erau necesare nici măcar muzica sau luminile, ci doar inflexiunile unei interpretări strălucitoare. Era un text

conceput special pentru unul dintre actorii din trupă, pe care Anilu îl considera cel mai bun din generația lor, un text scris pentru și despre el, astfel încât să-l poată incita la maximum și i-l trânti în brațe cu un surâs extatic, așteptând cu sufletul la gură consimțământul lui.

Flatat și tulburat de insolitul împrejurării, respectivul actor se artă vădit interesat să joace propriul său rol într-o piesă scrisă special pentru el, iar regizorul trupei îmbrățișă fulgerător propunerea autoarei și începură să discute amândoi aprins despre subterfugiile piesei, despre cum putea fi interpretată și Anilu făcu imprudența să le dea câteva sugestii, pentru că oricum ea scrisese piesa și era ușor ridicol să-i vadă cum se dau cu presupusul despre intențiile dramaturgului în prezența ei, i-ar fi putut ajuta personal să se elucideze, dar atunci amândoi o priviră ultragiați și-i răspunseră că misiunea ei se încheiase atunci când scrisese textul și nu era cazul să intervină pe terenul lor, neglijând cu desăvârșire faptul că și ea era om de teatru, astfel că Anilu îi ascultă cu stupefacție un timp cum îi analizau textul în termeni megalomani și cum anticipau lovitura pe care-o vor da ei cu spectacolul, cum va ieși la suprafață mesajul lor recalcitrant și masculin și îndrăzni pentru a doua oară să intervină atrăgându-le atenția că respectiva piesă fusese scrisă de-o femeie și prin

urmare era greu de presupus că mesajul ar fi putut avea o tentă misogină, iar ei îi închiseră și de data asta gura rugând-o să se ducă acasă și să nu-i mai bruieze cu comentariile și atunci Anilu se ridică de pe scaun, le smulse textul din mână și-i salută politicoș și pentru totdeauna.

Începând de atunci un singur gând îi prinse rădăcini în minte și o persecută nemilos zi și noapte: trebuia să dea într-un fel sau altul de Mr. G. Începu să culeagă informații cu o voință asiduă și c-o răbdare de ceasornicar. Avea un plan de acțiune cât se poate de bine întocmit, vroia să scrie o piesă de teatru extrem de dură și de rea, în semn de protest împotriva nelegiuirilor lumii, o piesă cu un mesaj confuz care să nu fie nici pozitiv nici negativ, pentru că viața însăși era un amestec difuz de contraste, de bine și rău sudate indestructibil, o mixtură ciudată de miracol și blasfemie, o piesă despre oameni pe care soarta îi aruncase într-un infern mai mult sau mai puțin relativ căruia încercau să-i supraviețuiască prin orice mijloace, o piesă despre instinctul de conservare care funcționa chiar și în condițiile cele mai sordide ale compromisului, despre dejecțiile adaptării, despre curajul asumat prin violență sau dimpotrivă prin puterea de îndurare, o piesă care să fie însăși reflexia monstruoasă a degradării omenești, a purității

măcelărite și a speranțelor înecate în mâlul incertitudinii. Apoi avea de gând să se prezinte cu respectiva piesă la respectivul Mr. G și să-i propună să-i compună muzică de spectacol sau poate chiar s-o monteze împreună, existau zeci de posibilități derivate din dorința ei imensă de-a se coaliza cu el de aceeași parte a baricadei, ar fi putut închiria amândoi o hală în care să se țină alternativ concertele lui sau să se joace piesele ei, ar fi putut face împreună orice.

Se închise în casă, conform tradiției și apucă să scrie piesa cu înverșunarea caracteristică, dar și cu un sentiment de panică, acut, care-o avertiza că-n orice clipă ar fi putut să se sfârșească lumea ceea ce ar fi fost extrem de neplăcut, nu ca fenomen în sine ci pentru faptul că universul ar fi sucombat înainte ca ea s-apuce să-l întâlnească pe G., iar el ar fi pierit în consecință fără să știe că ea există și că-l admiră în ultimul hal, așa că scria ca o turbată până i se bloca definitiv creierul și nu mai putea să se concentreze. În fiecare seară cădea pradă unor crize atroce de epuizare în care bătăile amplificate ale inimii conjugate cu arsurile de nicotină din plămâni și cu zbuciumul delirant al ideilor care-i martirizau scoarța cerebrală o făceau să resimtă panica unui altfel de sfârșit și-anume al ei personal. Dimineața, conform aceleași tradiții a destinului său de scriitoare sorbea

primele înghițituri de cafea după care expulza în closet de o fiere albăstrie amestecată cu sânge și pe măsură ce devenea din ce în ce mai devotată viciului de-a trăi prin literatură, corpul ei se transforma într-o epavă.

Descoperise că scriind încontinuu putea substitui sortii sale deplorabile de personaj real o viață tumultoasă și încărcată de glorie în calitate de personaj literar, putea face complet abstracție de postura derizorie în care-o aruncase cotidianul înlocuind-o cu una strălucitoare și pe alocuri chiar eroică, găsisese o formă alternativă de viață care-i convenea de minune, își putea inventa alt destin plecând chiar de la datele conjuncturale ale celui real, dar modificând esențial modul de raportare, putea crea alte linii de forță între ceea ce-i fusese dat să trăiască și felul în care ar fi reușit să reacționeze, astfel încât în situații în care acționase cu anxietate și resemnare se închipuia adoptând o poziție fermă și de-o sinceritate brutală, găsind pentru fiecare episod al înfrângerii sale din viața reală câte-o ieșire spectaculoasă din impas. Scriind era liberă să-și imagineze orice, dar mai ales să se simtă puternică, era liberă să-și compună personajul după canoanele idealului și nu după cele ale constrângerii. Iar ce era fascinant era faptul că spre deosebire de pulsionile

reveriilor în care-și permitea să răstălmăcească trecutul doar în limitele impuse de configurația prezentului și să interpreteze resursele prezentului numai în limitele a ce-ar fi fost în stare să facă sau să fie, în literatură putea răstălmăci trecutul fără limite, așa cum tot fără limite își putea proiecta personajul în orice postură. Totul era posibil: prezentul putea fi șters, trecutul putea fi modificat, timpul era o lavă în expansiune care căpăta dimensiunea dictată de conștiința ei, era uluitor de bine, iar faptul că putea cuprinde fluxul imaginației într-o formă consistentă și organizată era o voluptate fără seamăn. Era liberă să creadă orice despre ea, orice despre ceilalți, nu mai existau nici un fel de obstacole și nici o voință exterioară care să i se opună, nu mai exista persistența realului care să-i contrazică viziunile. Așa că puțin îi păsa de faptul că-și distruge cealaltă alternativă de viață, respectiv aceea cotidiană, puțin îi păsa că trupul îi cedează încet într-un mod ireversibil și nu-i trecea prin cap nici măcar să și-l menajeze ca să poată scrie și alte piese de teatru sau alte romane, continua să fumeze ca o descreierată, să sară peste mese pentru că pierdea noțiunea timpului și să-și alimenteze inspirația cu vodcă și cafele.

Când izbuti să aștearnă pe ecranul computerului propoziția finală respectiv aceea care spunea: “se lasă

încet cortina”, avea șapte kilograme mai puțin, o față cadaverică și-un păr neșesălat de două săptămâni.

Apoi se hotărî să își ia inima în dinți și luă legătura cu unul dintre cunoscuții lui G. anunțându-l protocolar că vrea să-i dea o piesă de teatru.

G. se arătă prea puțin interesat s-o cunoască pe Anilu tergiversând momentul întâlnirii în funcție de un pretext sau altul. I se părea curios ca o fată de deputat să vrea să colaboreze cu el, inamicul public. Pe lângă aspectul hilar al situației mai trenau și anumite suspiciuni legate de faptul că întreaga poveste putea să fie o mare diversiune. Era foarte plauzibil ca Domnișoara Deputat să încerce să-l tragă de limbă cu anumite lucruri, ca apoi să le deconspire, apropierea de ea era o potențială amenințare, gagica ar fi putut vedea sau auzi prea multe și n-avea nici un rost să-și asume riscul. Pe de altă parte să umilești o odraslă de parlamentar nu era o chestiune chiar atât de lipsită de farmec și atractivitate. Tentația era destul de mare, aproape de domeniul irezistibilului așa că se hotărî într-un târziu să accepte s-o întâlnească într-un context neutru, într-un club din centrul orașului unde avea să se întâlnească și cu acei cunoscuți tangențiali din cercul cunoscuților Monicăi. Apăru împreună cu doi-trei tovarăși, mătăhăloși și taciturni care i se așezară de-a stânga și de-a dreapta, flancându-l

protector și sorbindu-i cuvintele cu o venerație mută, iar Anilu îi întinse mașinal piesa, paralizată de anxietate, bâiguind cuvinte dezarticulate și ieși în fugă în stradă, cu o speranță resemnată, mizând mai mult pe absurdul unui miracol prin care s-ar fi întâmplat ca el să-i chiar citească piesa și s-o sune.

Într-una din zilele acelea de duminică nesfârșite primi un e-mail de la Andrei care-o cerea de nevastă. În noaptea aceea se îmbătă crunt. Făcu duș îmbrăcată gândindu-se la curvele lui G. care arătau trăznet și erau în orice caz mult mai tinere. Îi era jenă să-și vadă corpul gol și să se gândească la amantele lui. Jenă sau ciudă. Îi venea să plângă. Ar fi fost pentru prima oară când ar fi plâns ca o femeie. Când și-ar fi dorit să arate mai bine. Și pe măsură ce încerca să se convingă mai mult de absurditatea unui astfel de regret, pe măsură ce se gândea la bătrânețe ca la ceva inevitabil și încerca să excludă corpul din calculele ei sufletești, ochii i se umpleau de lacrimi. Se adunaseră prea multe amintiri, prea multe pulsioni contradictorii. Dar își reveni repede și se gândi că era total deplasat să-și facă astfel de probleme din moment ce ea era un soldat.

Se bucură foarte mult să descopere într-un ziar că Sorin, actorul, câștigase un concurs de interpretare, era un început, lucrurile tindeau să intre pe un făgaș

normal, Sorin era într-adevăr unul dintre cei mai buni actori români și cu siguranță cel mai tare din generația lor. Îl sună fără ezitare și-i spuse pe un ton stins, dar categoric: "sunt fericită...". Îi mulțumea pentru isprava lui, era o încurajare extraordinară să știe că, în sfârșit, mai marii teatrului românesc începeau să le știe de frică, victoria lui Sorin nu era doar a lui, ci a tuturor, se prezentase cu un text în care înjura fără ocolișuri toată școala românească de teatru, îl susținuse și Vali, regizorul, era extraordinar.

Erau oamenii ei, tovarășii ei, trupa ei de gherilă... îi părea rău că-i lăsase baltă din orgoliu, fusese un gest smintit, de om complexat, îi părea sincer rău! Impresionat de remușcările ei, Sorin începu s-o ia peste picior cu bonomie: "viața e-n lung șir de confuzii și contradicții, nu te mai lamenta atât, toți trecem prin asta, toți zicem la un moment dat: gata mă rup pentru totdeauna și pe urmă revenim și ne pare rău... eu mă bucur că te-ai lămurit că există ticăloși mai mari ca noi, Anilu!" apoi îi povesti despre bețiile lor glorioase din ultima perioadă, Sorin nu bea, în schimb ceilalți rădeau tot, fără milă, câteodată se încăierau între ei, se și cafteau din când în când, dar pe urmă se pupau ca mielușeii, era supercool că se aveau ca frații, își îmbunătățiseră colecția de bancuri și strigături, își dăduseră unul altuia porecle, lui îi

spuseseră Sergentul Soare, pe Vali îl făcuseră căpitan... “continuau să se întâlnească aproape zilnic în barul institutului, în principiu mergeau la agățat, pisicuțele din anul întâi arătau trăznet și se ofereau fără fițe, neamul femeiesc în sfârșit își accepta soarta, iar într-o seară spre marea lor surprindere a apărut în bar, absolutamente singur, ghici cine? N-o să-ți vină să crezi, Anilu!”

– Cine?

– Mr. G!

– Ce-ai făcut, ai vorbit cu el? Se precipită Anilu.

– Ce dracu’ era să vorbesc? Nu ne știm. De fapt nu se știa nimeni cu el pe-acolo.

– Și l-ați lăsat să bea singur, fără să-l băgați în seamă? se înfurie ea.

– Normal că l-am lăsat să bea singur. Poate că ăsta era și scopul lui. Să se ducă undeva unde să nu-l știe nimeni ca să poată să bea singur!

– Nu fii tâmpit, Sorin. Un om care vrea să fie singur stă acasă!

– Poate aștepta pe cineva care n-a mai venit.

– Poate... murmură Anilu

Apoi întrebă cu neliniște.

– Când s-a întâmplat asta?

– Păi... stai să mă gândesc. Acum vreo trei-patru zile!

În săptămânile care au urmat acelei scurte întâlniri, Anilu se confruntă sufocant cu senzația apăsătoare ca timpul încremenise și stătea în loc: fiecare dimineață era tot dimineața anterioară și fiecare seară era seara precedentă, care la rândul ei era tot seara precedentă... Până și filmele de la televizor erau aceleași, se repetau la nesfârșit, probabil că așa se explica de ce n-o suna G.: pentru că săptămâna aceea care trebuia să treacă se prelungea la infinit, se făcuse duminică și nu mai venea ziua de luni și se gândi că poate ar fi fost cazul să-i dea ea telefon.

Formă numărul acela pe care i-l dictase el și-o voce de robot îi răspunse: “acest număr nu este alocat”. Îl mai formă odată convinsă că din cauza stresului îl greșise. Din nou primi același semnal. “Acest număr nu este alocat”. I se păru totuși ciudat că-n batjocura lui îi lăsase un număr inexistent. Ar fi putut să sune și să i se răspundă: “greșeală”.

În noaptea aceea Anilu visă că G. îi dăduse întâlnire în scara unui bloc de periferie, în zona aceea a cutiilor de scrisori. Putea desluși tradiționalul damf de gunoi din casa scărilor, ba chiar putea citi inscripțiile obscene scrijelite pe pereți, părea totul foarte real și foarte palpabil. Își aprinse o țigară și se așeză pe o treaptă în așteptarea lui. O surprinse faptul

că G. în loc să intre pe ușă ieși din lift ca și cum ar fi locuit chiar în acel bloc. Se așeză lângă ea cu textul în mână. Îi simțea răsuflarea în ceafă. Nu vorbiră nimic. Se priveau pur și simplu cu mirare amestecată cu teamă. După un timp G. își apropie buzele de urechea ei și-o întrebă în șoaptă:

– Ți-e frică de mine?

Iar Anilu îi răspunse:

– Da... Dar asta nu mă împiedică să te iubesc de la distanță.

– Știi că nu putem fi împreună, îi zise el.

– Știu.

– Dacă ar fi să încercăm ceva n-ar ucide.

Anilu simțea cum încet, încet nu-și mai poate controla mintea. Gândurile i se dizolvau într-un soi de beatitudine. Ar fi vrut să-i spună ceva dar cuvintele îi amortiră pe buze și uită instantaneu ce avea de zis.

Atunci el îi luă mâna în palma lui și se jucă o vreme tăcut cu degetele ei scheletice. Anilu îi privi îndelung mâna aceea de pianist și descoperi cu mirare că semăna leit cu a mamei-sii. Avea aceleași degete scurte și groase ca ale Andrașei. Îi ridică palma într-o poziție verticală și își lipi degetele de ale lui. În acel moment se întâmplă un lucru straniu. Cele două palme se contopiră una în alta ca și cum nu s-ar mai fi putut desprinde: exact ca într-o sculptură a Monicăi care o

fascinase pe ea, demult. Ar fi vrut să-l sărute. Îl simțea foarte aproape, dar nu fizic. Era o apropiere hipnotică... cum nu mai simțise până atunci față de cineva. Își întoarseră amândoi fețele unul spre altul în aceeași secundă și își lipiră buzele fără să se sărute. În acel moment Anilu se trezi.

În somn i se întâmpla uneori să vadă mai limpede unele lucruri decât în starea de trezie, în somn totul era mult mai aproape și mai clar pentru că nu mai exista cenzura aparențelor. Astfel că lucruri care țineau de domeniul suportabilului sau chiar agreabilului în realitate, în somn i se arătau într-o lumină respingătoare, secvențe trăite cu voluptate sau exaltare se repetau în somn într-o atmosferă deprimantă ca și cum odată îndepărtat praful himeric al aparențelor nu mai rămânea din ele decât o substanță hidoasă, un fel de excrement al exaltării și voluptății care se evaporaseră. În somn sălășluia adevărul, realitatea nu era decât o farsă, o lume muribundă care se transforma halucinant. Singurul avantaj era că visele ei aveau legătură între ele și alcătuiau un soi de serial al unui destin nocturn, ca și cum în somn ar fi trăit o viață paralelă cu cea cotidiană, în care realitatea se oglindea în chip straniu, o viață la fel de prolixă și de alambicată ca și cea reală, cu tot atâtea ramificații și posibilități, în care-i era dat

să trăiască aceeași povară a trecutului și-aceeași promisiune ambiguă a viitorului, doar că acolo, în somn, lucrurile se derulau altfel, erau scutite de mocirla incertitudinii.

În mod paradoxal, somnul era împărăția realului iar realitatea – împărăția somnului.

Își propuse să se concentreze în somn ca să viseze numărul de telefon adevărat al lui G. Visă trei nopți la rând primele cinci cifre ale numărului. Apoi, când să-i apară și ultimele două se trezea brusc sub radiația terifiantă a lunii. Ca și cum cineva sau ceva s-ar fi jucat cu ea. I-ar fi întins o cursă. Abia în a patra noapte realizează ce avea de făcut. Trebuia să adauge cifrelor visate în nopțile anterioare vârsta morții ei: 34.

Formă numărul fără nici o ezitare și îi răspunse G.. Avea o voce răgușită și tulbure, părea proaspăt trezit din somn.

– Știu că fac o impietate, începu Anilu, dar trebuia să te sun. Sunt o smintită care ți-a adus într-o noapte, într-un club, o piesă de teatru... presupun că nu-ți mai aduci aminte.

– Mi-aduc aminte, bâigui el încurcat. De unde ai numărul ăsta de telefon?

– L-am visat.

– Te-am întrebat de unde ai numărul! o somă el îngrijorat. Să știi că nu am obiceiul să-l dau așa, oricui

și vreau să știu cine m-a turnat.

– Ți-am spus că l-am visat... Nu eram sigură de ultimele două cifre. Dar până la urmă le-am ghicit. Era logic.

– Logic? se miră el.

– Nu vreau să te rețin, n-am să te mai sun niciodată. Promit. Sunt convinsă c-ai aruncat piesa mea în primul coș de gunoi care ți-a ieșit în cale. Dar nu mă deranjează. Era firesc să procedezi așa. Probabil te-ai gândit că vreau să profit de tine așa cum au încercat și alții... Ca să mă lansez sau ca să fac pe nebuna, naiba știe... Te-am sunat să te asigur că nu-i așa. Muzica ta mă face fericită. Asta-i tot. Și când vorbeai la radio aveam senzația că vocea ta era a unui om fericit. Acum nu mai îmi dau seama dacă aveam dreptate. Atunci așa simțeam... mă rog... You made the whole nightmare of my life to blow-up! And I wanted to thank you for that...

– De unde știi că știu engleză? se interesă el intrigat.

– Habar n-am. Pur și simplu știu. Scuză-mă dacă te-am trezit din somn. Take care. Bye.

Și îi închise telefonul fără ca el să apuce se dezmeticească bine.

În pofida sărăciei în care trăia, Anilu era o fată din lumea buna, era un animal de rasă aruncat în pădure, în timp ce el era un animal sălbatic, născut în junglă, adaptat acolo. Maică-sa ar fi dat-o afară din casă dacă ar fi aflat că se întâlnește cu el, inamicul public. N-ar fi avut nici un strop de înțelegere, de clemență. Îi despărțea totul și nu-i lega nimic, decât muzica aceea întunecată și rea, dar el n-avea de unde să știe cât de mult îi plăcea ei, pentru că nimănui nu-i plăcea. O suspecta că era atrasă de mesajul acela contestatar, de agresivitatea textelor, de forța demascării murdăriei, pentru că asta plăcea tuturor. Artistul din el fusese înghițit de partizanul din el, de mercenar. Era prea puțin plauzibil să existe cineva care să-i poată asculta doar muzica. Care să-l poată distinge pe el în armoniile muzicii mai autentic decât în spiritul distructiv al mesajului. Și apoi erau mii de baricade ridicate între ei, legea resentimentului era implacabilă, prejudecățile erau prea puternice. Tovarășii ei n-ar fi putut accepta, tovarășii lui n-ar fi putut accepta. Existau granițe sociale și teritorii ale deznădejdiei din care fiecare vedea cealaltă față. Anilu trăia în cealaltă emisferă a coșmarului. Pe Anilu o speria lașitatea, pe el îl speria propriul său curaj, Anilu încă își căuta

refugii, în timp ce el era complet descoperit în bătaia gloanțelor; se urâse prea tare pe el ca să nu-și dorească să atragă asupra lui ura tuturor. Îi convenea mai degrabă să dezguste decât să amăgească, era mai simplu așa, în felul ăsta își mai atenua vinovăția.

Învățase încă de mic că în situații necunoscute e bine să fii sceptic și rece. Să nu faci nici un fel de speculații. Doar că devenise exagerat de sceptic și de rece. Nu mai avea încredere în nimeni și în nimic. În ochii străinilor trecea drept un tip disprețuitor și scârbos, chiar dacă răspundea politicos și prea puțin agresiv la întrebări. Oamenii preferă o formă de ipocrizie jovială și afectuoasă, unei sincerități distante. Preferă mirajul trucajelor unui adevăr frust și glacial. Chiar dacă în spatele fiecărui aparent act de bunăvoință se scund nisipurile mișcătoare ale bârfei, li se pare mult mai șocantă și scandaluoasă distanța. Țasta e marele viciu al speciei omenești, se gândi G., oamenilor le place să se amestece unii cu alții ca să se poată detesta de-aproape, în cunoștință de cauză. Iar el adoptase un tip de comportament în contrasens cu fațetele agreabile ale ipocriziei. Refuzase să simuleze implicarea și era exclus acum să se arate interesat de ceva. S-ar fi năpustit toți asupra lui ca niște hiene.

G. se privi în oglindă, își aranjă ochelarii și-și studie cu migală cutelele de pe frunte. Se gândi că

fizicienilor sau inginerilor ar fi trebuit să le dea prin cap să inventeze niște oglinzi care să ne arate veșnic tineri. La cât de mult evoluase tehnologia, nici n-ar fi fost greu. Ceea ce ne distruge nu e îmbătrânirea în sine, ci conștiința iminenței ei. Ne simțim bătrâni pentru ca ne vedem îmbătrânind. Ne vedem în oglindă. Ar fi suficiente câteva oglinzi truate ca să ne vină să luăm viața de la capăt...

Își conspecta înfățișarea și i se părea hilar faptul că dintre toate fețele cu care se obișnuise cu a lui se întâlnea cel mai puțin, maxim zece minute pe zi, maxim. Îi erau mult mai apropiate chipurile amicilor sau ale fraților lui decât propriul său chip. Cu el era cel mai puțin obișnuit. Contemplat cu un ochi rece, părea chiar unul străin și ciudat. Era un chip pe care-l cunoștea prea puțin, cu care se întâlnea doar ocazional, în oglindă. Și totuși conștiința identității lui era mai puternică decât senzația aceea de alienare. *Ar fi fost grozav, se gândi, să te știi bătrân și să te poți vedea tânăr, să-ți poți permite să rămâi intransigent până la capăt, măcar cât să nu trișezi față de tine...* Pentru că slăbiciunea e în primul rând biologică, fizică. Spiritul se erodează mult mai lent.

Își luă toate pastilele necesare punerii organismului în funcțiune și ieși să se întâlnească, în vederea unui interviu, cu o anume Monica, redactor la

un post particular de televiziune. Când ajunse în prag sună telefonul. Era Anilu... care bâiguia ceva confuz insinuând că i-ar fi visat numărul de telefon. Apoi închise receptorul fără ca el să apuce să se dezmeticească bine. Își dădu seama că postura în care-o pusese pe fata aceea atunci când se întâlniseră fusese dezavantajoasă în cel mai mare grad. El venise înconjurat de călăi, iar ea era singură. Ce-ar fi putut să facă altceva? Decât să-i lase textul și să fuga... Ar fi putut să fugă pur și simplu înțelegând că el n-avea de gând să-i acorde nici o importanță. Și totuși mizase pe el într-un mod absurd, iar asta era un lucru straniu și, într-un fel, emoționant. Anilu era lucidă și totuși încercase imposibilul. G. era complet bulversat. Deși era convins că-l mințise în legătură cu numărul de telefon, îi plăcuse siguranța din vocea ei: avea în ton un amestec de obrăznicie și demnitate care suna cât se poate de sincer. Ar fi trebuit s-o caute și el, să-și ia revanșa.

Pentru prima oară în viață Anilu își puse o rochie. Lungă, neagră, de seară, primită de la o mătușă din Germania. Vroia să vadă cum îi stă în pielea altui personaj. Să încerce măcar pentru o seară să renunțe

la a mai fi ea însăși. Era atât de simplu, în fond. Era suficient să uite că uniforma aia soldățească însemna ceva, să-și spună că nu era decât o formalitate chioară, un simbol pe care fiecare îl decodifica așa cum vroia. Nu făcea altceva decât să-și construiască un paravan, o aparență prin care manipula iluzia celorlalți.

Hainele oricum erau ceva ostentativ, avea dreptate Monica. Se fardă cât putu de discret, dar îi venea să plângă încontinuu, se simțea cumplit de frustrată, ca și cum fardurile i-ar fi jupuit fața înlocuind-o cu o altă străină, îi era scârbă să se privească în oglindă, vedea acolo, în locul ei, o vampă, o femeie de-o senzualitate năucitoare, ca o paiață de pe coperta unei reviste de modă, iar dacă nu vorbea, privirile ei întunecate degajau un mister aparte, tăcerea era o armă a seducției, o armă falsă. Avea în mână toate atuurile, se putea transforma într-o clipă, sub puterea unui simplu impuls al voinței, într-o femeie care-ar fi mistuit mintea oricărui bărbat, era suficient să-și reprime gesturile zbuciumate și agresive și să le înlocuiască dinadins cu unele lente, pasive și ușor somnoroase, era suficient să răspundă *nu pot* în loc de *mă interesează* sau *n-am chef* în loc de *aș vrea* să stea picior peste picior și nu cu genunchii la gură, să-și plimbe lent mâna prin păr în

loc să-și roadă unghiile până-n carne și să se bucure de propria ei existență, de mirosul propriului său trup, de desfătarea propriilor senzații fără să tindă să le împărtășească nimănui, asta era tot secretul... ca să poți dresa tot universul, ca să-l poți întoarce în favoarea ta. Încercă să-și dreagă ținuta indecent de lascivă cu niște bocanci răpciugoși și o căciulă ponosită, dar se răzgândi înainte de-a ieși pe ușă. Dacă tot vroia să facă un lucru trebuia să-l facă până la capăt.

Anilu intră într-unul din acele baruri de noapte așa-zis nonconformiste improvizat într-un subsol, al unei clădiri vechi și dărăpănate. Era prima oară când se ducea singură într-un astfel de club. Era un fum îngrozitor înăuntru și-un damf de marihuana care contamina toate mințile. Își comandă o bere neagră și se așeză la una din mese, tăcută, fără nici un gând.

Monica glumi în legătură cu intențiile de socializare ale lui G. și îi puse sumedenie de întrebări iscoditoare referitoare la necunoscutele din viața lui, încercă să-l tragă de limbă, se interesează ce părere are despre cursele ilegale de mașini, despre cazinourile recent înființate, era de presupus că viziunile lui

anarhiste nu excludeau astfel de preocupări, dar G. se limită la câteva răspunsuri evazive, era într-adevăr de-acord că viața e un hazard din care scapă cine poate, nu-i condamna pe cei care se chinuiau să răzbească prin orice mijloace, era de înțeles, dar nu vedea ce legătură ar fi putut să aibă el cu toate astea. Se scotoci prin buzunare și scoase un briceag cu care începu să se joace. Un scriitor care vorbește în cărțile lui despre sinucidere nu e neapărat un sinucigaș, nu? Un om pe care-l revoltă impostura socială nu trebuie neapărat să fie un pericol public, poate fi pur și simplu un om revoltat. Monica îi făcu cinste c-o bere neagră, după cum comandase și se gândi la Anilu. G. își creștă ușor degetul mare cu lama briceagului. Monica tresări, speriată.

– Vezi? Chestia asta îi bagă în ceață pe toți. Pe unii îi sperie, pe alții îi derutează. Un om care-și face singur rău, trebuie să fie un individ periculos. Cineva care se denigrează singur nu poate fi decât un psihopat, nu? Uite... curge sânge. Dar cel puțin e-o rană pe care mi-am făcut-o singur. N-am pe cine să acuz, să urăsc pentru ea. Durerea îmi aparține în exclusivitate. De ce aveți toți impresia că dacă vorbesc peiorativ despre lume mă exclud tocmai pe mine? Nu înseamnă că atunci când spun: am bătut, am furat, am blestemat chiar am făcut toate astea. Ci doar că mă

suspectez că aș fi în stare. Încerc să înțeleg niște mecanisme... Ce naiba îi împinge pe oameni să mintă, să trădeze, să se ucidă între ei? Pentru ce să mă integrez într-o societate de smintiți care nici măcar nu-și mai dau seama ce fac? Trădarea li se pare o formă de libertate, minciuna li se pare un alibi al subzistenței, în privința crimei e discutabil... dar oricum ideea e oamenii judecă fără să gândească, fără să știe ce judecă. Se simt îndreptățiți să creadă orice le convine, iar eu nu fac altceva decât să dau pe față niște lucruri care nu convin nimănui.

– Și crezi că ajută la ceva? îl întreabă Monica.

– Asta numai Dumnezeu știe...

Se apropie de masa la care stătea Anilu, un bărbat tânăr, îmbrăcat impecabil, într-un sacou închis la culoare și c-o helancă pe gât, împrăștiind în aer un iz de parfum scump ceea ce-o dezgustă din prima clipă. O abordă cu siguranța unui Don Juan versat și apt să controleze orice situație. Spre surprinderea ei, respectivul era unul din oamenii lui G., care îl însoțise în noaptea aceea la club, îl recunoscuse imediat, în schimb el nu schiță nici un gest c-ar recunoaște-o. Probabil nici n-o văzuse bine la față în

semi-întunericul din bar. Nici atunci, nici acum. Transformarea ei era mult prea spectaculoasă ca s-o poată recunoaște cineva care o văzuse doar cinci minute în viață. Probabil că și Ștefan ar fi avut dubii dacă ar fi zărit-o îmbrăcată așa, în rochia aia de vampă. Anilu se mulțumi să-i răspundă monosilabic tânărului, sorbind îngândurată din paharul cu bere. N-avea nici cea mai vagă intenție să se deconspire. Îi spuse că era secretară la o firmă de calculatoare. Ce făcea singură acolo? Nimic deosebit, asculta muzică, se uita la oameni... Nu-i plăcea să stea singură când avea insomnii. O fascinau oamenii, zarva lor languroasă, îi plăcea atmosfera aceea halucinantă, în care se intersectau priviri, se improvizau flirturi de-o oră, era cool. Îi plăcea să privească puștoaicele cum se crăcănu în fața unor bărbați pe care-i vedeau prima oară, era ceva deconectant și apetisant întrucâtva, era o dovadă că oamenii se emancipau, nu mai existau inhibiții, chiar era cool. Îi plăcea și muzica tehno, avea un sunet modern, e drept mai puțin muzical, dar biturile în sine erau ceva cool...

Și pe măsură ce vorbea simțea că s-ar putea abandona oricărei forme de minciună, oricât de trivială ar fi fost în esență. Dansă câteva blues-uri cu tânărul arogant și se amuză sincer de puștanii care chiuiu aruncându-și în aer cămașile în lumina pulsatorie a

stroboscopului, se delectă privind puicuțele cum se frecau de partenerii lor anonimi, râzând cât le țineau plămânii de bancurile lor misogine, mai ales de cele cu târfe și neveste înșelate și le contemplă cum își băgau toate *pula* c-o bucurie extatică, tânărul arogant începuse să-i pipăie coapsele și își aduse aminte de-o replică de-a lui Andrei: "tu n-ai nevoie să te droghezi, poți să ajungi unde vrei prin auto-sugestie" și avea dreptate. În clipa aceea ar fi putut să se sugestioneze să uite tot ce știa despre viață. Ar fi putut continua să joace rolul de femeie fatală până la capăt fără menajamente. Omenirea se bucura de libertatea de-a se reduce la stadiul de animal. Era și asta o libertate. Freud își făcuse bine meseria. Orice efort de a trăi conștient sau moral percepea o mare suferință. Ce sens avea să suferim când am fi putut dărmă dintr-odată toate obstacolele? Era suficient să închidem ochii și să uităm cine suntem. Cine vrem să fim. De mii de ani omenirea se lupta să supraviețuiască împărăției somnului refugiindu-se pe-o insulă fragilă, amenințată de toate primejdiile, care era conștiința. De ce să nu ne scufundăm dacă asta nu doare? De ce să preferăm durerea de-a fi noi înșine?

Niciodată nu-i fusese atât de scârbă de ea, de ce ar fi putut să fie. Femeia fatală era cu siguranță

personajul negativ din ea. Cealaltă față a ei era cea bună. Fața aceea lividă, cu buzele mânjite de cerneală. Unghiile roase până în carne erau ale personajului pozitiv. Nădragii largi și cămășile bărbătești, nu erau doar o simplă uniformă, îi conservau întrucâtva ființa. Se urâtise singură cu bună știință. Într-un fel își alesese crucea cea mai ușoară. Ar fi putut pleca de mii de ori la mănăstire, dar acolo ispita vieții netrăite ar fi fost mult mai puternică. Până la urmă ce-și refuzase? Dreptul de-a fi tratată ca o curvă? Se ridică de la masă fără să-i adreseze vreun cuvânt admiratorului său în erecție și se îndreptă spre culoarul exterior al localului ca și cum s-ar fi dus să facă pipi. Ieși în stradă și se aruncă în primul taxi gândindu-se la G. c-o înfocare care-i tăia răsuflarea.

Monicăi îi scăpă geanta pe jos într-un moment de neatenție, iar G. se aplecă s-o ajute să-și strângă lucrurile împrăștiate pe podea. Ridică fără să-și dea seama o fotografie cu Monica și Anilu pe care Monica i-o înșfăcă rapid dându-se în felul ăsta de gol.

– Ce-i asta? Ce vrei tu să ascunzi acolo? o tachină G..

- Nimic. E o poză.
- Dă-mi și mie să văd. E iubitul tău?
- Da, e iubitul meu.
- Dă-mi și mie să văd.

G. se repezi să-i smulgă fotografia din mână. Dar Monica îi împinse brațul și-i spuse calm:

– O să-ți arăt. E prietena mea. Cea mai bună. O cunoști, dar vreau să-mi promiți c-ai s-o uiți. Voi doi n-aveți ce căuta împreună, înțelegeți?

G. studie îndelung poza cu Anilu, își mușcă buzele, o prinse pe Monica de încheietura mâinii și-o privi stăruitor:

– Vreau să-mi dai numărul ei de telefon. M-am purtat aiurea cu ea și am de gând să-i cer scuze. Asta-i tot. Știu și eu că n-avem ce căuta împreună!

Îi dădu telefon chiar a doua zi și Anilu realizează că fusese, de fapt, tot timpul convinsă c-o va suna. Dar nu ca să se-apropie de ea, ci dimpotrivă ca să pună un punct categoric situației aceleia bizare și nebuloase. G. o invită la o plimbare cu mașina ca să clarifice lucrurile și-o elucidă în termenii cei mai tranșanți cu putință că dacă vrea să se culce cu el e mai sănătos să i-o spună

direct ca să nu-și irosească banii cu telefoane și timpul cu elucubrații și scenarii oculte. O avertiză că e un tip pragmatic și insensibil, arțăgos, nesuferit, recalcitrant, prozaic și nihilist în sensul cel mai dur al cuvântului.

Anilu însă medită cu încântare la vorbele lui și-și dădu seama ca era prima oară când avea privilegiul de-a iubi un bărbat care-și punea cenușă-n cap în loc să se bată cu pumnii în piept.

Își dădură întâlnire în scara blocului ei, în dreptul cutiilor de scrisori. Anilu își aprinse o țigară și se așeză pe-o treaptă în așteptarea lui. Din stradă răzbăteau țipetele copiilor și râgâiturile golanilor care ieșiseră în stradă cu casetofonul. G. își parcă mașina pe trotuarul de vizavi. Purta o căciulă neagră trasă pe ochi ca să nu-l recunoască nimeni.

Anilu se ridică de pe treaptă fără să vrea. Îi întinse mâna soldățește. G. i-o sărută protocolar și-i zâmbi oarecum impersonal.

– Tu locuiești în jegul ăsta de bloc? o întrebă.

– Cam așa ceva. Locuiesc aici de când eram mică. Stau cu ai mei.

– Cu ai tăi? se miră el. Vrei să spui că maică-ta...

– Iartă-mă G., dar sunt prea obosită ca să mă mai justific, chiar și în fața ta. Da. Maică-mea locuiește aici.

Anilu avea un soi de autoritate care-i plăcea. Părea mult mai relaxată decât la prima întâlnire.

– Unde vrei să mergem? o întrebă.

– Mi-e indiferent. Undeva unde să te simți tu bine. Eu mă simt prost oriunde și oricum, așa că preferințele mele sunt nule.

G. deschise portiera mașinii și-i făcu loc înăuntru. Se așeză la volan și îi spuse:

– You know, I'm not quite mr. Friendly...

– Don't worry. I'm nobody. I am whatever you say I am. "The way I am". Eminem, zise Anilu surâzând tendențios. Știu și eu piesa.

– Asculți tu așa ceva?

Tăcură câteva minute.

– Nu știu dacă e bine să fim văzuți împreună. Pentru nici unul dintre noi, argumentă el. Așa că o să ne plimbăm cu mașina și-o să vorbim. Pe urmă te aduc înapoi acasă. De-acord?

– De acord, murmură ea dezamăgită.

– Nu știu exact ce aștepti tu de la mine, începu G., dar vreau să te previn că n-am nimic de dăruit. Sunt sec. Dacă vrei să-ți fac muzică pentru spectacol îți fac, nu-i nici o problemă, dar nu cred că asta e tot ce vrei de la mine... corectează-mă dacă greșesc.

– Nu m-ar deranja dacă ai renunța puțin la morga asta de intelectual pedant, îl luă peste picior Anilu. Nu

vreau nimic de la tine. Nu sunt îndrăgostită de tine dacă de asta ți-e frică.

– Nu mi-e frică de nimic, o puse el la punct.

– Să știi că și eu am avut o viață grea, G.. Nu ești singurul...

Își întoarse privirea spre ea o clipă.

– N-am cum să te aduc în cercul meu. Acolo n-au ce căuta femei.

– Bineînțeles. Femeile sunt specia inferioară, nu? Îl provocă Anilu.

– Din punctul meu de vedere toți suntem o specie inferioară. Josnică. Suntem niște cretini înfumurați, atât.

– De-acord cu tine... încuviință ea.

– De unde ai aflat numărul meu de telefon? Își aduse el aminte.

– De nicăieri, ți-am spus, l-am visat. Lipseau doar ultimele două cifre.

– Mă rog... Și cifrele astea cum de le-ai ghicit?

– Am mers la noroc. 34 e vârsta la care am să mor.

– Știi tu c-ai să mori la 34 de ani! o ironiză el.

– Mi-a prezis cineva. Un coleg de liceu. Niciodată nu s-a întâmplat să nu se adeverească previziunile lui. Și mi se pare plauzibil pentru că deja sunt foarte bolnavă.

G. începuse să râdă.

– Și tu ești foarte bolnavă deja? Și bătrână, nu? Îmi place că gândim la fel!

După o scurtă pauză reluă dialogul.

– Va să zică băiatul ăla ți-a spus că o să mori la 34 de ani.

– Nu tocmai, bâigui Anilu. Mi-a scris o cifră pe perete și n-a vrut să-mi spună ce înseamnă. Am dedus eu singură... Uite, până și-n palmă linia vieții mi se termină repede.

– N-am cum să mă uit. Vezi și tu că sunt la volan... Dar să știi că 34 poate să însemne și altceva. Spre exemplu tramvaiul 34.

– Un tramvai numit dorință! glumi Anilu. Ce legătură am eu cu tramvaiul 34?

– Face legătura între cartierele noastre. E foarte important! Am glumit...

Anilu însă medită cu încântare la vorbele lui și-și dădu seama că era pentru prima oară când avea privilegiul de-a iubi un bărbat care locuia la numai două cartiere distanță.

– Să știi că ești ciudată, o lămuri G.. N-am mai întâlnit nici o femeie ca tine. Să-mi dai și mie ceva scris de tine.

– Tocmai ți-am dat o piesă acum o lună. Nu-ți aduci aminte? izbucni ea în râs.

- Îmi pare rău... am pierdut-o.
- Ai pierdut-o? Sau ai aruncat-o? De fapt, ce mai contează? În ce sens zici că sunt ciudată?
- În toate sensurile. Ești frumoasă și te îmbraci urât... îți faci reclamă negativă într-un fel. Te gândești la moarte la 25 de ani... Câți ai, 25?
- 26.
- 26. Nu vrei nimic de la mine... În general femeile vor câte ceva de la mine. Ceva clar definit.
- Ce? Să te culci cu ele?
- Mai rău... să mă îndrăgostesc de ele! Vor să mă aducă pe calea cea bună. Să mă transforme într-un maimuțoi duios și sensibil.
- I became insensitive myself. Cum aș putea să-ți cer ceva de care nu sunt nici măcar eu în stare? Eu nu mai pot să iubesc pe nimeni, nici măcar pe mine. Singurul lucru care mă oprește să-i rănesc pe ceilalți e faptul că-i pot vedea cu ochii lor. Fără să-i idealizez. Îi văd exact așa cum se văd ei, din interior. E foarte straniu...
- Păi asta nu înseamnă că-i iubești? Ce altceva înseamnă să iubești un om dacă nu să-l vezi cu ochii lui?
- Să-l faci să aibă nevoie de tine spre exemplu. Ca să-l poți ajuta.
- Eu cum sunt? După părerea ta. Cum mă văd eu

cu ochii mei?

- Un luptător. Dar nu unul obișnuit, care încearcă să se apere de un pericol ipotetic sau real, de un dușman din exterior. Ci un fel de Edward Norton în "Fight club"... Te bați ca să distrugi tot ce te-ar putea lega de viața asta păduchioasă. Ca să negi orice tentație sau speranță. Și tu te gândești tot timpul la moarte.
- Ar trebui să deschidem împreună un club al sinucigașilor! se amuză el. Într-o oarecare măsură ai dreptate. Dar să știi că nu sunt un tip depresiv.
- Nici personajul lui Edward Norton nu era un tip depresiv.
- Era doar paranoic!
- Poate că și tu ești. Poate că-ți convine să crezi asta...
- Că sunt paranoic? Nu. Nu-mi convine. Dar într-adevăr semăn cu personajul ăla. Și mie mi-e frică să nu pierd ceea ce am. Atât de frică încât prefer să n-am nimic. Nu mă refer la chestii materiale. Din punctul ăsta de vedere sunt un tip foarte pragmatic. Îmi plac mașinile... Îmi place să schimb mașini... dacă tot crăp măcar să trăiesc pe picior mare! În schimb în privința legăturilor sufletești sunt o catastrofă. Îi dezamăgesc pe toți. Am iubit o femeie pe care aproape am distrus-o.

– De ce?

– De ce spui tu. Mi-am făcut un club de lupte, undeva la periferia orașului. Într-un subsol. Mă băteam acolo ca un smintit până cădeam lat într-o baltă de sânge, mă întorceam acasă rupt și a doua zi o luam de la capăt. Preferam să-mi fac rău singur decât să-mi facă alții rău. Mă băteam fără nici un scop fără să am ceva de apărat și tocmai ăsta era sensul, toată șmecheria. Pe lumea asta lucrurile sunt foarte șubrede și se clatină. Și foarte relative. De ce dracu' să-mi dau duhul pentru niște chestii relative și gata să se dărâme în orice clipă? Singurul lucru care merita salvat sau trăit era sentimentul de luptă. Așa că într-o bună zi m-am hotărât să-mi fac o armată. Oamenii sunt foarte ușor de corupt. Le poți demonstra orice, dacă le prinzi punctele slabe. Mi-am construit toată pledoaria în negativ. L-am convins să ne luptăm nu pentru ceva agreabil, ci pentru o formă de luciditate care distruge tot. Să ne luptăm împotriva iluziei chiar dacă singura noastră salvare ar fi fost iluzia. Înțelegi? Am reușit să-i determin să facem atentate. În bătaie de joc. Doar ca să deranjăm opinia publică. Vroiam să distrugem toate relicvele societății ăsteia de capsomani puși pe căpătuială. Să-i umilim în tot ce aveau mai sfânt. Cel mai mult ne distra să facem ruguri la marginea orașului și să aruncăm în foc tratatele lor optimiste și

bășinoase despre cum să izbândești în viață. Manualele lor de căcat în care lumea arăta cum nu se poate mai roz. Mi-e scârbă de autorități pentru că nu vor decât putere și bani. Restul sunt doar pretexte: praf în ochii lumii. Toată morala lor e o spoială, toată arta lor e o flegmă. Un scuipat în obrazul imbecililor care se lasă îndopați cu iluzii.

– Tu ce faci acum îmi povestești filmul? îndrăzni să-l întrerupă Anilu.

– M-a mirat foarte mult când l-am văzut să descopăr că se mai gândise cineva să procedeze ca mine.

– G., dacă nu vrei să-mi spui adevărul nu-mi spune. Nu e cazul să bați câmpii. Ai tu un club de lupte? Ai o armată? De-aia ai distrus-o pe fata aia?

– Realitatea e mult mai stupidă decât ne place nouă s-o vedem. Până acum parcă discutam despre cum mă văd eu cu ochii mei. Pe fata aia, adică pe iubita mea, am pierdut-o pentru că am înșelat-o. Am fost un porc și-un mitocan. Sunt un porc. Da' de ce dracu' tre' să-ți dau ție raportul?!

G. viră brusc și întoarce mașina.

– Ce faci? Se miră Anilu.

– Te duc acasă, răspunse el placid.

– De ce?

– Pentru că nu mai am ce să-ți spun. Am vrut

să-ți faci o idee despre mine. Să știi cu cine ai de-a face... Asta-i tot. Probabil că din alte surse ai putea afla lucruri mai interesante. Se zvonește că aș fi traficant de droguri.

– Regula numărul unu în “Fight club” e să nu vorbești niciodată despre “Fight club”, nu-i așa? îl ironiză Anilu.

– Sunt lucruri pe care n-am cum să ți le spun. Pentru că n-am încredere în tine. N-am *de ce* să am încredere în tine! o puse el la punct.

– Ai de ce. Cred în muzica ta.

– Și ai impresia că asta e suficient? Ai ascultat probabil câteva piese... Ce să-ți spun? Artistul din noi e întotdeauna ăla bun... Dar asta nu mă scutește să fiu un ticălos, în rest. N-aș putea să-ți fac decât rău. De ce refuzi să mă vezi cu ochii celorlalți? S-ar putea să aibă mai multă dreptate. S-ar putea să nu fiu decât un tip vulgar și arțăgos, impertinent, insolent...grețos. Se pot găsi o grămadă de adjective.

– N-am nici o îndoială că ești grețos, impertinent și vulgar. Dar de ce ar trebui să fie un lucru rău toate astea? Să știi că nici eu nu sunt departe și consider că sarcasmul e latura mea luminoasă. Aia întunecată mă împinge să fiu prietenoasă și complezentă.

– Văd că nu înțelegi. Tu ai stări de spirit. E altceva. Eu chiar fac anumite chestii. Îmi place să

provoc, să fiu violent. Nu știu dacă e un viciu sau o calitate, dar în orice caz e ceva real.

– În ce sens violent?

– Vreau să lezez orice formă de încântare. Nu vreau să-i las pe oameni să se simtă bine. Îmi place să-i arunc cu nasul în propriul lor rahat, să-i oripilez. Îmi bat joc de anumite lucruri fără nici un fel de scrupule. Ți se pare tot atât de frapantă coincidența dintre noi?

– E-adevărat că ai avut scandaluri cu poliția? se interesă Anilu, fâstăcită.

– Mă enervează genul ăsta de interogatoriu, protestă el. Hai s-o lăsăm baltă.

Ajunseră în dreptul blocului ei și G. parcă mașina.

– Coboară! Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, îi spuse sec deschizându-i portiera.

– Ne mai vedem? îl întrebă ea din reflex.

– Sigur că nu ne mai vedem. Numai dacă vrei să te culci cu mine. Aș putea să te fut de două, trei ori și pe urmă să te las baltă, îți convine?... De ce nu vrei să mă crezi când îți spun că sunt un ticălos incurabil?! Mi se rupe de tine și de revoltele tale și de toată nefericirea ta.

– Atunci de ce mi-ai dat telefon? De ce ai vrut să ne întâlnim? Pentru că erai curios. Nu-i așa?

Anilu trânti ușa mașinii și traversă strada în fugă.

Se miră că în loc să îl urască îl admira și mai mult. Își aduse aminte de scena cu Andrei din garsoniera lui din Miami, când îl disprețuise pentru că-n loc să se acuze își căuta alibiuri. Își aminti cum visase atunci la un iubit care să-și asume păcatele, care să spună eu sunt marele ticălos...

Se simțea foarte calmă și împăcată. Avea un sentiment de certitudine pe care nu-l mai încercase până atunci. Toată panica aceea pe care-o resimțise iubindu-l pe Andrei decurgea din sentimentul că nu-i fusese el sortit. Știuse de la început lucrul ăsta. Andrei era un tip extraordinar, era însăși întruparea ispitei: avea tot ce-i lipsise ei vreodată – era sigur pe el, era un tip de o seninătate tulburătoare, echilibrat și foarte hotărât, un tip perfect adaptat, un om care știuse întotdeauna ce vroia de la viață: adică exact inversul ei. Desigur că nu-l meritase pe Andrei și toate eforturile ei de-a se transforma într-o femeie echivalentă lui fuseseră zadarnice. Andrei era o oglindă în care se reflecta o proiecție ideală a propriului său personaj. Ideală și intangibilă. Adevărata ei oglindă era G.. Bulversat și bulversant, dispus să distrugă lumea din temelii pentru că nu se putea adapta, un artist descreierat, ca și ea. Nici unul dintre ei nu s-ar fi putut împăca în vreun fel cu compromisul. N-ar fi putut accepta că fericirea nu e

decât un adjectiv al existenței, pe lângă multe altele. Că dragostea, chiar dacă e constantă, e alcătuită din perioade lungi de egoism și indiferență. Că pasiunea nu e decât ceva relativ și tranzitoriu, tot un fel de adjectiv printre multe altele. G. nu-și putuse ierta momentele de slăbiciune sau declin, nu-și putuse ierta inconsecvența. Și ea era în aceeași situație. Cum ar fi putut doi oameni care se priveau pe ei înșiși cu atâta lehamite să se iubească între ei?

G. își turnă gin în pahar, porni casetofonul și se întinse în pat pe spate. Își aprinse pipa. Nu-i mai venise demult să fumeze pipă. Pe tavan își făcuse apariția o pată nouă de igrasie, avea o formă ciudată ca de animal, părea să fie un lup sau o vulpe cu coadă stufoasă, ce Dumnezeu îi venise s-o caute? Putea foarte bine să pretindă că nu se întâmplase nimic, pentru că realmente nu se întâmplase nimic, făcuse rost de numărul lui de telefon naiba știe de unde, probabil chiar de la prietena aia a ei, Monica și se juca abuziv cu imaginația lui, dar oricum era frumos că încercase să dea o tentă magică întregii povești, era un abuz, însă unul nevinovat, fără consecințe. Și ea sfida realitatea în felul ei, faptul că preferase o explicație de

domeniul absurdului unui lucru elementar și stupid era o provocare... un gest inteligent în orice caz. Se ridică nervos și aruncă în mașina de spălat un maldăr de nădragi și tricouri murdare. Era o tâmpenie faptul c-o căutase. Nu doar în ziua aceea ci și în barul institutului de teatru, săptămâna trecută, simțise nevoia s-o vadă fără să-și recunoască intențiile. Anilu n-avea nimic deosebit. Era frumoasă, dar asta nu era de-ajuns ca să-l urnească pe el din loc, era ceva în plus care-i scăpa.

G. o sună pe una dintre amantele lui și o chemă la el. Începu s-o dezbrace încă de la ușă, aruncându-i boarfele pe traseul care ducea spre dormitor. Îi puse un deget pe gură atunci când aceasta încercă să vorbească. N-avea nici un chef de comentarii, de panseuri sentimentale, de obscenitățile siropoase pe care le putea debita o femeie în astfel de împrejurări. Simțea o poftă de viață teribilă. De viață fără argumente, fără pauze de gândire. O întinse pe pat dezbrăcată și-o privi un timp fără s-o atingă. Se auzea din stradă sirena unei mașini a poliției sau a salvării. Isabela avea un corp firav, cu sâni mici și rotunzi și niște ochi migdalați, uriași și inexpressivi. Avea o senzualitate rece, aproape metalică. Îi plăcea ei să conducă la pat, avea niște mișcări impulsive, prea puțin grațioase, dar știa să-și savureze plăcerea

făcând abstracție de el, de toanele lui. Îl privea cu un zâmbet șăgalnic, răsucindu-și fesele în cearcaaf.

– Ce faci? Te-ai răzgândit? îl întrebă.

Se ridică spre el și începu să-l sărute. G. se întinse pe pat lângă ea și închise ochii. Din stradă răzbăteau chicotelile unor copii. O toropeală plăcută îi destrăma gândurile. Și-ar fi dorit să se mențină în starea asta la nesfârșit, învăluit în căldura unui trup de femeie. Și-ar fi dorit... Englezii erau tare deștepți că asociau în regula lui *Wish* dorința cu trecutul. Dorința e legată de neîmplinire. Ei nu spun niciodată *aș dori să pot* ci *aș dori să fi putut* sau *aș fi dorit să pot*.

G. visă pentru a doua oară scena cu rugul. Se trezi cu un sentiment oribil, ca și cum ar fi săvârșit o erezie. Exista ceva foarte pur în fata aia, care-l incita, era singură. Își alesese singurătatea. Era în același timp incredibil de lucidă și de dispusă să se implice. Lucidă și neghioabă. Era un amestec letal. O căută chiar în acea după-amiază convins că face o imensă greșală.

O duse undeva într-un loc unde-i plăcea lui să meargă când vroia să fie singur. Era scheletul unui bloc în construcție, neterminat și abandonat de ani de zile. Urcară pe treptele de beton din casa scărilor și se opriră unde-i lăsară plămânii, pe la nivelul etajului șase. Se așezară pe o lespede de ciment și își

aprinseră țigările tăcuți.

– Dacă m-aș minți că... începu G., dar se răzgândi. Lasă!

– Dacă te-ai minți că...

– C-aș putea să te iubesc, ai fi în stare să crezi în dragostea mea?

– Nu știi, răspunse ea laconic. Bănuiesc că-ți dai seama că tot universul e împotriva noastră. Azi trebuia să mă văd cu Monica și am refuzat-o. E prima oară când fac chestia asta. În general lăsam totul baltă, contramandam tot ce avem de făcut și mă duceam să mă întâlnesc cu ea. A bănuir ceva și mi-a spus că dacă mă văd cu tine să știu c-o fac peste cadavrul ei, așa a spus.

– Contează atât de mult Monica?

– E cel mai important om din viața mea.

– De ce?

– O iubesc așa cum ar fi trebuit s-o iubesc pe maică-mea. Mi-e frică să fac ceva fără consimțământul ei.

– N-ar trebui s-o urăști pe maică-ta.

– E o Capulet, glumi ea. De ce ești tu Romeo? Schimbă-ți numele!

– Ce-ar avea maică-ta împotriva mea? Nici nu mă cunoaște.

– A auzit de tine.

– I-ai povestit tu?

– Nu... Ai noroc că are o slăbiciune pentru pianști. Mai ales pentru cei cu degete scurte și grase.

Anilu începu să se joace cu degetele lui.

– Nu sunt scurte, protestă G.. Uite, sunt mai lungi decât ale tale!

Își lipi palma pe verticală de palma ei ca să-și măsoare degetele. Anilu tresări amintindu-și de vis și de sculptura Monicăi.

– Știi ce mi se pare ciudat? rosti ea tulburată. Că trăim în același oraș de ani de zile și că nu ne-am întâlnit până acum.

– Eu cred că e mai bine că nu ne-am întâlnit până acum. Ți-aș fi făcut ce i-am făcut Simonei. Te-aș fi chinat cu bună știință. Sau tu m-ai fi ridicat în slăvi cum ai făcut-o cu doctorul ăla și eu ți-aș fi aplicat același tratament.

– Ești sigur?

– Normal că sunt sigur. Crezi că există vreun bărbat căruia să-i placă să fie unica preocupare a unei femei? E-o chestie foarte enervantă. La început toți facem la fel. Cam așa am făcut și eu o vreme cu Simona. Simțeam că devin dependent de ea. Că nu mai știu cine sunt. Mă identificam cu ea... Știi că m-am făcut creștin? M-a convins ea... Nu știu la ce mă ajuta, uneori citeam Biblia și mi se părea că toate încep să

aibă sens... oamenii sunt perfizi în esență. Au în configurația lor genetică formula tuturor păcatelor...

- Asta ai înțeles tu din Biblie?!
- Fiecare înțelege ce vrea, nu?
- De-aia ai început s-o înșeli?! Simțeai că te transformi în ceea ce își dorea ea?
- Probabil. De ce zici că m-ar detesta maică-ta?
- Te interesează pentru că-i mama mea sau pentru că-i ministru?
- Mai zici de mine că sunt paranoic! Mă doare-n cur că maică-ta-i ministru.
- Tu cum îți imaginezi c-o să fie cu noi de-acum încolo? Vrei să ne mai întâlnim?
- Nu pot să-ți răspund. În clipa asta înclin să cred că da. Dar habar n-am ce-am să simt mâine dimineață...
- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi c-ai putea... să mă iubești?
- Habar n-am. Nu e chiar atât de simplu, îngăimă ea melancolic. Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi despre mine. Am ajuns să mă îndoiesc până și de umbra mea. Tot ce pot să-ți spun e că dacă ar fi să iubesc pe cineva, te-aș iubi pe tine!
- O căută și-a doua zi și restul zilelor următoare. Se întâlneau întotdeauna la orele apusului și-n locurile în care era cel mai puțin plauzibil să apară vreun

cunoscut de-al lui sau de-al ei. Stăteau pe malul Dâmboviței și aruncau cu pietricele în apă, sau frecventau parcurile de prin cartierele mărginașe, altele decât ale lor. Se făcuse toamnă târzie și vântul le biciuia fețele schimonosite de ger, Anilu suferea îngrozitor de frig și erau nevoiți după ce făceau câțiva pași prin mormanul de frunze uscate să se refugieze în mașină. Își povesteau viețile încercând un sentiment cretin de fericire cu ocazia fiecărei posibile analogii. Căutau reciproc să se convingă de cât de imposibilă ar fi fost o relație între ei, nici măcar nu erau siguri că ar fi fost vreunul dintre ei capabil să susțină o relație, Anilu era convinsă că pentru ea singurătatea era mai importantă decât existența unui teritoriu comun cu altcineva, pentru că asta însemna o relație, iar G. o încuviința, precizând că nici el n-ar fi fost în stare, singurul lucru care-l interesa era o formă intensă de comunicare, un câmp de forțe existent între destinul său și altul paralel. Avea nevoie de o confruntare abstractă cu altcineva, care să-l tempereze și să-l smulgă din hățișurile nebuniei. De o dispută spirituală eventual, o dispută constantă și aprinsă. S-ar fi putut apăra unul pe altul de nebunie, simțul ei critic l-ar fi ajutat să nu devină complet paranoic, iar realismul său ar fi ajutat-o pe ea să nu alunece în apele tulburi ale schizofreniei, ar fi apărât-o de ravagiile imaginației

sale excesive. O relație ar fi însemnat să se piardă unul de altul prin apropiere, era infinit mai bine să se iubească de la distanță decât să păzească împreună televizorul. Iar în momentele de declin nici măcar n-ar fi fost nevoie să se întâlnească, ar fi fost suficient să-și închipuie fiecare ce-ar fi spus celălalt, important era că aveau suficientă încredere unul în altul.

Se duceau deseori la blocul acela neterminat, G. culegea crengi uscate de prin împrejurimi, se stabileau la unul dintre niveluri și acolo făceau focul și rămâneau înfofoliți în gecii, cu glugile trase pe ochi ore în șir, cu picioarele atârinate-n gol la înălțimea zecilor de metri sau așezați pe vine lângă foc atunci când era foarte frig și le degerau mâinile, vorbind cu nostalgie despre ce-ar fi putut să se întâmple între ei dacă nu i-ar fi despărțit totul. Pentru prima oară Anilu simți că-i era frică de fericire. Pentru că fericirea ei de acum nu mai semăna cu nimic din ceea ce crezuse vreodată că c-ar fi trebuit să fie fericirea. Nu era o stare de spirit, ci o beatitudine aproape fizică, o senzație densă, extatică, de mulțumire care-i incendia gândurile, avea convingerea că se află în singurul punct al Universului în care trebuia să fie, totul era foarte real și foarte firesc, nu mai avea nici un fel de dorințe, n-o mai mistuia nici un dor, surâsul lui G. avea puterea să-i alunge demonii, se făcuse incredibil

de liniște înăuntrul ei, aproape nici nu-i mai venea să vorbească, se amuza contemplându-și bocancii mânjiți de noroi și fredona cât o ținea gura un refren de-al lui Eminem cocoțată pe marginea abruptă a parapetului de beton care dădea spre șosea, “uite G. acum vine scena în care preferatul tău se-aruncă de pe bloc cu capul în jos blestemând tot cerul și pământul, vezi? Dacă m-aplec puțin am să cad, am rău de înălțime și-am să mă prăbușesc sigur, îți jur”, iar G. îi cerea să închidă ochii și să rămână nemișcată ca s-o poată prinde din spate, “hai lasă-te pe spate, ai încredere în mine...” îi spunea, iar Anilu se arunca în brațele lui fără să-l vadă, “tu n-ai avea încredere în mine să faci asta” îl tachina ea, “normal că n-aș avea, am o sută de kile”, se amuza el sorbind-o din ochi cu o privire obraznică, “de ce te uiți așa la mine? de ce râzi?”, “adică cum mă uit la tine, ce vrei să spui?”, “te hlizești ca un golan, da’ faci gropițe în obraji ca un copil mic, nici nu-ți dai seama ce caraghios ești!”, iar G. se apropia de ea din instinct și încerca s-o îmbrățișeze, dar ea rămânea inertă, cu mâinile lipite de corp și-i spunea: “mi-e frică, sunt prea fericită acum ca să stric tot, din imprudență. Mi-e frică!”

– Crezi c-am putea prelungi starea asta la nesfârșit? o întreba el.

– Sinceră să fiu aș vrea să mor acum. Pe bune.

Simt că mi-e mai frică de fericire decât de moarte în clipa asta.

– De fericire sau de ce s-ar putea întâmpla mai departe?

Anilu se angajă la o casă de producție de reclame, iar G. își pregătea în secret un concert, cânta la pian până simțea că-i amortesc mâinile, iar nopțile umbla prin cluburi de striptease însoțit de tovarășii lui, încercând cu obstinență să-și alunge din creier imaginea lui Anilu, care-i cotropise singurătatea, îi spusese “nu sunt decât o curvă ca toate celelalte, singura mea calitate e că sunt nebună” iar vorbele ei îl dureau până-n carne pentru că nu exista nici o curvă care să-și recunoască imaginea, târfele acelea care se frecau de bară erau convinse că sunt niște artiste desăvârșite, îi spusese “m-am făcut călugăriță pentru că mi-era silă de mine, nu pentru că aș fi avut vreo înclinație religioasă” și i se părea incredibil ca o creatură atât de pură cum era Anilu să gândească despre ea lucruri atât de îngrozitoare, era ușor să fii curat la șaisprezece ani, dar ea nu mai era demult un copil și totuși reușise să-și salveze sufletul, al lui era înglodat în lehamite și obișnuință, el nu se mai putea

mira de nimic, i se părea că tot ce trăiește era deja o repetiție, o copie xerox a ce mai trăise odată, iar pentru Anilu fiecare clipă era nou nouă și avea o savoare aparte, ea încă se mișca într-o lume necunoscută și misterioasă, descoperea mereu câte ceva, lucruri banale, care pe el îl lăsau rece, avea un dar de-a trăi în prezent pe care el îl căpăta doar sub puterea drogurilor sau făcând sex cu vreo nimfă de-o noapte și își aminti de ce-i spusese ea atunci când o întrebase cum naiba era călugăriță dacă nu trăia la mănăstire:

– Să știi că e cu atât mai greu să fii călugăriță din convingere pură, fără jurăminte și fără consimțământul lui Dumnezeu...

Femeile erau de trei feluri: mame, călugărițe și târfe. Iar Anilu care ura postura de mamă, la fel de mult ca și pe cea de curvă, nu putea fi decât călugăriță, însă una complet țicnită pentru că detesta biserica considerând-o o instituție în care se practica aceeași demagogie ieftină și manipulative ca în toate celelalte instituții ale puterii. Ceea ce căuta ea n-avea nici o legătură cu Dumnezeu, ci cu o formă paroxistică de erotism, tot ce vroia era să-și poată îngropa sufletul în dragostea unui singur bărbat. Pentru ea absolutul era să reducă tot universul la imaginea unui om. Cam ce făceau călugărițele cu Iisus, dar nu într-un

sens ascetic, ci într-unul cât se poate de pământean. Anilu n-ar fi putut iubi o ființă perfectă, pentru că n-avea nici un respect pentru perfecțiune din moment ce ea era atât de chinuită și de fragilă, în schimb ar fi fost capabilă de orice sacrificii pentru un om care i-ar fi fost egal, pentru un om la fel de dispus să-și deplângă nimicnicia.

Într-o seară ieșiră cu mașina pe șosea și începu să ningă turbat, vântul acoperea parbrizul cu zăpadă și nu se mai vedea nici la doi metri depărtare, așa că G. se văzu nevoit să oprească motorul și să parcheze mașina la marginea câmpului.

- O să murim înghețați, se bucură Anilu.
- Cred că e timpul să-ți povestesc câte ceva despre mine, începu G..
- Te ascult. Dar vezi să nu spui vreo porcărie că vreau să murim împăcați.
- Când ți-am spus că sunt un porc n-am mințit. În principiu nu ți-am spus decât adevărul. Pe tine nu pot să te mint, nu știu de ce.
- Nici eu...
- So... m-ai mai iubi dacă ai afla că tot ceea ce ți-au făcut vreodată ticăloșii ăia de bărbați cu care ai

avut de-a face, am făcut și eu unor femei ca tine? Imaginează-ți că eu sunt Andrei și că te pun să te masturbezi în fața mea. Că eu sunt nenorocitul ăla care-ți arde manuscrisele. Că eu te violez împreună cu un amic de-al meu apropiat... Nu știu cum să-ți explic. Pentru că nu știu dacă m-ai putea ierta. Am făcut lucruri mult mai rele fără să mă gândesc în principiu dacă e drept sau nu ce fac. Datorită ție am ajuns să văd totul într-o altă lumină, am început să am remușcări, îndoieli. Dacă ai fi vrut ceva de la mine, probabil că nu s-ar fi întâmplat asta niciodată... Am omorât o pisică când eram mic. Leșisem cu băieții în scara blocului și-și băteau joc de mine, mă făceau "papagal și ochelarist". Mi-am spus că n-am tupeu să omor nici o șopârlă. Ei aveau obiceiul să chinuie pisici și să le jupoaie de vii cu briceagul. În seara aceea m-am înfuriat, nu știu de ce... oricum au continuat să mă facă "papagal" și "ochelarist". Dar nu pot să dau vina pe ei pentru crima mea. Cred că ești de-acord că a fost o crimă. Când mi l-am luat pe Raff mi-am spus că n-am dreptul să am un câine, că nu merit iubirea niciunui animal. Simona m-a convins să-l adopt. Îl aruncaseră stăpânii la ghenă. Știi că nu-i un câine de rasă... Arată ca un lup, da e corcitură. Seamănă cu mine... Așa. Pe urmă a fost o perioadă după ce-am terminat liceul când făceam sex în grup. Mergeam cu

băieții prin studiouri, prindeam câte-o puicuță, o făceam din vorbe și pe urmă ne năpusteam toți pe ea ca apucații. Nu mi-am pus niciodată problema cum se simțeau ele, după... Pe soră-mea îmi plăcea s-o umilesc fără motiv, o băteam de-o zvântam când era mică. Îi ardeam toate oracolele pe motiv că erau de prost gust. Cu frate-miu e altă poveste, într-un fel lui i-am făcut și mai mult rău, pentru că m-am folosit de el, de dragostea lui. Când am simțit că-l pot influența am început să-i controlez mintea. L-am obligat să gândească ceea ce vroiam eu, mi se părea că am de două ori mai multă dreptate atunci când auzeam ieșind din gura lui părerile mele. Aveam impresia că am nevoie de cineva care să mă încuviințeze în tot și-n toate. Dar de fapt lucrul ăsta îmi amplifică îndoielile. Pe urmă cu Simona m-am purtat cam ca Andrei cu tine, poate chiar mai rău, pentru că am apucat să pretind c-o iubesc...

– Taci. Nu mai spune nimic. Am înțeles. Ce-ai vrea să-ți zic? G., nu pot să te iert? Mi-e scârbă de tine? Ar fi prea simplu. Ar fi soluția cea mai comodă, nu? M-am saturat să te aud înjurându-te singur. Tu știi ce faci? Te legi de-un stâlp ca un câine turbat de frică să nu muști din nou. De ce nu te gândești și altfel? Poate că eu am rămas relativ nepătată pentru că am avut condiții să rămân. Când eram mică am crescut

la bunică-mea, n-am avut de-a face cu băieții din bloc. O singură dată mi-a băgat unul mâna-n chiloți în clasa a patra și recunosc că pe-ăla n-am de gând să-l iert!

– Vezi? Ce spun?!

– Pe frate-miu am încercat și eu să-l influențez, dar n-a ținut figura. Mă consideră despotică și ȋicnită și nu mai vorbește cu mine de 12 ani. Am scăpat de remușcări pentru c-a fost el deștept. În privința celorlalți pot să spun că Andrei a încercat chiar să mă apere de autodistrugere. Tipul cu manuscrisele avea în felul lui dreptate să mă urască, iar în cazul ăla despre care nu-mi place să vorbesc m-am purtat ca o curvă isterică, așa că n-am dreptul să mă plâng. Tu ai avut un grad în plus de libertate, pentru că erai bărbat. Ți s-au permis mai multe, asta-i tot. Ai impresia că eu îi acuz pe alții pentru greșelile mele? Ție cum Ți-ar veni să-Ți spun: nu mă iubi pentru că sunt nebună, sufocantă și agresivă și nici măcar nu pot să am orgasm?

G. începu să râdă.

– Asta rămâne de văzut.

Zăpada se așternuse peste capota mașinii acoperind complet geamul din față. Se întunecase și viscolul spulbera nămeții în toate direcțiile.

– Cred c-o să dormim în noaptea asta în mașină,

văd că n-are de gând să se oprească ninsoarea, spuse el cu un oftat. Nu ți-e frig?

Anilu aprinse bricheta și-și încălzi mâinile la flacăra.

– Ba da. E cam fum în mașină. Ar trebui să renunțăm la țigări.

– Anilu! Vino aici. Vreau să te țin în brațe, îi spuse G. cu o voce stinsă. Nu-ți fac nimic, vreau să te țin în brațe, ce dracului!

Își lipi fruntea de umărul lui și G. începu să-i mângâie buzele.

– Nu mai am cînșpe ani să nu pot să mă abțin. Dacă vroiam să te fac te făceam până acum de o mie de ori, nu-ți dai seama?

Anilu încuviință din cap tăcut. Simțea cum privirile lui cenușii încep să-i pătrundă în sânge, dezintegrându-i voința.

– Poate că mi-e mie greu să mă abțin, mai știi?... eu am în continuare cînșpe ani.

– Asta se știe...

– Ce ciudat, zise ea tresărind. Ți-am zis ce mi-am luat din America? O plăcuță metalică dintr-un magazin de muzică pe care scria: “we are the people our parents warned us about!” E cea mai tare chestie care s-a spus vreodată! Îți dai seama, G.? Noi suntem ăia de care părinții noștri ne-au prevenit cândva să ne ferim!

– Ai vreo idee ce-am putea face o noapte întreagă pe câmp în mașină? se interesă G. cu-n simț al realității desăvârșit.

– O să stăm așa îmbrățișați și-o să ascultăm muzică, îi sugeră ea. Ți se pare un program destul de artistic?

– E o idee. Ce-ai vrea să ascuți? Te previn că n-am Eminem la mine.

– Wu Tang?

– Ascuți tu scârboșenii de-astea?

– Cum să nu?!

– Wu Tang, am.

Anilu ațipi în scurt timp. Îi înghețaseră picioarele și-i amortiseră complet. G. își lipi buzele de fruntea ei îngânând în șoptă refrenele pe care le urla casetofonul: “here comes the rain again, falling on your head like a tragedy... there’s not even a naked eye to see”...

G. nu-i spusese niciodată de ce renunțase să mai vorbească după miezul nopții la radio, așa cum nu-i explicase nici ce-i venise să facă lucrul ăsta, plutea totul într-o nebuloasă care-i stârnea lui Anilu imaginația în sensul cel mai depresiv. Într-un fel continua să se ascundă de ea, să trișeze. Îl sună într-o noapte pe la ora trei și îi ceru să se întâlnească chiar atunci cu ea.

– Dacă nu poți să vii, iau un taxi și vin la tine! preciză ea.

– N-ai cum să vii la mine. Sunt cu cineva, o lămuri el.

– O gagică?

– Da.

Anilu îi trânti telefonul, dezamăgită. Cum de fusese atât de idioată încât să-și închipuie că el făcea nopți albe gândindu-se la ea? Adormi greu, hărțuită de îndoieli și remușcări. Două ore mai târziu o trezi el din somn.

– Alo?

– Sunt în fața blocului tău. Coboară. Dacă mai vrei să vorbim...

Avea un soi de neliniște în glas, părea nesigur pe el, agitat. Îi răspunse chiar el la întrebări înainte ca Anilu să apuce să i le pună, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Există anumite aspecte din viața mea în care nu vreau să te implic, îi spuse el categoric. Cred că ți-am mai spus de o mie de ori. Sunt convins că-ți vine să mă strângi de gât, că mă urăști... Ai impresia că mă ascund de tine. Dar nu vreau decât să te protejez. Mă crezi?... Îmi pare rău că m-ai auzit cântând... Ar fi fost totul mult mai simplu dacă nu mi-ar fi venit ideea asta tâmpită. Nici măcar n-ai fi realizat că exist... Aș fi

putut să fiu un nobody, unul din cele cinci miliarde de locuitori ai planetei... Uneori mă gândesc dacă nu cumva chiar ăsta a fost scopul... Să atrag atenția cuiva necunoscut asupra mea. Aveam nevoie să mă adresez cuiva care să nu fie din cercul meu. Cineva care să mă aprobe sau să mă hulească.

– Aveai nevoie de confirmări?

– Sau de... nu știu, nu pot să spun chestia asta, sună penibil!

– Aveai nevoie de ce, G.? De dragoste. Nu-i nici o rușine, toți avem nevoie de dragoste!

– E o senzație nelămurită, n-am cum să-ți explic... În fiecare noapte când aveam insomnii... mă uitam pe geam cum se sting luminile pe la blocuri și mai rămânea câte una aprinsă. Nu știu de ce mi se părea că acolo locuiește o femeie singură pe care aș putea s-o iubesc... Ce prostie!

Scuipă pe caldarâm în semn de protest.

– Ești obosită. Du-te și te culcă.

N-ar fi putut-o convinge nimic să nu se mai agațe ca o lunatică de fericirea aceea puțină și efemeră care nici măcar nu era permanent trăită aievea, în mare parte se reducea la un simplu act de conștiință. Știa că toate drumurile spre el erau înfundate, G. se droga cu dragostea ei pentru că nu avea de ales, nici măcar nu era de condamnat pentru asta. Existența sa devenise o

doză de narcotic de care el avea nevoie ca să-și alimenteze inspirația, ar fi putut proceda și ea la fel, ar fi putut gândi în aceiași termeni. Le fusese mai la îndemână să-și inoculeze ideea că nu sunt capabili nici unul să întrețină o relație, decât să dea cărțile pe față și să recunoască unde începeau adevăratele granițe ale imposibilului. Anilu n-ar fi putut niciodată să-l asiste la concerte, el n-ar fi acceptat s-o expună, raziile poliției erau o permanentă amenințare, presa era o permanentă amenințare, o legătură între ei i-ar fi compromis complet imaginea Andradei și pentru prima oară Anilu acceptă constrângerea, de dragul libertății lui G. și din respect pentru maică-sa. Dacă ar fi deschis gura la Andrada l-ar fi trădat pe G., dacă s-ar fi afișat cu el, ar fi trădat-o pe Andrada. Așa că își impuse postul tăcerii care era pentru ea, de departe, cea mai grea corvoadă. Își minți toți prietenii asigurându-i că nu-l mai văzuse pe G. de când îi lăsase piesa, îi promisese c-o s-o sune și dispăruse pur și simplu în ceață.

România e o țară de patrioți. Care n-a fost patriot s-a cărat în occident după revoluție să muncească. Vezi cazul lui Andrei sau al foștilor colegi de liceu ai lui Anilu. Mai bine de jumătate din clasa aceea de elită a șters-o, s-a evaporat. Cei mai buni doctori, informaticieni și avocați din tânăra gardă s-au risipit

care-ncotro, au rămas doar economiștii, care au ciupit câte-un post mai de Doamne-ajută și care economiști sunt întotdeauna o plagă în cultura unei societăți, politicienii cu demagogia lor jengoasă, ziariștii dispuși să cânte prin mass-media măreția ăluia care-i plătește mai bine și artiștii, vai de steaua lor, răpciugoși și deplorabili, aflați în permanentă criză de personalitate. Au rămas toți să scurme după o identitate națională clocind oul de aur al democrației. Ce le-a determinat patriotismul? În primul rând neputința de-a se realiza în altă parte: pentru generația părinților și bunicilor era deja prea târziu s-o mai ia de la capăt, iar pentru cei tineri, cu excepția artiștilor scăpătați, mercantilismul rămânea un mobil primordial. Anilu era unul din puținii outsiders care rămăsese în țară sub influența unor efuziuni sentimentale, exista în caracterul ei un soi de inerție care-o obliga să valorizeze pozitiv o priveliște a lumii văzută dintr-un anume unghi. America îi repugnase pentru că era în contradicție cu valorile pe care se educase să le recunoască, dar valorile respective erau doar ale ei, țineau de-un for subiectiv greu de cuantificat și-i fuseseră inoculate, culmea, de Andrada, pentru că ea o crescuse. Spiritul de Don Quijote al Andradei o contaminase și pe ea, iar G. nu făcuse altceva decât lumină, în mintea sa îmbuibată de venin și asurzită de

zăngănitul de arme întoarse împotriva maică-sii. Andrada era până la urmă personajul pozitiv pentru că se târa prin cloaca aia puturoasă a politicii într-o încercare hilară și neputincioasă de a schimba ceva în bine, Andrada era un alter ego al lui G. dintr-o altă dimensiune. El ar fi putut pleca oricând, genul de muzică pe care-o compunea era foarte bine cotate în occident și totuși rămăsese aici, printre parveniți și impostori care mai de care mai patrioți, să le lezeze entuziasmul și bunele maniere.

Ca și Andrada, încerca să salveze ce mai era de salvat însă el o făcea fără să-și mânjească imaginea, adoptând poza marelui renegat ceea ce-l acoperea de glorie în ochii miilor de victime ale societății, astfel încât devenise tămăduitorul tuturor orgoliilor rănite, mesia looserilor de pretutindeni, începând cu pușcăriașii hingheriți de poliție și sfârșind cu politicienii marginalizați sau cu artiștii de culise, pe când Andrada se aruncase în mocirlă și înainta anevoios printre gunoaie mânjindu-se de toate ocările și blestemele opiniei publice, ea n-avea parte de privilegiul lui G. de-a respira aerul tare și rarefiat al libertății, ea se lupta cu legea dinăuntru ei, se lăsa bălăcărită în presă și infectată de bolboroseala înjurăturilor colective.

G. îi revelase lui Anilu caracterul eroic al

maică-sii. Și realizează că plecase în America deja străpunsă de patriotism, pentru că vocea lui o urmărise permanent în străinătate și o somase să se întoarcă în țară. Și totuși îl iubea nu pentru că, ci cu toate că... Îl iubea în pofida faptului că-și trăia viața în contrasens cu rosturile pașnice ale lucrurilor, îl iubea acum mai mult decât atunci când sub influența poveștilor lui Sorin identificase în el imaginea eroului, îl iubea pentru muzică. Pentru faptul că făcea exact aceea muzică pe care ar fi compus-o ea dacă n-ar fi renunțat la pian când era mică din obligația de-a sfida voința Andradei...

Remușcările îi zdrențuiau sufletul și se hotărî, într-un imbold total irațional, să se ducă la biserică să se spovedească. Spre marea ei dezamăgire, în urma spovedaniei, în loc să se simtă dezlegată de păcate și întărită își pierdu și puținele certitudini pe care le mai avea legate de noblețea trăsăturilor ei de caracter. Îl sună pe G. plângând și-i spuse că vrea să-l vadă neapărat, nu, n-avea nimic împotriva să vină la el acasă, dar asta-l obliga să-i facă barem o cafea dacă nu cumva să-i dea și-un gin.

Intră fără să-și dea jos geaca și se așeză pe canapea înfofolită.

– Te deranjează dacă insist să te dezbraci? o interogă cu duioșie părintească G.. Doar parțial. E

caloriferul electric pornit și-ai să te coci cu gluga aia în cap.

– Ai dreptate... suspină ea melancolic.

– Uite-ți cafeaua. Țsta de-aici e ginul. Tre' să recunoști că m-am executat cu tot dichisul! argumentă el întinzându-i tava.

Anilu dădu ginul pe gât dintr-o înghițitură și-și scoase haina.

– M-am spovedit... începu ea și se opri. Știu că e o tâmpenie. Cred că am înnebunit...

– Și ți-a dat tatăl ceresc dezlegarea păcatelor? o persiflă el jucându-se cu fermoarul de la geacă.

– G., e vraiaște în capul meu. Nu e cazul să faci mișto...

– De ce e vraiaște?

– Pentru că nu mai știu ce vreau. Am obosit. Am început s-o respect pe maică-mea.

– Țsta ar putea fi într-adevăr un semn de astenie.

– Mă gândesc la ceea ce scriu, ți-am zis că am început să scriu un roman... Ți-am zis, nu?

– Parcă. Vezi că-ți tremură mâinile. Lasă-mă să-ți aprind eu țigara.

– Mi-am scos ieri pe imprimantă o parte din text. Nu-mi dau seama de ce, dar aveam impresia că e o bășină răsuflată, nu semăna cu nimic din ce am citit eu vreodată în materie de romane. Îmi dorisem să fie ceva

morbid cum erau cărțile lui Sabato, violent ca "Fight club" și sensibil ca "Arizona dream" și a ieșit o porcărie melodramatică de ți-e mai mare sila. Are un ton confesiv ca de telenovelă, mai rău... Simt că-mi pierd mințile, G.. Toată noaptea am visat că-l rescriu, mă simțeam ca Sisif!

– Eu nu sunt sigur că ai dreptate. S-ar putea să fii doar foarte obosită, încercă s-o liniștească el. Normal că are un ton confesiv din moment ce scrii despre tine.

– Și e bine că scriu despre mine? Poate c-ar fi mai bine să inventez niște lucruri... să scriu S.F...

– Cine dracu' te-ar crede? Dacă te-ai apuca să scrii despre alții s-ar simți imediat că bați câmpii! Pe mine cel mai rău mă înfurie romanele scrise așa zis la modul general. Universal valabile. Țla în care autorul se vrea obiectiv și realist... e o tâmpenie. Nimeni nu poate să fie obiectiv și realist. Într-un fel, inexplicabil... e mai greu să te judeci pe tine decât să-i judeci pe alții. Majoritatea oamenilor sunt preocupați exclusiv de greșelile altora, e prostia altora, de mizeria altora! Eu mă îndoiesc că în romanul ăla al tău faci chestia asta. Nu-ți stă în caracter. Cred că te înjuri de la început până la sfârșit pe tine! Așa cum ai făcut adineaori când ai spus că scrii prost.

– Aș vrea să fie așa, murmură ea sceptic. Crezi că asta ajută la ceva? Să te înjuri singur? Dacă tot nu poți

să devii mai bun?

– Tu asta vrei? Să devii mai bună? Sau să-ți fie bine?

– Nu-mi dau seama. Există în mine o tendință contrară. Care mă face să am când impulsuri de luptă când de auto-distrugere. Azi dimineață vroiam să-ți cer să mergem cu mașina la munte și să ne aruncăm amândoi într-o prăpastie.

– Ce înseamnă asta Anilu? Ai luat-o rază. Când mi-ai dat prima oară telefon mi-ai spus: “You made to blow up the whole nightmare of my life!” m-ai făcut să cred că ești fericită și-acuma vii să-mi spui să ne aruncăm într-o prăpastie? Asta m-a făcut să continui să te caut... gândul că te puteam face fericită. Dar văd că te-am făcut să suferi și mai tare!

– Nu m-ai făcut tu să sufăr. Chiar nu pricepi? Sufăr că nu putem fi împreună. Sufăr că nu putem avea o relație, sufăr că nu ne putem bea amândoi cafeaua dimineața, sufăr că nu putem să facem dragoste!

– Ai zis că nu te interesează lucrurile astea!

– Te-am mințit. Mi-era frică să nu te pierd și pe tine.

– M-ai mințit!

– Sau m-am mințit, se corectă Anilu. La modul cel mai sincer cu putință... De ce te uiți așa la mine? G., ascultă-mă, când m-ai întrebat dacă te pot ierta

pentru că ești un bărbat ca toți ceilalți, dacă te pot iubi așa, ți-am zis că da, mă rog, te-am lăsat să înțelegi că da. Acum îți spun eu că nu sunt decât o femeie ca toate celelalte, mă poți ierta? M-ai mai putea iubi? Poate că singurul avantaj e că ne-am întâlnit târziu. La o vârstă la care putem suporta ideea că nu suntem cu nimic mai breji decât ceilalți.

– Eu nu cred că nu sunt cu nimic mai breaz!

– G. nu-mi face acum o criză de orgoliu. Faptul că ai talent sau că am talent nu ne face mai buni, eventual doar mai originali. Dar nu e meritul nostru că suntem geniali, prin absurd zic, dacă chiar am fi geniali.

– Te-ai gândit și tu la asta?

– Că suntem geniali? Ce importanță are? De ce să nu încercăm să trăim și noi ca doi oameni normali?

– Ce-ar însemna să trăiesc ca un om normal? Se înfurie el. Să mă duc la serviciu de la opt la șaispe? Să mă întorc acasă, să plimb câinele, să luăm cina împreună urmărind actualitățile și să te fut o dată pe săptămână? Ți-ar plăcea o astfel de viață, Anilu? De ce nu te măriți cu Andrei dacă asta-ți dorești? El ar putea să-ți ofere cu prisosință toate astea! Cu Simona am greșit... am fost slab. Trebuia s-o iubesc fără s-o ating, n-am reușit decât s-o strivesc în felul ăsta!

Anilu izbucni în plâns.

– Dacă nici tu nu poți să mă înțelegi, G., înseamnă că nu mi-a mai rămas nimic de sperat. Și dacă nu mai am ce spera nu mai pot visa. Dacă nu mai pot visa, nu mai pot asculta muzică și dacă nu mai pot asculta muzică nu mai pot nici să scriu, pentru că pe mine muzica mă inspiră, iar dacă nu mai pot să scriu e ca și cum aș fi moartă. Așa că e mai bine să mă împuște cineva acum. De ce nu m-ai împușca chiar tu? Știu că ai armă!

G. o privea încruntat. Era mai bine să n-o fi căutat niciodată. Fusese suficient un moment de slăbiciune dezarmantă și lucrurile alunecaseră abrupt spre inevitabil. Își închipuise ca un bou c-ar fi putut aborda o formulă de viață pe care o mai încercaseră și alții fără succes de mii de ani încoace.

Fusese atât de orgolios încât să creadă că el și Anilu erau mai puternici decât toți, mai rezistenți. Își scoase pistolul din sertar și-l ridică în aer cu două degete.

– La arma asta te referi?

Anilu îl măsura din priviri fără să schițeze nici un gest.

– Hai să rezolvăm dilema în spiritul în care-ți place ție. Îți propun o soluție, un deznodământ. Morbid ca-n romanele lui Sabato, violent ca-n “Fight club” și sensibil ca-n “Arizona Dream”. Îți convine? Ai

fi în stare să trăiești real un fragment de închipuire? Ai fi?

Anilu încuviință din cap printre lacrimi.

– O să jucăm ruleta rusească. Există două gloanțe. Restul ochiurilor sunt libere. Avem dreptul la o singură încercare fiecare. Dacă unul dintre noi moare, celălalt se va împușca singur cu glonțul rămas. O să-ți las privilegiul să mori tu prima, ca să nu te simți vinovată că m-ai împușcat cu mâna ta. Bănuiesc că ți-e clar că nu meriți nimic de la viață dacă nu riști nimic. După cum bine spuneai, fără voia lui Dumnezeu nu poți să obții nimic. Dacă el vrea să murim se cheamă că am avut eu dreptate, dacă scăpăm cu viață se cheamă c-ai avut dreptate tu, că eu sunt un bou și că trebuie să te iau de nevastă. Ți se pare cinstit? o întrebă G., jucându-se cu ruleta pistolului.

Nu îndrăznea s-o privească. Era mult prea frumoasă, așa, îmbujorată și cu părul despletit, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile cu mâneca de la cămașă, n-ar fi putut să-i suporte încărcătura aceea disperată din priviri.

– Răspunde-mi, spuse el apropiindu-se lent de ea.

– Da, îngăimă Anilu.

– Da ce? se răsti el înșfăcând-o de braț.

De data asta o țintui cu cruzime.

– Da, sunt de-acord, răcni ea. Sunt de-acord că viața e o infamie. Sunt de-acord că trebuie să riști ca să meriți ceva. Sunt de-acord să ne împușcăm unul pe altul în inimă cu gloanțe adevărate... Sunt de-acord!

G. începu să-i desfacă nasturii cămășii cu mâna în care nu ținea pistolul.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Vreau să-ți văd țâțele. Vreau să știu și eu cum arată goală femeia pentru care sunt dispus să mor. Să știu și eu ce pierd.

Începu să-i dezmiere curbură sânilor cu țeava pistolului.

– Ești foarte frumoasă... șopti el căutându-i cu țeava pistolului regiunea inimii. Își lipi urechea de sânul ei stâng ca să-i asculte bătăile.

– Ți-e frică... rosti el încet. Ți-e frică. Îți promit că dacă mori mă împușc și eu, îți promit.

Anilu tremura din tot corpul fără să fie în stare să vorbească. G. apăsă pe trăgaci. Iar ea nici măcar nu tresări. Continuă să dârdâie și să tacă. Îi smulse pistolul din mână.

– Scoate-ți și tu cămașa, îi spuse.

G. se dezbracă privind-o stăruitor în ochi. Anilu îndreptă țeava pistolului spre inima lui. Ținea arma cu amândouă mâinile, cu degetele înghesuite haotic pe trăgaci.

– E prima oară când ții un pistol în mână. Se vede. Ești foarte crispată. Relaxează-te... îi spuse el calm. E posibil să nu mă nimerești nici de la un metru. Uite, fixează-l aici, în dreptul inimii mele, îi spuse el conducându-i mâinile, așa. Acum închide ochii, numără până la trei și trage.

Anilu închise ochii. Sudoarea îi aluneca de pe frunte și i se oprea în colțul buzelor. Simțea că dacă mai trăgănează puțin va începe să urle. Apăsă pe trăgaci fără să se gândească pentru că tensiunea devenise insuportabilă.

G. îi luă pistolul din mână și îl aruncă pe jos. O îmbrățișă cu toată forța de care era în stare, cu toată dogoarea sufletului său de bărbat, îi sărută pleoapele și îi venea să plângă, simțea că trebuie s-o ocrotească, într-un fel.

– Gata, fetiță, a trecut, gata... nu s-a întâmplat nimic. O să fie bine.

Anilu se uita în podea cu privirile paralizate de spaimă.

G. o luă în brațe și-o duse în camera cu pianul, o aruncă pe pat și făcu dragoste cu ea așa cum nu mai făcuse nici un bărbat, până atunci, tandru și foarte atent la reacțiile ei, foarte curios s-o descopere, s-o simtă, să-i protejeze sensibilitatea. Ca și cum n-ar fi fost ridicol faptul că era vulnerabilă la pat, ci un lucru

extraordinar, un atu al condiției ei de femeie.

La sfârșit o strânse cu putere în brațe și-i mirosi părul despletit.

– Ai un miros de copil, știi? o întrebă.

Anilu făcu ochii mari și zâmbi, dar tot nu era-n stare să vorbească.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise G. dezmiardându-i cu degetele răsfirate obrazii. Să știi că în pistolul ăla nu era nici un glonț. Te-am mințit.

Anilu se smulse din îmbrățișarea lui și îl scrută cu furie.

– Vrei să spui că totul a fost o farsă? Că m-ai fentat?

– Oi fi eu psihopat, dar cretin nu sunt să te omor când te iubesc în halul ăsta!

– De ce-ai făcut-o, G.?

– Ca să văd dacă ai fi în stare tu. Și s-a dovedit că da. Nu știi exact ce să cred, care dintre noi are mai mult curaj. Care e ăla laș. Probabil că eu. Dar oricum e impresionant să văd că ești dispusă să-ți câștigi dragostea la ruleta rusească, e impresionant.

Anilu începu să-l lovească cu pumnii, într-o descărcare de spaimă furibundă, iar el continuă s-o sărute pătimăș în timp ce-l lovea cu toată energia ei dezlănțuită.

Dragostea lor ilegală se transformă în zilele și

săptămânile și lunile care-au urmat într-o fericire explozivă, care-i făcea să se cațere pe acoperișurile blocurilor și să tragă în aer focuri de pistol răcnind cât îi țineau plămânii blestemele lui O'Dirty Bastard, înspăimântând locatarii sau dansând lasciv printre antenele de televizor, scandalizând cu obscenitatea lor locatarii deja înspăimântați. Dragostea lor incendiară făcea câinii să latre și ademenea crivățul, fapt care-i obliga să rămână în pat zile întregi în așteptarea primăverii, dezvoltându-și imaginația și înclinațiile artistice. Anilu continua să-l desconsidere pe G. ca poet, iar el ultragiât se răzbuna tatuându-i tot corpul cu versuri scrise de mână pe care le semna în zonele cele mai sensibile ale goliciunii ei, se apucară să tapeteze toată sufrageria din apartamentul lui G. cu sute de fotograme din "Fight Club", ca să-și țină trează vigilența, ieșeau noaptea pe străzi îmbrăcați amândoi la sacou cu cravată și-n pardesie de afaceriști, desenau graffiti pe zidurile televiziunilor și scriau obscenități pe cele ale sediilor de partid și ale clădirilor ministerelor, mai puțin pe zidurile Ministerului condus de Andrada, pe care-l cruțau în cunoștință de cauză, așteptau răsăritul îmbrățișați pe malurile Dâmboviței, cu fețele supte de oboseală și de dragoste, iar în diminețile în care se trezeau în același pat, profund excitați, cu sufletele năclăite de tutun se

repezeau fiecare la closetul lui, vomau și se întorceau în pat să facă dragoste, uneori se amuzau cântând la pian la patru mâini, sau fumând marihuana împreună, ceea ce îi obliga la o fericire și mai intensă, aproape insuportabilă, “hai să fugim din țară, G., hai să ne ducem undeva unde nu ne cunoaște nimeni”, zicea Anilu, dar el răspundea invariabil că nu pleacă nicăieri, rămâne în țară că vrea să se lupte, “pentru ce dracu’ să te lupți, tu nu vezi că nu iese nimic niciodată?”, “cum adică pentru ce să mă lupt, pentru noi, ca să putem fi împreună”, “prietenii tăi știu că mă iubești? Părinții și frații tăi știu?” îl interoga ea râzând, “nu le-am spus de tine, le-am zis doar că sunt fericit, că am o iubită, părinților nu, că i-aș fi făcut iar să roșească pentru mine, încerc și eu să-i menajez cum pot, da’ câtorva prieteni, da, le-am spus”, “și ce-au zis? se bucură Anilu, “mă cac în fericirea ta!”, asta au spus, “tre’ să recunosc c-ai fost un profesor bun”, îl consola ea.

Fascinația riscului și a senzațiilor paroxistice îi împinsese pe amândoi să-și distrugă organismul prematur. Se suspectau de toate bolile posibile, se considerau deja bătrâni. Dar își alimentau iubirea cu priveliștea halucinantă a morții care le amplifică întotdeauna bătăile inimii și voluptatea îmbrățișărilor. Își disputau fără nici un fel de superstiții teritoriile morții.

– Tu încă mai crezi că o să mori la 34 de ani? o întrebă el sorbindu-i răsufarea.

– Sunt sigură. O să fac cancer la plămâni.

– Eu cred, adică sunt convins că sunt seropozitiv. N-am folosit niciodată prezervative...

– Neather do I... Dar dacă tu ai Sida înseamnă că am și eu, nu?

– Dacă am. Dar dacă n-am e posibil să fac și eu cancer la plămâni, încerca el s-o convingă.

– Nu. Eu vreau să fac cancer. Lasă să mori tu de Sida! Nu știi că fiecare are parte de moartea pe care o merită? Eu nu merit să mor de Sida, nu m-am culcat cu atâția bărbați cu câte femei ți-ai tras-o tu! argumenta Anilu.

– Dacă e să ai probleme cu plămânii și să faci Sida, tot de plămâni mori până la urmă, să știi! O lămuri G. cu duioșie.

– Îmi promiți că dacă o fi să ne îmbolnăvim incurabil vreunul dintre noi, o să ne facem o injecție letală ca să murim împreună? Îmi promiți? îl întrebă ea străduindu-se să nu plângă.

– Îți promit...

Când discuția ajungea în acest punct, G. îi puneă o palmă pe gură ca s-o facă să tacă, apoi o săruta îndelung până îi alunga moartea din minte.

– De mâine ne lăsăm de fumat!

– Îhî...

Uneori se întâmpla dimpotrivă să cadă în mrejele unui surplus nepermis de speranță.

– Dacă ar fi să mă mărit cu tine, cum ai vedea tu căsnicia noastră? se interesă ea cu subtilitate. Fii atent că eu nu gătesc și nu spăl vasele din principiu!

– O să mă sacrific eu, ce să fac? Dacă te iubesc tre' să te iau așa cum ești, nu?

– Eu o să am serviciu și tu o să fii casnic! Că tu nu te înjosești să-ți tragi program de societate de la opt la șaișpe!

O săruta bezmetic, ar fi vrut s-o absoarbă în el cu totul.

– Ok., deocamdată înjurăm. Dar dacă o să reușim să schimbăm totuși ceva? Ce va urma după? Ai o cât de vagă idee, G.? se interesă ea admirându-și degetele de la picioare. Își ridicase călcâiele în sus și le ținea răsfirate. Tu ai putea să cânți la pian cu degetele de la picioare?

– Ce-ai întrebat?

– Dacă n-o să mai avem ce înjura ce ne facem? răcni ea ca și cum ar fi fost surd.

– Întotdeauna o să fie ceva de înjurat.

– Și ție ți se pare normal să înjurăm toată viața? se miră Anilu.

– Păi nu asta înseamnă să fii artist? Să sfidezi

orânduirea lumii?!

– Ai spus orânduirea lumii! Ce-mi place mie expresia asta!... Eu când ascult Wu Tang am un vis. Se face că fac rost pe căi ilegale de un elicopter al armatei, că zbor cu el noapte de noapte deasupra orașului și împrăștiu manifeste împotriva orânduirii lumii!

– Vrei s-o facem? o întrebă el sedus de idee.

– De unde vrei să facem rost de elicopter?... Stai, stai puțin! Tu chiar vrei să facem chestia asta? Am o idee...

– Ce idee?

– Tatăl lui Călin?

– Cine e Călin?

– Un prieten. Medic.

– Și ta-su cine e?

– Mai nou șeful Securității. Sigur poate să ne facă rost de-un elicopter! se entuziasmă Anilu.

– Ai vreo cât de vagă idee cum ar suna manifestele alea? se interesă G. cu nelipsitul său simț realist.

Anilu se prezentă a doua zi la el cu imperativele lui Danilo Kis, care pentru ea erau a doua Biblie.

– Uite ce-o să scriem în manifeste, spuse ea întinzându-i două foi de ziar îngălbenite. Noi nu suntem demagogi G., noi suntem artiști. Tu ești

muzician și eu sunt scriitoare. N-avem cum să ne luptăm decât cu armele pe care ni le-a lăsat Dumnezeu. Și singurii oameni pe care-i putem ajuta sunt alții ca noi...

Manifestul lui Danilo Kis era adresat exclusiv artiștilor, erau cele zece porunci ale artei. De sute de ani, de mii de ani, o groază de strategi și politicieni, o groază de filosofi sau de sfinți încercaseră să schimbe lumea și se loviseră de același ziduri. Poate că doar artiștilor le revenea harul de-a ajunge acolo unde se prăbușeau zidurile, argumentă Anilu.

– Poate c-o să ne prăbușim și noi, G., în aceeași prăpastie. Cine știe... Dar dacă nu încercăm chiar nu vom știi niciodată. Poate că are sens să ne suim în elicopterul ăla și să aruncăm manifeste împotriva orânduirii lumii!

– Pentru ce? Tu! Pentru ce-ai face-o? o interogă el sceptic.

– Cum adică pentru ce? Pentru toți oamenii pe care i-am iubit, care erau de mii de ori mai buni ca mine, sunt... și pe care i-am văzut chinându-se în lume asta nenorocită. Pentru bunica Elena, Dumnezeu s-o ierte, pentru Monica, mai ales pentru ea, pentru c-o iubesc și-o admir cel mai tare, pentru Ștefan, pentru Sami, pentru îngerul meu Anais, pentru părinții mei necăjiți, pentru tine, Mr. G., pentru dragostea

noastră proscrisă, interzisă prin lege!

Anilu îi citi lui G., transpusă, adaptarea ei ticluită după manifestul lui Danilo Kis.

“Veghează să nu-ți mânjești limbajul cu logoreea ideologiilor.

Fii convins că ești mai tare decât toate celelalte generații, dar nu te măsoara cu ele.

Ascultă ce gândesc alții apoi uită.

Păzește-te ca lupta împotriva nedreptăților sociale să nu te abată de la drumul tău.” G.!

“Chiar dacă o comunitate te adoptă repune-te în discuție.

Nu crea pentru elită. Elita nu există tu ești elita.

Nu crea pentru public. Toți suntem publicul. Fiecare din noi.

Gândește-te mereu la moarte, dar nu uita că ești nemuritor.

Nu fi în tragic serios, pentru că devii comic.

Nu fi bufon de curte.

Nu te lăsa convins că ești nimeni și nimic. Autorităților sociale le e frică de artiști.

Nu fi laș. Disprețuiește-i pe lași.

Nu merge la moarte pentru idei.

Nu uita că eroismul se plătește scump.

Dacă nu poți spune adevărul, taci.

Păzește-te de jumătățile de adevăr.

Nu cere servicii.

Nu fi tolerant din politețe.

Nu apăra adevărul cu orice preț: nu se discută cu un imbecil.

Nu te lăsa convins că avem toți dreptate în mod egal și că gusturile nu se discută.” Long live Eminem-boy... comentă Anilu.

Apoi reluă lectura pe același ton transpus de mai înainte.

“Nu discuta cu proștii lucruri despre care ei te aud vorbind pentru prima data.

Păzește-te de cinisme, mai ales de al tău.” Listen up, G.!

“Nu crede în proiecte utopice cu excepția celor care-ți aparțin.

Arată-te la fel de mândru față de autorități, ca și față de fani.

Fii cu conștiința împăcată în privința statutului de vedetă pe care ți-l oferă privilegiul de-a fi artist.

Fii conștient că imaginația este sora minciunii”, Anilu, se apostrofă ea “și e la fel de periculoasă.

Nu te lăsa convins că asta e cea mai rea dintre lumile posibile.

Nu-i crede pe profeți pentru că tu ești profet.

Nu face artă la comandă.

Nu miza pe clipă fiindcă o să-ți pară rău.

Nu fi nemulțumit de destinul tău pentru că doar imbecilii sunt nemulțumiți.

Nu fi nemulțumit de destinul tău pentru că tu ești un ales.

Nu căuta justificări morale la cei care-au trădat. Crede-i pe cei care plătesc scump inconsecvența lor.

Inconsecvența e motorul evoluției.

Nu accepta relativismul tuturor lucrurilor. Ierarhia valorilor există.

Nu te lăsa convins că arta ar fi socialmente inutilă.

Nu te gândi c-ai putea fi un membru util al societății.

Nu te lăsa convins c-ai fi un parazit al societății.

Fii convins că arta ta valorează mai mult decât discursurile oamenilor politici.

Să ai în orice privință părerea ta proprie.

Nu-ți da cu părerea despre orice.

Nu te încrede în declarațiile publice. Realitatea este ceea ce nu se vede cu ochiul liber” încheie Anilu.

– Ce părere ai? îl chestionă ea, exultând.

– Dacă ar fi să mă iau după ce-ai citit tu acolo, noi doi suntem aproape artiștii absoluți!... vreau să spun, în stare pură... reflectă el.

– Asta vroiam să subliniez. Ce zici, o facem?

Merită?

După un scurt răgaz de îndoială, G. se decise:

– Fă rost de elicopterul ăla!

Găsiseră în sfârșit un remediu care să-i salveze de la deznădejdea de-a îmbătrâni în fața televizorului. Aveau o luptă comună de reputat. G. o luă pe Anilu de mână și îi făcu semn să se așeze pe covor. Deschise fereastra să se aerisească. În curtea din spatele blocului vecinii dăduseră foc gunoaielor și vreascurilor mucegăite care zăcuseră sub zăpadă. Fumul răzbătea în încăpere împreună cu un iz de primăvară timpurie. Se așeză lângă Anilu și începu să citească din romanul ei cu voce tare, iar ea îl spionă printre gene observând cum ochii lui din cenușii începeau să devină albaștri. O simțea concentrată, nu asupra conținutului frazelor scrise de ea ci asupra timbrului cu care le intona și rămase câteva clipe pe gânduri. Înțelegea în sfârșit de ce simțise acea chemare către ea încă de la început. Anilu fusese acel semn de care avea el nevoie, era prima femeie care reușise să-l admire și să nu-l trădeze deși o scuiase în ochi și o renegase fără discernământ. “Îmi vânturam de pe o zi pe alta sufletul amputat și visam la o moarte avantajoasă... Nădăjduiam să mor simplu și brusc pe cât posibil în somn. Să-mi destram nostalgiile în îmbrățișarea lascivă a uitării... Condamnarea la neant n-ar fi fost

cea mai rea sentință...”, scrisese Anilu în roman la persoana întâi masculin. “Dar vocea ta mă trezea întotdeauna ca o descărcare electrică îmi învoldura apele somnului și-mi inunda puținele refugii”... Anilu văzuse în el tot, fără ca el să-i arate nimic, se îndoise de ea pentru că-și pierduse încrederea în oameni, prea mulți încercaseră să se folosească de el, devenise prudent și suspicios. “Se făcea ca bântuiam fără țintă prin orașele viitorului părăsite / Doar noi și sufletul-panteră, senil, năpârlit... îndobitocit de mersul în lesă”... Cu siguranță o inimă stricată l-ar fi renegat din orgoliu în momentul în care ar fi repudiat-o. Oamenii îi judecă pe ceilalți după felul în care-i tratează, îi evaluează pozitiv numai pe cei dispuși să le țină isonul, mai ales femeile: îi venerază pe bărbați doar în măsura în care la fac curte – dacă le refuză avansurile îi desconsideră, îi denigrează ca pe niște scursuri, dar el pe Anilu o jignise și totuși nu fugise de el, nu-l detestase, dimpotrivă. ‘Vocea ta îmi incendia brațele, buzele, coapsele... Îmi doream să migrez în fiecare dimineată în trupul altei femei ca să mă poți înșela fără să ne despărțim niciodată, să fiu când târfa ta prozaică de-o noapte când amanta lirică de duminică, să fiu pe rând muza frivolă căscând despuiată pe pian, femeia ocultă din sângele tău latin și pervers, misterioasa doamnă nevăzută cere-ți

întoarce paginile insomniei, fetița ta imaginară care-ți transformă setea-n apă vie, Spiritul Mamă care te apără prin întuneric de reptile, Femeia Muzică, rătăcind prin labirintul ispitelor... Orice numai să te pot vedea, auzi, atinge cu umărul în timp ce hoinărești fără țintă prin orașele descompuse, pustii, dispărute...”.

– Iubirea ta te va salva, Anilu, nu dragostea mea, spuse G., dezmiardându-i fruntea. Noi doi nu suntem o pereche, noi doi suntem o armată... O să ne luptăm împreună, să știi, rosti el scoțându-și ochelarii și scrutând-o cu niște ochi uriași, redeveniți cenușii.

– O să ne luptăm împreună!

Epilog

Nu cred în Dumnezeu, în viață de apoi sau reîncarnare. Nu cred nici măcar în destinul nostru de scriitori. Peste o sută de ani nu ni se vor mai putea citi nici măcar numele pe pietrele de mormânt. Crivățul și zăpezile ne vor șterge din memoria lumii toate urmele. Shakespeare a reușit să învingă torentul timpurilor nu prin vulturile limbajului său de artist, ci prin universalitatea caracterelor pe care le-a descris. Întotdeauna farmecul inefabil al unui stil moare

primul. Peste o sută de ani, cărțile mele și poemele tale vor fi doar cuvinte fantomă bântuind nostalgiiile unor străbunici. Puștanii voi ieși în fața zgârie-norilor din ghetouri să fumeze alte droguri și să asculte alte muzici... Nici măcar în forța ta nu cred, în spiritul tău învolburat și iscoditor sau în imploziile dragostei tale înăbușite. Nu cred în singurătate. Nu cred în comunicare. Ceea ce dă vieții mele un sens e fericirea de-a știi că undeva pe aceeași planetă cu mine, în același timp reali, undeva într-un apartament de bloc printre milioane de alte apartamente, tu ești și suferi și visezi... citești, zdrăngăni la pian sau faci dragoste cu una din prietenele tale de împrumut. Fericirea asta n-are nume. Are însă intensitatea privirilor tale întunecate și timbrul vocii tale unic... Privirea, vocea, surâsul tău nu le-a mai avut și nu le va mai avea nimeni în miliardele de ani ale Universului. Iar fericirea asta mă face să visez în gol și să scriu fără să aștept vreun răspuns, vreun ecou. E ceva simplu ca bună-dimineața, ceva simplu ca noapte bună! Mi-e de-ajuns să știu că ești și toate capătă un sens... Uneori îți simt răsuflarea în ceafă. Uneori îți aud cuvintele curgându-mi prin sânge. Îți simt degetele arcuite peste palma mea, încălzindu-mi-o. Iar atunci când îmi vorbești în gând, toate vocile tale interioare încetează să se mai lupte între ele, ajung la o

acalmie... te împaci cu tine doar ca să-mi poți șopti: liniștește-te, Anilu! Pentru mine ești în stare să pui capăt războiului care se dă în tine. Să-ți învingi până și durerea că exiști!

Nu am nici un fel de dorințe. Poate doar una singura. Să murim în aceeași secundă. Să ne prindă cutremurul în același lift. Să apucam măcar odată, când vom fi bătrâni și osteniți de luptă, să facem dragoste. Apoi să adormim de tot.

Cred în eternitatea ființei pentru că nu pot să nu cred. Pentru că nu pot să accept că viața e doar durere, risipă și moarte... Viața adevărată începe dincolo de lumea asta relativă și contradictorie. Faptul că peste o sută de ani, destinele noastre de artiști nu vor mai fi decât o pâlpâire nostalgică în amintirile străbunicilor nu înseamnă că nu cred în forța mesajului nostru. Chiar dacă muzicile și cărțile noastre vor fi îngropate împreună cu veacul acesta smintit sau arse undeva la periferia orașelor odată cu depozitele uriașe de gunoi, vor veni alți inadaptați care vor încerca să schimbe lumea și vor prelua strigătul nostru de luptă și dragoste pe o altă gamă, în ritm allegro sau

moderatto cantabile, pe un ton furibund sau pașnic. Nu cred în singurătate. Pentru că ființa ta mi-a umplut singurătatea mai mult decât o armată de îngeri, rude și prieteni. Comunicarea noastră nu are nici o legătură cu întâlnirile posibile sau imposibile, cu gesturile, vorbele, atingerile care s-ar putea întâmpla între noi. Sunt fericită că exiști, că undeva pe aceeași planetă cu mine, în același timp relativ, visezi că ești eroul pe care la rândul meu îl visez pentru mine. Dar nu idealul mă leagă de tine indestructibil, ci faptul că te simt de la distanță, că-ți pot vedea chipul îngândurat sau îți pot auzi râsul sarcastic, râsul de adolescent arogant, râsul de copil pus pe șotii, râsul TĂU... pur și simplu. Umorul tău e contagios...durerea ta e contagioasă. Aș fi vrut să rămân imună, dar sufăr și sunt fericită și vreau să cred în reîncarnare și viața de apoi, vreau să cred în VIAȚĂ ca să putem să fim ACOLO împreună.

Odată, cândva, la capătul lumii o să facem dragoste. Într-o zi o să-mi încrustezi cu sărutările tale sub piele cele o mie de nume ale iubirii...